

Л. Рон Хабърд

Бойно поле Земя III

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

1

Проклет Търл!

Отначало Джони смяташе, че има данни за координатите на стълбовете. В къщата в Шотландия нямаше добра апаратура, с която да прегледа записите. Само ги беше сканирал набързо с помощта на кутия, която Кер му бе изпратил, но в нея като че ли имаше само един кабел и нищо друго. До Деветдесет и втория ден оставаха още месеци, затова Джони си позволи да остане у дома за обяд и да види отново леля Елън и свещеника. А също и да опита да развесели Пати.

Върна се в мината в Африка в чудесно разположение на духа. Тази сутрин стана от сън, решен да опита всичко възможно. А сега това!

Гленканън беше споменал, че Търл прави някакви измервания и прекарва по-голяма част от времето си на открито, затова записите се бавят. Без съмнение Търл никак не обичаше да стои дълго навън. Гленканън намекна, че преди да предадат офиса са инжектирали малко въздух в дихателните тръби, за да не се увлича Търл много много по разходки. Освен това Гленканън каза, че са направили пропуск – не бяха инсталирали записващи устройства около самата площадка. Както и да е, вече бяха поставили мини-камера на едно дърво, без да ги забележат бригантите и вече не зависеха само от данните от разузнавателните полети.

Като преглеждаше записите, на Джони му направи впечатление колко внимателно измерва Търл разстоянията между стълбовете. Използваше микрометър. Само дето не измерваше положения на точки за телепортиране!

Ето целия план, в който бяха нанесени точните разстояния: площадката, новото положение на пулта за управление, а също и една крива линия.

Сега вече Джони знаеше защо Търл дни наред бе решавал силови уравнения. Изчислявал е максималната близост, на която може да се разположи кривата до площадката, без да пречи това на телепортирането! Беше го отбелязъл върху окончателния план: седем стъпки и осем единадесети. По цялото продължение на площадката и новия пулт.

Кер бе изпратил кутията заедно с една малка бележка, която сякаш

бе писал с краката си:

...До знаеш кого.

Пращам, ти нещо, което по погрешка бе нарязано с трион – ха-ха. Копая го край онзи язовир на югозапад, където вече не го използват. В случай, че не знаеш, нарича се „атмосферно-защитен йонизационен кабел“. Не прилагам каталожния номер, защото няма да ти се наложи да правиш поръчка от Психло. Ха-ха. Освен това за кражба на имущество на компанията глобата е три заплати, тъй че ако ме хванат, ми ги дължиш. Ако продължава така, ще се разориш. Ха-ха.

Знаеш от кого

Добавка: Плащат ми цяло състояние, за да изкопая това...

Джони го разгледа внимателно. От разреза личеше, че е същият като онзи, който опасваше язовира и мината в Кариба. Но сега можеше да разгледа от какво е направен. Кутията трябваше да се постави с дясната страна нагоре и да бъде насочена в посоката, където трябва да се появи защитен екран. Самата кутия беше бронирана, но след като Кер я бе разрязал, явно не е знаел.

Беше очевидно как работи: вътрешната изолация на дъното в действителност беше рефлектор. Точно над него минаваше главният източник на ток. Над него имаше още една жица, после още една и така до горе. Общо петнайсет. Явно всяка усилваше заряда на долната. От външния край кабелите вероятно трябваше да бъдат прихванати в кутия, която участва в усилването, но нея я нямаше. Получаващият се многократно усилен заряд трябваше да се настрои към полетата на ядрото и на околните частици на въздушните атоми. След удара молекулите на въздуха се подреждаха в молекулярна кохезия. Крайният продукт бе невидима завеса, наречена „атмосферно-защитен йонизационен кабел“.

Това не беше „силов екран“. Използваше се в космическо пространство и Ховините имаха подобни устройства във всичките си големи бойни кораби. Това беше въздушна броня.

И нима Търл смяташе да я постави на седем фута и осем единнадесети по цялото продължение на пулта и площадката?

Първоначалният план на Джони бе да позволи на Търл да построи пулта за управление и площадката за телепортиране и когато всичко е готово, да ги превземе по някакъв начин.

Но това променяше нещата.

Как е възможно да се пробие такава завеса?

Проклет Търл!

На първо време Джони направи солиден брой копия на плана на платформата за телепортиране. Извади картата на някогашните защитни зони на Междугалактическата минна компания и видя откъде копае Кер кабел за поправка на платформата.

Картата беше толкова стара и смачкана, че преди не бе забелязал същите тези кабели около всички мини, язовири и електропроводи. Сега видя, че африканската мина разполага с втори електропровод под земята и че наричаният преди много години язовир Оуенс Фолз е защитен. Извика Ангъс и му каза да иде да провери, а ако кабелът все още съществува, да разчисти с багер дърветата отгоре. Ако контролното табло в язовира все още работи, да превключи на подземно предаване и да обучи часовете да го включват и изключват, така че да може да се влиза и излиза от язовира и мината.

Джони се разхождаше из лагера, опитвайки се да реши какво да правят при това положение. Видя сър Робърт, който току що бе пристигнал и му показа върху старата карта, че всички мини имат такава защита и вероятно те могат да се възползват от това.

Джони продължи да се разхожда, угрижен.

Телепортирането! Тайната на психосите. Това бе средството, с което държаха под своята власт вселената. Без него бе невъзможно да защити планетата.

Срещна Маккендрик. Ранените психоси вече били напълно възстановени. С изключение на Чърк, която просто си лежала. Не, още не е измислил как да измъкне онези неща от главите им – при тази структура на костите всяка намеса би била равносилна на смърт за чудовищата. Да, напълно разбираше, че ако опитат да се консултират с психоси по технически въпроси, щяха да нападнат и да се самоубият, а ако бяха жени, вероятно да изпаднат в кома като Чърк.

Маккендрик по-скоро се тревожеше за режима на хранене на затворниците. Психосите никъде в наръчниците си не бяха сметнали за нужно да отбележат с какво се хранят – нали самите те ги бяха писали. Затворниците знаеха какво ядат, но не знаеха имената на веществата на тази планета. И ако не решат този проблем бързо, скоро щяха да останат без затворници.

Знаеше ли Джони, че вече имат трима джамбичуи? От снощи. Очевидно бяха изпратени да разузнаят всички новости в Кариба. В момента, в който му докладвали, че от кораба на джамбичуите в орбита се е

откъснал разузнавателен кораб, шотландският офицер пуснал в действие нещо, измислено от китайците. Наричали го „мрежа за тигри“. Поставили едно плашило, облечено като китаец, край едно езерце далеч от лагера. Джамбичуите тръгнаха да го хванат, от дърветата се спуснала мрежа и ги заловили. Зли и недоядлани същества.

Маккендрик попита Джони дали знае какво ядат. Не? Ами добре, старицата от планините им помагала и може би щяха да разберат.

Джони продължи да ходи из лагера. Проклет Търл! Прекалено много случайности. Трябваше от някъде, по някакъв начин да се сдобие с нужната информация от друг канал.

Веднъж му бе хрумнало да проучи подробно телепортационен двигател, може би нещо щеше да изскочи. Двигателят не беше устройство за телепортиране, но все пак работеше с промяна на положението на точки в пространството.

Имаше двигател и пулт за управление, с които можеше да си поиграе – от танка, разбит при схватката в прохода. Бяха го довели до ремонтната работилница. Може би просто ако го разглоби на части... слаба надежда, нали вече бе проучвал такива устройства. Все пак облече работни дрехи и слезе в работилницата.

Башърът си стоеше там, лошо ударен, на две места обковката му бе съдрана. Влезе вътре, провери горивото и включи двигателя, като зададе точкови координати „на място“. Моторът заработи! Едно нещо можеше да се каже за психосите – каквото направеха, траеше вечно.

Изключи мотора и започна да развърта с отверка болтовете в горната част на пулта за управление. Разхлаби всеки един наполовина.

Прекъсна го един часовой, който се показва отгоре през люка и му подаде запушалки за ушите. Джони се изправи и надниква да види какво става.

Отвън бяха Сормълонг и толнепът – двоен лейтенант Слдетер Плис, заобиколени от стража.

– Какво става? – извика Джони.

Не го чува. Всички имаха запушалки на ушите. След това забеляза, че са докарали патрулния кораб на толнепите, а за останалото можеше и сам да се досети. Най-вероятно Сормълонг иска да разбере как лети, за да обучи пилотите да се справят с толнепски кораби. А Ангъс сигурно иска да научи какъв е цикълът на вибрации на парализиращия лъч.

Слдетер Плис изглеждаше доста приятелски настроен. Явно се бе отписал като толнеп. Видя Джони и изсъска за поздрав.

Но макар че позволиха на толнепа да се приближи до смъртоносния

звуков вибратор, нямаха никакво намерение да му позволят да го включи, да парализира всички и да избяга. Тъй или иначе това бе малко вероятно – и без друго толнепът нямаше къде да иде. Все пак Джони си сложи запушалки на ушите.

Като видя терминалите на акумулатора наведени, толнепът явно помисли, че го провокират. Започна да жестикулира и му дадоха инструменти, с които ги изправи и отново свърза енергийния кабел. Моторът веднага заработи и той го изключи. Отново с жестове показва на Стормълонг ключовете за управление, а също и с какво е свързан всеки един. На Стормълонг му се стори елементарно. Кимна на толнепа и даде знак на часовите да го отведат.

След като Плис се отдалечи, Джони внимателно свали запушалките и се скри във вътрешността на танка, за да продължи работа.

Толнепът създаде паника сред часовите, като спря и отвори страничната врата на танка. За малко да го застрелят, но Джони им даде знак да се отдръпнат. Ако толнепът се опита да го захапе, можеше да забие отверката в зъбите му.

– Вас не ви командват психосите, нали? – каза толнепът, овиснал на вратата. Но като не получи отговор, тъй като Джони нямаше намерение да дава информация на един потенциален беглец, той пак попита:

– Какво се опитваш да направиш с този двигател?

Отначало Джони само го погледна, но после се сети, че като толнепски офицер той може да е запознат и обучаван на подобни машини.

– Знаеш ли как работи?

– Ама никак даже! И не съм чувал някой във вселената да знае – каза Плис. – Никога не сме нападали тази планета, но сме нападали други психоски бази. В учебниците пише, че сме носили хиляди такива машини на оглед от експерти. – Усмихна се доста страховито. – Обзалагам се на следващата си заплата, макар че няма кой да ми я даде, че вие, хората, целите същото като всички останали.

Джони бе нащрек, но каза дружелюбно:

– Разполагаме с техни учебници, дори по математика. Всъщност, добрали сме се дори до един непокътнат телепортационен пулт за управление. В една книга пише, че веднъж сработвал, но в момента, в който се опиташ да разбереш как работи, бум и край, няма вече пулт за управление.

– Най-добрите толнепски командири са разпитвали психоски инженери – продължи Плис, – но без никакъв резултат. Искам да кажа, никаква полза. Сдъкват те и се самоубиват. Някъде съм чел, че това

продължава от две хиляди и триста години.

Толнепът промени темата:

– Да знаеш някъде наблизно да има склад за метали? Може да си на-
меря нещо за ядене, защото съм гладен.

Джони каза на часовете да го заведат.

– Успех – каза толнепът и в съскането му прозвуча сарказъм.

Отведоха го.

Може би говори така само от злоба. Но Джони не си вярваше
особено.

Забрави какво точно бе направил преди да го прекъснат, затова от-
ново постави бутоните на пулта в положение „на място“ и включи
мотора.

Нищо не се случи.

Провери свързването. Всичко бе както трябва.

Опита се да си спомни дали толнепът не бе пипал нещо, но не
беше.

Още веднъж опита да запали мотора. Нищо.

Какво му беше обяснявал Кер на времето за моторите? Беше се пов-
редил един багер. Куполът не бе спуснат, защото Джони нямаше нужда
от дихателен газ и върху пулта се бе натрупал прах и мръсотия. След то-
ва багерът не искаше да тръгне. А, да. Кер му каза да го остави, щял да
изпрати инженер! Дойде инженер, разкачи пулта за управление и го от-
несе в подземната работилница с един малък кран.

Тогава Джони повече се впечатли от крана. Крановете нямаха дви-
гатели, а някакви магнитни плочи, наредени в кръг. Повдигачът се дви-
жеше, като черпеше енергия от магнитните плочи. По-добре да беше
гледал как изваждат пулта.

Какво беше направил Джони, преди да се появи толнепът? Я да ви-
дим. Разхлаби гайките в горната част на пулта. Тук-таме психосите си
служеха с гайки. Най-често правеха молекулярна заварка на металните
повърнхости.

Джони развъртя изцяло гайките и повдигна платката. Под нея бол-
товете влизаха в някакъв черен материал, под който бяха всички важни
съставки на пулта за управление.

Значи болтовете. Освен че закрепяха платката, най-вероятно служе-
ха и за свързване на нещо с нещо. Само че, не можа да намери никакъв
ключ. Не изглеждаха да са нещо повече от обикновени болтове. Но явно
при развинтването нещо се е разкачило.

Постави отново платката и ги завъртя. Разгледа внимателно друг

пулт за управление и отчете ъгъла, под който най-вероятно трябва да завие болтовете. Корижира ги.

Пак не тръгна. Каквото и да опитваше, не тръгваше и толкоз.

Трябва да е заради болтовете. Когато онзи багер се развали, най-вероятно е било заради някакво парченце, което се е блъснало в болта и го е поместило.

За пети път повтори всичко отначало, като се опита да постави болтовете правилно.

Но това си беше и край. Моторът на Башъра не искаше да запали.

Най-накрая Джони се отказа.

Отиде долу при езерото и започна да хвърля камъни на крокодилиците. Но се засрами, как може да дразни животните.

В сравнение с Търл тези същества бяха много дружелюбни.

Появи се кола, изпратена от сър Робърт. Предупреждаваше го, че никак не е разумно да стои на открито без въздушно прикритие. Посетителите отгоре може да изпратят някой.

– Иска ли ти се да застреляш някой психло? – попита Джони стреснатия вестоносец.

Проклет Търл! Проклети да са всички психлоси!

Никак не го успокояваше мисълта, че тези думи са ги произнасяли хиляди раси в продължение вече на триста и две хиляди години.

Трябва да измисли нещо, някакъв план, без значение колко отчаян и опасен. Иначе с планетата бе свършено!

2

Зимата пристигна в Денвър.

Но студените ветрове и снежните бури не можеха да смразят възторга на Браун Лимпър Стафър.

Новата банкнота беше готова.

На бюрото му лежеше цяла пачка, а няколко бяха наредени отгоре. Колко красиво! Бяха ярко жълти, напечатани от едната страна и ето тук, точно по средата, имаше снимка на Браун Лимпър!

Колко труд хвърлиха за тази снимка. Браун Лимпър опита какви ли не пози, ту гледаше в една посока, ту в друга; променя поне сто пъти изражението на лицето си – намръщен, заплашителен – но все не се получаваше.

Накрая Ларс Торенсон бе принуден да му помогне. Според него

бедата идвала от брадата. Браун Лимпър имаше черен мустак и брада, но макар мустакът му да беше хубав, брадата бе рядка и прошарена. Тъй че, Ларс го посъветва да махне брадата, да подреже мустака късо и да го остави само под носа. Великият военен герой Хитлер е имал точно такъв мустак, тъй че нямаше да сбърка.

След това изникна въпроса с костюма. Не можеха да намерят нищо подходящо. На помощ им се притече генерал Снит. Един от хората му бе докладвал, че намерили старо гробище, в което ковчезите били вакуумирани. Изровиха няколко, за да намерят труп, облечен в подходящ костюм. Но след повече от хиляда години тъкътна просто се разпадаше. Единственият резултат бе, че бригантите ги хвана някаква болест. Двама умряха, а един доктор, който минаваше оттам на път каза, че било „отравяне с формалдехид“, каквото и да значи това.

Най-накрая някой откри в едно мазе сив плат, който бе сравнително запазен, а някой друг намери материя, върху чийто етикет пишеше „шофьорска униформа“ и жените бриганти ги ушиха. Намериха и черна шапка, която издържа по време на снимките.

Снит беше намерил шепа бижута – за Браун Лимпър бе ясно, че няма как да са диаманти или рубини, по вероятно бе да са цветни стъклъца – и ги съсиха на гърдите от лявата страна, за да изглеждат като „медали“.

Последно Браун Лимпър се спря на поза, която заимства от една картина на Ларс – на накой си „Наполеон“, и той голям герой. Пръстите на едната ръка бяха подпъхнати под ръба на сакото при гърдите.

Накрая Макадам малко се заинати. Попита Браун Лимпър наистина ли иска да се снима в този вид и доста го раздразни. След толкова приготовления! Естествено, че така иска да се снима!

И така, ето я най-после новата банкнота. Стойността ѝ беше сто кредита – Макадам бе настоял. Браун Лимпър разбра, че това я прави значително по-важна от предишната. Върху нея бе написано името на банката – само на английски. С големи букви, ясно и категорично бе написано: „Сто Американски Кредита“! И още: „Валидна при изплащане на лични и държавни дългове в Америка“.

Едно от условията на Макадам бе да се изземат всички преди раздадени банкноти в страната и да бъдат разменени с новите. Не беше много лесно, тъй като предишните бяха от един кредит, а новите – от сто. Но мисълта да изчезнат всички банкноти с лика на Тайлър беше толкова примамлива, че Браун Лимпър навакса разликите от собствения си джоб.

Тази победа до голяма степен подобри разположението на духа на Браун Лимпър. Защото напоследък се бе чувствал ужасно.

Когато този отвратителен Тайлър не само не попадна в капана, който му готвеше Браун Лимпър в старата му къща в ливадата, но и успя да напусне страната, Браун Лимпър така се бе обезсърчил, че искаше да зареже целия план на Търл.

Но Ларс му говори и го вразуми. Изглежда той лично бе намразил Тайлър. (Не спомена, че е заради унижителните часове, през които се бе крил под купчините метални отпадъци в гаража, нито заради завистта му към Тайлър за това, че лети така добре, но Браун Лимпър добре разбираше чувствата му и ги смяташе за напълно естествени.)

Ларс излезе с аргумента, че ако продължат и наистина осъществят телепортация, Тайлър няма как да не се появи.

Търл също говори с него. Ако телепортират пратка до Психло, Тайлър веднага ще долети и този път Търл му бил приготвил капан, от който няма измъкване.

И тъй, Браун Лимпър продължи да действа по плана.

Но други неща не вървяха добре. Повече не получаваше почти никакви вести от племенните вождове. Ларс обясни, че това е естествено – имат му пълно доверие и го оставят сам да ръководи нещата. Пресекна потока от поклонници до мината. Но това също бе естествено – беше зима.

Започнаха да изчезват хора. Най-напред готвача на хотела. След това няколко швейцарци, собственици на магазинчета. После още и още, докато в момента хотелът вече не работеше и нито един магазин не бе отворен.

Обущарите бяха изчезнали. Германците, които поправяха разни стари неща, също се изпариха някъде. Южноамериканците подкараха стадата на юг, където според тях зимата била по-лека, така че и тях ги нямаше.

Браун Лимпър разпита Снит. Да не би бригантите да имат пръст в тази работа? Търл му зададе същия въпрос. Но Снит постоянно се кълнеше, че хората му се държат добре.

Академията продължаваше да работи нормално. Броят на кадетите ставаше все по-голям, а още повече бяха обучаваните механици и оператори. Но те не напускаха района на Академията и присъствието им проличаваше само от време на време, при излитането на някой учебен самолет.

Всички телепринтери и радиопредаватели от офисите вече не

съществуваха. Развалиха се, занесоха ги на поправка и повече не ги видяха. Но тъй или иначе, Браун Лимпър не можеше да работи с тях, нито пък можеше да се довери на някой, тъй че нямаше особено значение.

Тази банкнота направо му вля нови сили. Реши да не плаща на пилотите от новите банкноти. Ще се разправи с тях.

Сега вече хората ще си окачат на стените него, Браун Лимпър.

Импулсивно реши да се сдобри със собственото си племе и да им покаже новата банкнота, разбира се. Повика Ларс и генерал Снит, качиха се в един пътнически самолет, който Ларс държеше на паркинга и полетяха към новото село, където Браун Лимпър бе настанил хората.

Държеше една банкнота в ръката си и не можеше да ѝ се нарадва. Топлеше го мисълта как ще се изперчи с нея пред хората от селото. Изобщо не обръщаше внимание на непохватното пилотиране на Ларс Торенсон.

След като доста пъти едва не се разбиха в заснежени върхове, които дори не им бяха по пътя, Ларс най-после приземи самолета близо до старото миньорско градче.

Само че то изглеждаше съвсем запустяло. Ни едно кълбо дим не излизаше от огнищата. Дори миризма от дим не бе останала.

С „Томпсън“ в ръка Снит огледа мястото. Празно! Ни следа от вещи, принадлежности. Нищо.

Браун Лимпър търсеше нещо, което би могло да обясни нещата и обиколи всички постройките, влачейки куция си крак по гладкия сняг. Най-после откри мястото, където най-вероятно са устроили събрание. Имаше няколко парчета скъсана хартия. А под една маса, навярно паднало незабелязано от купчина документи – едно писмо.

Беше от Том Смили Таунсън.

Браун Лимпър го погледна и веднага изпадна в ярост. Не заради съдържанието, а заради самия факт, че Том Смили имаше наглостта да знае да пише. Какво безочие! Но после забеляза, че всъщност писмото е написано с печатни букви, дори подписът бе с печатни букви, затова реши да бъде търпелив и да го прочете.

Писмото надълго и широко обясняваше колко прекрасна била някаква област, наречена „Ташкент“. Големи планини, безкрайни равнини с дива пшеница, много овце. И мека зима. И пишеше как се оженил за някаква латинка! Какъв позор. Никаква чиста раса.

Браун Лимпър хвърли писмото. Може би хората са се върнали в старото село. Не бяха искали да се местят тук. Но изненадващо бе защо не бяха останали хората от Сиера Невада и онзи от Британска Колумбия

– те нямаха нищо общо със старото село. Какво ги е привлякло в идеята да студуват и гладуват всяка зима?

Отидоха до старото село. Ларс имаше проблеми с приземяването и за малко да кацне по средата на урановата зона. Когато опасността премина, Браун Лимпър се повдигна и се огледа.

Тук също нямаше пушек.

Влезе в няколко от къщите. Понеже трябваше да се изнесат за много кратък срок, много от хората бяха принудени да изоставят повечето покъщнина и Браун Лимпър помисли, че сигурно те все още си седят там. Но не. Всички къщи бяха празни. Не претършувани, както бригантите ги оставяха. Просто празни.

Не без известен страх – нали бяха заложили капан – той приближи до къщата на Тайлър. Тя все още беше здрава. Може би капанът си седеше.

После забеляза, че част от покрива е срутен и обиколи откъм предната страна, където беше входната врата. Беше вдигната във въздуха. Ларс и Снит намериха нещо в снега.

Бяха останките от двама бриганти. Онова, което беше оцеляло след обгарянето, бе разкъсано от вълци. Очевидно бяха отворили вратата, и то доста отдавна.

Генерал Снит опипа с дулото на автомата останките от пари, кожа и кости.

– Трява са тъсили тука плячка – отбеляза той. – Ква загуба на хубво месо!

Браун Лимпър пожела да остане сам. Завлече крак нагоре към хълма, където някога погребваха мъртвите. Като стигна горе, обърна се и хвърли поглед към празното село, разпадащо се и изоставено завинаги.

Нещо го глождеше и сега изведнъж прозря какво.

Беше племенен вожд без племе.

От пет племена сега бе останало само едно – бригантите! И те не бяха от Америка.

Осъзна, че е най-добре да потули нещата. Това щеше да подкопае авторитета му.

Нещо привлече погледа му. Паметник? Малък камък стърчеше от земята. На него имаше надпис:

ТИМОТИ БРЕЙВ ТАЙЛЪР
Един добър баща
Издигнат в памет от неговия син
Д. Г. Т.

Браун Лимпър изкрещя. Опита се да събори с крак паметника. Беше здраво хванат и само си нарани крака. Остана там и крещя, крещя, а ехото раздра тишината на долината.

След това спря. Всичко беше по вина на Джони Гудбой Тайлър. Всичко, което се бе стоварило върху Браун Лимпър през целия му живот беше изцяло по вина на Тайлър!

Но той пак ще дойде. Търл имаше планове и щяха да ги изпълнят. Браун Лимпър добре ще се погрижи за това.

Ако Тайлър се появи на платформата за телепортиране, да се счита за мъртъв.

Браун Лимпър се спусна надолу към самолета. Каза на Ларс и Снит – не трябваше да разберат какви са истинските му намерения – следното:

– Заради сигурността на всички, мисля, че трябва да ме научите да си служа с „Томпсън“.

Съгласиха се, че предложението му е разумно.

Търл няколко пъти бе казвал, че в никакъв случай не трябва да се стреля с оръжие по време на телепортиране. Но кой го беше грижа за това! Два автомата. Ще използва два... През целия път обратно Браун Лимпър си представяше как ще го направи.

3

Малкият сив човек наблюдаваше странната антика – земния кораб на няколко мили над неговата орбита.

Преди месец обединените сили разбраха, че трябва да не закачат такива кораби. Полу-капитан Рогодетер Сноул бе изпаднал в немилост, защото се бе опитал да отмъкне за себе си плячка – беше подготвил за атака своя боен кораб клас Валкор срещу кораб, същия като този сега. Странният кораб много ловко се бе изнесъл встрани. На полу-капитана докладваха за удари в задната част на бойния кораб.

Сноул изпрати да проверят за какво става дума. Хората му с ужас

открили около двайсет мини, закрепени с магнит в задната част на кораба.

Земяният кораб очевидно бе миниран орбитата, която те използваша.

Сноул още повече се учуди на това, че мините не избухваха. Значи се задействаха от атмосферното налягане, което означаваше, че ако приближи своя кораб клас Валкор на сто хиляди стъпки от повърхността на планетата, той моментално ще избухне от налягането на въздуха.

Всички командири веднага провериха корабите си да видят дали и те не са забърсали нещо такова. Не бяха, но разбраха, че ако преследват този земен кораб, той може да им хвърли облак мини по пътя. Много обезкуражаващо! Затова го оставиха на мира.

Корабът имаше голяма странична врата и много повдигачи. Малкият сив човек не беше нито миньор, нито военен експерт, но прецени, че корабът очевидно събира космически отломки. И тъй като не използва в момента повдигачите, явно отвътре има доста голям магнит.

Като забележеше нещо на екрана си (в момента в орбита летяха какви ли не тела, тъй като преди известно време в системата бе влязла голяма и странна комета, идваща от някоя друга система и части от нея от време на време се разбиваха в метеорните щитове на повечето кораби), земяният кораб измерваше скоростта на тялото – някои се движеха с деветдесет мили в секунда – и рязко се преместваше встрани. Магнитът зад вратата прибираще тялото.

Твърде интересно, мислеше си малкият сив човек. Също като една птичка, която веднъж бе наблюдавал – изравни се с насекомото, притисне го до някое цвете и го глътне. Трябваше да се разсейва с нещо.

Засега не бе пристигнало никакво съобщение – вероятно ще трябва да чакат най-малко и през следващите два месеца. Нямаше нов куриер, което означаваше, че не бяха открили каквото търсеха. Смутни времена.

Лошото му храносмилане пак започна да се обажда. Преди около три седмици беше слязъл да види възрастната жена – бяха му свършили ментовите листа. Тя се зарадва, като го видя, а също и кучето. С помощта на вокодера бе започнала търговия с шведите и им бе продала малко масло и ечемик. Имаше страшно много пари – виж, шест кредита! Достатъчно, за да си купи цял акър земя или още една крава! И всяка вечер работеше. Времето бе станало студено, а там горе сигурно замръзваха. Затова му беше изплела един топъл сив пуловер.

Малкият сив човек в момента носеше пуловера. Беше мек и топъл. Докосна го и му стана малко тъжно.

Беше казал на военните, че е неразумно да извършват каквито и да

било операции в шотландските планини и помисли, че са се вслушали в съвета му. Но само преди седмица бе слязъл долу, за да си вземе още мента и не намери старицата. Къщата беше затворена. Кучето го нямаше. Кравата също. Нямаше никакви следи от насилие, но това не доказваше, че стореното не е тяхна работа. Понякога можеха да действат много потайно и да не оставят нищо след себе си. Беше откъснал няколко листа мента изпод снега, но усещаше някакво безпокойство. Да изпитва чувства му бе съвсем чуждо. Но въпреки това се притесняваше.

Тези военни! Така бяха завладени от мисълта да смачкат тази планета, че нямаша никакво търпение да изчакат куриера.

Идваха им на ум такива глупави идеи. Бяха забелязали, че от известно време насам във всеки самолет или друга машина там долу има по едно същество в жълто-оранжева дреха. Вече не можеха да разбират съобщенията, които си изпращаха по радиопредавателите. Опитаха с всички езикови машини, с които разполагаха, но нито една не разпозна езика. След това опитаха с всички кодиращи и заглушаващи машини, но отново нищо. Всички съобщения започваха и свършваха с нещо от рода на „Ом мани падме он“, подобно на напев.

Онова място в южна Африка край язовира, което бяха използвали за капан на двете нападателни групи, в момента изцяло се разчистваше и това за пръв път ги насочи към някаква следа. Строяха островърха конструкция, подобна на пагода – всъщност, няколко такива. В един стар справочник откриха, че това било „религиозен храм“. Тъй че военните единодушно се съгласиха, че на планетата се наблюдава някакво политическо раздвижване. Но в момента никак не им беше до религия и политика. Ще изчакат.

Малкият сив човек насочи вниманието си от земния кораб към обединените сили. Сега вече наброяваха тринайсет. Имаше новопристигнали. От други раси. Донесоха новината, че в момента се предлага награда от сто милиона кредита за кораба или корабите, които открият „онези“. Затова повече бяха заинтересувани да пращат нападателни групи и да събират доказателства, отколкото да унищожават планетата.

Полу-капитан Рогодетер Сноул бе направо маниакално обзет от това място. Но военният усет му подсказваше, че останалите кораби го превъзхождат по численост и преди около две седмици бе заминал за родната си планета, за да се върне с още кораби. Доста задушно щеше да стане в орбита. Неговият капитан бе искал разрешение от малкия сив човек да се отдалечат малко от другите. Когато военните „разберат“, щеше да стане страхотна бъркотия, трябваше да делят наградата и да

унищожат планетата. Малкият сив човек бе дал съгласие.

Отново погледна вяло към земния кораб. Изглежда беше привършил, възможно бе да е натоварен догоре. Бавно се спускаше към атмосферата по посока на африканската база.

4

Джони наблюдаваше приближаващия се стар орбитен миньорски кораб на Стормълонг. Часовоят изключи атмосферния щит, пропусна самолета и пак го включи. При всяко изключване на захранването се чуваше леко съскане, след което всичко утихваше. От време на време някоя нещастна птичка или насекомо се блъскаха в щита и оставяха перца, крилца, иначе по нищо не можеше да се познае, че има щит. Трябваше да предупредят всички пилоти и да измислят сложна система от сигнали, за да не се разбие някой самолет в него.

Стормълонг приземи стария кораб близо до един метален пулверизатор. Психосите използваша устройство, което най-напред „размеква“ метала, като разрушава молекулярната кохезия, а след това го пускаха през бронирани валяци, които буквално го разкъсваха и смачкваха. В резултат се получаваше толкова фин метален прах, че ако хвърлиш шепка от него във въздуха, повечето оставаше там под формата на микроскопични частици. Психосите го използваша при получаване на гориво и муниципи.

С помощта на повдиганите на кораба помощник пилотът започна да разтоварва „улова“ в металния пулверизатор. Стормълонг слезе и се приближи до Джони.

– Петдесет и пет тона този път – гордо каза той. – Има още много в орбита. Мислиш ли, че ще ни трябва още?

Джони не бе много сигурен. Занимаваха го други неща. Отидоха в лагера, за да проверят.

Появи се един от будистките комуникатори. Джони винаги се учудваше на начина, по който се движеха. Поставяха дясната си ръка в левия ръкав, лявата в десния, а после придвижваха краката си в нещо като тръс. Раменете им изобщо не мърдаха. Създаваше се усещането, че плуват или свободно се носят по въздуха. До вчера повечето от тях продължаваха да носят жълто-оранжевите си дрехи. Но по тях и по бръснатите им глави можеха лесно да ги различават от въздуха. Иван изпрати значително количество пакети с униформи. Хората му ги шиеха от платове,

изпращани от някаква наскоро поправена тъкачница в Люксембург. Униформите бяха зелени и към всяка имаше каска от закален алуминий, също зелена. Джони предположи, че скоро ще могат да облекат цялата войска в такива униформи. В момента будистът носеше една такава. Той се поклони – постоянно се кланяха – и подаде на Джони един пакет. Много съжалявал. Имало толкова работа, че се забавил с предаването. Джони се поклони на свой ред. Беше заразително.

Тръгнаха със Стормълонг из лагера, за да намерят Ангъс. Джони отвори пакета. Беше от Иван. Каска. Зелена като всички останали. Имаше подплънки за ушите. В каската имаше и писмо (продиктувано на някой Координатор).

...Скъпи Маршал Джони,

Хората от твоето село пристигнаха и са много щастливи, а също и ние. Доктор Алън успя да накара стария Джимсън да се откаже от някаква трева, която дъвчеше и изглежда, че ще живее. Всичките ти хора те поздравяват. Том Смили също те поздравява. Докараха конете ти тук и сега се учат да говорят на руски (майтап). Но са добре. Позанимах се с Блоджит и вече може спокойно да бяга. Човек винаги трябва да се грижи за конете. Преместихме будистката библиотека долу и сега е на сигурно място. А що се отнася до каската, ще ми се да мога да ти кажа, че в нощта преди да тръгнеш ме посети един ангел и ми каза, че трябва непременно да я носиш. Чувствам се неудобно да ми благодаря с писмото, което ми изпрати. Не беше моя заслугата, че съм ти спасил живота, макар че бих го направил по всяко време. Затова не мога да приема благодарността ти. Нямахме никакъв ангел. Просто знаех, че в онези планини могат да ти измръзнат ушите. Тази каска не бие толкова на очи. Дори не й сложих звездичка. Като пишеш на Криси, поздрави я от мен. Надявам се, че някой се грижи за дрехите ти.

Твой приятел, Иван (В длъжността Командир на руската база, докато не изнамериш някой американец)...

Каската беше хубава и точно по мярка. На две-три места не беше много гладка. Явно Иван е стрелял по нея, за да я пробва.

Беше изпратил и пакет муниции за АК 47. Джони ги бе посъветвал да пробият по една дупка в края и да я напълнят с термичен експлозив, за да могат да се използват срещу толнепите. Казаха, че можело да стане

и бяха започнали да ги приспособяват.

Стормълонг и Джони пристигнаха в зоната за „измиване на метеоритен прах“. Четири жени психлоси здраво работеха, като изсипваха метален прах в огромни вани с живак. Имаха ръкавици и облекла, които ги предпазваха от отравяне с живак.

Когато Стормълонг се захвана с минирането на орбитата, идеята беше да се обучават пилотите и Джони подозираще, че също и да удовлетвори желанието си за безразсъдно летене. Улавяха какви ли не неща. Метеорити и други подобни влизаха в орбита и преди да навлязат с цвърчене в атмосферата, често имаха кристална структура и изглеждаха удивително. Джони почти бе решил да забрани тези разходки. Бяха изпълнили целта си – посетителите бяха смъртно уплашени от магнитните мини. Но Ангъс, който се ровеше във всичко, бе забелязал, че някои от улавяните космически тела имат различна химическа структура.

От известно време насам на небето се разнасяше комета от друга система. Ангъс сподели с Джони, че тя съдържа микроскопични частици от онзи неизвестен метал, който Търл бе използвал като ядро на онази кутия. Ангъс му ги показва на анализатора. Ето, микроскопични следи от метала. Ако метеоритът се бе запалил при досега си с атмосферата, както ставаше в повечето случаи, нищо чудно елементът да бе изчезнал вследствие на топлината. Но „девствените“ късове, които ловяха горе, наистина съдържаха елемента.

Джони дни наред си блъска главата как да извлекат метала, но се сети, че златото, например, може да се „промива“, защото е по-тежко от скалата и отпадъчните вещества.

Психлосите използваша буквално тонове живак в някои от етапите на обработка на рудата. Направиха му проби. Желязо, мед, никел. Повечето от елементите, стрити на прах, бяха по-леки от живака и се носеха на повърхността му в свободно състояние или свързани с други елементи. Но този странен елемент отиваше право на дъното, дори се чуваше отчетлив звук при падането му. Имаше ужасно висока кохезия и частиците се лепяха една към друга. Но съдържанието му в космическите блокове беше много малко и трябваше да разполагат с огромно количество.

Можеха да се опитат да пригледят някакви машини да извършват промиването, но на жените психлоси абсолютно не им правеше впечатление, че работят с живак и щастливо го преливаха от съд в съд, за да промият праха. Усмивнаха се на Джони. Всичко при тях вървеше страшно, стига да не се споменава „математика“. Иначе стават с една по-

малко. Беше се случило и с Чърк, и с още една женска.

Казаха им, че Ангъс ще се върне и седнаха да го чакат. След малко се появи и го попитаха трябва ли му още. Ангъс поклати глава и им махна да го последват.

В стаята, която ползваше като работилница, Ангъс бе направил същата кутия като тази на Търл с едно изключение – при отваряне на капака не се изтласкваха всички елементи едновременно. Това ставаше с часовников механизъм. Нагласяш времето и пръчиците се затварят.

Ангъс имаше шест такива кутийки. Металът по средата може би не беше с толкова чисто съдържание като този на Търл, но бяха сигурни, че това не е от значение. Теглото малко варираше, но всички бяха приблизително седемдесет и пет фунта в центъра. Ангъс не бе поставил топчетата в кутийките. Те бяха отделно и всяко бе пробило дупка под себе си.

– Освен ако не си намислил да взривяваш вселената, не смяташ ли, че около осем ще са достатъчно? – попита Ангъс. – От новопристигналото количество ще излязат горе-долу още две.

– Но за какво служи? – примоли се Стормълонг.

Джони поклати глава:

– Не знаем. Но след като Търл правеше кутията с такова изражение, можеш да бъдеш абсолютно сигурен, че това е най-смъртоносното оръжие, което психосите притежават. Погрижи се само за едно, Ангъс: пакетирай топчетата отделно и не позволявай на никого да ги събира върху тази планета! Когато всички са готови, изпрати ги в подземната база в Кариба.

Джони излезе. Беше му весело. Доста хубави неща се случваха. Китайците от Кариба казаха, че разполагат с инженери и наистина бе така, само че бяха специалисти по мостове, дървени и каменни постройки и други такива. Сред тях имаше и художници – изрисуваната чинийка изглеждаше доста странно, но определено имаше нещо артистично в нея. Облицоваха отвътре бункерите с тухли, направени от тях самите и стана много чисто. Дори си построиха малко селце между язовира и кабела на атмосферния щит. Противовъздушните им скривалища имаха отгоре малки островърхи куполи.

В Америка също много напредваха.

Джони бе почти щастлив. Може би все пак имат някакъв шанс. Малък, но го имаше.

Естествено, проблемът с математиката си оставаше. Напоследък Търл не правеше нищо друго, освен да преглежда страница след

страница математически уравнения. Още не беше започнал с построяването на пулта за управление, но очевидно работеше по това. Старият бе изгорял. Все пак той го поиска заради арматурата и те му донесоха какви ли не боклуци, само не и това, което искаше. Истинският беше у Джони – долу в гаража, изгорял до основи. Тъй че, Търл трябваше да измайстори и металната конструкция.

Джони срещна двама хокнери, които в момента местеха в друга стая. Тези затворници не можеха да се понасят раса с раса и се биеха като диви котки. По-високият хокнер не изглеждаше много зле, макар че беше без нос. Беше офицер с нисък ранг, но образован. Доста се интересувахе от превозните средства, паркирани наоколо. Джони спря групата, защото искаше да им зададе няколко въпроса.

Високият хокнер презрително се хилеше към превозните средства. Обикновените хокнери от екипажа не говореха психлоски, но офицери-те го владееха. Той позна Джони.

– Знаеш, че нито една от металните конструкции не е построена на Психло, нали? – каза той към Джони.

– Не знаех – отвърна Джони.

Хокнерът се приближи до една от колите и се наведе под единия й калник, при което часовоят стана доста неспокоен.

– Ето – каза той, сочейки към калника.

Джони погледна. Имаше надпис на една от азбуките, която съществуваше и на Галактическите банкноти.

– Това е дуралевски – каза хокнерът. – Пише: „Направено в Дуралев“. Психлосите внасят всички конструкции на самолети, танкове, машини готови от други системи. Те само полират металите и правят моторите и пултовете за управление. Никой освен психлосите не може да използва такива машини, тъй като единствено те изработват двигателните части. Тези други планети строят и други неща за други народи. Но ако не разполагаш с пултовете, не можеш да използваш ни една психлоска машинария. Изработват ги само на Психло, никъде другаде.

Джони му благодари. Той каза:

– Не ми благодари, човече. Ако пултовете за управление и двигателите ви започнат да привършват, все едно че не разполагате с нищо, макар че другите неща можете да си ги купувате. Така контролират нещата проклетите психлоси. Имат монопол върху всяка вселена, да им приседне дано! Не можете да вървите срещу тях. Хокнерите са опитвали. Просто ще изгубите.

Джони знаеше, че макар и да показват дружелюбие, затворниците

са доста злобни, но вече му казваха тази истна твърде често, за да не им вярва. Той промени темата:

– А случайно да сте надниквали в психоски математически учебници?

Хокнерът се изсмя. Приличаше на цвилене.

– Скъпи човече, от триста и две хиляди години насам най-невероятните мозъци на вселената са се опитвали да разберат психоската математика. Не става. Не става въпрос за аритметиката. Единадесетичната бройна система не е толкова сложно нещо. Има една раса, която има двамадесет и три различни цифри. Само че, тези тъпи уравнения! Нищо не се изравнява. Учебници? Всеки може да се снабди с тях. Напълно са безсмислени! Пълен боклук! Глупост! Гадост! А сега ще заповядаш ли на хората си да ми дадат нещо за ядене, както на толнепите?

Джони им каза да идат при Маккендрик.

Върна се в стаята за прожектиране на записите и отново погледна огромните листове цифри, изписани от Търл. Вече не се чувстваше толкова добре.

Разполагаше с бомба, която да изпрати на Психло. Страхотно! Само че нямаше с какво да я изпрати.

Над главите им със страховита бързина се събираха все повече посетители. Пред тях заплахата от Търл изглеждаше нищожна.

Джони имаше отчаян план да превземе пулта за управление, преди да бъде унищожен, но дори да се докопа до него, може би ще проработи само веднъж и после ще откаже, ако толнепът казва истината.

Отново погледна уравненията на Търл. Не се изравняваха. Не се развиваха логически. При все това, съдбата на цялата планета в крайна сметка, зависеше от решаването им.

Може би други хора от други раси вече бяха стигали до същата задушнена улица. И бяха загубили. Може би някое друго същество вече бе седяло като него над математически текстове и изписани листове, с безпокойство, а после е било унищожено от психосите, без никакво значение колко смело е било.

5

Търл започна да става подозрителен.

Натрупаха се доста малки неща.

Първо, проблема с парите, а такива проблеми той най-малко би

търпял. Бяха сключили договор и Търл предполагаше, че след известно време ще ги получи. Но не. Изглежда двата билиона галактически кредити се съхраняваха в денвърския клон на Земната Планетарна Банка. Още по-лошо, изглежда този Браун Лимпър Стафър натрупваше солидни дългове към тази банка. Последният заем го бе взел, за да си построи замък на един хълм. Искаше да го нарече „Бергсдорфен“ или нещо такова.

За да вземе парите, Браун Лимпър бе предложил като залог договора с Търл.

Директорите на Земната Планетарна Банка, някакъв си Макадам и един германец, се появиха в лагера с нови документи, които Търл трябвало да подпише. Ако не ги подпише, нямало да предадат галактическите кредити.

Търл в никакъв случай не би допуснал да остави след себе си някакви доказателства. Но нямаше начин. Макадам каза, че оригиналният договор не бил заверен при нотариус и нямало кой да свидетелства, че подписите са валидни. Търл го бе подписал с лявата лапа, тъй като мразеше доказателства. След това би могъл да каже, че първият договор е измама, за която той нищо не знае.

Но тези банкери бяха напечатали съвсем нов договор, който изглеждаше напълно валиден. В него пишеше, че Търл е политически офицер, военен офицер, офицер по сигурността и че действа от името на целия Управителен съвет на Междугалактическата Минна Компания, и че по силата на договора се продават „компанията и всички нейни интереси, които могат да бъдат продадени, прехвърлени, разкрити...“. Този договор бе направен така, че при определен прочит можеше да излезе така, сякаш продава цялата Междугалактическа навсякъде! И всичките й планети. А при друг прочит продаваше само тази планета и този клон. Твърде общо.

Ноктите на Търл се свиха от страх. Ако Имперското правителство на Психло научи за това, ще го измъчват дни наред, докато умре. През целите триста хиляди години Междугалактическата не бе продала ни един свой клон или интерес.

Бяха довели със себе си швейцарски нотариус и свидетели. Договорът бе написан на английски, немски и психоски. Имаше петнайсет оригинала, които трябваше да се подпишат.

Само че не дадоха никакви пари. Търл, едва потиснал страха и яростта, подписа всяко едно копие, след това го подписа Браун Лимпър в качеството си на „Опекун на интересите на всяко законно избрано

правителство на планетата“, а след това подписа и добавка, според която „Земната Планетарна Банка притежава и се разпорежда с този договор, както и с всички предварителни плащания по него“.

Търл с ужас наблюдаваше как документът се подписва, освидетелствува, запечатва с червени печати, покрива се със златни печати и се опакова с осъщени печати. Петнайсет отделни копия от него!

Но си му дадоха парите. Казаха, че денвърския клон на банката се затваря и не могат да държат парите там, затова Търл трябвало да ги вземе веднага. Търл не протестира.

Докараха съндъците на един камион и ги стовариха в спалнята му.

Дадоха му неговите копия от договора и той подписа разписка за получената сума. Още щом излязоха от стаята, той затръшна вратата и моментално скъса и изгори своите копия, а след това унищожи пепелта. Ако това стигне до Психло...

След всичко това се поуспокои, седна на леглото и погали с лапа парите. После осъзна, че не може да си легне сред толкова много съндъци.

Извика часовете и поиска да го придружат до моргата, за да вземе три ковчега. Стори му се, че ковчезите са по-малко от преди. Както и да е, докара ковчезите в спалнята и се зае да прехвърля парите, като броеше междуременно пачките.

Вече беше късно, а оставаше още работа, затова постла няколко одеяла на един от ковчезите и легна да спи отгоре.

На следващия ден продължи да опакова парите – никога преди не беше си представял какво огромно количество са два билиона кредита – и откри, че не му достига един ковчег. Трябваша му четири.

Повика отново часовете и отидоха в моргата за още един. При последното му посещение имаше един близо до вратата. Сега го нямаше. Някой правеше нещо с тези ковчези.

Само шеф на сигурността с таланта и опита на Търл би могъл да стигне до дъното на тази история. По този въпрос спор нямаше.

Най-напред разпита часовете. След това капитан Арф Моифи. И разбра, че тези бриганти, тези опитни наемници, на които уж можеше да се разчита, са продавали нелегално ковчези на кадетите.

Командосите на нощно дежурство ги разменяли с кадетите срещу уиски. Уискито било някаква напитка, произвеждана в Шотландия. Опияняваща.

О, Търл разбра цялата история. Късно вечер някой кадет, всяка вечер различни, идвал в лагера с ведро уиски и го разменял за един

ковчег.

Нямаше никаква полза капитан Арф Моифи да му показва, че кадетите използвали оловото, за да си правят Малки моделчета самолети и войничета. Моифи дори имаше няколко такива. Търл ги познаваше добре. Използваха се в някаква игра, наречена клеп. Значи тези кадети продават разни играчки, направени от претопеното олово на ковчезите!

Търл поиска да види Снит. Заповяда му веднага да сложи край на тази практика.

След три дни, когато придружен от охрана, Търл отиде в склада за метали да си набави метални плоскости, той забеляза, че хангарът е почти празен. Имаше няколко рудопревозвача, пет шест бойни самолета и нищо друго. Веднага отиде до гаража. Той също се оказа почти празен. Бяха останали само десетина камиони и два Башъра.

Окрали са всичко посред бял ден!

Намери Ларс и си изля яда върху него.

Ларс обясни, че имало много блъснати самолети и кадетите заменяли негодните с тези от хангарите.

Търл се готвеше да разкъса Ларс на парчета, но внезапно се сети, че собствеността на компанията не бе повече под неговите разпоредби. Тъй че, карай да върви.

След три дни Търл имаше яростен спор с Кер.

Преди известно време бяха започнали да разчистват останките от старата зона за транспортиране и Търл искаше да се увери, че всичко е на безопасно разстояние от енергийните стълбове. Отиде до зоната и какво да намери...

Кер използваше най-непохватните и неопитни ученици като машинни оператори при изкопането на окопа за кабела за атмосферна йонизация. Окопът беше наполовина изкопан. Но тези глупаци бяха ровили навсякъде!

И нещо повече! Навсякъде имаше разпръснати съоръжения. Кранове, багери, какво ли не. Където някое от онези тъпи животни бе копало нещо си, бе зарязало машината без да си направи труда да я помръдне. Където е трябвало да повдигат нещо, оставяли са си крана на мястото.

Каква бъркотия!

Застанал на платформата, проклинащ яркото зимно слънце, чувстващ се зле заради отвратителния дихателен газ, Търл изгаряше от желанието да разкъса джуджето на парченца.

– Не се стараяш особено! – гневно каза той.

– Какво мога да направя, когато тези животни постоянно чупят

машините? – извика Кер.

– Не можеш ли да я караш по ясен, прост план? – извика Търл.

– Какво мога да направя, когато тези животни не разбират от ясен, прост план? – извика Кер.

Търл разбра, че Кер има право. Така нямаше да стигнат до никъде, навиквайки се един друг.

– Виж – каза Търл, – в твой собствен интерес е да стигна здрав и читав на Психло.

– Наистина ли? – каза Кер.

Да го изнуди, трябва да го изнуди.

– Ще ти кажа какво ще направя – каза Търл. – Ще внесе десет хиляди кредита в твоята сметка в Галактическата банка. Ти имаш сметка с номер там и в нея има значителна сума. Но аз ще добавя...

– Браун Лимиър Стафър ми даде сто хиляди Земни кредита, само за да ти изкопая този кабел, ей този кабел тука. Никак не беше лесно и сметнах, че заплащането не е достатъчно!

Търл бързо съобразяваше.

– Добре, ще ти дам сто хиляди галактически кредита, ако ми помогнеш да инсталирам съоръжението за телепортиране и ако ми съдействаш.

– Онзи Браун Лимпър ще ми плати двойно, за да не го правя – каза Кер.

– Виж – каза Търл, – ще внесе в сметката ти половин милион, ако ми помогнеш да стигна на Психло.

Кер помисли малко. После каза:

– Ако ми намериш нови документи, унищожиш старите ми досиета в компанията и внесеш седемстотин и петдесет хиляди галактически кредита на моя сметка, ще се погрижа всичко да мине добре.

Търл тъкмо щеше да каже, че е съгласен, когато Кер продължи:

– Освен това трябва да се сдобриш с този Браун Лимпър Стафър. Кажи ми как възнамеряваш да хванеш онзи човек, за да мога да успокоя Браун Лимпър. Той контролира тези работници. Тъй че добави това и сделката е сключена.

Търл погледна Кер. Знаеше колко е жаден за пари.

– Добре. Ще разположа наоколо петстотин бриганти от външната страна на атмосферния щит, въоръжени с отровни стрели. При телепортирането стрелите не биха нарушили нищо и така мога да унищожа животното, ако се появи! Пошепни това на Стафър и ще видиш как ще ти сътрудничи. Става ли?

Кер се усмихна.

Търл се прибра в работните помещения и с облекчение свали дихателната си маска. Взе малко кербанго за успокоение на нервите.

Прехвърли на ум странната сцена. Значи беше Стафър. Ето кой искаше да обърка плановете му. Търл ще се погрижи за животното. Не спомена на Кер, че възнамерява освен това да постави Снит и още няколко бриганти, въоръжени с отровни стрели, на самата площадка, нито че смята да подаде на Стафър една хубава кутийка от берилий. Кутийката щеше да унищожи всички доказателства, копията от договора, всичко.

И Кер също!

Беше твърде доволен от всичко, докато три дни след това не забеляза, че наоколо няма никакви часовои. Излезе навън и ги откри всички до един проснати около моргата, мъртво пияни.

Очевидно Снит бе използвал информацията само за да получи комисионна от уискито.

Е, ще се разправи със Снит, когато му дойде времето.

Но ще трябва да държи под око този Стафър. Подозренията му се оказаха верни. Тъкмо той заговорничеше, заговорничеше, заговорничеше. Мръсен плх! Ясно беше, че се опитва да си върне обратно парите.

След като вече имаше едно наум, Търл бе уверен, че ще надхитри всички.

Прибра се и провери ковчезите с пари, запечата ги и написа „убит от радиация“, тъй че никой да не посмее да ги отвори на Психло. След това постави по едно кръстче на дъното им.

Какъв богаташ ще бъде на Психло!

Постла си легло върху ковчезите и сънува чудно хубави сънища, в които царски особи се кланяха, когато срещнеха Великия Търл на улицата. И всички доказателства, заедно с цялата планетата, бяха унищожени след него.

6

Далеч в Африканската мина, наведен над екраните в полутъмната стая, Джони се готвеше за поражението.

Ден 92 ги връхлиташе като ураган.

Отначало се надяваше, че ще може да построи отделен пулт за управление по плановете на Търл и да го инсталира в Кариба. Това щеше

да направи излишна безнадеждната атака срещу Америка, за да завземат тамошната зона за телепортиране. Сега атаката оставаше най-добрият им шанс, но всъщност не бе никакъв шанс. Трябваше да спре Търл буквално в последния момент да не използва онази странна бомба, но това неизбежно включваше безумния риск тя да се взриви точно по време на телепортирането в Ден 92, когато трябваше да нападне платформата и да грабне пулта за управление в последния момент.

Другите новини също не бяха добри. Имаше още две нападения от посетителите на различни места и имаше жертви. Един товарен самолет бил нападателен изненадващо от ховините при обратния полет, бил взривен и двамата пилоти бяха загинали. Група ловци от руската база били обстрелвани отгоре и преди въздушното им прикритие да успее да свали нападателите, били убити трима руснаци и един шерп.

Освен това, защитният план в Единбург също се бе объркал. Сър Робърт искаше да вземе няколко мили атмосферен кабел и да обгради с него Касъл Рок. Но от много отдавна енергийните язовири в Шотландия не бяха в добро състояние. Някои бяха преобразувани да работят само с психоска енергия. Мината в Корнуол се охраняваше от един приливен язовир при Бристол в Бристолския Канал. Той чудесно обслужваше района на мината, тъй като приливите и отливите бяха много силни. Но не бе възможно да се пусне електропровод чак до Единбург. Освен това, дори да успеят, той винаги ще бъде на прицел. Самото пренасяне на толкова огромно количество кабел също нямаше да е никак лесно – трябваше да направят серия полети специално за това. Единбург не можеше да се защити по никакъв друг начин, освен с въздушна противоотбрана. А шотландците в никакъв случай не искаха да го изоставят – той беше най-древният център на шотландската цивилизация. Не одобриха предложението на Джони цялото население да се изсели в Корнуол. Наистина, там щеше да стане доста пренаселено. Джони усещаше, че Единбург ще си изпати.

Търл изглежда си вършеше работата по обратен ред. През по-голямата част от времето измерваше разстояния, опъваше жици и поставяше позиции на изстрелване. Всичко, което направеше, биваше повтаряно с най-голяма точност долу в Кариба. Бяха опънали жиците и бяха набелязали всички позиции долу в базата. При всяко ново нещо Ангъс веднага се спускаше до Кариба и инсталираше еквивалента на втората защитна площадка там.

В продължение на няколко дни положението не изглеждаше толкова безнадеждно. Търл се бе сдобил с голямо количество метал и бе

направил външната конструкция на пулта за управление – тежък, масивен сандък около един квадратен ярд. Построиха същата конструкция и тук, в базата, и го заключиха в една стая.

Но след този изблик на енергия, през последните няколко дни Търл не се бе занимавал почти с нищо. По цял ден си играеше с разни предпазители. Не работеше по конструкцията.

Търл бе изписал цели томове с математически изчисления. Но каква полза? Никой не ги разбираше.

А сега се занимаваше само с предпазители. Джони разполагаше с дубликати на всичко, което Търл майстореше и се опита да разбере как-во готви психлото.

Джони бе научил досега едно нещо – във всеки пулт за управление имаше елементи, които изглеждаха като самостоятелни компоненти, но всъщност бяха само за заблуда. Не бяха резистори или кондензатори. В действителност бяха само предпазители, направени да приличат на други неща.

Търл правеше нещо, за което Джони никога преди не бе чувал. С помощта на измервателни уреди той работеше с „подтоварен“ тип предпазител. Веригата се затваряше само, ако по нея протече ток. Когато токът спре, предпазителят изгаря. Беше странен, толкова малък, че за да го направиш, трябва да работиш с лупа.

Ами да, изглежда това бе единственото занимание на Търл.

Джони разсеяно гледаше записите, когато изведнъж осъзна, че жичката, която Търл използва за този предпазител, много прилича на сребърните капсули в главите на психлосите.

Той забрави всичко друго и се втурна да донесе една от капсулите, извадени от мъртвите психлоси. Да, същото нещо!

Изведнъж всичко се подреди в главата му и той изскочи да търси Маккендрик. Докторът работеше върху един психлоски череп, който бе изчистил и побелил. Опитваше се да намери начин да проникне вътре с инструменти. Остави го на масата пред себе си с очни кухини, вторачени в него без да виждат и се приготви да изслуша Джони.

– Това не е никаква загадка! – каза Джони, като развълнувано посочи сребърната капсула, която държеше в ръка. – Това е просто бушон! Нито вибрира, нито излъчва радиосигнали, нищо подобно. Само един бушон!

Джони грабна няколко снимки на такива капсули, неизвадени от мозъка.

– Виж! Каза, че нервите, които са свързани с капсулата, са

първичните импулсивни канали на техния мисловен процес. Добре. Математиката е логически мисловен процес. Приблизително същото като да бъдеш разумен! Значи, независимо дали психосите имат душа и мислят с нея или не, умствената дейност се извършва посредством тези два канала. Докато един психло разсъждава логично, между тези два нерва има постоянен поток. Дори насън има поток, макар и съвсем незначителен. А сега да си представим, че се появи чуждоземен. Психлото знае, че цялата му раса и империя зависят от това да се опази в тайна психлоската математика. И той моментално се блокира да не мисли за нея. И тогава – пук. Бушонът изгаря!

Маккендрик бе доста заинтригуван. Но каза:

– Само че това не обяснява защо се самоубиват.

– Добре! Погледни тази снимка и този бушон. Сребърната капсула е много близо до бронзовия блок, който свързва удоволствието с болката и действието. Погледни жичката на предпазителя! Като се раздели, краищата ѝ падат в капсулата и се получава късо съединение в бронзовия блок. Психлото веднага получава импулс да убива! Ако не може да го направи в момента, веригата между сребърната и бронзовата капсули предизвиква мания за убийство и в крайна сметка, понеже няма какво друго да убие, психлото убива себе си.

Маккендрик помисли малко и кимна.

– Само че – добави той, – това не обяснява какво става с жените.

Джони взе техния тип капсула и я огледа.

– Това е друг вид предпазител. Тъй като математиката е логическа мисъл, тя ще предизвика протичането на ток. Вероятно на жените не се преподава математика – това е част от техния морален код. Жените се смятат за нелогични същества. Когато започнат да разсъждават по математически или дори само да опитат, веригата се претоварва и предпазителят изгаря. Няма бронзов предмет, затова само изпадат в кома. Разумната част от мозъка им повече не е свързана и нямат връзка с нервната система.

Джони спря за малко.

– Обяснението ми може и да не е пълно, но знам, че това са само предпазители и вериги. И ето как защитават своята империя!

– И ето защо са толкова смахнати – добави Маккендрик. – Сигурен съм, че обясненията ти са съвсем правилни.

Маккендрик обърна психлоския череп върху операционната маса. Беше голям, масивен, тежък. Сложна структура от кости и стави.

– Само едно нещо не е както трябва.

Джони бе като зашеметен от факта, че стигна толкова далеч. Наостри уши.

– Не сме напреднали ни сантиметър по въпроса с изваждането на тези неща от главите им.

Джони безмълвно остави снимките и капсулите на масата и излезе от стаята.

Денят определено не го изпълваше с надежда.

7

Джони се стрелна на северозапад с бойния самолет Марк 32.

Тревогата бе вдигната само преди около половин час. Гленканън бе в опасност.

Беше Ден 78, оставаха само четиринайсет дни до момента, когато Търл бе планирал да се телепортира. От последните дискове се виждаше, че той все още не е започнал пулта за управление. Ужасно се бавеше.

А сега и това! Гленканън бе нападат по време на полет.

Посетителите на четиристотин мили над земята се бяха увеличили. Сега бяха осемнадесет. Полу-капитан Рогодетер Сноул се бе върнал с още четири тежко въоръжени бойни кораба. Един от тях, ако не и повече, бе със сигурност самолетносач. Вероятно тъкмо от него са нападнали Гленканън.

Джони не бе взел комуникатор със себе си. Когато дойде тревогата, той просто бе излязъл от лагера. Стормълонг и още двама пилоти набързо излетяха, а Джони успя само да грабне една въздушна маска и скочи в самолета. В момента цялата въздушна комуникация се извършваше на пали. И Гленканън, и Стормълонг имаха комуникатори до себе си и ги използваша. Затова Джони не знаеше какво става. Гласовете на будистите не губеха своята напевност дори по време на битка, затова и по интонацията не можеше да се отгатне как вървят нещата.

Джони набра височина и обхватът на екраните му се разшири. Стормълонг и другите два самолета бяха точно пред него. Още не беше засякъл Гленканън.

Джони включи един от горните скенери. Три от посетителите се виждаха, макар и не така ясно, както нощем, тъй като ултравиолетовите лъчи пречеха.

Като че ли беше корабът от клас Валкор. Другите два с него бяха

по тежки, по-масивни. Да, същия кораб – имаше мост с диамантена форма. Самият полу-капитан Рогодетер Сноул.

Трите кораба не слизаха долу. Явно за това трябваше много слънчева енергия и те я пестяха. Другите два кораба приличаха на самолетносачи.

Да! От единия отново атакуваха. Шест иглоподобни самолета се спускаха надолу като стрели.

Направо на психоски Джони каза:

– Нови шест отгоре! – това трябваше да предупреди Стомълонг.

Ето къде бе Гленканън. Летеше на около сто хиляди стъпки и се спускаше към базата. А придружаващия го самолет? Ни следа от него.

Четири игли се стрелнаха зад Гленканън. Периодично от оръдията им излизаше огън с дълък обхват.

Стомълонг се насочи натам.

Трите самолета, близо един до друг, се врязаха право в преследвачите толнепи.

Експлозия! Втори взрив с горещ син пламък. И още един.

Само един толнеп се измъкна от дима.

Джони тръгна да пресрещне шестте, които слизаха надолу. Ставаха все по-големи и по-големи на екраните му.

Прицели се в носа на водача. Палецът му удари бутона за стрелба точно в момента, в който той се изнесе странично и блъвна цялата чудовищна мощ на оръдията в стройния ред на толнепите.

Екраните му се обагриха в червени отблясъци от експлозията.

Чу се лек удар от падането на една отломка от толнепски кораб в крилото.

Джони умело лавираше, за да не се посипе всичко отгоре му. Прицели се в опашката на последния кораб. Удари бутона на огнестрелното оръдие. Летеше напред толкова лудо, че изпусна.

Четирима толнепи поеха обратно.

Той тръгна да ги пресрещне и се завъртя. Почти се изравни с водещия толнеп. Секунда преди да се сблъскат, изстрелите на Джони запушиха като гюлета дулата на толнепския кораб, които също бяха стреляли. Корабът избухна.

Останаха три. Направиха лупинг и се подредиха, без да престават да стрелят. Въздухът около Джони вреше. Марк 32 бе улучен в екраните.

Оръдията на Джони се обадиха. Един толнеп! Двама толнепи!

Последният се опита да избяга, стреляйки отвисоко зад себе си.

Джони стабилизира бойния самолет. Постави оръдията на „пламък“ и „максимален обхват“. Стрелнаха се няколко лъча.

Толнепският кораб подскочи като огнена топка.

А къде е Гленканън?

Ето го, препускаше към базата, почти беше стигнал.

Един толнеп се бе залепил за опашката му.

Стормълонг и другите два кораба се насочиха надолу към толнепа.

Часовоят отвори атмосферния щит и Гленканън се спусна през него. Беше в безопасност!

Вълна огън удари толнепа – Стормълонг и другите двама го бяха приближили отгоре и стреляха от максимален обхват.

Часовоят отново включи атмосферния щит. Толнепът се вряза в него и се разклати.

Не бе изминало достатъчно време, за да се йонизира отново въздухът.

Толнепският кораб се взриви и се превърна в кълбо пламъци върху площадката, като едва не връхлетя върху самолета на Гленканън.

Джони и Стормълонг огледаха дали няма още вражески кораби в небето. Беше чисто. В далечината на няколко места се издигаше дим – там бяха паднали разбитите кораби.

Часовоят изключи атмосферния щит. Веднага пристигна отряд, който се зае да потуши огъня от горящия толнепски кораб. Джони, Стормълонг и другите двама се приземиха.

Гленканън не помръдваше от пилотската седалка. Будисткият комуникатор се опитваше да го успокои. Гленканън плачеше. Ръцете му трепереха. Беше изживял шок.

– Имах заповед да дойда – повтаряше Гленканън.

Комуникаторът махна на другите да се отдалечат и се приближи до тях.

– Пилотите от Академията в Америка трябва да вършат много неща – каза будистът на Джони и Стормълонг. – Освен това трябва да поддържат и собствена противовъздушна защита. Нямахме свободни пилоти за ескорт и отлагаме дни наред. После Гленканън реши, че повече не може да се изчаква. Един съвсем отскорошен швейцарски пилот, негов близък приятел, се съгласи доброволно да дойде. Толнените ни нападناха точно след като прекосихме брега на северна Африка. Много е далеч от Корнуол и от Люксембург, за да ни изпратят от там помощ.

Швейцарецът ги пое. Свали трима. Но му тряваше помощ, а Гленканън имаше заповед, ако се случи нещо такова, да продължи по пътя. И

той продължи.

Толнепът разби швейцареца на парчета. Той се изстреля и опита да се спусне с парашут, но те го убиха във въздуха.

Гленканън иска да излети и да обстрелва онези кораби в орбита. Ще го убият. Моля ви, помогнете му.

Успокоиха Гленканън. Стормълонг каза, че ще говори със сър Робърт да направят още по-секретна жизнено важната радио връзка. След няколко дни сър Робърт отиваше в Америка, за да премести Академията в Корнуол, но междуременно трябваше да се вземат мерки. Огромно количество самолети и машини вече бяха прехвърлени на сигурни места. Племената бяха централизирани. Стормълонг реши да поеме управлението.

Гленканън им подаде торбичка с дискове.

Джони погледна пратката. Надяваше се, че си е струвало.

8

Наистина си струваше! Джони отвори куриерската торба, постави първия диск и само няколко минути след това осъзна, че за първи път в цялата дълга и садистична история на Психло чужди очи имат достъп до самия процес на построяването на пулт за телепортационно управление.

Търл работеше по схеми, които сам бе направил. И макар самият той да бе налудничав, работеше много точно. Разбира се, от това зависеше не друго, а собственият му живот.

Вече бе направил външната конструкция. Бе поставил отгоре редиците бутони, взети от склада и ясно маркирани. Бе направил резбите за болтовете, които свързваха горния панел с вътрешността.

Джони с удивление го наблюдаваше от екрана как взе една обикновена черна изолираща платка с размери един квадратен ярд, каквито се използваша за подлепяне във всички електронни устройства и уплътни пространството между горния панел и страничните стени. Очевидно тъкмо тя поемаше всички компоненти, които образуваха веригата. Търл внимателно и точно проби дупките в изолиращата платка, тъй че да пасне между горния панел и външната конструкция и да се закрепят със същите болтове.

Постави я временно на мястото ѝ, поръси отгоре ѝ някакъв прах, тъй че да се отбележи положението на всички бутони. След това я извади и нанесе положенията с червен молив. Проби малки дупчици върху

всеки белег и постави метални контакти. Така при натискане, бутоните от горния панел щяха да опират в контакта.

След това Търл обърна изолиращата платка. Отдолу се показваха малките метални контакти. Отбеляза горната и долната страна и се захвана с истинската работа.

Без да се консултира особено често с предварително направените изчисления и записки, Търл започна да покрива долната част на платката с най-различни електронни компоненти: резистори, мънички усилватели, релета и превключватели. Схемата изглеждаше доста груба и остаряла. При натискане, бутоните докосваха металните контакти, които задействаха останалите компоненти.

Но имаше нещо странно. Поставяше предпазители на места, където ако платката се използва, то те със сигурност щяха да изгорят. Всъщност, за всеки метален контакт, който минаваше през платката, имаше по един предпазител, който щеше да го изключи от веригата. На Джони му се струваше, че стига само да натиснеш бутона на пулта и предпазителят изгаря. Имаше десетки такива предпазители.

Тази мистериозна верига имаше някаква своя, глупава логика. Само че, ако се изключат предпазителите. Какво общо имат предпазителите с една електронна верига?

Търл почисти веригата след изработката ѝ, оцвети я и я забърса. Най-накрая всичко бе готово. Наистина изглеждаше великолепно, ако човек се възхищава от цялата сложност на една електронна платка. Почти всичко изглеждаше логично – натискаш един бутон и протича ток в една част от веригата, натискаш друг, протича ток в друга и т.н.

Платката беше готова. Търл спря малко да ѝ се порадва, дори отхпапа малко кербанго за почивка.

След това направи възможно най-странното нещо.

Със замах на лапата свърза няколко места от веригата с източник на енергия, пречупи връхчетата на терминалите на възможно най-художествено изработената верижна платка в света и гръмна всички предпазители в нея.

Това бе придружено от искри, лек пукот и дим.

Търл току-що направи цялата верига негодна за функциониране.

И сега вече наистина се хвана за работа. Извади огромната си купчина уравнения и формули, приготви микроизмервателни уреди, почисти няколко тригълника и линейки и наостри до косъм моливи за маркиране.

Обърна току-що направената платка откъм празната ѝ страна,

отбеляза няколко точки и през следващите два дни направи нова верига, усърдно консултирайки се със записките си. Освен това, че пасваше с металните контакти, които се свързваха с бутоните, новата верига нямаше абсолютно нищо общо с онази, която с толкова труд бе изработил от обратната страна на платката.

Постави резистори, усилватели и всякакви електронни компоненти. Нареди ги по прави линии, завъртулки, кръгове.

Постоянно поглеждаше уравненията и работните си записки и измери всичко по два пъти с невероятна точност. Процедурата бе дълга и сложна и в резултат се получи много сложна верига.

След като привърши, нанесе отгоре много фино покритие с някакъв червеникав прах. През него се виждаше цялата верига, но когато отгоре се поставеше нещо, като молив например, отбелязваше се коя част от веригата се проследява в момента.

След това Търл взе един нож за запояване с тънко острие. С единия край тези ножове режеха метал, като разделяха молекулите чрез разрушаване на тяхната кохезия. Другият край се използваше за възвръщане на молекулярната кохезия и „сшиване“ на метала.

Търл обърна ножа откъм запояващата страна и започна да проследява веригата с него. Откъдето минеше, тънката червена паста се осветяваше. Така нямаше опасност да повтори или пропусне някой участък.

Джони наблюдаваше тази дейност с широко отворени очи. След това се втурна към един от складовете и взе една изолираща платка и запояващ нож.

Направи диагонал на платката със запояващата страна на ножа. Постави в двата края на чертата скоби и пусна ток през нея.

Протече ток!

Значи, ако се подредят изолационни молекули по права линия, получава се пътека, „жица“.

Беше виждал как психосите винаги запояват платките, ако са ги разрязали, за да инсталират вътре прекъсватели на веригата. Преди мислеше, че ножовете просто не дават ефект върху тях. Вярно, ножовете не ставаха за рязане на платки. Но чрез подреждането на молекули, изолиращата платка провеждаше електричество между точките, където бе минал ножът.

С блеснали очи Джони се върна в залата да изгледа докрай работата на Търл.

След това Търл взе малко разтворител и кърпа и почисти цялата платка.

Не остана нито една видима следа. Но тази „изолираща“ платка съдържаше всички компоненти на една сложна верига.

Видимите компоненти от долната страна бяха пълна измама. Дори не бяха предназначени да работят. И всеки, на който попадне такава платка, ще мисли, че предпазителите ѝ са изгорели. Вероятно учени от много раси в продължение на стотици години са се опитвали да открият механизма на работа на тази фалшива верига и да открият връзката ѝ с психоската математика.

В момента Търл правеше нещо в горния ляв ъгъл на платката. За съжаление беше оставил една отворена книга така, че от корицата ѝ не се виждаше какво точно прави. Изглежда поставяше превключвател, който излиза на горната платка. От записа само се разбираше, че най-вероятно положението на ключа трябва да се променя при всяка употреба на платката. При първото телепортиране нагоре, при второто надолу и т. н. Върху ключа веднага бе залепено етикетче „реостат“. Достатъчно ясно се виждаше компонентът, към който бе свързан.

Ако при включване ключът е поставен в неправилно положение, компонентът щеше да изпрати импулс към платката и да изтрие цялата скрита верига.

Джони не успя да види на каква позиция трябва да е ключът при първото телепортиране.

Сега Търл сглобяваше платката.

И Джони разбра защо при разхлабване на болтовете, които свързваха горния панел с конструкцията, цялата система преставаше да работи.

Търл взе един голям електромагнит и го постави около конструкцията. После в една от резбите, откъдето минаваше болта към изолиращата платка, постави предпазител.

Джони слезе долу и взе един. Наричаше се „магнитен предпазител“. Докато през него протича ток, оставаше здрав. Но при прекъсване на магнитния ток веднага изгаряше. За да се повдигне горната платка на пулт за управление, трябва около него да се създаде магнитно поле.

Докато болтът опира в горния ръб на пулта, магнитният горен ръб винаги провежда слаб магнитен ток. Но при разхлабване на болта магнитният ток спира и предпазителът изгаря.

Нещо повече: при изгарянето си той активира един от компонентите под него и изтрива невидимата верига.

Една невидима верига, два заложили капана, които я изтриват, ако попаднеш на тях и една изцяло фалшива верига за заблуда.

И това бе тайната на психоските.

Джони, изключително трезв и сериозен, направи много копия на веригата на Търл. Можеха просто да я поставят върху парче изолираща платка и да я проследят. Металните контакти в нея активираха невидимата верига. Можеха да изкопират всичко точно.

Всичко с изключение на един превключвател. И ето защо Джони не бе никак опиянен от откритията. Не знаеше как точно се поставя превключвателя. Не знаеше и в какво положение трябва да бъде за всяко последователно телепортиране.

Отново прегледа записа.

Не, не можеше да се разбере.

Мина му през ум, дали да не направят няколко платки и да пробват как трябва да стане. Не, може да повредят нещо друго.

Джони направи пълно описание с много бележки към него.

С тях можеха да направят телепортационни пултове, които биха могли да отворят и евентуално да проследят веригата. Може би. Но без този ключ...

Джони знаеше, че ще трябва да завземат пулта за управление само за да видят как го е поставил Търл.

Рискът бе огромен и можеше да струва живота на много хора.

Знаеше, че трябва да го направят.

9

Джони усърдно почисти работното си място.

Накратко уведоми Ангъс за всички тънкости на пулта за управление в случай, че нещо се случи с него по време на нападението над лагера в Америка, което бе твърде вероятно. Направи най-подробни записки и обяснения, особено за Ангъс, ако се наложи да построи нов. Обясни му някои от нещата, които можеха да се направят с пулта.

Ангъс яростно протестира срещу решението на Джони да участва в нападението. Джони каза, че няма намерение да рискува ничий друг живот, тъй като операцията бе изключително рискована. Ще го прикриват трийсет шотландци, десет шофьора и петнайсет пилоти. Ангъс продължаваше да протестира, но без никакъв резултат. Ако сър Робърт бе тук, може би двамата щяха да надделеят, но сър Робърт бе в Америка, за да ръководи преместването на Академията и Ангъс се отказа.

Един от помощниците на сър Робърт бе там и Джони накратко го уведоми относно военната ситуация: посетителите изчакваха нещо, но

не знаеше точно какво. Джони чувстваше, че това зависи от успеха им при пускането в действие на телепортационната система. При анализа на разговорите между тях стана ясно, че наблюдават американската база и чакат нещо да се случи: посетителите бяха забелязали там психлоси (вероятно Търл и Кер) и изглежда мислеха, че онзи район все още е в психлоски ръце или във всеки случай е политически важен. Джони очакваше небето да се стовари отгоре веднага след телепортацията и затова трябваше да се обяви пълна бойна готовност, тъй като Ден 92 приближаваше много бързо.

Джони инструктира още един шотландски офицер и уреди веднага да построят една фалшива площадка за примамване в района на Сингапур. На северозапад от древния и пуст човешки град имаше психлоска мина за желязо, титаний и калай. Разполагаше с достатъчно водноелектрическа енергия, с атмосферен щит и с определено количество самолети и снаряжение. Няколко китайци, трима пилоти, един комуникатор, един Координатор и шотландският офицер трябваше да заминат там и да построят платформата. Джони им даде стария изгорял пулт за управление и те го поправиха. Под защитата на атмосферния щит трябваше да се преструват, че постоянно изпращат пратки на Психло, които ту се появяват, ту изчезват от платформата. Когато истинският пулт за управление излети от Америка, ще изпратят в Сингапур почти цялата охрана, за да отвлекат вниманието им от истински важния район. Площадката в Кариба бе замаскирана с мрежи от самото начало и от разговорите на посетителите разбраха, че те я смятат за някакъв храм. Джони предупреди офицера, че атаката в Сингапур ще бъде тежка. Но шотландецът само се усмихна, грабна хората си и потегли.

Джони бързо отиде в Кариба. Китайците се бяха справили удивително. Под щита имаше покрив, но цялата платформа бе покрита с много красиви дървени форми. Наоколо бе пълно с дракони, издялани от дърво и глина, опашките им бяха люспести, а от устите им излизаше огън. Под защитния конус си бяха построили бунгала, облицовани отвътре с тухли. Имаше дори малка болница. Селото, където живееха, бе от вътрешната страна на щита на брега на езерото. Беше многоцветно и привлекателно, повече приличаше на градина, отколкото на бойна зона.

Доктор Алън бе приготвил някаква течност от растения в района на Найароби – нарече я „пиретрум“ – която била много ефикасна срещу насекоми и макар че горите бяха пълни с животни, които привличаха мухи, нямаха неприятности с цеце.

Джони ги чу да пеят и свирят на някакви странни струнни и духови

инструменти и ги записа. Накара ги да инсталират високоговорители, за да пуснат записите при активиране на зоната – това щеше да заблуди посетителите отгоре. Освен това щеше да се намеси и интерференцията от атмосферния щит, тъй че лъчите нямаше да им донесат никаква информация за това, което става.

Като се завърна в Африка, беше Ден 87. Стормълонг бе донесъл още дискове, които показваха цветните кодове на кабелите и жиците. Така можеха да свържат пулта за управление в Кариба. Джони даде кода на Ангъс.

Стормълонг каза, че това е последният му полет, затова Джони внимателно го инструктира върху военното положение. Стормълонг трябваше да бъде готов да поеме противовъздушната защита на планетата. Джони вярваше, че посетителите ще ги нападнат веднага след телепортирането от Америка. Не му позволи да участва в нападението. Данълдин щеше да ги прикрива. Тор също щеше да участва. Джони пропусна Робърт Лисицата, който обикновено ръководеше всички подобни операции.

Стормълонг, подобно на Ангъс, също не искаше Джони да заминава. Каза, че в Америка вече не е останало нищо. Академията беше празна. Джони трябваше да разчита само на собствения си нападателен отряд. В Академията беше пълно с бриганти. Едва събраха подслушвателните устройства и камерите от трите места и те започнаха систематично да претърсват и ограбват района. Но понеже липсваше подкрепата на сър Робърт, Стормълонг не можа да надделее.

Джони бе тръгнал към едно от горните нива на базата, когато се натъкна на Кер.

Психлото джудже грейна в усмивка. Стиснаха си „лапите“. Бе тръгнал да търси Джони, за да му покаже глупавите пари, които печатаха сега в Америка и с които му бяха „платили“. Джони го дръпна в един изоставен офис и поклати глава при вида на банкнотата от сто кредита със снимка на Браун Лимпър Стафър.

– Това не струва нищо! – каза Кер. – Бригантите ги хвърлят по улиците.

Кер така се радваше, че се е измъкнал от онова място. Разказа всичко на Джони.

– И ми предложи седемстотин и петдесет галактически кредита, които никога няма да видя. Той е луд. Няма разума на нас, полу-човеците – и Кер се засмя.

Даде му окончателните планове на платформата за телепортиране.

Нямаше нищо ново. Кер бе копал и бе направил всичко според плана. По същия план бяха тренирали и хората от нападателната бойна група и Кер го убеди, че всичко си бе на мястото.

Но Кер не бе разбрал, че и Джони заминава. Като научи, стана страшно сериозен.

– Този Търл е много лош. Може да е подготвил изненади. Не ми харесва това, че отиваш, Джони.

Джони каза, че няма избор.

– Ами ако на платформата се телепортират психоски воини? – попита Кер.

– Не мисля, че е много вероятно. Освен това сме подготвили подарък за Психло.

– Надявам се – каза Кер. – Ако някога се появят тук отново, свършено е с косматия ми врат. Дни наред ще ме мъчат, преди да ме убият!

– Мисля, че няма за какво да се притесняваш – каза Джони. – Само че трябва да останеш сред защитниците тук. Има доста чуждоземни затворници, а и всички живи психоси са тук. Може би ще ги научиш да играят на карти!

Кер се засмя, а после каза:

– Онзи, който наричате сър Робърт, той върна ли се тук?

– Защо?

– Ами някъде от средата на преместването на Академията никой не го е виждал. Исках да го попитам за някои неща, но не го намерих. Данълдин се обади на няколко места. Не е в Единбург, нито в Люксембург, нито в Русия. Мислех, че трябва да е тук. Питам, защото той знае всичко за разположението на силите ни и дори някои детайли от плана на твоята атака.

Джони много се притесни за сър Робърт. Той пресече въпроса на Кер така:

– Никой не може да го накара да проговори.

– Нашите служби могат да накарат всекиго да проговори – каза Кер.

– Нямаме информация, че врагът го е хванал.

Малко след това Джони направи собствено разследване. Никъде нямаше и следа от сър Робърт. Няколко товарни самолета преди известно време бяха свалени от противникова атака. Пътували от Америка за Шотландия. Дали сър Робърт не е бил в един от тях?

Но той знаеше съвсем малко подробности за нападението. Нямаше причина да променят плана в последния момент.

Джони прекара последния ден в мината край Лейк Виктория в подготовка за всякакви вероятности. Изобщо не се заблуждаваше, че нападението ще бъде безобидно.

Написа писмо на Криси, което знаеше, че ще ѝ бъде прочетено от свещеника и го остави на видно място върху бюрото си. На плика написа: „До Криси, в случай, че нещо се случи с мен“.

Беше чувал, че хората пишели завещания, за да разпределят личните си принадлежности. Той също реши да напише. Имаше само конете си и няколко чифта дрехи. Не можа да се сети какво друго притежава. Дойде му на ум, че може би Криси е записала къщата в Единбург на негово име, затова написа, че къщата, и всичко в нея остават за Криси. Спомни си за няколкото книги, които притежава и ги завеща на Пати. За нищичко друго не можа да се сети. Но може би хората ще си мислят, че подаръци като например автоматът АК 47 и други са негова собственост. Не бяха кой знае колко много. Но все пак добави една точка: „И всичко друго, което се окаже, че притеждавам, да бъде равномерно разпределено между...“, след което изброи имената на най-близките си хора. Позамисли се и добави Кер.

Освен това беше чувал, че тези завещания се подписвали пред свидетел, тъй че и това направи. След това го запечата в плик и го остави до писмото за Криси.

След като свърши тази работа, през цялата вечер Джони проверява дали добре работят оръжията му, дали антирадиационният му екип няма дупки, дали резервоарите на маската му са пълни и други такива дребни, но важни неща. Сложи в торбата си копие от договора за продажба, подписан от Търл. Провери обезопасителя на берилиевата бомба, която носеше със себе си. Пробва върха на брадвичката, която щеше да вземе, за да отреже кабелите на пулта за управление.

Почувства се напълно готов и легна да се наспи добре през последната нощ преди нападението в Америка. Направи всичко, което бе по силите му. Сега нещата бяха в ръцете на боговете. Или на дявол като Търл.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

1

Времето в американската мина през Ден 92 бе ветровито и студено. А около десет часа, четири часа преди времето на телепортиране, започна да вали сняг. Не беше много късно за сняг, но този бе особено обилен. Падаше на големи и меки снежинки, които лудо кръжаха, грабнати от вятъра.

На Търл изобщо не му пукаше. Ликуваше от радост. Това щеше да е последният му ден на Земята.

Дотук всичко вървеше добре. Откак се показва слънцето до момента, в който заваля, бе обикалял навън да провери кабелите и жиците. Почти с любов почисти за последен път точките на изстрелване на стълбовете, точките, които щяха да променят пространството и да го върнат отново у дома.

Беше измислил чудна история. Ще докладва за въстание и за продажбата на планетата на чужда раса. И ще разкаже как той, Търл, до последен дъх се е борил да спаси имуществото и технологията на компанията и уви, е трябвало да използва като последно средство бомбата, за да е поне сигурен, че никой повече няма да предаде компанията. На Психло щяха да му повярват. Разбира се, щяха да телепортират обратно камера и да проверят, но тя щеше да покаже едно черно петно.

След това щеше да се оттегли с думите, че му се е събрало твърде много нервно напрежение. И една чудна нощ ще отиде в гробищата и тихичко ще копае, за да стане по-богат с десет златни капака на ковчези и два билиона галактически кредита, които ще изважда малко по малко с обяснението, че е спечелил на борсата на различни вселени.

Планът бе съвършен.

Постоя няколко минути, чудейки се кога специалният отряд на бригантите ще слезе от планините. Не искаше да стои навън. Прекалено много мразеше планетата. Но днес от дихателния газ не му ставаше лошо, пък и в крайна сметка, днес бе велик ден.

А, ето и специалният отряд на бригантите. Носеха и вързопа, както им бе заповядал. Бе продълговат и досущ приличаше на багаж. Точно преди изстрелването Търл щеше да отвори единия му край и някой от телохранителите на Снит ще подхвърли отгоре дихателна маска. Всеки,

който види това, ще се позамисли доста преди да реши да напада платформата!

Каза на специалния отряд да оставят вързопа по средата на платформата и да бъдат в готовност.

А сега следващата стъпка. Търл се върна в лагера, качи се на малкия електрокар, който предварително бе оставил на паркинга и отиде с него до офиса.

Много се колебаеше какво да вземе първо – ковчезите или пулта за управление. На ковчезите по-добре ще им понесе времето. Бригантите бяха там и никой нямаше да ги открадне. Много тежаха.

Загледа се в килима и видя пращен отпечатък. Спря за момент. Не, сигурно беше от него. Всеки ковчег бе белязан с кръстче.

С четири бързи курса и отлично владееие на машината Търл стовари ковчезите на платформата. Преди всяко връщане предупреждаваше бригантите да си отварят очите.

А сега пулта за управление. Обърна го с дъното нагоре. Отключи касата, извади кутийката и я сложи под долния капак на пулта за управление. Засега не искаше да зарежда капана. Ще го направи десет минути преди времето за телепортиране. Самото телепортиране щеше да отнеме три минути – не искаше да се натоварва много – и още около четиресет секунди за обратния удар. Така че, шест минути и четиресет секунди след изстрелването – бум! Няма вече пулт за управление!

Изнесе го и го постави на специално построената за него метална платформа – десет на седем стъпки, точно под купола на атмосферния щит. Всичко беше идеално пресметнато. Големите решетки, с помощта на които работеше кабела на атмосферния щит, бяха инсталирани отдавна върху една стойка. Не очакваше сняг, но за всеки случай бе поставил заслон над стойката. Не бе предвидил заслон върху пулта за управление, затова метна отгоре брезентово покритие, за да не се мокрят от снега бутоните.

Търл помести леко пулта за управление и изкара електрокара от платформата. Просто го засили надолу. Какво значение имаше? Тези животни бяха зарязали машините навсякъде наоколо – огромни магнитни кранове, багери, влекачи. Каква бъркотия!

Зае се със свързването на охраняващите кабели от стълбовете и пулта за управление. Никак не бяха малко. Не искаше да се спъне, когато отива да зададе координатите за телепортиране, затова ги завърза всички заедно. Получи се змия от около шест инча в диаметър.

Търл провери отново цветните кодове. Да, всичко бе правилно.

Включи кабела на атмосферния щит, за да провери дали работи. Падащият сняг започна да се върти в кръг отгоре. Да, работи. Изключи го.

Провери захранването на пулта с течност. Да, системата работи.

Търл погледна часовника си.

Имаше още цял час до телепортацията. Време за малко кербанго.

Огледа офиса. За последен път виждаше това място. Благодаря ви, дяволи!

Търл отвори всички каси и започна да изхвърля абсолютно всичко в тръбата за преработка на отпадъци. Отвори тайните чекмеджета с двойните дъна и ги изпразни. Навиците му на шеф на охраната бяха твърде силни. Изпрати всички записки и формули за преработка. След това забеляза, че системата за преработка не работи. Ами разбира се, сигурно при включване на атмосферния кабел са изгорели всички предпазители в лагера. Но какво от това? Планетата и без това скоро щеше да се превърне само в пушек.

Отиде до дрешника си и бързо се преоблече в униформата и униформените ботуши. Сложи парадната си шапка. Погледна се в огледалото. Никак не изглеждаше зле.

Хвърли няколко неща в една пътна чанта. Погледна часовника си. Още двамайсет минути.

През купола на лагера се виждаше, че снегът се усилва. И какво от това?

Сложи си дихателна маска с нов чифт капсули, взе чудесно опакованата бомба (беше почти невъзможно да се разопакова), взе пътната чанта и напусна офиса си за последен път.

Навън всичко бе готово.

Петстотин бриганти, със заслонени от снега лъкове, зъзнещи, въпреки че бяха увити до уши в кожи, се бяха построили точно според неговите указания. Пълен кръг от гърбове около атмосферния кабел, почти плътна жива стена от бриганти.

Капитан Арф Моифи изглежда изпълняваше длъжността на командващ офицер. Търл се обърна към него със строг глас:

– Сега ти и хората ти трябва добре да разберете, че можете да използвате само отровни стрели, ножове и брадви. Не трябва да се стреля нито с барут, нито с други огнестрелни оръжия.

– Разрахме! – извика генерал Снит.

А, хубаво! Генерал Снит, заедно с още шестима бриганти почетна стража, всички с дихателни маски, бяха на платформата, въоръжени с

лъкове, които прикриваха от снега.

Търл се огледа. Трудно се виждаше през тази завеса от сняг и вихрушки. Отнякъде се чу говор.

Какво беше това? Проклети небеса, цялото племе бриганти се беше събрало при моргата, за да изпрати генерал Снит! Невероятно! Бяха се събрали всички жени, загърнати срещу снега и всички наемници, които в момента не бяха на дежурство. Каква мръсна тъпала! Добре че носеше маска, защото сигурна се разнасяше страхотна воня.

Там бяха и Браун Лимпър Стафър и Ларс Торенсон. Бяха се качили на платото с кола и седяха неподвижно. Тъкмо тях искаше да види.

Приближи ги.

Вместо да му каже довиждане, или дори „Приятно ми беше, че те познавах“, Браун Лимпър само изтърси:

– Не виждам Тайлър.

Търл спря. Браун Лимпър бе увит като пашкул в някаква скъпа кожа. По главата и яката му падаше сняг. Очите му трескаво светеха.

– О, ще дойде – каза Търл. – Ще дойде.

Търл погледна към краката на Браун Лимпър. Имаше сандък, дебел сандък, дълъг около три стъпки. Аха! Търл се наведе и преди някой от двамата да успее да го спре, вдигна сандъка и с един удар счупи ключалката му.

Картеница Томпсън! Значи с право нямаше доверие на това животно. Само един изстрел от това нещо по време на телепортирането и цялата платформа полита във въздуха!

Търл хвана оръжието за цевта и го огъна в полукръг с голи лапи. Захвърли го.

– Това не беше много любезно – каза Търл. – Можеше да вдигнеш във въздуха всичко наоколо!

Браун Лимпър не изглеждаше да е особено разстроен. В очите му все още се таеше някаква потайност.

Търл взе оръжието на Ларс, извади пълнителя и го захвърли на около петдесет стъпки.

– Никаква стрелба! – каза Търл и предупредително размаха лапата си пред лицата им.

Дали Браун Лимпър не крие още нещо? Търл се чудеше. Изглеждаше разгневен, но не заради оръжията.

– Ето – каза Търл с благ глас, – имам подарък за вас, за да се сдобрим.

Подаде на Браун Лимпър плътна опакованата унищожителна

бомба. Тежеше около осемдесет фунта и Браун Лимпър щеше да я изпусне, като я поемаше. Търл със страх я улови преди да падне. Насили се да се усмихне, като я подаваше отново на Браун Лимпър.

– Това е хубав подарък – каза Търл. – Отворете я, когато съм заминал и в нея ще намерите отговора на най-смелите си мечти. Нека ви останете за спомен от мен.

Не рискуваше абсолютно нищо, като им я даваше сега. За да я разопаковат, ще им трябва най-малко час. И само като повдигнат капачето – бум! – няма планета!

Търл погали Браун Лимпър по главата. Погледна часовника си. Имаше още много време. Тръгна към платформата. Капитан Арф Моифи извика на хората си да застанат мирно. Търл тържествено мина край тях.

Със смела бойна стъпка се приближи до пулта за управление.

Пресегна се и включи захранването на атмосферния кабел. По цялата му дължина се разхвърча сняг. Добре! Вече нямаше опасност за живота му. Плътна стена затваряше пулта за управление и платформата, а зад нея, още една плътна стена от въоръжени живи тела.

Погледна часовника си. Имаше още много време. Отиде до багажа и хвърли върху купчината личния си багаж. Бригантите си бяха донесли цяла планина бутилки с въздух.

Генерал Снит, облечен в бойната си униформа от бизонска кожа, с „диамант“ на шапката, с колани, натъпкани с отровни стрели, му отдаде чест. Но не пропусна да попита:

– Със згурност ли щ'убмениш парите?

И посочи към една внушителна бала банкноти с лика на Браун Лимпър.

– Абсолютно сигурно – увери го Търл. – Всичко ще ви бъде изплатено. Освен това съм ви заложник, нали така?

Снит се успокои.

И като стана дума за зложници, Търл се наведе над дългия вързоп и развърза горния му край. Пронизаха го черни святкащи очи. Махна на един от бригантите и той се приближи, постави въздушна маска на лицето и бутна една бутилка към гърдите. Веднага си извади ръката. За малко да го ухапят!

Търл погледна часовника си. Времето наближаваше. Приблужи се до пулта за управление.

Премести ключа в горния ляв ъгъл в горно положение.

Активира решетките. Горният бутон на пулта за управление светна.

Търл броеше секундите. След това набра координатите, които отдавна бе научил наизуст. Погледна часовника си, за да улучи точния момент. Натисна бутона за изстрелване.

Протегна се и активира бомбата с десетминутен закъснител.

Жиците започнаха да жужат.

С крайчеца на околото си Търл видя как иззад колата на Браун Лимпър се надигна човек и скочи. Беше облечен в антирадиационен екип. Търл се вгледа и изведнъж осъзна, че много прилича и трябва да е животното.

Ха! Браун Лимпър най-сетне получи своя Тайлър.

Търл отиде в центъра на платформата.

Жуженето ставаше все по-силно. Какво щастие, само след три минути ще бъде здрав и читав на Психло!

2

На Браун Лимпър Стафър му прикипя, когато Търл откри картечницата му. Но при вида на това, което се случи с дулото, бе принуден да си затрае. Огромното чудовище наистина бе силно.

И тъй, той не помръдна от мястото си дори когато получи подаръка. Сигурно беше злато, толкова бе тежко. Нямаше угризения спрямо приемането на злато, дори да намирисваше на подкуп. Беше си го спечелил. Но сега почти не мислеше за това. Продължаваше жадно да търси с очи Тайлър.

Все пак реши, че ще изчака, докато Търл е на безопасно място при пулта за управление.

Видя как капитан Арф Моифи му отдава чест. Видя как бригаантите се отдръпват и изваждат отровни стрели от коланите си. Видя сценката, която се разигра на платформата. Търл бе вързал някого във вързопа. Тайлър? Не, не може да е Тайлър, Търл щеше да му каже. Може би все пак е Тайлър. Ами ако Търл го мами! Не, не може да е Тайлър. Кой ли е? Но не, трябва да е Тайлър. Който и да е, сложиха му дихателна маска. Явно възнамеряваха да го отнесат на Психло!

Не, не може да е Тайлър.

А защо да не може?

Когато снегът подскочи от земята, Браун Лимпър леко се стресна. Но освен че Търл отиде до онзи вързоп, нищо друго не се случи.

А, най-накрая Търл се връща при пулта за управление. Бяха казали

на Браун Лимпър, че жиците ще започнат да жужат.

Ще изчака.

В този сняг почти нищо не се виждаше. Всичко беше бяло и размазано.

Но Браун Лимпър напрегнато се ослушваше.

Стори му се, че жуженето започна. Но не беше сигурен. Вятърът свиреше, пък и тълпата бригаанти крещяха за довиждане на генерал Снит. Браун Лимпър реши, че е най-добре да изчака Търл да се върне в центъра на платформата и тогава да предприеме нещо.

В багажника на колата имаше още една картечница. Браун Лимпър бе помислил за всичко.

В момента, в който Търл застане в центъра на платформата, Браун Лимпър ще се спусне към багажника, ще грабне Томпсъна, ще го зареди, ще се втурне към платформата и ще зачатка по нея. Във вързопа сигурно е Тайлър!

И тъй, Браун Лимпър седеше с „подаръка“ в ръце и чакаше Търл да се отдалечи от пулта за управление. От вятъра и виковете на бригаантите не можеше да се разбере започнало ли е жуженето или не. Трябва да разбере със сигурност.

Най-добре да изчака до последния момент. Тогава Търл няма да може да се втурне от платформата и да го спре.

Не чу тичащите стъпки зад гърба си.

Изведнъж се протегнаха две ръце и сграбчиха „подаръка“! Антирадиационен костюм и дихателна маска под него.

Но през всичкото това оловно стъкло се виждаше русата брада.

Беше го сграбчил самият Тайлър!

– Бягай! – изкрещя лицето.

Ръцете изтръгнаха „подаръка“ от Браун Лимпър.

– Спасявай се! – дойде приглушеният глас.

После човекът се обърна и с пакета в ръце се втурна към лагера откъм страната на хангара. Фигурата му все повече изтъняваше в снега и вече едва се различаваше.

– Застреляй го! – изкрещя Браун Лимпър на Ларс.

Обърна се. Ларс бягаше! Вече беше на около стотина фута и почти се изгуби в снежните вихрушки. Бягаше с всичка сила към Денвър.

Но после нещо шракна в главата на Браун Лимпър. Гласът! Той познаваше отлично гласа на Тайлър. Дори през маска и скафандър, това пак не бе неговият глас. Говорът приличаше на шведски.

Но Тайлър трябваше да е някъде наоколо. Някъде съвсем наблизно.

Браун Лимпър се втурна към колата, за да вземе другото оръжие. Вратата от тази страна бе заключена.

Скимтейки от отчаяние, тръгна да я заобиколи. Трябваше да се добере до това оръжие.

И въпреки че вървеше, въпреки снега и виковете, той дочу гласа на Тайлър откъм платформата. Нямаше грешка. Трябва да бърза.

3

Дуайт внимателно се надигна иззад падината на клисурата. Беше облечен в антирадиационен камуфлажен екип с въздушна маска под оловното стъкло на скафандъра.

Когато Търл за пръв път влезе в района на платформата, Дуайт доближи миньорско радио до скафандъра и каза: „Първа тревога!“.

Дуайт бе избран за командир на атакуващите отвън, защото на него можеше да се разчита да изпълнява дословно заповедите, без отклонения. Освен това като отговорник на пилотите можеше да се оправя с хората.

От полунощ лежаха в оловните ковчези, разположени на определени интервали около периметъра на платформата. Ковчезите бяха отдавна заровени от Кер и кадетите, когато поставяха атмосферния кабел. Бяха ги покрили с отпадъци, а сега отгоре имаше и натрупан сняг.

Не беше особено трудно да се промъкнат в тях през миналата нощ. Бригантите на пост бяха пияни както всяка нощ от два месеца насам и не забелязаха нищо.

Нещо глождеше Дуайт. Всичко бе минало прекалено гладко. Джони бе от вътрешната страна на атмосферния щит, скрит в един ковчег, заровен точно до ръба на платформата. Ако някой стреля отвън, не можеше да му направи нищо – бяха пробвали. Но самата мисъл, че Джони е сам вътре сред онези диви зверове, вцепеняваше Дуайт от ужас. Опита се да накара Джони да постави някой друг вътре, но той категорично отказа. Не би изложил никой друг на такъв риск. Вътре бе необходим човек, за да изключи атмосферния кабел и с дистанционно управление да спусне с кран брониран купол над платформата, за да защити пулта за управление. Не можеха да спуснат с крана бронирания купол, ако атмосферният щит не е изключен. Трябваше да види в какво положение е някакъв ключ, защото след спиране на жуженето той можел автоматично да се превключи. И някой трябваше да среже кабелите на пулта за

управление. Дуайт искаше да изпрати вътре трима, но Джони каза, че няма да могат да се поберат под бронирания купол заедно с пулта за управление.

Търл в момента бе на пулта. Дуайт каза: „Втора тревога!“ Третата трябваше да обяви след като Търл натисне бутона за изстрелване. Щеше да призове към действия след като Търл застане по средата на платформата и жиците започнат да жужат.

Дуайт и екипа му разполагаха само с минута и половина за всички задачи. В Африка го бяха тренирали хиляди пъти. Но никога не се знаеше.

Заради снежните вихрушки нямаше видимост във всеки един момент. Но това, което не трябваше да изпускат от очи се виждаше. Боже, колко много бриганти! Бяха наредени плътно един до друг с гръб към йонизационния кабел около цялата платформа. Бизонските кожи ги правеха доста едри. Пазеха от снега лъковете си, а коланите им бяха претъпкани с отровни стрели.

Доктор Алън им бе обяснил за отровните сгрели. Отровата действа бавно, но е смъртоносна. Поразяваха нервната система. Беше измислил противоотрова срещу тях. На всеки бе бил инжекция със серум, но ги предупреди, че въпреки това раната трябва да се обработи колкото се може по-бързо. Всеки носеше по една малка ампула серум. Дуайт се надяваше, че действа.

След това забеляза, че на платформата има седем бриганти. Не беше ли един от тях тъй наречения генерал Снит? И охрана? Не бяха ги предвидили. Какъв глупак беше Снит да позволи да го телепортират на Психло. Но Джони! Не бе включил в плановете подобна ситуация. Дали не беше твърде късно за Дуайт да предприеме нещо? Заповедите бяха категорични. Да действа само по плана.

На платформата имаше още някой, вързан. Кой ли беше? Боже, нищо няма да излезе от плана на Джони! Той ще бъде вътре сам, няма как да се защити! Дуайт стисна зъби. Заповедта бе да не предприема никакви самоволни действия. Няма начин. Но постепенно го обземаше отчаяние за Джони.

Племето бриганти вдигаше много шум и викаше радостно край моргата. Не представляваше никаква трудност. Дуайт отново насочи вниманието си към Търл. Психлото натисна бутона за изстрелване.

„Трета тревога!“ – каза Дуайт по предавателя.

Оръжията, които щяха да използват, нямаше да попречат на телепортирането. Бяха ги пробвали. Имаха и радиационни оръжия в случай,

че от Психло изпратят на връщане воини.

Търл застана в центъра на платформата. Застана неподвижно. Жуженето бе започнало и се чуваше въпреки вятъра и виковете. Дуайт чу от платформата гласът на Джони. Това не бе предвидено по план.

Но Дуайт ще изпълни задачата.

„Действайте!“ – рязко извика той в миньорското радио.

Трийсет шотландци отместиха капаците на ковчезите си. Двайсет и пет удариха запалителите си.

Един се приготви да се спусне към крана. Четирима трябваше да останат в резерва.

Огън! Двайсет и пет руски огнемета, затворили в кръг бригантите, блъвнаха смъртоносни оранжеви пламъци. Кипящият пъкъл се изсипа върху бригантите.

– За Алисън! – долетя шотландски боен вик.

– За Бити!

– За вечна Шотландия!

Дуайт натисна копчето на един вграден високоговорител. Прозвуча запис на нападащи слонове – звук, който щеше да парализира от ужас бригантите.

Наемниците се втурнаха напред, опитвайки се да стрелят с лъковете си. Пресрещнаха ги огнени струи. Бригантите вадеха бейонети.

Племето от моргата се разпищя и усили врявата. Обърнаха се и затичаха с всички сили към равнината. Препъваха се един друг и тъпчеха падналите.

На един шотландец оръжието отказа. Бригантите се прицелиха към него с бейонети.

– Прикривайте Андрю! – изкрещя Дуайт.

Шотландците от двете страни на повредения огнемет увеличиха обхвата на своята стрелба. Андрю извади шотландски меч с две остриета. Посече един офицер на бригантите и сам падна на земята. Двама от резервите си проправиха път в лудницата и посякоха с брадви бригантите, нападнали Андрю.

Дуайт погледна часовника си. Още петдесет и осем секунди.

Огнеметите обсипваха бригантите с врящи пламъци. Бизонските им наметала и маймунските кожи се превърнаха в огнени топки.

Дуайт се опита да види през снега и пламъците какво става. Кранът. Вече трябваше да е тръгнал!

Да, операторът бе стигнал до него. Един от резервите го прикриваше с огнемет.

Бяха заровили в земята купола за пулта за управление, заедно с всички кабели. Явно беше замръзнал вътре. Бе направен от бронирания метал на един повреден танк. От вътрешната му страна бяха сложили захватки от самолет, тъй че щеше да се залепи за металната платформа, върху която бе поставен пулта за управление и здраво да го обгърне.

Дуайт видя как повдигачът на крана ту се повдига, ту се спуска. Операторът се опитваше да освободи купола от земята.

Най-после!

Куполът рязко се повдигна и се заклати. Операторът го стабилизира.

Бригантите се втурнаха към крана. Шотландецът горе ги посрещна с огнемета.

Операторът хладнокръвно придвижваше купола на позиция. Не можеше да проникне по-надолу от атмосферния щит. Дуайт видя как прехвърли на дистанционно управление. То беше у Джони и той сам трябваше да свърши останалата работа, след като прекъсне захранването на атмосферния щит.

Дуайт се опита да види какво става на платформата. Пречеше му снежната буря, пушека и ревящите оранжеви пламъци. Беше сигурен, че Джони се нуждае от помощ. Стисна зъби и продължи да се придържа към своите задачи.

Тук-там по обиколката на платформата огнететите бяха замлъкнали. Дали сменяха бутилките? Не, просто бригантите, които бяха в техен обхват, горяха като факли. Над белия сняг се издигаше черен мазен пушек.

Дуайт погледна часовника си. Имаха време. Сигналът да се оттегли щеше да дойде, когато Джони изключи кабела и куполът започне да се спуска отгоре. Заповедта бе след това той да се оттегли обратно в ковчега и да остане под прикритието му.

Шотландците сееха смъртоносен огън. Двама от резервите бързаха да приберат Андрю в ковчегата му. Превързваха раните му под антирадиационния костюм.

Един бриганти се изправи от една купчина трупове. Имаше бейонет. Зареди го. Застигна го огъня на един огнемет и той полетя напред като огнено вретено.

Операторът бе излязъл от крана и тичаше обратно към ковчегата си.

– Имате десет секунди да се оттеглите! – извика Дуайт по миньорското радио.

Изведнъж всичко утихна – чуваха се само пукотът на огъня и

вятърът. В редиците на бригантите нищо живо не помръдваше – само дим и огнени езици. Алисън и Бити бяха отмъстени.

Останките от племето си бяха плюли на петите и продължаваха да бягат. Бяха далеч от равнината.

Димът бе много плътен. Дуайт не можеше да види какво става на платформата.

От миньорското радио се чуваха числа. Всеки номер бе сигнал, че някой от хората му се е прибрал в ковчега си и се е покрил с капака. Дуайт ги отмяташе. Всички, с изключение на Андрю се обадиха, а за него знаеше, че е прибран в ковчега си. Дуайт се надяваше, че това няма да се окаже истинския му ковчег.

От пушек не виждаше платформата.

Наблюдаваше крана.

Жиците все още жужаха. Джони им бе казал, че преди обратния удар всички трябва да бъдат в прикритията си.

Дуайт погледна часовника си. Атмосферният щит още не бе паднал. Повдигачът на крана не бе помръднал.

Беше в агония, защото не можеше да реши какво да прави. Но нямаше как да проникне в онази клетка, след като имаше атмосферен щит. Искеше да пренебрегне заповедите. Знаеше, че Джони е загази, тъй като щитът не бе изключен навреме.

Но нали го избрах точно защото щеше да изпълни заповедта. Времето изтече. Жуженето почти бе свършило. Дуайт пропълзя в ковчега си и придърпа капака отвътре.

4

Като чу „Тревога три!“ от миньорското радио на колана си, Джони изпълзя от ковчега, заровен точно до платформата под атмосферния щит. Беше облечен в камуфлажен антирадиационен екип и под скафандъра носеше въздушна маска. Торбичката висеше от широкия му колан. Бе въоръжен с три палки, с кама и огнемет. Имаше и още едно-две неща за непредвидени случаи.

Не очакваше, че на платформата ще има бриганти. Шестима бойци и генерал Снит! Не бе предполагал, че някой ще иска да попадне на Психло, пък било то и смахнатите бриганти. Пари! На платформата имаше купища пари.

Всички бяха вперили погледи в Търл. Той тъкмо бе натиснал

бутона за изстрелване и се връщаше обратно в средата на платформата. Бригантите не бяха забелязали Джони, който беше на трийсет стъпки зад тях.

Е, и без това нямаше значение. Джони понечи да запалва огнемета.

И тогава забеляза едно движение. Носеха нещо в един дълъг вързоп. Единият му край бе отворен. Там имаше някой. Заложник, когото водеха на Психло? Посивяла коса, част от наметало.

Сър Робърт!

Джони трябваше да се прости с всяка мисъл да използва огнемета. Ще убие и сър Робърт заедно с другите!

Търл спокойно и уверено крачеше към средата на платформата. Жиците жужаха. Изведнъж спря, сякаш ударен от гръм. Само преди миг бе видял някой, който му заприлича на животното отвън! Далеч при колата.

А ето къде бе той – от вътрешната страна на атмосферния кабел!

Нима щитът не е задействан? Невъзможно, виждаше го как потрепва през снега. Нима животното е минало през щита?

Търл тъкмо щеше да стреля, когато забеляза, че животното пуска на земята едно дълго оръжие, подобно на пръчка. Ръката му се стрелна към една торбичка на колана му.

Джони извади договорите, които Търл бе подписал. Подхвърли ги към средата на платформата. Червените им печати се открояваха върху снега. Нямаше грешка, това бяха договорите, подписани от Търл!

Джони извика колкото може по-силно, за да го чуят през скафандъра и маската:

– Не забравяй да ги завериш на Психло!

Търл примря от ужас. Последното нещо, което искаше да се появи на платформата на Психло, бе този фалшив договор! Търл се спусна да ги вземе. Сблъска се със Снит, който бе тръгнал да даде заповед на стрелците си.

Джони се пресегна надолу и извади една берилиева бомба. Първоначално възнамеряваше просто да я хвърли на платформата. Беше завързана с въже. Златният блясък на метала ѝ, размерите, шестоъгълната форма – нямаше как да се сбърка. Единствената разлика бе в това, че фитилът ѝ не бе отвътре. Щеше да задейства бомбата след осем минути. На дъното имаше плочка, от която можеше да се отвори кутията, но тя нарочно бе блокирана.

Джони докосна запалителя, прикрепен към фитила. Две отровни стрели прелетяха край него.

– Граната! – извика Джони.

Запрати осемдесет фунтовата тежест право срещу Търл. Тя го уда-ри и отскочи в краката му.

Само като мярнаха запалената граната, любимото им оръжие, бри-гантите си плюха на петите.

В този момент отвън се чува виковете на нападащи слонове. Бри-гантите се блъснаха в атмосферната завеса и тя ги отхвърли.

Търл хвърли поглед към бомбата и уплахата му заради договора от-стъпи място на ням ужас.

Наистина беше бомбата. Но имаше часовников механизъм с фитил. Нима животното бе успяло да я открадне от Браун Лимпър, да я разопа-кова, да ѝ смени фитила и всичко това за отрицателно време?

Както и да е, Търл знаеше какво трябва да направи – да се отърве незабавно от нея!

Тъкмо щеше да я хвърли от платформата, когато бригантите бяха отхвърлени от щита. Ако я хвърли, тя просто ще отскочи обратно.

Жиците жужаха!

Търл знаеше, че ще трябва да махне долната плочка и да извади яд-рото, и то много бързо. Виждаше как изгаря фитила.

Клекна долу и започна да драска с нокти по плочката. Тя заяде. За-почна да се бори с нея.

Джони изтича край Търл. Трябваше да стигне до сър Робърт и да го завлече до пулта за управление.

Един от бригантите бе коленичил. Край главата на Джони просвис-тя отровна стрела.

Джони извади сър Робърт от дългия вързоп. Ръцете и краката му бяха вързани. Той викаше нещо, нещо подобно на: „Остави ме и спася-вай себе си!“

Отвъд щита бе настъпил пълен хаос. Чуваха се шотландски бойни виковете и рев на настъпващи слонове.

Отвсякъде около платформата избухваха пламъци. Снегът, дори под щита, се превърна в дъжд. Стана горещо!

Търл се бореше с плочката. Нямахме нож за рязане на метали. Опит-ваше се да пробие с нокти кръг и да проникне оттам. Мучеше от отчаяние.

Двама бриганти се целеха в Джони. Той пусна сър Робърт, грабна една палка от колана си и нанесе два бързи удара. Те паднаха.

Успя да завлече сър Робърт още малко към пулта за управление. Беше много далеч!

Още един бриганти се изправи. Джони хвърли палката. Удари се в челото на наемника и главата му се отметна под невъзможен ъгъл.

Снит бе станал, викаше нещо и сочеше Джони.

От външната страна на щита се вдигаше оглушителна врява.

Един бриганти хвана Джони за краката. Той извади още една палка и му размаза мозъка. Премести сър Робърт още малко. Как само тежеше шотландецът!

Снит се опитваше да накара последните си двама бриганти да стрелят по Джони. Лъковете им бяха твърде мокри. Извадиха бейонети и се прицелиха.

Джони хвърли една палка и единият от бригантите бе катапултиран назад. Другият приближаваше. Джони извади последната палка от колана си. Парира бейонета и улучи бриганти странично в главата. Палката излетя от ръката му.

Приблужи сър Робърт още повече до пулта. Опитваше се да го повдигне и да го носи.

За момент бе обърнат с гръб към всички. Генерал Снит извади една отровна стрела от колана си и се спусна към него.

Торбата на Джони пое сблъсъка с тежкото тяло. Генерал Снит вдигна отровната стрела и я заби горе в лявата ръка на Джони, проби антирадиационния екип и я заби дълбоко в плътта.

Джони се наведе. Превъртя се и извади кама. Изправи се и заби ножка в сърцето на Снит.

Болката от раната бе жестока. Джони хвана дръжката на стрелата и със замах я извади. Но злото бе сторено. Едва понасяше лютото парене.

Стисна зъби и събра всички сили. Знаеше, че отровата действа бавно. Може би все още има време да спаси сър Робърт и пулта.

Грабна дръжката на камата и се опита да я извади от сърцето на Снит. Бе здраво заседнала. Погледна към Търл.

Психлото бясно дращеше с нокти по платката. Разкъсвайки ноктите си, той наистина щеше да пробие дупка в твърдия метал и оттам да извади ядрото.

Навън бе утихнало. Гласът на Дуайт се чу от миньорското радио на кръста му: „Имате десет секунди да се оттеглите!“

Джони знаеше, че закъснява.

Жиците все още жужаха.

Напрягна всички сили да се съсредоточи. Работата тепърва му предстоеше.

Провря ръка под мишницата на сър Робърт и започна да го влечи.

Стигна до пулта за управление. Знаеше, че вътре има бомба, която много бързо трябва да обезопаси. Но най-напред премести сър Робърт близо до пулта, за да не му отреже куполът крак или ръка.

Погледна пулта. Ключът бе в горно положение. При следващото телепортиране ще трябва да се постави в долно. Щеше му се да има време да го каже на някого.

Потърси дистанционното управление. В торбичката му имаше счупено стъкло. Ръката му пламтеше от болка. Счупеното стъкло бе от ампулата серум! Вече нямаше серум.

Дистанционното управление се клатеше. Не, ръката му трепереше. Натисна ключа и залюля крана. Не. Първо трябваше да изключи атмосферния щит. Започна да му причернява. Сърцето му биеше все по-бързо.

Щита! Пропълзля до решетката и изключи кабела. Като се върна при пулта, погледна към купола. С дистанционното управление го нагласи така, че при спускането да застане точно отгоре на пулта. Натисна ключа, за да го свали. Придвижваше се прекалено бавно. Сигурно стоманените въжета се бяха стегнали от студа. Нищо не можеше да направи.

Извади от колана си брадвичка за кабелите. Трябва да е готов да ги пререже в момента, в който жуженето престане.

Джони загуби представа за времето. Все още се чуваше жужене.

Погледна към Търл, който беше на платформата. Чудовището май беше успяло да отвори долната платка. Много внимателно се опитваше да извади тежкото ядро на бомбата.

Изведнъж Джони осъзна какво ще направи Търл. Ще го замери с ядрото. Ще го изстреля като куршум. Като нищо може да мине през него.

Внезапно Джони забеляза още нещо.

Браун Лимпър!

Беше се втурнал с една картечница Томпсън в ръце. Беше преминал през мястото, където преди минаваше атмосферния щит в далечния край на платформата. Опитваше се да доближи максимално Джони, за да няма опасност да не го улучи.

Куполът още не бе паднал.

Търл държеше ядрото в лапата си. Готвеше се да го запрати към Джони.

Беше тихо. Чуваше се само падането на снега и скърцането на стоманените въжета, които спускаха купола. Джони посочи към Браун Лимпър:

– Търл! Той ще стреля! – извика той.

Търл се завъртя и видя Браун Лимпър. Видя как повдига Томпсъна и се прицелва. Един изстрел в този момент неминуемо щеше да наруши телепортирането.

Търл запрати топчето с всичка сила.

Ядрото улучи Браун Лимпър отстрани. Вряза се и поразил гръбнака. Томпсъна издрънча на земята.

Браун Лимпър падна. Крайниците му трепереха в конвулсии. Той изкрещя: „Проклет да си, Тайлър! Проклет да си!“ Повече не помръдна.

Жиците все още жужаха.

Търл изкрещя на Джони:

– Аз все пак печеля, глупако! – Знаеше, че не трябва да мърда.

Главата на Джони туптеше. Сърцето му биеше прекалено бързо. Все пак се насили да говори на Търл. Трябваше да му отвлече вниманието.

– Онези ковчези са пълни с пепел! Бяха подменени тази сутрин в стаята ти! – извика Джони. Търл се извърна да го погледне.

– И предишното злато изобщо не е стигало на Психло. И него подменихме!

Търл отвори уста да кресне.

Товарната платформа леко потрепери. Потрепериха и ковчезите, пълни с пепел. Труповете на бригантите също трепнаха. След това Търл. Всичко изчезна. Платформата бе празна, не бе останала дори киша.

Жуженето спря. Джони грабна брадвичката и я стовари върху кабелите. Не можа да отреже всичките. Удари още два пъти. Всички кабели бяха прекъснати.

Все повече му причерняваше. Не, беше от купола.

Самолетните захватки от вътрешната му страна се удариха в метала. Джони се пресегна нагоре и дръпна заключващия лост, след което куполът плътно прилепна към металната стойка на пулта.

Стана много тъмно.

Джони почувства, че е изгубил всякаква представа за времето, но после му хрумна, че може би Търл е удължил времето за собственото си телепортиране.

В торбичката Джони носеше малка миньорска лампа. Направи усилие да я достигне. Тялото му започваше да се тресе.

Някакъв глас му говореше. Беше сър Робърт:

– Побързай, освободи ми ръцете.

Джони държеше брадвичката. Направи усилие да напипа ръцете на сър Робърт. Острието бе тъпо, а въжето доста здраво.

След това с ужас си спомни, че някъде под пулта за управление имаше бомба със закъснител. Обхвана го паника. Ще разкъса сър Робърт на парчета. Пусна бравичката и опря ръка отстрани на пулта. Беше ужасно тежък. Можеше да си служи само с едната ръка, но напъна метала с рамото, което му причини агонизираща болка. Дъното на пулта се отлепи.

Опипа долните ръбове. След това малко по-нависоко. Усети я. Беше залепена с някаква лепенка. Само с едната ръка успя да я отхлаби и я извади. Пултът щракна и се върна на място. Извади предпазителя на бомбата на тъмно.

Джони усещаше, че ще припадне. Сърцето му лудо препускаше. Все по-бързо и по-бързо. Трябваше да свърши още нещо. Ключа. Положението на ключа. Нервите го стягаха така, сякаш го разкъсваха на парчета.

– Сър Робърт! Кажы им, че ключът... ключът трябва да е в долно положение... в долно положение при следващото...

Куполът бе ударен със страхотна сила отвън и цялата платформа се залюля!

Сякаш имаше десетина земетресения едновременно. Като че ли планетата бе разкъсана на части.

Джони изпадна в безсъзнание. Вече не чуваше хаоса, който вилнееше навън.

5

Близо час преди изстрелването групата кораби в орбита се бе издигнала над хоризонта, което правеше възможно да наблюдават какво става в лагера в Америка.

Малък ховински шпионски кораб бе пред тях в орбита и вече бе докладвал за раздвижване рано същия ден. В доклада само се посочваше, че посред нощ на инфраекраните е засечена група, която се промъква в зоната на лагера и след това изчезва. В района са останали, както обикновено, само проснати спящи – часовой от нощната охрана.

Скенерите на обединените сили в орбита засякоха нещо необичайно на приближаващия хоризонт. В лагера изглежда имаше доста повече хора от обикновено.

В местността се развиваше локална снежна буря и инфралъчите бяха леко разсеяни.

Вниманието на обединените сили все още не бе изцяло съсредоточено върху лагера, както щеше да стане само след малко. Командната мрежа от екрани бе заета от един разговор.

Когато полу-капитан Рогодетер Сноул се бе върнал на Толнеп за подкрепление, свърза се със своя чичо, четвърт-адмирал Сноулетер. Рогодетер смяташе, че печалбата трябва да остава в семейството. Четвърт-адмиралът с радост пристигна с флотилия от пет кораба, най-големият от които бе самолетоносач от клас-Страховит, който се казваше „Плен“.

За да стане четвърт-адмирал, на Сноулетер бяха нужни доста умения и едно от тях той бе довел със себе си сега – един репортер.

Руф Арсбогър се смяташе за аса на Толнепския „Среднощен Зъб“. Дори новосъздадените мас медии на други системи се възхищаваха на „Зъб“ и той се славеше като олицетворение на неточност, корупция и необективно поднасяне на новините. Винаги отпечатваше точно каквото иска правителството, макар да претендираше, че е антиправителствен вестник. Руф Арсбогър имаше репутацията на най-жлъчния репортер в екипа, който избобляваше от такива специалисти.

Въпросният разговор се водеше между Арсбогър от „Плен“ и полу-капитан Рогодетер Сноул. Ставаше въпрос за банални неща и другите слушаха с не особен интерес. Бяха на различни мнения. Четвърт-адмирала не бе особено популярен. Останалите командири не бяха съгласни с мнението му, че като най-старши той трябва да оглави обединените сили. А това, че е чичо на още по-малко популярният Рогодетер Сноул, го правеше далеч по-неприятен. Мразеха Сноул.

– А сега да се върнем към мъжа от банкнотата от един кредит – каза Арсбогър. – Бихте ли казали, че е нечестен?

– О, още по-лошо – отговори Сноул.

– Ще му подхожда ли описанието „Той е добре известен извратен тип“?

– О, още по-лошо – отговори Сноул.

– Добре, добре – каза Арсбогър. – Нали разбирате, трябва да се придръжаме само към фактите. Какво ще кажете за „Той отвлича бебета и им пие кръвта?“

– Чудно, чудно – каза Сноул. – Точно така е.

– Мисля, че при изпращането на сводките бе споменал – каза Арсбогър, – че няколко пъти си се срещал с този... как му беше името... този превратаджия... ъ... Тайлър? Да. Че си го срещал в личен двубой?

В момента ги слушаха и другите командири, а Рогодетер не бе предполагал, че това ще стане публично достояние. Той не

притежаваше глада за слава на своя чичо.

– Не точно – бързо добави той. – Имах пред вид, че съм опитвал, но той винаги се е измъквал.

Издад Арсбогър се чу гласът на четвърт-адмирал Сноулетер:

– Но следващият път няма да се измъкне!

– А сега, Рогодетер, по твое лично мнение, как смяташ, дали той е „онзи“!

Малкият сив човек бе наблюдавал всичко това от екрана си. Мразеше репортери, а този Руф Арсбогър му бе особено неприятен: зъбите на репортера бяха почти изцяло почернели, имаше някакви петна по лице-то и дори от екрана човек можеше да подуши, че е мръсен.

За щастие или за нещастие, зависи от гледната точка, неговият кораб-куриер бе пристигнал едва вчера. Донесе всякакви новини, но между другото ясно се казваше, че „онзи“ още не открит.

Освен това наградата бе увеличена. Стоте милиона кредита, предложени в началото от Ховинската Конфедерация на Системите бяха удвоени от Болбодската Империя на Равенството. Малкият сив човек не бе в течение какво става в други сектори, още по-малко в други вселени, но предполагаше, че и там цари същата лудница.

Съдържанието на куриерската кутия със сводки, общо казано, говореше, че времената наистина са смутни и че проблем като този не е съществувал никога досега в познатата история. Освен това се намекваше колко жизнено необходимо ще бъде присъствието му на някакво място, където може „наистина да направи добро“, вместо да кръжи около „единствената планета на дванадесеторазрядна звезда“. Разбира се, нямаше директна критика. Само намеци, догадки.

Но всъщност няма да има никакво значение дали е у дома или не. Освен ако не се появи внезапно разрешение, хаосът, който ще последва, ще бъде толкова пълен, че нито той, нито някой друг ще може да го контролира.

Продължаваше да слуша разсеяно как този малоумен репортер интервюира малоумния военен, когато от мостика му прозвуча предупредителен сигнал и лицето на дежурния офицер се появи на екрана:

– Ваше Превъзходителство – каза офицерът, – долу в зоната на града става нещо. Инфралъчите са неясни. Не можем да разберем какво точно. Няма ясен образ.

„Интервюто“ изведнъж секна. Другите командири изглежда също бяха забелязали.

Командирът на хокнерите се появи на екрана на малкия сив човек.

– Ваше Превъзходителство, нали според Вас това е главното седалище на правителството. Получаваме снимки от струпуване на военни сили и регистрираме изключително висока температура. Според Вас това политически проблем ли е?

Малкият сив човек погледна своя екран на района.

Преди образът бе лош заради локалната буря, но сега почти нищо не се виждаше. Нещо пречеше на вълните.

Чакай! Тази назъбена движеща се линия на екрана...

Следа от телепортация!

Малкият сив човек трескаво мислеше какво да отговори.

– По мое мнение – съдържано отговори той на хокнера – това е свързано по някакъв начин с политиката. Цялата информация...

Екраните му едва не се пробиха!

Появи се внушителна светлина, след това всичко изчезна.

Задейства се металически глас: „Преговарване на екрана! Преговарване на екрана!“

Небеса, това ставаше само в случай на голяма битка.

Малкият сив човек се втурна към мостика и бе сигурен, че така са направили и всички командири.

Вторачи се надолу.

От звуковите канали на другите кораби долитаха невярващи гласове.

Бурята долу почти експлодира.

Към небето се издигаше огнена топка. Пушци и пламъци се разстилаха и се издигаха на невероятна височина.

Дневната светлина изглеждаше като здрач на фона на избухналите пламъци.

Сякаш светът се разпадаше!

6

Сър Робърт не изчака земята да се успокои. Дори не се запита какво става. В главата си имаше само една мисъл – да освободи ръцете си и да помогне на Джони.

Видя как стрелата се заби в него. Видя и как той я измъкна. Знаеше, че е отровна и имаше представа какви са последствията. При влизане на такава отрова физическото изтощение се разпространява в тялото много бързо. А при това Джони бе изразходвал и много усилия.

Когато бравичката отрязва въжето около ръцете му, острието не можа да го разсече напълно. Сър Робърт напрегна докрай сухожилията си, за да го доразкъса. Под купола бе тъмно като в рог. Не можеше да види дори къде бе паднал Джони и как лежеше. Но пространството бе много малко. Може и трябва да стигне до него. Макар че може би вече бе твърде късно.

Едва не оголи кожата от китките си. Въжето се скъса.

С трескава бързина се протегна, опипа наоколо и намери ръката на Джони, ранената ръка. Сър Робърт я обгърна с огромната си длан, точно под мишницата. Стисна здраво, за да спре кръвотечението.

Бравичката трябва да е паднала някъде наоколо. От люлеенето сигурно се е плзнала. Скимтейки, защото нямаше капчица време за губене, сър Робърт опипа металния под, под пулта, под Джони. Изведнъж пръстите му усетиха дръжката в един ъгъл и я стиснаха.

Хвана я над острието. Опита се да разреже ръкава на антирадиационния екип.

Толкова трудно бе да се работи само с една ръка.

И на тъмно.

Освен това правеше отчаяни усилия да не пререже плътта на Джони.

Хвана плата и започна да реже. Острието се бе притъпило от кабелите. Оловната материя на ръкава бе много устойчива. Не можеше да се справи. Не и с една ръка.

Изведнъж се сети, че Джони винаги носи ремък в торбичката си. Тя беше под тялото му, но той я измъкна. Бръкна вътре и разряза пръстите си на някакво счупено стъкло. Изобщо не му обърна внимание.

Напипа края на дълъг ремък и го измъкна.

Постави под ръката му едно извито метално парче от миньорска лампа, притисна артерията и го омота около ръката с ремъка. Стегна го колкото се може повече и го завърза.

Сега вече можеше да работи.

Отрязва ръкава на екипа точно под турникета. Измъкна го от ръката. Платът бе пропит с кръв. Цялата ръка бе оцапана и хлъзгава.

Кръвта пречеше да намери раната.

Откри я.

С върха на острието на бравата направи разрез в раната под формата на кръст.

Свали си дихателната маска и залепи уста върху раната. Трябваше да изсмуче колкото се може повече отрова.

Отново и отново смучеше кръвта и я изплюваше. Вкусът ѝ бе парещ и горчив. Имаше доста отрова.

Най-накрая реши, че кръвта е по-чиста. Не знаеше колко дълбоко е проникнала стрелата, но нямаше начин да разбере.

Започна да масажира мястото около раната така, че още отрова да излезе на повърхността. Отново изсмука с уста. Да, беше горчиво. След малко вкусът стана по-нормален.

Сър Робърт претърси колана на Джони за превръзка. Не намери. Кръвотечението бе намалало. Може би не бе засегната вена.

Възможно е без компрес да е по-добре.

Напипа пулса на другата китка.

По дяволите! Направо препускаше! Туптеше толкова бързо, че бе невъзможно да го преброи.

Тялото му се бе опнало. Крайниците му потрепваха.

В тъмното сър Робърт се опита да намери ампулата в торбата на Джони. Според плана трябваше да има. Счупеното стъкло може би беше от миньорската лампа. Намери долната половина на ампулата.

Макар че не виждаше какво прави и не бе убеден дали има смисъл, отвори раната и изля в нея всичко, което бе останало в стъкълцето. Масажира мястото така, че навътре да влезе колкото се може повече течност. Може би само си въобразяваше, но ръката на Джони бе хлъзгава.

Усети пулса. Препускаше още по-лудо, ако изобщо бе възможно и крайниците трепераха по-силно.

Дали бе направил всичко възможно? Не можеше да измисли нищо друго.

Въздухът се изчерпваше в малкото затворено пространство и сър Робърт пак си сложи дихателната маска. Скафандърът на Джони пречееше да провери наред ли е неговата маска и затова го свали. Клапата се повдигаше лекичко, но много бързо. Според инструкциите трябваше да сложат нова маска точно преди първата тревога. Ако Джони ги бе изпълнил, имаше въздух за още два часа.

Сър Робърт се наведе. Освободи глезените си от въжето, след това изправи тялото на Джони и повдигна главата му на коляното си, за да е по-високо. Всички дяволи да вървят в Ада, но крайниците му наистина потрепваха!

Обмисли положението. Не бе присъствал на последните инструктажи. Може би бяха казали неща, които сега трябваше да знае.

Сър Робърт горчиво прокле собствената си глупост. Преместването на Академията вървеше много гладко и една вечер той реши да се

разходи съвсем сам – като заблудена овца – до един близък хълм, за да погледне оттам лагера. Без никаква определена цел. Просто да огледа бъдещото бойно поле. Заловиха го бриганти. Сигурно го бяха наблюдавали дни наред.

Завързаха го и го оставиха в една пещера. Опитаха се да го разпитват и го биха. Носът му бе счупен и още бе пълен със съсирена кръв. Но беше твърде стар боец, за да проговори. Не знаеше какво искат от него, докато не го преместиха в района на лагера и го стовариха там.

Не вярваше, че ще го отведат на Психло, докато не му сложиха дихателна маска. Самата мисъл го накара да се изпоти. Заеше прекрасно как разпитват психосите – имаше примера с Алисън.

В крайна сметка бе принуден да се примири с положението. Знаеше за атаката, но не виждаше как биха могли да го измъкнат. Платформата трябваше да бъде буквално пометена от огнемети.

А после това момче захвърли долу огнемета си и нападна. Усилието му изглеждаше съвсем безнадеждно.

Заради сър Робърт рискуваше шансовете си да успее. Рисуваше дори живота си.

Сър Робърт отново премери пулса. Мили боже, колко ли дълго може да живее човек с такъв пренебрежителен пулс?

Започна да се притеснява от тишината навън. В стария лагер трябваше да чака спасителен екип със самолети и летящи платформи. Доктор Алън и доктор Маккендрик трябваше да бъдат сред тях. В антирадиационни екипи и дихателни маски.

Толкова беше тихо. Нещо пропука или само така му се стори?

Джони трябваше да има миньорско радио. Сър Робърт претърси колана му и след това пода наоколо.

Ето го! Пукането идваше от него.

Работеше, но не се чуваха никакви гласове. Да не би навън всички да бяха мъртви?

Натисна бутон за предаване. „Ало. Ало“. Не бе много разумно да казва нещо повече. Кой знае кой беше отвън?

Тишина.

„Ало, ало.“ Реши, че е по-добре да каже откъде се обажда. „Говори пулта.“

Като че ли се чу шракане на ключ за предаване.

След това шепот, който сякаш идваше от много далеч: „Ти ли си, сър Робърт?“

Гласът на Тор! Сър Робърт едва не заплака от облекчение.

– Тор?

– Да, сър Робърт?

– Тор, Джони е тук. Ранен е с отровна стрела. Трябва веднага да го измъкнете!

Обади се доктор Алън:

– Сър, имате ли антирадиационен екип?

– Не, дяволите да ви вземат! Нямам. Зарежете това. Измъкнете момчето!

– Сър, неговият екип цял ли е?

Сър Робърт се сети, че е скъсал ръкава.

– Не.

– Съжалявам, сър. Ако отворим сега купола, и двамата ще сте мъртви. Имайте малко търпение. Ще видим какво можем да направим.

– По дяволите търпението! – изфуча сър Робърт. От напрежението бе проговорил на диалект. – Измъкнете момчето!

Никакъв отговор. На сър Робърт му идваше да зачука по купола. Не разбираха ли, че Джони умира?

Чу се тъничък глас, който шептеше:

– Сър Робърт?

Беше един от младите будисти комуникатори. Вероятно най-младия. Прехвърлиха го на едно дете!

Главнокомандващият бе готов да им отвърне с проклятие, когато детският глас прошепна на психоски:

– Сър Робърт, честна дума, правят всичко възможно, уважаеми сър. Навън е ужасно.

– Къде си? – попита сър Робърт на психоски.

– Аз съм точно пред купола, уважаеми сър. Миньорското ми радио е в скафандъра, под дихателната маска. Извинете, че шептя. Не искаме посетителите отгоре да чуят нищо. В момента не могат да чуват миньорското радио.

– Какво правят посетителите?

– Не знам, сър Робърт. Пак вали много силно. Виждам един пилот-комуникатор. Ще го питам. Веднага се връщам.

Последва дълга пауза. После отново се чу тъничкото гласче:

– Сър? Пилотът-комуникатор казва, че са се преместили в орбита и сега са някъде отгоре. Наблюдават местността. Но нашите бойни самолети са в готовност. Данълдин е горе. Пита как сме. И как е лорд Джони.

Сър Робърт усети потрепващите крайници. Но знаеше колко важно е да се поддържа духа горе в небето. Не можеше да им каже, че според

него Джони умира. А и той все още беше жив.

– Кажете им да не се притесняват за нищо.

Детето не се обади за малко.

След това пак се чу слабото му гласче:

– Пилотът-комуникатор им предаде.

– Какво правят тук, за да ни измъкнат? – попита сър Робърт. Беше същински ад да седи в тъмното и да чака. Дишането на Джони бе много учестено, много, много учестено!

– Навън е ужасно, сър Робърт. Ужасно. Ако чувате пукане, то е от жиците на електропровода. Всичките са съборени и хвърлят искри.

– Има ли жертви сред нападателите?

– О, не знаем, сър Робърт. Спасителният отряд дълбае с багери, за да изрови ковчезите. Стоя до дупката, където е била платформата. Всичко дими. Вътре горещо ли е?

Сър Робърт не бе обърнал внимание. Пипна модула. Бе топъл. Съобщи.

– Казаха да не освобождавате лоста на захватките. Направо е чудо, че са се задействали. Тъй че, не го освобождавайте. Ще преместят цялата метална платформа.

Намеси се друг глас. „Дуайт? Чуваш ли ме? Дуайт!“

Детският глас каза:

– Току що изкопаха неговия ковчег. Брегът се бе срутил отгоре. Намериха работещ електрокар в гаража и сега го изтеглят. Отварят капака. Дуайт изглежда зашеметен, но се изправя.

– Би трябвало да се заемат с купола! – ядосано каза сър Робърт.

– О, цял екип работи върху това, уважаеми сър. Ще докарат малък кран от долните нива на лагера. Слагат скоби на големия. Паднал е настрани и трябва да го изправят.

Сър Робърт започна да добива представа как изглежда околността.

– Бяхме долу на шестнайсто ниво. Сътресението беше много силно. Всичко се разтърси, но не чухме нищо.

– Но защо? Какво се е случило? – попита сър Робърт.

– Не знаем, уважаеми сър.

– Няколко ядрени оръжия бяха наоколо в готовност. Да не би да са избухнали?

Настъпи тишина. Детето бе отишло някъде. Пак се обади:

– Не, сър. Тор каза, че са непокътнати и той е ужасно облекчен. Не са избухнали.

– Тогава какво е станало?

– Толкова съжалявам, сър. Никоой не знае. А, идва един багер. Ще освободи вашата платформа, за да могат да я повдигнат. Първият се повреди, след като потушиха огъня. Казаха да имате търпение, сър. Правим всичко възможно. Извадили са още три ковчега. – Пауза. След това тъжно: – Някакъв Андрю е мъртъв.

Платформата помръдна. Отдолу копаеше багер. Сър Робърт чуваше ревят на мотора му.

Чу се предупредителен вик и после удар.

Напевното гласче се обади:

– Един от стълбовете падна в кратера. Няма пострадали. Идва вашата летяща платформа, сър.

– Летяща платформа! Нали трябваше да е самолет! Трябваше да се изнесем отук със самолети!

Отново мълчание. Будисткият комуникатор бе отишъл някъде. Върна се:

– Някъде на юг са открили река. Казва се Пургатоар. Пилотите ни казаха.

Сър Робърт премери пулса на Джони. Препускаше невероятно бързо!

– Не разбирам! – извика той. – Най-важното е времето! Трябва ми серум! Не можете ли да повдигнете този купол и да ми подадете малко серум?

– Съжалявам, сър Робърт. Пургатоар е на сто и дващест мили на юг отук. Намира се на някаква древна човешка магистрала. – Говореше бързо, за да не го прекъсва сър Робърт. – Извадили са миньорски помпи. Всичките ни машини и самолети са заразени. Трябва да се полеят с вода, за да се измие радиацията. След това могат да вдигнат купола.

Сър Робърт стисна юмруци. Сто и дващест мили! Колко ли време ще отнеме?

Детето сигурно му бе прочело мислите.

– Казаха, че ще карат много бързо; по магистралата това е възможно. Самият Тор ще кара вашата летяща платформа. Знаят колко е важно. Вашата платформа ще тръгне първа. Кранът ви вече е изправен.

Още едно разлюляване от багера. Нещо под платформата сякаш пропадеше.

– Вече са изровили петнайсет ковчега – каза детето. – Всички шотландци са живи с изключение на един. Ковчегът бил изхвърлен във въздуха и му премазал черепа. Оловото от външната страна на ковчезите се е стопило. Искам да кажа, върху капаците. Много са горещи и трудно се

работи.

Металът проскърца. Кранът бе закачил върха на купола. Изглежда много внимаваха да не падне долната платформа.

Захватките здраво държаха. Сър Робърт усети, че се носят във въздуха. След това се чу тъп звук – стовариха ги върху летящата платформа. Отново ги повдигнаха, за да ги нагласят по-добре.

Детето сигурно продължаваше да седи на платформата извън купола. Спокойният му глас иззвня:

– Оттук виждам по-добре. Не вали. Далече в равнината виждам някакви хора. Сигурно са племето бриганти. И виждам още ковчези. – Извика на някой и вероятно му показа нещо. – В стария лагер всичко над земята се е взривило.

Сър Робърт хвана китката на Джони. Като че ли пулсът му бе по-слаб.

– Тор сега се качва на вашия летящ камион. Казва, че е добър шофьор, да не се притеснявате. Ще кара колкото е възможно по-бързо. Извинете ме, но трябва да се кача в кабината и да се завържа с колана.

Летящата платформа потегли с рев. Подскачаше и се блъскаше по неравния терен. Сър Робърт хвана главата на Джони. Дали още диша?

Поеха по старата магистрала. Моторът издаде остър вой.

Сър Робърт си спомни, че Джони има часовник. Опита се да намери копченцето за лампичката.

Караха толкова бързо, че сър Робърт усещаше вятъра извън купола.

Времето, времето, времето! Петдесет минути. Петдесет и две минути. Петдесет и девет минути!

Летящата платформа изведнъж намали. Тръгна по неравномерен терен. Спря със свистене и удари земята.

Напевното гласче каза:

– Стигнахме реката. Има много вода. Развиват един маркуч. Трябва да слеза от купола, докато го поливат. Трябва и мен да полейт, и всички останали. След това ще направят проба с дихателен газ.

Изведнъж от външната страна на купола потече вода. Отвътре отекна бученето ѝ. Чуваше се отвсякъде. А после явно поляха пялата платформа.

След това настъпи тишина. Обади се напевният глас:

– Сър Робърт? Камионът с малкия кран пристигна и вече е полят с вода. Аз също. Можете ли да намерите вътрешния лост? Външният е изкривен.

Сър Робърт отдавна го бе намерил и замалко да го повдигне още

преди час. Отвори го. С рев и дрънчене кранът бе поместен по-близо и бе свързан към купола. Повдигна се!

Дневната светлина прониза очите на сър Робърт. Джони лежеше проснат. Дали диша?

Притежателят на тънкото гласче седеше до тях, беше свалил скафандъра и маската и целият бе просмукан с вода. Беше на около тринайсет години.

– Казвам се Куонг. Благодаря ви, че бяхте толкова търпелив с мен, сър Робърт. И аз бях много притеснен.

Доктор Алън скочи от летящата платформа. Бе приготвил спринцовка и грабна ръката на Джони. Помогна му една медицинска сестра. Тя хвана главата на Джони.

Сър Робърт се опитваше да стои стабилно прав. Бе просмукан от пот, а духаше силен вятър.

Погледна на север.

Небето там имаше странен цвят.

– Какво е това? – попита той.

Там бяха Тор и още един член на спасителния отряд. Пристигаха още летящи платформи. Тор каза:

– Това е Денвър.

Сър Робърт се вторачи. Току що бяха пристигнали от ада.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

1

За пръв път през изминалата скучна и досадна година малкият сив човек бе заинтригуван и напрегнат. Макар че надеждата му бе чужда, в момента тя се бореше да се надигне в гърдите му. Все още слаба, но надежда.

Не го интересуваха страховитите пламъци, които бе видял и почти с безучастие наблюдаваше огромния мръсен облак, който се вдигна над земята.

Но онази моментна следа, която се бе появила на екрана му... Беше от телепортация. Следа, която вече не се надяваше да види.

Първата му реакция бе да разбере дали някой от военните мозъци в другите кораби не я е забелязъл. Напрегнато слушаше какво си говорят.

– Очевидно е станала ядрена експлозия – каза болбодът. Това за него обясняваше нещата. Протегна напред болезнено неприятното си лице, сякаш искаше да предизвика някой да го оспори.

Толнепският полу-капитан веднага предложи да слезе долу и да унищожи това място.

Ховинът смяташе, че въпросът е политически и се опита да въвлече малкия сив човек. Но той не взе никакво становище. Изчакваше да разбере какво мислят другите.

Обобщение направи супер-лейтенантът хокнер. Сложи монокъла на окото си и се смръщи срещу им:

– Вие май нещо не сте наясно с положението – каза той. – Разузнаването малко по-рано ни бе докладвало за някакви нощни нападатели, които изчезнали в местността. Съвсем очевидно е, че току-що станяхме свидетели на кулминационната точка на политическа война. И бих казал, че правителството е сменено. Както по-рано ни бе известно, политическата сцена бе нестабилна. Някакви свещеници завзеха планетата – онези жълтите с робите. Но може би са загубили и са ги прогонили в храма им в южното полукълбо.

– Да! – избоботи болбодът. – Трябва веднага да идем там и да ги смачкаме!

Командирът на джамбичуите леко се засмя:

– Боя се, че няма да можете да разчитате на мен, любезни господа.

Поне за момента. Погледнали ли сте към билото на планинския връх – онзи на запад от столицата?

Последва тишина и после изненадани викове.

Петнайсет бойни самолета и самолетносащи тъкмо се издигаха и попаднаха в обхвата им.

– Били са в засада! – каза полу-капитанът.

– Ами – каза болбодът. – Общата им огнева сила не може да се мери с тази дори на един от нашите кораби.

– Могат да бъдат доста неприятни – каза джамбичуят с приспивния си глас.

Всички утихнаха. Изведнъж на екрана на малкия сив човек се появи лице. Беше Руф Арсбогър от „Среднощен Зъб“. Обаждаше се от толнепския боен кораб-самолетносач „Плен“ от клас-Страховит.

– Ваше Височество – каза репортерът, – може ли да се възползваме от настъпилото затишие и да Ви попитаме за личната Ви реакция към създамата се ситуация?

Малкият сив човек бе винаги спокоен, никакви емоции. Каза само няколко думи, и то без да повишава глас:

– Махни се от екрана ми.

– О, да сър, Ваше Височество. Наистина, сър, Ваше Височество. Веднага, сър! – болното лице изчезна.

Малкият сив човек направи гримаса на отвращение и пак се върна към мислите си. Рано или късно военните щяха да стигнат до някакво заключение и да предприемат общи действия. Досега никой не бе споменал за телепортационната следа. Никой не бе стигнал до някакво логично заключение. Дали всеки от тях не се надяваше сам да спечели парите от наградата и да държи другите в неведение? Ще ги слуша. Това поне може да прави без никаква опасност.

Обединените сили промениха положението си в орбита, за да останат над местността. Наоколо в небето се появиха следи от двигателни пари и по каналите се разнесоха вътрешни заповеди. Подготвиха се.

Пръв ховинът спомена нещо, което със сигурност се въртеше в главите на всички – наградата.

– Тъкмо си мислех, че може би те са „онези“, но не знаят! В докладите се споменава за някакъв едър психло, който се е разхождал около платформа за телепортиране по-рано през деня.

– Е, ако е психло, не мислиш ли, че трябва да знае? – каза командирът на джамбичуите.

Намеси се и хокнерският супер-лейтенант:

– Дори глупакът да не е знаел, не му пречи той да е „онзи“.

– Но ако е бил „онзи“, щеше да знае – каза ховинът. – А не е знаел, значи не е той.

Към спора се присъедини четвърт-адмирала, като замислено поглаждаше зъба си.

– Тъй като в момента съществува вероятността те да са „онези“ – другите го погледнаха на екраните си с надеждата да разберат как е стигнал до това заключение – не виждам никаква причина защо да отлагаме. Можем веднага да нападнем и да пометем всичко.

– Но от друга страна – продължи четвърт-адмиралът в брилянтен изблик на логика – ако наистина те са „онези“, тогава те представляват изключителна опасност за нас и трябва да бъдат нападнати. И в двата случая просто нападаме, разделяме си плячката и изчезваме.

– А парите от наградата? – каза джамбичуят.

– Ами най-точно ще разберем – отвърна четвърт-адмиралът, – ако разпитаме подобавашо взетите затворници. Като главнокомандващ на обединените сили...

Последваха моментални протести. Бяха съгласни, че при всички случаи трябва да нападнат, да унищожат всичко и да изчезват. Но в никакъв случай не бяха съгласни, че четвърт-адмиралът е техен главнокомандващ!

Това се отрази доста зле на четвърт-адмирал Сноулетер. Тъй като Руф Арсбогър бе на борда, искаше да се представи във възможно най-добра светлина. А тези разногласия никак не се връзваха с намеренията му и това много го ядоса.

Последвалата кавга обещаваеше да бъде продължителна и малкият сив човек се зае да наблюдава какво става долу.

Бе забелязъл малък конвой, препускащ на юг. Състоеше се от две звена. Първото, по-малкото, се спускаше по нещо, което приличаше на древна магистрала. Второто бе по-голямо, но се движеше почти със същата бързина. Отначало човек можеше да се заблуди, че второто преследва първото. Но сега се бяха събрали заедно на някакъв речен бряг, без да последва никаква битка. Вероятно бяха заедно.

В потока имаше много вода заради сезона и още щом пристигна първата група, извадиха водни помпи и се видяха някакви водни струи. Пръскаха колите и себе си.

Тази дейност не бе позната на малкия сив човек, затова той се консултира с някои справочници. Радиация! Срещу радиацията помагаше само обилно измиване с вода. Заради тежестта си частиците се отмиваха

надолу. Значи онова наистина е било ядрена експлозия. Векове наред психосите бяха потискали безмислено всички, които се опитват да използват такива оръжия. Тази страница от военната история бе почти забравена.

Малкият сив човек повика офицера по комуникация да настрои по-добре екрана му. Долу имаше мараня и облаци и се виждаше трудно. Градът на север жестоко гореше и под облаците се виждаха отблясъци и пушек. Вятърът духаше от юг и макар че това оставяше района при реката чист, имаше и други смущения. А, беше заради повредилия се електропровод към старата мина. От него образът на екраните подскочаше и се размазваше.

Мина известно време, преди групата при реката да успее да се подреди. Какви бяха тези хора? Бегълци? Или остатъците от атакуващата сила?

И после го видя: под купола, който повдигнаха, имаше пулт за телепортационно управление.

Започна да сглобява откъслечите информация. Не знаеше защо и как, но битката и експлозията бяха свързани с телепортирането.

От време на време ту един, ту друг командир на кораб искаше неговото мнение. Отговаряше уклончиво. Поне веднъж няма да се опитва да помогне. Надяваше се и се молеше да не забележат пулта за управление долу.

В групата очевидно имаше ранени и за доста дълго време вниманието им бе отклонено от собствената им безопасност. Пултът си седеше там, целичък и открит.

Най-после шест бойни кораба долетяха и се приземиха. Освен тях от въздуха ги покриваха значително количество самолети.

Малкият сив човек не изпускаше от очи пулта. Най-после го покриха и го преместиха в един от бойните самолети.

Супер-лейтенантът хокнер изведнъж каза:

– Това, което вкараха в самолета, не беше ли пулт за телепортационно управление? Връщам записа.

Малкият сив човек притаи дъх. Не искаше да го видят. Беше се надявал, че дори да го видят, няма да го познаят.

Празни надежди.

– Наистина е пулт! – каза хокнерът.

Доста се бавеха с товаренето там долу. Някои от самолетите бяха почти празни. Два от тях бяха претъпкани. Малкият сив човек провери мощността им. Да, два от тези бойни самолети можеха да поемат цялата

група.

Командирите бяха погълнати от дискусията си. Някои бяха виждали снимки на пултове. Вълнението се надигаше, все по-близка ставаше и представата за двеста хиляди кредита.

Групата долу изостави летящите платформи, помпите, крана и два ковчега. Шест бойни самолета отлетяха.

И след това направиха нещо много озадачаващо и объркващо. Вместо да се подредят в ред, започнаха да пресичат пътищата си един друг, да правят обиколки и да се стрелват нагоре-надолу. Бе невъзможно дори при връщане на записа да се разбере кой самолет кой е!

Четири от самолетите се приземиха. Кои четири? Кои бяха натоварените?

Командирите обсъждаха точно този въпрос. Връщаха записа няколко пъти, като търсеха отличителни белези. Невъзможно бе да се открие каквото и да било.

Изведнъж хокнерът реши проблема. Два от самолетите, взели само малка част от допълнителното въздушно прикритие, полетяха без да бързат – само с хиляда мили в час – в североизточна посока. Другите четири и по-голямата част от прикритието останаха при реката.

– Това е примамка! – извика супер-лейтенантът. – Искат да последваме групата, която тръгна на североизток!

Наблюдаваха какво става долу и се опитваха да отгатнат курса на групата. Ще заобиколят полюса и освен ако не спрат някъде другаде, ще идат при онзи храм в южното полукълбо. С тази скорост пътуването им ще трае около девет часа.

Сякаш, за да потвърдят подозренията на хокнера, останалите четири бойни самолета изведнъж се стрелнаха на северозапад. Летяха с две хиляди мили в час. Бързо пресметнаха най-вероятния им курс и се оказа някаква стара мина в област, която преди са наричали „Сингапур“.

– Ето това е – заключи хокнерът. – Докладите сочат, че в тази област е имало голямо раздвижване в последно време и са построили нещо, наподобяващо платформа. Носят този пулт в „Сингапур“.

Четвърт-адмиралът се опита да изрази несъгласие. Като по-висшестоящ офицер имал право да изисква подчинение. Обясни, че според него всичко трябва да е свързано с онзи храм. Причина за обяснението му бе, че мрази всякакви религии. Религиозните хора били фанатици, винаги разстройвали правителствата и трябва да бъдат смазвани. Това очевидно бе религиозен бунт и те имаха доказателства. Някакъв религиозен орден е въстанал срещу правителството на планетата и е открил

пулта за управление. Тази планета е „онази“ и той им заповядва да атакуват храма.

Заповедта свърши работа. Обединените сили се насочиха с пълна съгласуваност на действията след сингапурската група.

Но мощният боен самолетonosач „Плен“ от клас-Страховит не ги последва.

Подтикван към самостоятелни действия от Руф Арсбогър, пред който стоеше примамливата перспектива да издаде специален брой на вестника и от своята бушуваща религиозна омраза, четвърт-адмирал Сноулетер насочи внушителния си кораб, чийто търбух бе пълен с бойни самолети, към Кариба.

2

Джони се стресна и се събуди. Земята се тресеше! Една медицинска сестра, която навярно е била край леглото му, излезе от стаята.

Огледа се наоколо и в първия момент не можа да разбере къде се намира. След това обстановката му се стори позната – намираше се в стаята в бункера в Кариба, която китайците бяха направили специално за него. Беше под края на платформата. Бяха изкопали около близкия хълм дълбоки бункери и дори част от тях бяха облицовали с тухли. Осветявах се с миньорски лампи.

Този специално бе облицован с жълти тухли. Имаше легло, столове и гардероб. Дори върху тухлите бяха нарисували портрет на Криси по снимка, направена от пиктофон. Доста си приличаше, само дето бяха издължили малко очите ѝ.

Земята отново подскочи. Бомби?

Тъкмо щеше да скочи от леглото, когато влезе доктор Алън и с успокоителен жест го върна обратно.

– Няма страшно – каза той. – Всичко е под контрол.

Премери пулса му.

На вратата се показва сър Робърт. На носа си имаше превръзка, направена от доктор Алън. Явно го изчакваше да свърши и да излезе.

– Доста зле беше – каза доктор Алън. – Но сега пулсът ти е нормален. Предварителната инжекция серум е неутрализирала част от отровата. Но наистина всичко дължиш на сър Робърт. Изкарал е отровата и дори ти е дал няколко капки серум.

Огромният психоски ръчен часовник на Джони лежеше на

масичката. Спал е осемнайсет часа! Бог знае какво се е случило през цялото това време.

Доктор Алън изпревари реакцията му:

– Зная, зная. Но беше абсолютно наложително да ти дам опиат, за да се забави сърдечната ти дейност.

Постави слушалка на гърдите на Джони. Прослуша сърцето и я прибра.

– Не мога да открия никакви нарушения в сърдечната дейност. Протегни си ръката.

Джони я протегна.

– А, няма тремор. Чудесно си. Мисля, че няколко дни в леглото...

В този момент земята пак подскочи. Джони се опита да стане, но доктор Алън пак го върна в леглото.

– Сър Робърт! – извика Джони. – Какво става?

Доктор Алън кимна на сър Робърт, че ги оставя и излезе от стаята. Сър Робърт се приближи до леглото. Не отговори на въпроса му. Просто се бе надвесил над него с лъчезарна усмивка, доволен, че го вижда жив и здрав. Момчето бе зачервило бузи.

– Какво става? – натъртено попита Джони.

– О – каза сър Робърт, – горе има толнепски кораб. Намира се на около двеста мили над нас, но постоянно праща самолети, за да ни бомбардират. Имаме въздушно прикритие. Стормълонг е тук и ръководи защитата. Засега врагът хвърля основните си сили по Сингапур.

На вратата се появи Ангъс. Джони му извика:

– Постави ли пулта за управление?

– Тъх – каза Ангъс и влезе. – Затова те оставиха да спиш. – Посочи с пръст нагоре. – Не посмяхме да използваме телепортационните съоръжения при пялата тази стрелба. Още повече, че противовъздушната ни отбрана е над щита и моторите на самолетите работят. Всичко е свързано. Китайците са свършили чудесна работа тук.

– При следващото телепортиране ключът трябва да е в долна позиция – каза Джони.

– Да, сър Робърт ми каза. Готови сме, само да спре стрелбата. Можеш да си починеш.

Ангъс излезе и пусна вътре Тор.

– Как се чувстваш?

Джони махна с ръка:

– Не е важно. Последните ми спомени са от купола. По-добре ми кажете какво е станало оттогава.

Разказаха му какво се е случило и как са постъпили.

– Толкова лош ли е бил обратният удар?

– Много лош.

– Колко човека изгубихме?

– Андрю и Макдъгъл – каза Тор. – Но петнайсет лежат в болницата, която китайците са построили. Няколко сътресения на мозъка, счупени ръце и крака. Повечето са с изкълчвания, доста тежки. Оловните ковчези са ги предпазили. Няма изгаряния от радиация. Андрю бе ранен от бригантите и не е могъл да уплътни ковчеза си отвътре, затова капакът му е отскочил.

– А Макдъгъл? – попита Джони.

– При него се е получило нещо много неприятно. Позицията му беше при старата клетка и ковчезът е бил изхвърлен над земята. Отначало не можахме да открием тялото му и затова започнахме да претърсваме.

Джони забеляза тежък пакет в ръцете на Тор. Беше го опрял на масичката.

– Трябваше да търсим трупове. Бяха изхвърлени навсякъде наоколо, почти изгорели. Последвахме линията на избухване, трябваше да идва директно от платформата и стигнахме до останките на офиса на Търл. Целият горен купол бе изхвърчал. Четири-пет тела от края на платформата бяха изхвърлени наоколо. Не искахме да остават хора, отчетени просто като липсващи, затова се опитахме да идентифицираме всяко тяло. Намерихме тялото на Макдъгъл. Намерихме и това – Тор разопакова тежкия предмет. – Знам, че ще си отдъхнеш, като го видиш. Един от труповете бе обгорен до кости и се виждаха прешлените. Това нещо бе забито в тях.

Беше ядрото от неизвестен метал с големина на грахово зърно.

– Браун Лимпър – каза Джони. – Търл го хвърли по него. Като куршум. Да, много, много се радвам, че сте го намерили!

– Вземте и другия пакет, който Търл му подаде – каза Тор. – Дадохме го на Ангъс и той обезопаси бомбата. Как действа?

– Не знаем със сигурност – каза Джони. – Но като познавам Търл...

– Намерихме цялото му кошче за преработка на отпадъци – каза Тор. – Решихме, че ще се опита да го използва и изключихме охранването. Как само беше претърпано! Стои там отвън върху един влекач, ако те интересува. За щастие го бяхме прибрали в антирадиационна миньорска торба. – Тор махна към вратата. – Вземте го веднага щом напусна офиса.

Донесоха опакованото кошче върху една количка.

– Не се опитвай да стреляш с pistolетите – предупреди Тор. – Кер им постави някакъв контакт отзад, тъй че да стрелят към този, който ги използва. Кер каза да те предупредим. Щял да ги поправи.

Подадоха на Джони част от книжлетата и документите, заключени в двойните дъна на касите. Бяха много. Една брошура му привлече погледа: „Известни отбранителни системи на враждебни раси и поглед върху родните им планети“.

Прелисти я. Имаше много планети. Прочете за толнепите:

...„Планетата им е от система с двойна звезда. (Виж координатната карта за местонахождението ѝ.) В самата система има само три населени планети – седма, осма и девета. Има пет луни. От тях само Азарт е от значение. От нея се изстрелват основните бойни кораби. Нито един толнепски кораб не може да функционира в атмосфера, поради голямата неефикасност на двигателите със звездна енергия, които, бидейки предимно реактивни двигатели, изразходват много голяма част от енергията си в атмосфера. След построяването им, корабите се транспортират на луната Азарт и след това от повърхността на планетата се превозват техните екипажи и материали. От време на време се предлагат планове да се окупира и минира планетата на толнепите, освен това обичайните военни тактики се смятат за достатъчно ефикасни при такава война, но до момента на написване на тази справка нищо не е предприето.“...

Джони погледна психоската дата. Писано беше само преди две години. Каталогът продължаваше. Джони го остави.

Още един тътен и трус.

Изведнъж Джони усети прикриваното напрежение у всички, които бяха влизали в стаята. Само се опитваха да не го тревожат! Тор бе спешно повикан, докато Джони четеше. А сега вътре нахлу един комуникатор с цял куп сводки и пак изчезна. Джони забеляза как лицето на сър Робърт за момент се смръщи, докато ги четеше.

– Положението е много по-лошо, отколкото го представяте, нали? – каза Джони.

– Не, не. Не се тревожи, момче – говореше на диалект.

– Какво е истинското положение?

Посивелият шотландец въздъхна и възобнови университетския си акцент:

– Ами, с прости думи, инициативата не е в наши ръце. Не зная по какви причини, но врагът е решил да атакува масирано. – Размаха сводките. – Засега Сингапур се държи и задържа около три четвърти от силите им. Но няма да издържат неограничено време. Към руската база са се насочили самолети от голям боен кораб. Обстрелват Единбург. И на двете места няма атмосферен щит. А тук горе има един чудовищен кораб, който от няколко часа праща самолети и пуска бомби. Може да спусне и хилядна сухопътна войска, а ние нямаме с какво да им отвърнем. Ето това е положението. Може да стане и по-зле, но няма изгледи за подобрене.

– Повикай доктор Алън – каза Джони. – Ставам.

Сър Робърт се опита да протестира, но накрая извика доктора.

На него никак не му хареса идеята:

– Дадох ти едно лекарство, което предпазва от инфекция и отравяне на кръвта. Ако изведнъж се изправиш на крака, ще ти се замае главата. Не те съветвам.

Въпреки това Джони настоя. Знаеше, че правят всичко по силите си. Но искаше сам да прецени положението. Не можеше да си седи и да чака бомбите да го разкъсат на парчета.

Огледа се, но нямаше дрехи. Един Координатор се появи със сивокос китаец на средна възраст.

– Това е господин Цунг. Той отговаря за стаята ти. Знае малко английски и ще ти помогне.

Господин Цунг се поклони. Очевидно се радваше да види Джони, но отекващите бомби окупираха част от вниманието му. Носеше паница със супа за Джони и докато му я поднасяше, ръцете му трепереха. Джони искаше да я остави настрана, но господин Цунг поклати отрицателно глава.

– Пие, пие! – каза той. – Може няма как яде по-късно.

На вратата се появи друг Координатор със съобщение за сър Робърт и старият шотландец изскочи от стаята.

Господин Цунг овладя напрежението си. Вече посвиква с Джони и като имаше какво да прави, спорадичните удари от бомбите не му правеха толкова силно впечатление. Помисли си, че ако някой може да спаси положението, това е само лорд Джони. Докато нареждаше оръжията му, започна да се усмихва по-уверено.

Доктор Алън бе прав за главозамайването. Джони се увери, докато се обличаше. Ръката го болеше и почти не можеше да я движи. Не му бе много лесно да се облече.

Господин Цунг му донесе обикновената зелена униформа, която носеха всички. Закопча около кръста на Джони „Смит и Уесън“ с ляв кобур и лъчев пистолет с десен кобур. Направи копринена превръзка около врата му за лявата ръка и я нагласи така, че при нужда Джони да може бързо да извади ръката си и да изтегли „Смит и Уесън“-а. Накара Джони да пробва. След това му даде зелена каска.

– Сега ти тях застреля – каза господин Цунг. Вдигна ръка и стреля като с пистолет. – Бум, бум!

Чувстваше се уверен и се усмихваше. Пъхна ръце в ръкавите си и се поклони.

Де да беше така просто, помисли си Джони. Но той също се поклони в отговор и благодари на малкото човече. Боже, как му се виеше свят. Като наведе глава, стаята се завъртя.

Необичайно силна експлозия разтърси земята.

Ставаше страшно.

3

Като излезе от стаята, Джони видя, че подземният коридор минава и край болницата. Смяташе веднага да излезе на платформата, но го спря загрижеността за ранените.

Отвътре се чуваше някакъв метален звън. Като че ли беше от оръжия. Влезе през вратата. Имаше около трийсет легла и повече от половината бяха заети. Двама китайци, по чиито ленти на ръцете можеше да се разбере, че са от оръжейната, бяха донесли количка с подобрани оръжия и раздаваха на ранените шотландци лъчеви пушки, АК 47 с термични мунициии и ръчни оръжия.

Една сивокоса шотландка, медицинска сестра, се приближи до Джони. Явно не одобряваше това, което става в отделението. След това го позна и преглътна пригответните думи, които вероятно бяха да се маха оттам.

Джони преброи присъстващите. Имаше тринайсет ранени и двама оръжейници.

– Има ли други? – попита той.

– Двете момчета със сътресение на мозъка са в хирургическото – каза сестрата. – Доктор Маккендрик каза, че операциите им са сполучливи и ще се оправят. Ти защо си станал, Мактайлър?

Един от ранените шотландци забеляза Джони на вратата и го

извика по име. Джони тъкмо се готвеше да обиколи леглата и да се извини на всеки. От трийсет и един нападатели имаше седемнайсет пострадали. Не, осемнайсет заедно с него. Лошо! Тези мъже бяха зле наранени. Почти всички имаха синини около очите. Няколко счупени крайници. Почувства, че ако бяха се подготвили по-добре, можеха да се отърват по-леко.

Всички шотландци го бяха видели и започнаха да викат нещо подобно на „Да живее Шотландия!“ Бяха седнали в леглата си и викаха. Духът им не бе пострадал!

Изведнъж на Джони му дойде на ум, че тези момчета бяха избили бригантите и кръвната им вражда бе платена. Бяха победители. Раните им бяха медали на честта. Бяха герои на шотландската нация.

Не бяха нужни никакви извинения. Опита се да надвика врявата, но после само ги поздравя, усмихна се, махна им и излезе.

Отвън по високоговорителите кънтеше религиозна музика, за да заглуши инфралъчите.

Излезе от коридора, който свързваше бункерите и се огледа навън. Дневната светлина бе замъглена от носещия се пушек. Леката миризма от атмосферния щит на трето ниво се смесваше с миризмата на изгорели въглища. Затвореното пространство под щита с формата на купа изглеждаше необикновено препълнено.

На това ниво беше хиляда стъпки в диаметър. Преди пространството му изглеждаше огромно – повече от половин милион квадратни стъпки по груби изчисления. Но сега изглеждаше претъпкано.

Островърхата конструкция по средата обхващаше цялата платформа. По продължение на купата обикаляше широк павиран път, в центъра на който оставаше островърхият „храм“.

Предния път, когато го видя, изглеждаше запустял. Сега от дясната му страна имаше двама електротехника, италиано-швейцарци, които прекарваха още кабели към бункерите. Един германски и един швейцарски пилот подреждаха камион с дихателни маски. Наблизо шотландски офицер даваше инструкции на руски войник. По-далеч, отляво, група шведски войници товареха камион с муниции. От един коридор, който вероятно водеше навън, влязоха двама шерпи ловци, които караха голяма кола с натоварени американски бизони към едно помещение, което явно бе кухнята. Тук-таме будистки комуникатори се придвижваха с плавна походка от един бункер в друг. Пръснати навсякъде се виждаха китайски семейства с децата и покъщнината. Върху един от големите стълбове, които придържаха островърхия купол, китайците бяха

окачили племенни щитове на останалите племена по земята.

Истинска международна сцена – народите на Земята.

Джони тъкмо се готвеше да тръгва, когато чу зад гърба си глас на психоски:

– Съжалявам – беше вождът Чонг-уон, глава на китайското племе и главен архитект на комплекса. – Трябваше да докараме тук всички хора от селото край езерото. Езерото е голямо, а щитът е тънък в центъра и няколко бомби паднаха над язовира. Вълните от експлозиите застрашаваха хората от селото. Пък и димът от огньовете за готвене не излиза през щита.

Кланяше се. Джони кимна.

– Но моите инженери копаят въздушни отводни тунели през хълма, под кабела – продължи Чонг-уон. От двете страни на купата бяха наредени купчини скали и пръст, изкопани от китайците с пробивни багери, за да влиза въздух.

– Ще поставят вентилатори на входовете и изходите. Тунелите няма да са прави, за да не може да минава през тях взривната вълна. Толкова съжалявам за неприятната гледка.

– Мисля, че работите чудесно – каза Джони. – Казваш, че в езерото над язовира падат бомби? Има ли някакви повреди в язовира?

Вождът Чонг-уон повика един китайски инженер и обмения няколко думи на мандарински. След това се обърна към Джони:

– Не, засега няма. Но в момента част от водата се източва от преливника към езерото. Ако нивото му спадне, няма да имаме електричество.

Целият най-нисък етаж на „храма“ бе широко отворен откъм четирите страни. Това всъщност беше само купол. Ясно се виждаше металната площадка за телепортиране. Китайците така я бяха излъскали, че тя блестеше дори на не достатъчно силната светлина.

Джони тръгна към покрива, за да види къде бяха поставили безценния пулт. Усмихна се. От другата страна на платформата бяха изградили подпора с формата на огромно, свирепо крилато чудовище.

Ангъс беше при пулта и му махна.

– Ама че нещо, а? – каза той.

Да, наистина беше внушително. Огромна глава, две крила и извита опашка. Бронирани метал. Боядисано в златисто и червено.

– Това е дракон – каза Чонг-уон. – Някога е бил символът на Китайската империя. Виждате ли, направихме молекулярна заварка.

Не само това, но имаше и връх! Пултът бе поставен в гърба на

дракона и отгоре бе направено люспесто покритие, тъй че операторът да може да работи без никой да вижда какво прави. На издигнатата платформа за пулта имаше два стола и поставка за листове и компютър. И всичко беше бронирано. Нищо не можеше да повреди този пулт! Нито можеше да се види какво правят в него.

Такава изобретателност от психолого-материалист, който не разбираше нищо от рисуване и изкуство! И колко способни бяха тези китайци!

– Виждаш ли? – каза Чонг-уон. – Същият като другите дракони. – Посочи към един такъв дракон, който оформяше върха на конструкцията. На всеки ъгъл също имаше дракон. Вождът им посочи и нещо недовършено на брега:

– На входа на всеки бункер трябваше да има дракон. Нямахме време да ги направим.

Онези дракони бяха много по-малки, от глина и изрисувани в златисто и червено.

Пултът изглеждаше чудесно под защитното покритие. Ангъс имаше копие от книгата с координатите и се упражняваше без да натиска никакви бутони. Изчисляваше как да преобразува цифрите в книгата така, че да паснат на сегашния момент и на бутоните.

– Доста хубаво съм го измислил – каза той. – Само че изчисленията отнемат много време. Има осем отделни движения, описани за всяка планета и трябва да се избере мястото върху планетата. Но не е чак толкова трудно.

Джони погледна нагоре. Някъде бе паднала още една бомба.

– Ако спре всичко това, можем веднага да започнем. Все още нямам никаква представа кога ще настъпи този момент, нито пък какво точно можем да правим с този пулт.

Вожд Чонг-уон им сочеше вътрешната страна на един от масивните стълбове, които поддържаха покрива и предпазваха платформата и пулта от дъжд. На всеки стълб бяха поставили миньорски лампи, за да се осветява центъра.

– През нощта светлината няма да се вижда отвън – каза той.

Джони искаше да иде до бункера, където бе контролният щаб, но вождът го поведе към просторна подземна стая във вътрешната стена на купата. Беше облепена с тухли и в единия ѝ край бе издигната платформа за говорител. Имаше столове и побираше около петдесет човека. Много беше хубава.

След това вождът му показа един от трийсетте малки апартамента,

които бяха направили за гости и посетители. Отделно имаше койки за пилотите и персонала. Китайските инженери чудесно се справяха с дърво, камък и тухли, особено когато им помагаша психоските машини.

Джони с интерес огледа оръдията, които бяха поставили по цялото обкръжение на бункерите и купата. Ако имаха войска, можеха идеално да отбраняват мястото. Само че не разполагаша с толкова хора.

Най-после стигна до контролния щаб. Вътре кипеше дейност. Беше умален вариант на помещението, което бяха открили в подземната американска база. По средата имаше огромна карта на планетата. При пристигане на съобщения от съседната стая за свързки променяха положението на миниатюрните метални модели на самолети и на бойните кораби в орбита. Вражеските кораби бяха боядисани в червено. Техните самолети бяха зелени.

Стормълонг бе вътре, облечен в бялото си шалче, коженото яке и големите пилотски очила. От двете му страни седяха двама будистки комуникатори и говореха в микрофони, поставени максимално близо до устата, тъй че да не се чуе никакъв друг говор. Бръснатите им глави лъскаха под твърде големите за тях слушалки.

Бяха казали на Джони, че държат връзка по планетарен боен канал, ръководен от Стормълонг и по планетарен команден канал, ръководен от сър Робърт. Шотландският главнокомандващ бе поставил на своя канал тринайсетгодишно момче – будист.

Нямаше нужда да информират Джони за обстановката. Всичко бе изписано на големите контролни пултове. Сингапур наистина опираше пешкира. В руската база също използваша солидна противоздушна отбрана. Данълдин летеше като отбрана над Единбург. Тор летеше над Кариба. Над мината в Лейк Виктория, както и над всички други мини, засега беше спокойно. Но беше напечено, много напечено.

Джони се вслуша в говора по двата канала. Беше на пали и нищо не разбра.

Имаше и трета станция, обслужвана от един шотландски офицер, който следеше движението на врага.

В другия край на стаята, където имаше няколко свободни бюра, Гленканън се бе навел над купчина снимки. Джони се приближи и ги погледна. Бяха заснети от въздуха. Едната бе от убийството на шотландеца. Имаше и друга купчина, очевидно снимани то-ку-що. На тях се виждаше огромното чудовище отгоре.

Гленканън изглеждаше много развълнуван, ръцете му трепереха. Явно още не се бе възстановил от куриерския полет, тъй като

Стормълонг не го бе пратил да лети. Джони го заговори, но той не отвърна.

Контролното табло не показваше нищо хубаво, но Джони бе безсилен да помогне. Навсякъде бяха под обстрел. Чудеше се колко ли дълго ще издържат местата, които не бяха защитени с атмосферен щит. Единбург бе особено уязвим. Притесни се за Криси. Надяваше се, че е в безопасност в скривалище под Касъл Рок. Сър Робърт отговори на въпроса му. Да, всички бяха в скривалището. Районът се защитаваше предимно от самолети във въздуха. Данълдин посрещаше всеки вражески самолет, който се опита да проникне. Противовъздушната отбрана се справяше с бомбите.

Джони реши да огледа тукашната противовъздушна отбрана. Не забелязваше да си служат с психоските оръдия.

Излезе навън. Вождът Чонг-уон бе изчезнал някъде, изпълнявайки многобройните си задължения. Китайски семейства с деца и тук таме с кучета седяха наоколо, главно около окопите за оръдията. Изглеждаха малко уморени, малко притеснени. Някои деца плачеха. Но родителите широко се усмихваха и се кланяха, когато Джони минеше край тях. Надяваше се, че увереността им няма да се окаже неоправдана.

Изходът от купата представляваше извит тунел, който минаваше под атмосферния кабел, тъй че нямаше нужда да го изключват, когато се налагаше някой да излезе или да влезе. Извивките бяха предназначени да спират проникването на взривни вълни...

Джони отиде до първия пост на противовъздушните оръдия. Оръдието бе заслонено. Двамата оръдейци бяха облечени в руски противокуршумни екипи. Шотландски офицер го забеляза и излезе от един окоп.

– Нямаме достатъчно от тези – каза той и посочи към оръдието. – Не можем да покрием езерто. Стигат само за купата.

Джони отиде до оръдието. Имаше компютърни лещи, които фокусираха всичко, което се движи. Трябваше само да се натисне спусъка и оръдието само изчисляваше скоростта и посоката на движещия се предмет, стреляше в пътеката му и след това фокусираше следващия обект.

Погледна нагоре. Едва се забелязваше един вражески самолет на около двеста хиляди стъпки. Джони знаеше, че обхватът на оръдието няма да достигне с около петдесет хиляди стъпки. Очевидно това се отнасяше и за оръдията на вражеския самолет.

Самолетът пускаше бомби.

Оръдието стреля пет пъти едно след друго. Пет бомби се взривиха

във въздуха. Тътенът от експлозиите долетя до тях

– Тези, които усещате при падането им, са от езерото – каза шотландският офицер. – Не са в обхвата ни. И разбира се бомбите, които падат в гората, но те не ни тревожат толкова.

Джони погледна към гората. На седем-осем мили бушуваше пожар. Не, бяха три пожара. Всички животни в радиус петдесет мили сигурно бяха избягали. Африканските бизони, които шерпите бяха довели, вероятно са били убити от бомби преди това. Но пожарът скоро щеше да утихне. Беше доста влажно.

Джони отново насочи вниманието си към оръдието. Само едно такова би направило самолетите им на пух и прах преди една година, ако атаката над мината не беше пълна изненада. И ако шефове на сигурността като Търл не бяха пренебрегнали до такава степен отбраната на компанията.

Още една бомба падна върху хълм на десет мили оттук и дори от такова разстояние се видя гейзера от прах и пушек, изригнал се над дърветата. Бойният кораб отгоре пускаше доста тежки бомби. Ако някоя от тях падне върху тях, Джони не бе сигурен дали щитът ще може да я отблъсне.

Беше тръгнал към изхода, когато видя Гленканън да излиза. Закопчаваше пилотския си костюм. Не водеше комуникатор или помощник пилот. Насочи се към самолет, обграден с пясъчни торби. Джони помисли, че изпълнява специална заповед и не го спря.

Гленканън се качи в самолета – тежко въоръжен Марк 32, пригоден за летене на големи височини.

Джони тъкмо влезе в тунела и Стомълонг изскочи тичешком от него.

– Гленканън! – извика Стомълонг.

Но пилотът бе излетял.

4

Дни наред Гленканън бе разсъждавал върху това. Не можеше да спи спокойно, сънуваше кошмари.

В ушите му постоянно ехтеше гласът на неговия приятел: „Продължавай! Продължавай! Аз ще ги сваля! Продължавай напред!“ И после писъкът му, когато го удариха точно след като скочи от самолета. В съзнанието му се бе запечатала онази картина, когато видя на екрана

разкъсаното тяло на приятеля си.

Гленканън имаше собствени записи от военния кораб, който бе изстрелял онези самолети. Имаше и снимки от чудовището отгоре.

Няма съмнение, беше самолетоносачът „Плен“ от клас-Страховит. От този кораб бяха разкъсали приятеля му.

Съжаляваше, че тогава не се върна въпреки заповедите. Двамата можеха да довършат толнепския нападателен кораб, беше абсолютно убеден. Но вместо това се подчини на заповедта.

Досега бе потискал желанието да се издигне и да разруши кораба, но почувства, че ако не го направи, целият му живот ще се превърне в кошмар.

По локалното радио чу ясният глас на Стомърлонг, който каза на психоски:

– Гленканън! Трябва да се върнеш! Заповядвам ти!

Гленканън го изключи.

Беше се качил на собствения Марк 32 на Стомърлонг. Бяха го оставили като резерва при спешност. Бе пригоден за летене на големи височини, прозорците и вратите му се затваряха херметически. Имаше огромна огнева мощ и странични бомби, които можеха да разрушат половин град. Беше здраво брониран и можеше да издържи на жесток обстрел. И дори ако оръдията му не могат да пробият кораб от такъв клас, имаше други начини.

От земята не можеха да го последват. Всички останали Марк 32 бяха при Лейк Виктория, а тук използваша само отбранителни самолети. Не, не можеха да го последват. Не и на височината, на която щеше да се издигне.

Летеше все по-нависоко и по-нависоко. Намести маската си, за да се чувства удобно. След малко щеше да излезе от атмосферата.

„Плен“ бавно и плавно кръжеше в елипса на триста и петдесет мили над Кариба. Беше на петдесет мили над края на атмосферната обвивка. Реактивните му двигатели работеха, вече не се носеше в орбита.

На определени интервали от него излиташе самолет, стрелваше се към земята над определена цел, стреляше и се връщаше, за да го заредят отново с бомби. Един от тях го забеляза и се стрелна. Почти с презрение Гленканън го взе на мерник и натисна бутона за стрелба. Марк 32 потръпна от отката.

Толнепският самолет избухна в пламъци и се понесе към земята като комета.

„Плен“ го забеляза и се подготви да го посрещне. Капаците на

оръдията мигнаха и дълги копия от пламъци промушиха небето над него. Едното се заби странично в Марк 32. Летателната кабина се сгорещи.

Гленканън се дръпна назад, където бе извън обхвата им.

Беше на двайсет и пет мили пред кораба и натисна съответните бутони върху пулта, за да се задържи в това положение. Точно извън обсега на толнепския кораб.

Настрои екраните си и започна да наблюдава.

Звездите ярко светеха в тъмнината отгоре, но той не ги забелязваше. Земята разстиляше гънките си под него, но той не я поглеждаше.

Цялото му внимание бе съсредоточено и погълнато от „Плен“.

Не след дълго корабът възобнови действията си. Вероятно сметнаха, че мисията на самолета е разузнавателна, а не нападателна. Ясно личеше арогантността на такъв кораб – в никакъв случай не им минаваше през ум, че нещо може да им навреди. Самолетите продължиха да излитат и кацат.

Гленканън забеляза, че точно преди да отворят огромните предни врати на хангарната палуба, отвън просветляше слаба светлина, сякаш за да предупреди приближаващите кораби да стоят на разстояние и да не застават пред кораба, тъй като той веднага след това се отваряше и изстрелваше самолет.

При всяко отваряне на хангара Гленканън изучаваше в уголемен вид на своя екран вътрешността му. Цялата палуба бе претъпкана със самолети. Забързани толнепи тичаха насам-натам, облечени в атмосферни екипи. Зареждаха самолетите с гориво и ги товареха с бомби. Бяха извадили много по-големи бомби от преди.

Вътрешното отделение стоеше отворено. Горивни капсули, вероятно течни газове, бяха пръснати из целия хангар. Толнепите бяха прекалено уверени и непохватни. Но какво можеше да се очаква от едни търговци на роби?

Гленканън насочи вниманието си към задния мост с форма на диамант. Там имаше две фигури, които се движеха напред назад. Единият не бе в униформа. Може би цивилен. Другият с униформена шапка май бе изцяло погълнат от цивилния. Не, не бяха нащрек.

Отново погледна към светлината отвън и към вратата на хангара. Засече времето. Изчисли собственото си положение спрямо вратата. На ръба на съзнанието си от време на време чуваше гласа на своя приятел: „Продължавай! Продължавай! Ще ги сваля! Продължавай напред!“

Точно това възнамеряваше да направи Гленканън – да ги сваля!

За пръв път от много време насам Гленканън се чувстваше спокоен, отпуснат, уверен. И абсолютно непоколебим. Правеше точно това, което трябва.

Следващият път...

Светлината просветна!

Ръцете му бяха на пулта за управление.

Марк 32 се стрелна напред така бързо, че ускорението едва не го размаза на гърба на седалката.

От „Плен“ пробляснаха оръдия.

Огнени топки от оранжеви пламъци близнаха Марк 32.

Плъзна се право през отвора.

Точно като влезе, Гленканън натисна всички бутони на оръдията.

Експлозията можеше да се сравни само с изригващо слънце!

Джони и Стормълонг я видяха от екрана на едно оръдие извън купата. Видяха как самолетът влезе в хангара с бълващи оръдия.

Но за взрива не бяха нужни никакви екрани. Внезапният блясък огря смрачаващия се ден на петдесет мили. Бе болезнено за очите.

От празнотата над Земята не долетя никакъв звук. Но случилото се не бе неподвижно.

Гигантският самолетonosач започна да пада. Пламтяща дъга се описа на небосклона, отначало бавно, много бавно, но постепенно набра скорост.

След това навлезе в атмосферата и започна да гори още по-силно. Падаше надолу в небето, все по-бързо, все по-наблизо.

– Боже мой! – каза Стормълонг. – Ще падне в езерото!

Все по-бързо, все по-надолу, като огромна комета, обагрила небето.

Падаше под ъгъл.

Стормълонг бе напрегнал мускули, сякаш със силата на волята си можеше да отклони кораба от язовира към околните хълмове.

Приближаваше, ярка пламтяща развалина, движеща се с огромна скорост.

Цопна в езерото на пет мили от язовира.

Въздухът се нажежи от топлина. Чу се страховит гръм от удара.

Потоци вода се вдигнаха на хиляда стъпки във въздуха.

Водната повърхност се освети от взрива на неизбухналата до този момент част от гориво и муниции.

Към брега се втурнаха огромни вълни.

Изоставеното китайско село бе пометено без да остане и следа от съществуването му.

Взривната вълна удари задната част на язовира.

Водната вълна заля постройката, понесе останките ѝ и полетя като могъщ водопад към предната част на язовира.

Земята потрепери.

Всички стояха, затаили дъх и вперили погледи към язовира. Дали целият няма да бъде отнесен?

Вълните утихнаха. Язовирът още беше на мястото си. Но оттам долиташе непознат звук.

Светлините продължаваха да светят. Генераторите работеха.

Залитайки, от електростанцията излязоха дежурните пазачи.

От изтичането на резервите вода, реката се бе препълнила и заливаше брегове, островчета, отнасяйки всичко със себе си.

От купола се втурнаха инженери.

Повечето от машините, оставени в близост до езерото, бяха пометени. Опитваха се да намерят летяща платформа.

Намериха една, наполовина потънала в брега. Освободиха я, изчистиха калта и полетяха.

Инженерите и един машинен оператор се понесоха над язовира.

Джони и Стормълонг застанаха до един самолет, готови да се притекат на помощ на инженерите. Гласовете им, на китайски, долитаха от едно миньорско радио.

Отгоре над купола атмосферният щит на ниво три все още цвърчеше от топлина. Часовите влязоха в електроцентралата и намалиха атмосферния кабел до ниво едно.

Макар че язовирът бе дълъг сто и двацет мили, нивото му видимо бе паднало.

Джони и Стормълонг се готвеха да излетят да видят какво са открили инженерите, но те се върнаха. Приземиха се и докладваха на Чонг-уон. От говора им личеше, че са развълнувани и притеснени. Джони отиде да види какво става.

– Казват, че язовирът не се е скъсал – преведе Чонг-уон. – Ставила са са счупени в цялата горна част, отнесени са част от бетонния мост за охраната и перилата. Но това не е нищо. Никъде не са открили пропуквания. Все пак в горния край на подпората на язовира, ей там от другата му страна, брегът явно се е разхлабил и изтича вода. Казват, че водата бързо предизвиква ерозия и може да стане по-страшно. Нивото на водата може дори да спадне толкова, че да не позволява на турбините да работят.

– С колко часа разполагаме? – попита Джони.

Чонг-уон ги попита. Можеха само да предполагат. Може би четири, пет. Ще направят всичко възможно да спрат водата и да запушат пробойната. Нямаło достатъчно цимент. Целият далечен край на язовира изглежда се бе откъснал от брега. Бързали са да се върнат, за да започнат веднага работа.

От тунела изскочи Ангъс и запъхтян затича към Джони.

– Можем да започнем телепортирането! Стрелбата спря.

– Да, спря – каза Стормълонг, ужасен от саможертвата на Гленканън. – Но за колко ли?

– Поне ни даде време за телепортиране – тъжно каза Джони.

5

Малкият сив човек не тръгна с корабите, които поеха към Сингапур. Инструктира своя капитан да не се появява на пътя на военни кораби, тъй като те не винаги действаха обмислено и често ставаха нещастни случаи, да не говорим за зле премерени изстрели. И тъй, те се появиха по-късно на сцената и битката беше започнала.

Никак не бе трудно да се определи местонахождението на мината – мястото бе опасно със защитни кабели, оръдията се издигаха и фиксираха мишена след мишена. Беше доста далеч на север от древния разрушен град, а точно над мината в северна посока имаше язовир с водноелектрическа централа. Стрелбата бе интензивна и пречеше на инфралъчите му. В момента не можеше да огледа отблизо с какво разполагаха долу.

Малкият сив човек не се смяташе за военен експерт и трябваше да проверява в справочници неща, които за един военен специалист бяха познати и ясни. Интересуваше го максималната и минималната височина, от която ще може да наблюдава, без опасност за кораба, а за целта трябваше да определи обхватите на оръдията. Отне му доста време и усилия, но най-накрая се справи. „Локален периметър на отбрана, компютъризиран противовъздушен кораб, защитно лъчево оръдие за атмосферна/неатмосферна преденотация на бомби; честота на стрелбата – 15 000 изстрела в минута, максимален обхват – 175 000 стъпки, минимална граница на сигурност – 2 000 мили; два екипажа; дула и щитове, произведени от Оръжейница Тамбърт, Предичъм; компютри – от Междугалактически Оръжия, Психло; цена – 4 269 кредита от платформата на Предичъм.“ Гледай, гледай какви евтини оръдия. Но това беше

Междугалактическата Минна: „Печалба – винаги и във всички случаи печалба.“ Нищо чудно, че имаха неприятности! Нормално би било да се очаква да разполагат с орбитални оръдия.

Значи беше безопасно да останат на две хиляди мили, стига да не попаднат на пътя на изстрелваните самолети от неатмосферните бойни кораби, които бяха на височина триста и петдесет мили. Предаде информацията на своя капитан и след това помоли комуникатора да фокусира инфралъчите върху обект, който приличаше на платформа за телепортиране, защитена от атмосферен купол.

Видя я още с пристигането си и го обхвана надежда. Беше пулт за управление! Точно до платформата! Дори около него имаше няколко човека, заети с нещо.

Съсредоточено наблюдаваше екраните за следа от телепортация. Продължи доста дълго, но нищо. Чудеше се дали военните от корабите не са забелязали липсата на следа. Може би не знаеха, че съществува такава издайническа следа. Може би екраните им бяха различни. Но вероятно бе да не са забелязали такава следа, защото през цялото време стреляха, а не може едновременно да стреляш...

Малкият сив човек въздъхна. Не беше детектив и не бе забелязал досега такова красноречиво доказателство. Онези мъже долу нямаше как да използват устройството за телепортиране. Самите те имаха самолети във въздуха. А било то самолети или изстрели, и в двата случая телепортацията бе невъзможна. Устройството се взривява от изкривявания.

Военните бяха прехвърлили вниманието си върху язовира и се опитваха да пускат бомби над него, за да прекъснат хранването на мината. Така оставиха на мира мината и малкият сив човек отново се съсредоточи върху пулта.

Провери какви са минералните следи, които оставяше.

Въглерод!

Това обясняваше нещата. Онзи пулт долу бе изгорял.

Толкова разочаровашо!

Оттегли се и започна да наблюдава. Обединените сили нямаха много късмет с язовира заради атмосферния щит, който го заобикаляше и се бяха прехвърлили да обстрелват самолетите за противовъздушна отбрана. Водеше се разгорещена битка и той видя как два бойни самолета на джамбичуите избухнаха в пламъци.

Нареди да се оттеглят с кораба още по-високо. Долу на юг обединените сили започнаха да бомбардират древите руини на Сингапур.

Разрази се пожар. След това още един. Чудеше се на военните им мозъци как може да бомбардират незащитен град без никакво стратегическо значение, но за сметка на това може би пълен с ценна за тях плячка. Но това им беше маниерът на действие.

Пак страдаше от лошо храносмилане. Ужасни времена. Отникъде никаква надежда.

Знаеше, че в северния континент, който хората някога са наричали „Русия“, има военна база и нареди да тръгнат натам.

Един от атакуващите бойни кораби на обединените сили изстрелваха самолети в посока на тази база. Служеха за превозване на войсковите части. Малкият сив човек видя как пред базата се струпват около петстотин ховини. Започнаха да се придвижват напред, защитени от огнени щитове. Изглежда базата не бе защитена. Никой не отвърна с огън на настъпващата войска. Приближаваха се все повече до базата. На няколко места избухна огън. След това се насочиха нагоре по един хълм, където изглежда имаше вход към подземна база. Вече се намираха на стотина ярда от него, бълвайки яростен огън.

Изведнъж земята под атакуващата сила изригна.

Мини! Целият терен бе миниран.

От базата проблеснаха огнестрелни оръдия надолу към хълма. Атакуващите бързо се оттеглиха зад селото. Офицерите крещяха и прегрупираха силите си. Но по земята около базата се търкаляха стотина ранени или мъртви.

Нападателят отново се подредиха и тръгнаха напред.

От вратите на хангарите на базата излетяха самолети и обстрелваха ниско над земята атакуващите сили.

Малкият сив човек не бе забелязал никакви следи на екраните си. Не че се надяваше, при цялата тази стрелба.

Тъй като не бе много далеч от орбиталния курс, който следваше, малкият сив човек нареди на капитана си да мине над американската база на височина четиристотин мили.

Докато стигнат, реши да подремне. Металическо позвъняване сигнализира, че са над базата и той се обърна към екраните си.

Над развалините от мината бе напълно спокойно. Изоставените платформи и помпи продължаваха да си стоят край реката. Каква пустош и мъртвило! Куполът, под който бе скрит пулта, бе все още окачен за крана, но килнат настрани.

Градът на север продължаваше да гори.

Уредът му за минерални следи регистрира радиация в целия район.

Нареди на своя капитан да промени орбитата в посока на Шотландия. Мислеше си дали да не спре и да види какво става със старицата. Може би се е завърнала. Но в този момент долу на хоризонта детекторите му засякоха топлина, а след това ясно видяха боен кораб на дрокинците. Погледна в картите си. Не бяха много точни, тъй като всъщност представляваха откъснати страници от учебник, но лесно идентифицира града. Беше „Единбург“. И той гореше.

По радиото се чуваше пукот и комуникаторът го настрои. Звукът ги проглуши. Част от него бе говор на дрокински, но малкият сив човек не разбираше езика им, макар че контролираха двайсет планети. Езикът им звучеше някак истерично. Можеше да използва вокодера, тъй като разполагаше с езиковите им вериги, но бе сигурен, че ще чуе само команди към пилоти. Другият език го бе чувал доста често напоследък. Беше плавен, медитативен език. Беше се опитвал да го разгадае с честотна декодираща таблица, но не се получи нищо.

Както и да е, нямаше смисъл да се опитва да го разбере. Фактите бяха достатъчно красноречиви. Водеше се тежка въздушна битка.

Погледна през люка. Над града имаше голям нос. Оттам бълваше противовъздушен огън. Скалата бе обградена от море от пламъци, тъй като целият град гореше.

Един дрокински бомбардировач избухна във въздуха и горящите му зелени останки се вляха в оранжевите пламъци.

И тук бе невъзможно да се очакват следи от телепортация. В това бе абсолютно убеден.

Почувства се много потиснат, дори тъжен. Чудеше се на себе си. Дали заради напрежението през последната година у него се бяха породили емоции? Невъзможно! И все пак старицата от северна Шотландия и най-вече изчезването ѝ бяха породили у него чувства. Сега също бе напрегнат и се притесняваше да не би тя да е там долу в горящото море.

Всичко това съвсем не беше в стила му. Съвсем непрофесионално.

Реши малко да поспи, за да разсъждава по-трезво и да не му е толкова замъглено съзнанието. Без съмнение, ужасна година.

Какъв беше този преплетен танц на земните самолети? Ама разбира се, колко глупаво от негова страна! Не беше военен тактик, но трябваше да се сети много по-рано. Групата, стрелнала се към Сингапур, тъкмо тя беше примамката. Изгорелият пулт е бил само стръв.

Отиде в малкия си сив офис и много внимателно прегледа записа от „танца“ на самолетите, след това пресметна курса на истинската група с доста голяма точност. Да, при този курс трябваше да пристигнат при

храма в южното полукуълбо на планетата.

Даде заповеди на своя капитан и бързо се насочиха право към светлина 2X.

Пристигна тъкмо навреме, за да наблюдава смъртта на „Плен“.

Това го стресна.

Не можеше да си представи как може да се случи подобно нещо. Боен самолетоносач от клас-Страховит! Да избухне в орбита!

Предпазливо нареждайки да се оттеглят, малкият сив човек стана свидетел на това как корабът се разпада и пада в язовира. Остана още малко пред екрана, за да види дали язовирът ще поддаде. Помисли си, че може би е повреден, но засега издържа. По речния канал се втурна огромно количество вода и заля бреговете. Но там долу нямаше нищо.

Фокусира екраните си към самия язовир. Да, беше повреден. От долната му лява страна изтичаше значително количество вода. Дупката изглеждаше голяма.

Битката е била тежка. Гората пламтеше. Аха, един ескадрон от самолети на „Плен“ се виждаше на хоризонта. Вероятно се надяваха да ги прибере някой толнепски кораб от района на Сингапур. Сигурно са били навън, когато „Плен“ се е взривил. Е, най-вероятно няма да оцелеят. Обхватът им беше далеч по-малък. Сигурно ще цопнат в морето.

Но най-добре е той да наблюдава този храм. Около него в момента нямаше самолети. Инфралъчите му не засичаха нищо освен религиозна музика. Тя заглушаваше всички гласове.

Напрегнато се вглеждаше в екраните си от разумно разстояние. Нямахше да му се наложи да чака дълго.

Телепортационна следа!

Да, да, да! Върна записа.

Надеждата се възроди.

След това почувства, че това е твърде хубаво, за да бъде истина. Беше му известно, че ако някой пулт попадне в чужди ръце, след първото телепортиране повече не сработва. След първия път не става за нищо.

Струваше му се, че минават цели векове.

Ето пак.

Проработи за втори път. Два пъти!

Обзе го радост. За момент отново се зачуди на себе си. Чувства? Безпокойство? А сега и радост? Колко непрофесионално! По-добре веднага да се захваща със спешната работа.

Как може да се свърже с тях?

Радиоканалът бе изпълнен от спокойната религиозна музика. Какво

ли си говореха помежду си долу?

Грабна един вокодер. Превключи на предаване и постави вокодера пред микрофона. Но на какъв език? В банката на вокодера имаше няколко. Единият се казваше „френски“. Не, той беше напълно мъртъв. Другият – „немски“. Не, и този не бе чувал по каналите им. „Английски“. Ще започне с английски.

Каза нещо във вокодера и той произнесе: „Искам безопасна връзка по вашите линии. Корабът ми не е въоръжен. Можете да насочите оръжията си към него или към мен. Нямам враждебни намерения. Може да се окаже полезно и за двете страни, ако ми позволите да поговорим. Искам безопасна връзка по вашите линии. Корабът ми не е въоръжен. Можете да насочите оръжията си към него или към мен. Нямам враждебни намерения. Може да се окаже полезно и за двете страни, ако ми позволите да поговорим.“

Малкият сив човек зачака. Не смееше да диша. Ужасно много неща зависеха от отговора.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

1

Джони и Ангъс се бяха изправили пред пулта.

Главите им бяха наведени над работната маса в заслона над пулта. Бяха разтворили технически наръчник, който Ангъс бе открил в кошчето на Търл. Психлоските технически наръчници бяха по принцип много лоши, но този бе направо върхът. Няма нищо по-лошо от мъгляво ръководство за вече обучен оператор, в което са изпуснати най-съществените неща.

Това проваляше почти готовите планове на Джони и ги поставяше пред тактическа дилема. Наръчникът бе озаглавен: „Примери за предпазливост за обучени оператори на пулт за управление на телепортация“ и, разбира се, изобщо не споменаваше за важните позиции на бутоните. Но надълго и нашироко се спираше на явлението „еднакво пространство“.

Наръчникът предупреждаваше да не се изстрелва телепортационна пратка на по-близо от двайсет и пет хиляди мили.

Джони се бе надявал да постави по някакъв начин тактически ядрени оръдия във всеки от бойните кораби и да се отърве от тях.

От явлението „еднакво пространство“ разбраха, че „пространството идентифицира себе си“ според принципа на близост. По закона на квадратите колкото по-далечна е една точка от друга в пространството, толкова по-„различна“ е от точката на произхода. Пълно различие се появява само на разстояние по-голямо от двайсет и пет хиляди мили.

Този принцип се използва в телепортационните двигатели, които доста се различаваха по функции от процеса на телепортиране. Двигателят действа на принципа, че „еднаквото пространство“ силно издържа на изкривявания. Колкото по-малко е разстоянието, толкова по-голямо изкривяването. Така двигателят се подхранва от отказа на пространството да се изкривява. Но тук няма преместване на обект; мести се само положението на външната конструкция на двигателя.

Нищо не пречи и десет двигатели да работят в една стая и макар че се изкривяват взаимно, пак работят.

Но за да се премести предмет, без да се повреди той или устройството за телепортиране, трябва две пространства да съвпадат, а това е

невъзможно, ако пространствата „се смятат за еднакво пространство“.

Не беше много лесно за разбиране, а и Джони не се чувстваше добре. При всяко извеждане главата му се замайваше. Появи се доктор Алън и настоя Джони да вземе още от упоителното.

– С това не можем да бомбардираме корабите – каза Джони. – Дори да бомбардираме с телепортационното устройство родните им планети, ще изминат месеци, преди да разберат. Двигателите им са реактивни и ще им трябват месеци да се приберат у дома. – Въздъхна. – Няма да можем да използваме телепортационното устройство за защита.

Устройството работеше. Знаеха със сигурност, защото току що го бяха доказали. Бяха взели една от резервните камери от бомбардировач. Имаше регулационно устройство като тези, с които бомбардировачите търсеха обекти и като откриеха нещо, преместваха камерата под подходящ ъгъл. Вътре можеше да се монтира пиктофон.

Телепортационното устройство можеше да „изхвърли“ предмет и да го върне обратно, или да го остави там. За да се изпрати предмет и да се върне обратно, „това пространство“ трябваше да се премести и да се върне обратно. „Това пространство“ се преместваше на координатите на „онова пространство“, „онова пространство“ задържаше обекта, а „това пространство“ се връщаше празно. В действителност нищо не се преместваше през пространството. „Това пространство“ и „онова пространство“ се задаваха така, че да съвпадат.

Поставиха пиктофон в подвижната камера от бомбардировача и я изпратиха на повърхността на луната, което никак не бе трудно, тъй като луната бе отгоре и се виждаше. Получиха страхотни снимки от ярко блестящи кратери.

След това изпратиха пиктофона на Марс, с чиято пътека и координати разполагаха и видяха огромна равнина, в която навярно имаше река.

Устройството работеше. В това изобщо не се бяха съмнявали. Но целта им не бе да правят хубави снимки. От съседното помещение долиха гласове и знаеха, че приятелите им са подложени на безмилостен огън. Все трябва да има нещо, за което устройството да им послужи в момента.

Със сигурност не лекуваше главоболие и замаяност.

Можеха да заплашат нашествениците, че ще унищожат планетите им, но повече от сигурно те пак щяха да се върнат.

Изведнъж от контролното помещение долетя пукот на радио и гласът на Стомълонг:

– По-добре да спрете с телепортирането. На четиристотин мили отгоре в северна посока има неизвестен кораб. Имайте готовност.

В това време комуникаторът, млада жена будистка, която бе на смяна, докосна Стормълонг по рамото и каза:

– Сър, по бойния канал пристигна съобщение, което не мога да разгадая – каза тя на психлоски. – Говорът е монотонен, но прилича на езика, на който си говорите вие със сър Робърт. Записала съм го, сър.

Стормълонг не обърна особено внимание. Беше заложил за анализ следа от оръдеен изстрел и в момента издърпваше хартията от принтера.

– Пусни го – каза той.

„Корабът ми не е въоръжен. Можете да насочите оръжия към него или към мен...“

Стормълонг премига. Английски? Да, някакъв странен машинен английски.

Държеше снимката в ръцете си. Погледна я, грабна записващото устройство и се втурна към Джони и Ангъс.

Те вдигнаха разтревожено глави.

– Не, не – каза той. – Мисля, че всичко е наред. Вижте!

Размаха снимката пред лицата им. Кораб с формата на топка и с пръстен около нея.

– Помните ли, когато се натъкнах на кораб, който всъщност не беше там? И старицата от шотландския бряг? Това е същият кораб! – Погледна ги настоятелно. – Да го пусна ли?

– Може да е номер – каза Ангъс.

– Има ли начин да разбереш със сигурност? – попита Джони. – Откъде знаеш, че това не е друг кораб?

Будистката бе последвала Стормълонг с жичен микрофон. Той го грабна от нея.

– Здравейте. Здравейте там горе. Разбирате ли ме?

Металическо, монотонно „да“.

– С какво ви почерпи старицата?

Металически, монотонен глас: „С билков чай“. Стормалонг се ухили.

– Приземете се на откритата площадка на север от тук. Към вас ще бъдат насочени оръжия. Излезте от кораба без оръжия. Ще ви посрещнат часовой. –

Металически глас: „Много добре. Разбрано.“

Стормалонг изпрати заповед до часовойте и хората при оръдията.

Пусна на Джони цялото съобщение.

– Кой е този? – попита Ангъс. Всички си задаваха същия въпрос.

2

Малкият сив човек бе придружен в района на „храма“ от двама любезни, но готови да действат шотландци. Стигаше до раменете на Джонни. Беше облечен в семпъл сив костюм. Приличаше на човешко същество, само дето кожата му беше сива.

Ангъс го погледна:

– Този пуловер е шотландски – отбеляза той.

– Зная, зная – каза малкият сив човек с помощта на вокодера. – Съжалявам, че нямаме никакво време за формалности. Трябва веднага да обсъдим нещата, нямаме време за губене!

Един от часовете каза:

– Отгоре на кораба му има бяла просветваща светлина.

Комуникаторът на сър Робърт, момче на име Куонг, му прошепна в ухото: "По бойната честота се чува радио сигнал, който казва „Временна локална безопасна връзка.“ Разбира се, каза го на психоски.

Малкият сив човек явно имаше много остър слух, защото се обади:

– О, говорите психоски!

При тези думи свали вокодера и го прибра в джоба си.

– В такъв случай нямаме нужда от това. Понякога са много неточни. Бъркат ключови думи и раждат доста спорове.

Докато говореше, бързо направи крачка напред и застана пред пулта за управление, преди да успеят да го спрат. Огледа го:

– А, стандартен телепортационен пулт. Имате само един.

Джони усети критичност в гласа му.

– Можем да построим и други.

Искаше да го предупреди да не се опитва да го открадне, защото веднага могат да го заменят.

Но малкият сив човек направо светна от щастие. Слезе по стълбата и се огледа.

– Наистина трябва да побързаме. Има ли тук упълномощен представител на правителството на планетата?

– Сър Робърт – каза Джони и го посочи.

– Имате ли пълномощия да се подписвате от името на правителството? – делово попита малкият сив човек.

Трябваше да изчакат. Сър Робърт отстъпи встрани с комуникатора

си и бързо се свърза с вожда на клан Фергус във биещия се Единбург. Общуваха на пали. Вождът не виждаше защо не, след като те бяха първото правителство, а и без туй друго нямаше. Малкият сив човек се провикна:

– Запишете това изявление, ако обичате. Всичко трябва да бъде изправно и законно, ако се наложи да се явим пред съд.

Не искаха да прозвучи по въздуха на английски, затова вождът на клан Фергус го каза на галски и го записаха.

Малкият сив човек бе олицетворение на деловитостта. Взе записа и каза:

– Имате ли пари? Имам пред вид галактически кредити.

Обикновено все някой носеше из джобовете си галактически кредити, иззети от мъртви психоси. Само че торбичката на Джони бе скъсана, Ангъс носеше само инструментите си, а сър Робърт никога не си бе правил труда да носи кредити. Но комуникаторът се завтече към часовете и след малко се върна със сто кредитна банкнота, която един от часовете с удоволствие бе предоставил на сър Робърт.

– О, не, не – каза малкият сив човек. – Времето ни е толкова малко, че може би в бързината не съм се изразил ясно. Минималното количество е петстотин кредита.

Джони знаеше къде най-вероятно ще намери няколкостотин хиляди кредита – в багажа на Кер! Но това беше чак в Лейк Виктория. Имаше още два билиона в сейф, но и те не бяха тук.

Куонг се втурна при пилотите. Имаха! Бяха ги взели от свалени пилоти. Имаше една петстотин кредитова банкнота, шест от сто кредита... Разбира се, че ще ги дадат на сър Робърт.

– А, хиляда и двеста кредита! – възкликна малкият сив човек. Беше попълнил един формуляр. – А каква е титлата Ви? – попита той сър Робърт.

– Военен вожд на Шотландия.

– А, не. Ще напишем само „Оторизиран и упълномощен подпис“. А тук отгоре ще напишем „Служебно правителство на планетата Земя“. Дата... адрес... телефон... не, можем да не ги попълваме, тъй като нямат правна стойност. Моля, подпишете тук долу.

Сър Робърт подписа.

В това време малкият сив човек извади от джоба си малък кочан. Отвори го на първата страница и написа: „Служебно правителство на планетата Земя“. Отгърна на следващата страница и на върха ѝ написа „С1,200“ и своите инициали, след това го подаде на сър Робърт.

– Това е Вашата банкова книжка. Дръжте я на сигурно място и не я губете – и му стисна ръцете.

Малкият сив човек въздъхна на воля, след това отново стана делови. Повдигна ревера на якето си и каза нещо по радио с големината на копче.

Външният часовой им събщи по преподавателя: "Светлините в горната част на кораба му току що станаха сини.

Куонг каза:

– Радиосигналът му в момента казва: „Локална среща. Не прекъсвайте.“

Малкият сив човек щастливо им се усмихна, потривайки бързо ръце.

– След като вече сте клиенти, мога да ви давам съвети. И първият ми съвет е да действате светкавично!

Извади от вътрешния си джоб малка книжка, на която на психлоски бе написано „Адресна книга“.

– Телепортирайте до тези адреси колкото се може по-бързо. Войнствено настроените ще са с предимство. Първият адрес ще бъде Хокнер... да, родната планета на хокнерите... координати... координати... да: градината с фонтаните пред Импреския Дворец. Основните координати са... – бързо изговори поредица от числа и Ангъс едва смогна да ги запише. Бяха същите като в голямата книга на Търл за планетите.

Ангъс подозрително каза:

– Можете ли да работите с пулт за управление?

Малкият сив човек енергично заклати глава:

– О, драги, не. Небеса, разбира се, че не. Още по-малко мога да построя пулт. Само имам адресите!

След това забеляза, че Ангъс се готви да направи изчисленията по корекцията на координатите с обикновен молив.

– Боже мили! Нямате ли координационен компютър? На ръка ще стане след цял век! Нямаме никакво време!

Повдигна ревера си, но преди да каже нещо погледна сър Робърт за разрешение.

– Мога ли да повикам човек от моя екипаж да донесе компютър? Ще ми трябват и червените кутии. Бихте ли изпратили часовой, за да го придружи насам и обратно? Няма да се случи нищо, освен това нали аз съм тук.

Сър Робърт кимна и малкият сив човек измърмори нещо по радиото си. Един от часовете хукна към кораба. Малкият сив човек чакаше с

голямо нетърпение. Но от време на време погальваше заслона на пулта и се усмихваше.

– Какви декорации! Обикновено ги правят много семпли, да.

Появиха се часовоят и член от екипажа със сива униформа, който носеше доста впечатлителен компютър. Връчи го на малкия сив човек и му подаде пакет от нещо, което приличаше на червен картон. След това го придружиха обратно.

Бързо и уверено малкият сив човек извършваше някакви операции от дясната страна на компютъра. Различни клавиатури се появяваха и изчезваха. Пропусна една, но после се върна на нея.

– Ето това е координационен компютър – каза той и го постави пред Ангъс. – На тези клавиши се въвежда точното време на изстрелване. Моментът, в който ще натиснете бутона за телепортация. След това на тези бутони се задава дали ще бъде само „изпращане“, „изпращане и връщане“ или „размяна“. И остава само да се вкарват с ето тези клавиши тук вселената и осемте основни координати на нулевото време по таблицата. Съвсем просто е. Може да го получите като подарък послучай новата сметка. Имам няколко. А сега да видим. Мисля, че можем да започнем изстрелването от две хиляди и двеста, основна звездна вселена. – Погледна часовника си. – Значи след осем минути. За изпращането са нужни около две минути. Предстоят ни трийсет изпращания. Ще се свържем с основните цивилизовани нации, но ще пропуснем психоситите, което прави двайсет и девет, но ще прибавим лорд Вораз – мили боже, надявам се да не го събудим. Всичко един час. След това ще изчакаме три часа и ще направим „изпращане с връщане“. Ще отнеме по шест минути – ще ги улесним, за да не пристигнат уморени и ядосани – значи три часа. Следователно, за около седем часа плюс малко време за организация, трябва да сте ги събрали тук.

Беше се задъхал. Грабна купчина карти, които седяха върху червенния картон и ги пхна в ръцете на сър Робърт.

– Подпиши се долу на всяка от тях, а аз ще попълня останалото. Подавай ми ги веднага щом ги подпишеш.

Сър Робърт погледна формуляра. Беше на психоски:

СПЕШНО

Любезно Ви молим да изпратите министър с многостранни пълномощия, засягащи всякакви политически и военни въпроси и взаимоотношения с други раси. Трябва да разполага с власт да

преговаря и подписва окончателни и обвързващи договори. Безопасността му е гарантирана и всеки опит да бъде задържан като заложник, автоматически означава оттеглянето му от всички съглашения и незабавното му самоубийство.

ПОЯВЯВАНЕ..... час и място на пристигане.

ДО:.....

МЯСТО НА КОНФЕРЕНЦИЯТА.....

[ПРОДЪЛЖИТЕЛНОСТТА НА КОНФЕРЕНЦИЯ СЕ
ИЗВЕСТЯВА САМО НА МИНИСТРИТЕ.

ИМЕ НА ПЛАНЕТАТА.....

АТМОСФЕРА НА ПЛАНЕТАТА.....

ГРАВИТАЦИЯ НА ПЛАНЕТАТА.....

МЕТАБОЛИЗЪМ НА РАСАТА.....

ХРАНА: достъпна за вашата раса.....

недостъпна за вашата раса.....

Гарантира се безопасното завръщане на пратеника до посолството заедно с копия от всички необходими документи.

Препоръчано: /инициали и печат/

Упълномощен представител на законното правителство на тази планета: /подпис/

Всички дипломатически такси ще бъдат платени от тази планета: /подпис/...

На малкия сив човек му се стори, че Сър Робърт разглежда формуляра прекалено бавно.

– Подписвай се, подписвай се – каза той. – Два пъти – на последните два реда. Инициалите и печата и всичко останало ще попълня аз.

Малкият сив човек правеше кутийки от червените картончета. Натискаше ги в двата ъгъла по диагонала и те добиваха формата на куб. Отгоре на всяка имаше съдче за горене и малък гонг.

С неподозирана бързина малкият сив човек грабна пърото подписано картонче, попълни го, сложи инициали и печат и го пусна в кутията.

– Хокнер! – каза той на Ангъс и отиде в центъра на платформата, пусна кутията, бързо се върна и се зае със следващата.

Джони погледна часовника си, взе координатите и бележките,

които Ангъс бе откъснал от компютърната лента и ги вкара.

– Сега!

Джони натисна бутона за телепортиране.

Първата кутийка потрепна и изчезна.

– Толнеп! – каза малкият сив човек. – Парадният вход на Домът на Плячката.

Ангъс се зае с компютъра, а Джони зададе информацията в пулта. Малкият сив човек изтича до платформата с втората кутия. В момента, в който излезе от платформата, Джони натисна бутона за изстрелване. И тази червена кутия изчезна.

Будистките комуникатори разбраха каква е процедурата и облекчиха малкия сив човек от разходките до платформата. Той и без това здраво се бе задъхал.

Момчето Куонг забеляза, че всички картончета се попълват с една и съща информация, като се изключат адресите, тъй че започна да помага на малкия сив човек. На него му оставаше само да постави инициалите и печата и да ги пусне в кутията. Набраха преднина и приключиха за двайсет минути. Разполагаха с още четиресет, за да изпратят готовите кутийки.

Леко задъхан, малкият сив човек се отдръпна и ги остави да довършат работата.

Сър Робърт се обърна към него:

– Ти ще участваш ли в ръководенето на конференцията?

Малкият сив човек поклати глава:

– О, драги, не. Аз само помагам. Като пристигнат, всичко е във ваши ръце!

Джони и сър Робърт се спогледаха. Най-добре да измислят нещо, и то много бързо. След шест часа и половина тук щяха да пристигнат упълномощени министри на двайсет и девет раси, които очевидно представляваха около пет хиляди отделни планети!

Малкият сив човек каза нещо в ревера си.

Един от външните часовои се обади:

– Светлините на кораба току-що се промениха. Синята просветва по-бързо и има силна мигаща червена светлина.

Един от комуникаторите каза на сър Робърт:

– Радио съобщението, което излъчват, току-що се промени. Казва: „Локална трусова зона. Животът и безопасността на представителите ви ще бъде застрашен от оръдеен огън, самолети и нападатели. Не се приближавайте на повече от петстотин мили до района.“

Сър Робърт каза:

– Не можеш ли да обявиш цялата планета за трусова зона?

– О, не, не. Не мога да направя това. Това ще предизвика протести – не мога да узурпирам правомощията на държавата. Съжалявам. Хората ви на другите места ще трябва да издържат.

Сър Робърт отиде в контролния щаб, за да разпрати съобщения какво става тук. Това ги окуражи. Докладваха, че атакуващите продължават да ги нападат със същата сила. Засега издържаха, но неизвестно докога. По някакви глупави съобръжения врагът бе опожарил дивен Лондон, бяха докладвали пилотите.

Ангъс бе изкарал компютърни бланки за по-голямата част от телепортирането, а малкият сив човек му предложи да довърши сам работата на компютъра. След това ще изкарат необходимите бланки за „изпращането с връщане“, което ще заочне след три часа.

Наоколо се навъртаха вождът Чонг-уон и един китайски инженер и се опитваха да привлекат вниманието на Джони. Той ги видя и повери пулта на Ангъс.

– Простете ни – каза вождът. – Става въпрос за язовира. Нивото на водата пада, вече се виждат генераторите. Моят инженер Фу-чинг казва, че след четири часа няма да има електричество.

А имаха работа за още шест часа и половина!

3

Джони изпрати да повикат Тор и да донесат някои карти, включително и копие от старата психоска карта на отбраната им.

Докато чакаше, наблюдаваше как малкият сив човек работи с компютъра до пулта за управление. Пръстите му направо летяха. Владееше компютъра така, както опитен и сръчен пилот управляваше пулта на самолет. Забеляза, че дори не поглежда към клавишите. Пръстите му сякаш сами се движеха с шеметна бързина. Джони си помисли, че зад измамно обикновената му външност вероятно се крият много неща. Не само името и самоличността му, които още не знаеха. Очевидно имаше много сериозна причина да им помогне, която още не бе разкрил. Не че Джони се съмняваше в него. Просто имаше усещането, че каквото и обяснение за присъствието си да им даде, най-важното ще остане скрито. Реши, че независимо какво ще им каже по-късно малкият сив човек, той лично ще се потруди да разкрие истинските причини. Това беше

просто някакво усещане. Не, беше сигурен.

Но всяко нещо с времето си. Най-сериозната опасност сега идваше от язовира, тъй като ако захранването спреше, край на всичко! А разполагаха само с два часа. Как да се поправи язовир с такива размери за два часа? Ама че работа!

Донесоха картите. Едната представляваше скица, направена неотдавна от китайските инженери. Беше обозначено местоположението на селото. Имаше план на езерото и като се оставят настрана неразбираемите китайски йероглифи, всичко беше ясно и пригледно.

Джони погледна отбранителната карта и чак сега забеляза, че на нея пише: „копие, направено при първоначалните разузнавателни мисии“. Съдейки от психоските дати, първоначалните разузнавателни мисии са били предприети преди почти хиляда и сто години. Взе лупа и прочете първоначалните данни за язовира.

По времето, когато психосите са превзели и инсталирали отбранителната инсталация в язовира в Кариба, дължината му е била около две хиляди стъпки. Височината – около четиристотин и двайсет стъпки, а зад него е имало езеро с дължина сто седемдесет и пет мили и дължина двайсет мили в най-широката си част. Доста внушителен язовир. Отгоре дори е имало път за превозни средства.

Джони сравни картите. На оригиналната не бе отбелязано никакво село. Какво означаваше това? Нима повърхността на планетата се е променила?

Намери карта на местността, правена навремето от хората. Реката се е казвала „Замбези“, дълга приблизително две хиляди и сто мили, една от най-големите реки в света. Минавала е през Карибската Клисурата и там водата ѝ е била използвана във водноелектрическа централа, забележително начинание. Клисурата се е спускала доста стръмно към това място. Никъде не бе отбелязано село! Сравни двете карти.

Върха на язовира, където е бил пътят, е бил отнесен доста преди сблъсъка с корабите.

Джони осъзна какво е станало. В продължение на хиляда и сто години Замбези е трупала наноси в езерото вследствие на наводнения.

Нищо чудно, че нивото на водата спадна с такава невероятна бързина. От падането на гигантския кораб от язовира са били изтласкани милиони тонове

паноси. А прииждащите води от реката не стигаха, за да наваксат нивото толкова бързо. Езерото вече не беше толкова голямо – само около сто и двайсет мили дължина, а водата от самия язовир се простираше

едва на хиляда стъпки. Всичко останало бе кал.

Джони даде инструкции на Чонг-уон и китайските инженери:

– Язовирът има шест генератора при местата, където водата се е вливала от езерото, падала е в язовира и е завъртала генераторите. Искам веднага да затворите и шестте. В момента, в който приключим с телепортирането, след около двайсет и пет минути, прекъсваме цялото захранване. Направете това и затворете шестте входа. Когато ни потрябва електричество за повторното телепортиране, ще изключим защитния кабел около езерото, за да не гълта енергия и ще отворим само два от входовете. Можете ли да се справите?

– О, да! – След което повториха: – Трябва да прекъснем електричеството след около двайсет и пет минути, да затворим входовете към генераторите и след около два часа да изключим защитния кабел и да пуснем само два генератора. Да затворим ли и преливниците?

Джони кимна. Излишната вода от язовира никога преди не бе преливала. Източваше се през преливници под него и отново се вливаше в реката по-надолу. Тази вода не беше много и едва ли щеше да реши проблема, но може би щеше да помогне.

Появи се Тор.

– Намерете Дуайт – каза Джони.

– В болницата е. Има счупена ръка, наранявания.

– Но освен това има и добри познания по експлозивите – каза Джони. – Доведете го.

Телепортирането продължаваше, но можеше да използва времето да организира нещата.

Дуайт се дотътри. Имаше синини около очите и гипс на едната ръка. Освен това накуцваше, но беше ухилен до уши.

Джони нямаше време за губене:

– Дуайт, вземи две намотки взривно въже от по хиляда стъпки, три кутии от по петдесет килограма течен експлозив, три от онези пробивни машини с предпазители, фитили и всичко необходимо.

– Какво смяташ да правиш? – попита Тор. – Планетата ли ще взривяваш?

Джони му отвърна:

– А ти, Тор, събери всички наши хора и колкото се може повече от китайците.

Появи се Стормълонг.

– Пригответи се да превозиш експлозивите и хората зад езерото. Трябва да сме готови да започнем в момента, когато приключат с

телепортирането.

Драсна набързо бележка за Ангъс и я даде на един комуникатор. Трябваше да му я предаде веднага след като приключат с телепортирането на кутиите. „Захранването ще прекъсне за около два часа. Уведомете ни, като свършите с първия тур, тъй като трябва да летим със самолети и да взривяваме. Не започвайте да телепортирате, докато не получите потвърждение от нас. Свържете се с мен по миньорско радио.“

По подземния коридор започнаха да излизат хора извън лагера. Някои от тях бяха шотландци, излезли преждевременно от болницата след нападението. Доктор Алън гледаше с неодобрение, особено към Джони, но не каза нищо.

Джони излезе навън. Слава богу, беше ден. Поне щеше да вижда какво прави. Погледна към язовира. Да, наистина. Наноси! Всичко наоколо бе опръскано с наноси. Работата щеше да бъде много кална. Горе, където язовира беше разкъсан, се виждаха купчини тиня и наноси. Околните скали също бяха опръскани. Сякаш нещо бе цопнало в гигантска кофа с боя и оплескало всичко. Мокри наноси. Най-голямата опасност идваше от риска някой да се подхлъзне и падне.

Джони носеше миньорско радио, тъй че щеше веднага да разбере кога са свършили с телепортирането. От долните нива излизаха камиони и товареха експлозива в самолет. Пилотите бяха в готовност. Хората се качваха в два пътнически самолета. Десетина китайци се втурнаха към електроцентралата, въоръжени с големи гаечни ключове. Щяха да им трябва, защото им предстоеше да местят лостове и контролни ръчки, неизползвани от хиляда години.

Джони се приближи до брега на язовира и погледна към езерото.

Не можа да повярва на очите си. Мислеше, че катастрофата е предизвикала много по-сериозни щети.

На пет мили от язовира в калта на езерото се бе врязал гигантският самолетonosач, превърнал се в развалина.

Той бе главната причина за сегашното бедствено положение.

Освен това огромното му обгоряло туловище пречеше на водата да се влива в язовира. Над него се образуваше ново езеро.

Джони се обади на Дуайт:

– Вземи трима. Качи ги на една летяща платформа. Поставете взрив от източната страна на кораба и прокарайте нов канал за водата. Ще ви дам време за взрива. Заредете всичко и елате при мен.

Дуайт се втурна да намери хора и експлозив.

Джони застана на място, откъдето можеше да вижда отсрещната

страна на язовира. Брегът му не бе равен, а откъм страната на езерото се бе впил навътре като нащърбена луна. Да, без съмнение изтичаше вода. Поради формата на езерото при силно сътресение се изливаше много повече вода от бреговете. Далечният край бе достатъчно здрав заради скалите, но разтърсването сигурно е дошло от дъното на язовира. От срещния край водата реवेशе и се пенеше, сякаш излизаше от гигантски пожарогасител.

Възможно бе едновременни пукнатини откъм края близо до базата досега да са били запълнени с наноси. Но експлозията ги е разкъсала. Единственото нещо, което би могло да ги запуши, бе около половин тон скална маса, изкопана и спусната от горното течение. Но сега най-малко бе моментът да се копаят скали с багери и кранове.

Планът, който набързо се бе родил в главата му не бе лош. Погледна към канарите откъм далечната страна на клисурата. Ако взриви една от тях, за да запуши скъсването, дали от сътресението няма да се скъса останалата част от язовира?

Освен това защитният кабел минаваше край канарите. Не смееше да пожертва и него.

От миньорското радио долетя гласът на Ангъс:

– Първата фаза от телепортирането завърши. Готови сме да прекъснем захранването!

– Прекъсвайте! – каза Джони. – Електроцентрала! Изключете захранването! Стормълонг! Тръгвайте!

Лекото прашене от арматурния кабел изчезна. По земята се посипаха отломки от бомби, мъртви птици и листа, изведнъж освободени от преградата на щита.

Самолетите се издигнаха с рев.

Джони забеляза една свободна летяща платформа, качи се на нея и натисна ръчката на пулта. Понесе се над язовира и езерото и се насочи към върха на далечните канари.

Дуайт вече беше там. Джони огледа скалите. Опита се да прецени количеството вода, което изтича от дъното на язовира. Задачата му беше да свали от канарите толкова скална маса, че като бъде отнесена в дупката, да я запуши. Преценката можеше да се окаже доста измамна.

Три дупки. Трябва да пробие три дупки, всяка с дълбочина около сто стъпки и под точно определен ъгъл. В точките, където скалата трябва да се отцепи.

Насочи се към задната част на скалата и посочи три места, приблизително на двеста ярда от язовира. На около петнайсет градуса по

вертикала.

Започнаха да дълбаят с пробивните машини. Обикновено се използваха за разкриване на рудни жили. Но можеха бързо да пробиват и дупки. Дали щеше да е достатъчно бързо? Имаха само два часа.

Кабелът! В тази част бе положен по-близо до езерото и те пробиваха зад него. В никакъв случай не трябваше да го жертват. Ако го оставят на мястото му, падащите скали можеха да го разкъсат и съборят в езерото.

– Стормълонг! – извика Джони. Той току-що бе изпълзял от един миньорски пътнически самолет. – Кой е най-мощният мотор, с който разполагаме тук в момента?

Стормълонг погледна към самолетите. Бяха дошли с четири. Единият беше нападателен самолет. Стормълонг го посочи.

– Откарай няколко инженери долу в този край на язовира. Според старата отбранителна карта там има кабелна кутия. Отворете я, след това свържете този край с въже, измъкнете кабела от земята и го прехвърлете по въздуха в онзи край.

Това беше точно тъкмо за Стормълонг. Каква щура идея! Да превържеш неукрепения край на кабела към самолета, да отлетиш към югозападната част на езерото и да го измъкнеш от земята. Знаеше, че дори една десета миля кабел би могла да предизвика с тежестта си катастрофа. Но веднага се зае с организацията. Изпрати група инженери да откачат кабела при язовира.

Джони погледна към пробивните машини. Частите им бяха закалени и можеха да издържат на много висока температура. Все пак пушеха. Колко ли бързо могат да пробият дупките? Погледна часовника си и видя колко секции вече са готови. Времето едва щеше да стигне.

В езерото на около пет мили старият миньор и двамата помощници, които Дуайт бе изпратил, се плъзгаха и затъваха в тинята около отломките на кораба. Операторът местеше летящата платформа на всеки няколко минути, тъй като тя веднага започваше да потъва.

Каква гигантска развалина! Нищо чудно, че не можеше да влезе в атмосферата. Вероятно ги сглобяваха на онази луна, Азарт, над Толнеп. Сигурно докарваха частите една по една. Тези неща можеха да летят единствено благодарение на много точни изчисления за планетната гравитация и гравитационните сили.

За момент с тъга се замисли дали тялото на Гленканън не е някъде вътре. Но дори един Марк 32 не би могъл да издържи на вътрешния взрив. Корабът беше истинско гробище. Вътре сигурно имаше поне сто

и петдесет обгорели тела на толнепи. Колко ли дълго беше изкривеното, почерняло туловище? Две хиляди стъпки? Три хиляди? Трудно бе да се прецени отгук, голяма част бе потънала. Човек би очаквал да потъне още по-дълбоко. Но при по-внимателно вглеждане забеляза какво всъщност се бе случило. Бе изровил нещо като кратер и тъкмо ръбът на кратера задържаше водата.

Извади от джоба си малък увеличител да види точно какво правят мъжете. Точно така, прокарваха двоен кат взривно въже по продължението на далечния край на кратера, а на близкия имаше още един, който правеше същото. Нямаха нужда от съвети.

Пробивните машини ревяха в скалите и от охладителните им устройства се вдигаше пара. Двайсетина мъже прокарваха канал от езерото до миньорската помпа. Беше им нужна повече вода за охлаждане.

Ох, тази тиня! Почти бе невъзможно да се движиш, без да се хлъзгаш и падаш и всички бяха сплескани с кал до уши.

Погледна часовника си. Движеха се точно на границата. Да изкопаш дупка от сто стъпки за три часа е равносилно на подвиг, а те трябваше да свършат работата само за час и половина! Не оставяха ни за миг пробивните машини. Четирима мъже натискаха с цялата си тежест върху дръжката на всяка една.

Надяваше се, че просветващият сигнал на кораба на малкия сив човек ще бъде достатъчен. Цялата им отбранителна мощ бе хвърлена тук при язовира, а без защитата на йонизационния кабел бяха съвсем безпомощни при евентуално нападение.

Миньорското му радио се обади. Групата при останките на кораба викаше Дуайт. Бяха готови за взривяване. Дуайт погледна Джони.

Джони се опита да види с бинокъла входовете на генератора в язовира. Дали са затворени? Затлачена кална вода. Отгук не можеше да разбере. Обади се на китайските инженери в язовира. Вождът Чонг-уон също бе там.

– Трябват ни още пет минути, за да затворим последния вход. Изходите на преливниците са затворени. Съжалявам, лорд Джони. Мисля, че лостовете и колелата не са били помръдвани години наред.

– Кажи го хиляда години – каза Джони. – С колко хора разполагате там?

– Седемдесет и двама – каза вождът.

Велики боже, половината им хора бяха в язовира!

– Справяте се чудесно. Довършете работата и излезте оттам, всички до един. Нищо не се знае, взривовете могат да разкъсат целия язовир.

– Ще побързаме – каза вождът.

Чу се рев и Стормълонг полетя във въздуха със защитния кабел.

– Готов съм – проехтя гласът му по предавателя. – Уведомете ме, когато всички са в безопасност.

Мощният нападателен самолет висеше във въздуха в края на язовира. Откъм кабелната кутия свободно се развяваше единият край на защитния кабел. Отдолу се виждаха забързани хора.

Джони кресна към хората при пробивните машини:

– Отдръпнете се!

Те с нежелание изключиха машините и започнаха да се плъзгат надолу от ръба на скалата.

Джони огледа всичко. Хората бяха далеч от вероятната пътека на кабела.

– Късай! – извика той по миньорското радио.

Стормълонг напъна самолета. Като огромна змия, извиваща се и съпротивляваща се, кабелът започна да излиза от земята. Тежестта върху самолета беше огромна. Стормълонг започна да танцува нагоре надолу, опъвайки кабела. Метър по метър, сантиметър по сантиметър той излизаше над земята. Самолетът се издигаше все по-високо над клисурата.

Почти половината вече бе изкаран!

Чу се рязко пукане.

Кабелът се скъса!

Корабът на Стормълонг рязко се изстреля в небето, развял след себе си двеста ярда кабел.

Джони провери височината. Стормълонг можеше да се справи с нея. Пое откъснатата се част от езерото и я положи по брега. Рязко освободи хватката и го пусна.

Стормълонг се появи отгоре. От самолета отпусаха хватката.

– Свържете го! – изкрещя Стормълонг по високоговорителя си.

Хората от върха на канарата се втурнаха надолу, хванаха края на кабела и здраво го закрепиха.

След това можеха да го закръпят. Но всичко това отнемаше време, през което пробивните машини бездействаха.

След като привършиха, Стормълонг отново започна да изтръгва останалата дължина от леглото, където бе лежала векове наред.

Освободи го целия от района на взривовете и го пусна.

Хората се втурнаха обратно към пробивните машини.

– Тук сме напълно готови – разнесе се по радиото гласът на Чонг-уон.

– Отлично – каза Джони. – А сега всички да изчезват от района, включително и ти. Обадете се, като сте готови.

Видя как започнаха да се точат от електроцентралата нагоре по пътя – малки фигурки в сини комбинезони. Най-после бяха далеч от язовира.

– В безопасност сме, лорд Джони – обади се вождът Чонг-уон.

Нямаше нужда да прекъсват пробивните работи. Джони даде сигнал на Дуайт. Той даде заповед на екипа при разбилия се кораб.

– Огън в дупката!

Джони видя как поставиха запалителните устройства и фитилите. След това с подхлъзване и падане се добраха през калта до летящата платформа и се качиха. Последният направо го издърпаха за яката и полетяха, докато краката му още висяха отвън. Платформата стигна до безопасно място и се приземи.

Бум! Бум! Взривяването започна.

Дълга линия от кал избухна в небето. За момент сваленият кораб бе скрит от пушек и пръски тиня.

Земята потрепери от взривната вълна. От езерото се изтласка известно количество разпенена вода. Двайсет и четири секунди след взрива звуковата вълна здраво ги удари като с бухалка.

Димната завеса започна да се вдига. Огромното туловище на кораба не бе помръднало, но в двата края на кратера се бе образувал канал. Тънка струя вода потече от горния край. Само толкова ли?

Джони погледна през бинокъла, затаил дъх, защото се боеше, че колкото бяха притиснати с времето, ще трябва пак да взривяват.

– Хайде, хайде. Още, давай още!

Знаеше, че водата предизвиква силна ерозия и подкопава пътя си.

Далечният бряг на езерото бе поне с две стъпки по-висок от брега при язовира. Би трябвало водата да тече с по-голяма сила.

Течението на водата бе завлякло някакъв предмет и го бе изкарало на повърхността. Беше голямо оръдие. Водовъртежът го преобърна няколко пъти и го отнесе.

Водата пробви откъм далечната страна на кратера. Забушува и закипя, изхвърляйки нагоре кал и тиня. Каналът стана по-широк и нахлу още повече вода.

Сега беше ред на най-близката канавка, прокарана от взривното въже. Водата глождеше затлачената преграда по пътя си. Проби я и хукна надолу.

Трета преграда в горния кратер. Ревящият поток бързо я разкъса и

продължи пътя си. Коритото се пълнеше. Но в същото време се изпразваше в долната част на езерото.

Реката отново течеше. Джони каза на Дуайт да поздравя хората си за отлично свършената работа.

Пробивните машини настървено работеха и вдигаха пушек. Джони погледна часовника си. Какво стана с това време?

– Колко пробивни секции сте направили в дупките? – попита Джони Тор.

– Пет. Това прави седемдесет и пет стъпки.

– Ще трябва да стигнат. Изнесете пробивните машини. Стормълонг! – извика той в радиото. – Започвай да пренасяш хората и машините!

Вождът Чонг-уон се виждаше като малко петънце в далечния край на язовира. Джони го повика по радиото:

– Вожде, след няколко минути ще видите страхотни отблясъци. Изчакайте малко да видите дали няма да се отприщи целия язовир и ако всичко е наред, изпратете няколко човека да отворят входовете към двата генератора и да включат захранването, но само на защитния кабел и на пагодата.

– Да, лорд Джони.

– И гледайте добре да се прикриете преди взрива – добави Джони.

Бяха извадили отвътре пробивните машини и ги товареха в самолета.

– Дуайт! – извика Джони. – Вземи трите барабана с течен експлозив и ги изсипи в онези дупки. Остави празните барабани отгоре им. Бързо!

Дуайт махна със здравата си ръка и хората му хукнаха. Започнаха да изливат във всяка дупка големите барабани с течен експлозив. В дупките бе толкова горещо, че експлозивът вреше. Трудно беше да го накарат да тече навътре. Въздухът се бе превърнал в кипяща пара.

Джони ги обиколи на бегом, за да развие взривното въже. Навсякъде, където щеше да има барабан, направи голям възел. Барабаните щяха да послужат като бомби, тъй като бяха пълни с взривни пари.

– Фитила! – провикна се Дуайт.

– Нямаме време – извика Джони. Ще ги взривя със самолетни оръдия!

– Какво? – зяпна Тор.

Варелите бяха изпразнени и ги оставиха в дупките на възлите от взривно въже. Един изстрел в някой от барабаните и всичко щеше да

пламне.

– Оставете ми този самолет! – Джони посочи към единствения боен самолет, който бяха докарали тук. – Всички незабавно да се качат в останалите!

Стормълонг започна да протестира, но веднага насочи хората към пътническите самолети. Докато товареха машините и съоръженията, той викна на Джони:

– Стреляй от максимална височина. Това нещо ще изригне като вулкан!

Джони гледаше часовника си. Бяха останали само девет минути.

Самолетите се готвеха да отлетят, последно се качи Дуайт. Джони огледа още веднъж всичко. Изглеждаше наред.

Втурна се към бойния самолет и се приготви да го запали.

В района не бе останал никой.

Излетя и веднага набра височина две хиляди стъпки. Язовирът все още изглеждаше твърде голям.

Самолетите се приземяваха от другата страна на язовира. Стормълонг действително ги бе прехвърлил отвъд с невероятна бързина.

Вождът Чонг-ун и хората му се бяха укрили.

– Стрелям в дупката! – каза Джони в миньорското си радио.

Регулира оръдията на „пламък“, „тесен обхват“ и „максимум“. Провери предпазния си колан.

А сега да покажем умения в точната стрелба. Долу всичко изглеждаше тихо и спокойно. През счупения корпус на черната развалина минаваше вода. Реката се вливаше право в коритото на язовира.

Но и много вода се източваше от дъното на язовира. Отворената дупка щеше да става все по-голяма.

Джони щракна няколко ключа и затвори всички прозорци. Провери дали вратите са здраво уплътнени. Дали да не се издигне на три хиляди? Не, това бе най-добрият обхват. Един боен самолет можеше да понесе много неща. Но той никога не беше чувал някой да е взривявал сто и петдесет галона течен експлозив. Плюс сто стъпки взривно въже номер пет.

Внимателно се прицели в средния барабан. Натисна бутона за стрелба.

Цялото небе се освети. Зелена огнена завеса се издигна на три хиляди стъпки.

Взрив!

Ударната вълна го застигна и самолетът се завъртя нагоре като

подхвърлена играчка.

Ударът в предпазния колан му изкара въздуха.

След три секунди осъзна, че е с главата надолу. Удари пулта. Балансиращите мотори на самолета се задействаха и го уравнивяха. Летеше назад.

Моторите се бореха с рев срещу неправилната посока, в която самолетът бе тласкан.

Компенсираха и самолетът се стабилизира. Предното стъкло трябваше да се смени. Беше се пропукало по диагонал.

Едва сега Джони успя да види скалата. Димът се бе разсеял. Цялата ѝ предна част бавно, бавно се свличаше надолу към езерото.

Срутваша се половин милион кубически ярда скала.

Голяма част от нея изглеждаше така, сякаш пада в блок. Но това бе зрителна измама. Отцепилата се скала бе равномерно разбита на парчета. Отначало се свличаше равномерно, но точно преди да падне във водата, изгуби формата си и се раздели на части. В първия момент изглеждаше така, сякаш цялата маса се бе свлякла до брега. Но част от нея бе отхвъркнала напред и стигна чак до средата на езерото.

Джони наблюдаваше язовира. Дали и той няма да се свлече бавно надолу и цялото езеро с рев да се понесе към клисурата? Бяха поставили експлозива така, че взривната вълна да се насочи нагоре към въздуха, а не надолу към земята. Вълната наистина бе отишла във въздуха, доказателство бе случилото се с бойния самолет.

Първата вълна удари язовира и водата с плисък се издигна на сто стъпки над повърхността. Дали така нямаше да изгуби много вода? Не, това бяха само пръски.

Държеше ли се още язовира?

Нямаше как да разбере дали подводното течение отнася скалната маса към отворената дупка. Стрелна се със самолета встрани от язовира. Изпод него продължаваше с рев да изтича вода. Зачака.

Може би само си въобразяваше, но като че ли водата намаля.

Вниманието му бе отвлечено от сини фигури, тичащи към електроцентралата. За разлика от него, те бяха решили да не чакат.

Погледна часовника си. Разполагаше само с две минути, за да кацне някъде със самолета.

С удар по пулта Джони стрелна самолета надолу към един свободен заслон. Изключи мотора. Трябваше специално да провери дали е спрял, защото ушите му бучаха.

Имаше още трийсет и три секунди. Успя на косъм!

Мина през подземния тунел и влезе в купола. Погледна към пагодата. След всички тези взривове не бе помръднала ни една тухличка.

Ангъс бе при пулта. Малкият сив човек бе седнал пред компютъра.

Ангъс махна и извика:

– Захранването е включено. Започаме с изстрелването!

4

Още някой бе зает през последните два часа. Музиката бе сменена. Новата звучеше благородно и приповдигнато. Беше смътно позната на Джони и той си спомни – един кадет бе изровил отнякъде един куп „плочи“, както той ги нарече. Бяха големи и като се прокараше трън от розов храст, поставен в картонена кутийка, по безкрайната им кръгова спирала и приближиш ухо, се чуваха едновременно двайсет-трийсет инструмента. На отдавнашния етикет на плочата, доста избелял, пишеше „Симфоничен оркестър на Кливланд. Лоегрин“. Сегашната музика много приличаше на онази, но бе някак по-дълбока, по-пълна и много внушителна. Джони подозираше, че малкият сив човек има пръст в тази работа. Нещо от неговия кораб? Сигурно искаше делегатите да бъдат посрещнати на тази музика.

И още нещо бе дошло от кораба на малкия сив човек. Цялата телепортационна площадка бе обградена с прозрачен екран.

– Контрол за зараза – кратко поясни доктор Алън, когато Джони мина край него.

От една канализационна шахта изпълзяха няколко запотени китайски инженери със светнали лица. Бяха поставили вентилатори на входа и изхода и димът вече почти се бе разсеял. Добре са се сетили, помисли си Джони. В моментите на съвпадане на пространствата и особено при обратните удари на платформата ще се смесят много различни атмосфери.

Положението с тълпите китайски бегълци от селото също се бе променило. Макар да бяха загубили селото си, бяха спасили вещите и принадлежностите си, които преди бяха разпръснати наоколо. Сега вързопите бяха изчезнали. Децата и кучетата бяха утихнали долу в землянките, а родителите, които нямаха непосредствена работа, стояха и гледаха. Изглежда бяха облекли най-хубавите си дрехи.

От един бункер излезе почетната стража, натъкмени и лъснати. Бяха шестима от различни националности и носеха най-хубавите си униформи. Нямаха никакви оръжия. Един възрастен китайски господин –

не, беше будистки комуникатор, облечен като китаец, с пъстра коприне-на роба и малка шапчица – застана начело на почетната стража. Разбира се, гостите трябваше да бъдат посрещнати от някой, който говори психолошки, но трябваше да прилича и на важна личност.

Имаше само две-три минути до появата на първият от гостите и Джони се запъти към контролната стая. Не разбра какво точно става. Момчето Куонг изхвърча навън, сър Робърт изскочи след него на вратата и извика:

– И кажи на Стормълонг да донесе и другия справочник на расите! Момчето кимна, без да спира да тича.

Зад сър Робърт се виждаше контролния щаб, кипящ от дейност.

Джони отвори уста да попита как върви. Но сър Робърт го изпревари с отговора:

– Използват някакъв нов вид бомба. Оръдията ни не винаги успяват да я взривят. Освен това идиотите бомбардират стари градове! Разузнавателните ни самолети все още летят. Защо ще им трябва да опожаряват един запустял град, който някога се е наричал „Сан Франциско“? На последната снимка, която получихме, имаше само две мечки на улицата. Имаме си работа с тъпи, малоумни същества!

Джони понечи да мине край него и да влезе в шаба, но сър Робърт поклати глава:

– Правим всичко, което е по силите ни. Мислил ли си какво ще кажем на пратениците?

– Нямам никаква представа. Не трябва ли да докараме тук вожда на клан Фергус?

– Не, не – каза сър Робърт. – Нямаме никакъв шанс. Единбург е в пламъци!

Джони усети как му се свива сърцето.

– Има ли някакви новини от Криси?

– Би трябвало да са долу в скривалището. Данълдин е отгоре с въздушната противоотбрана.

Стормълонг се втурна вътре с книгата. Сър Робърт хвърли поглед на Джони:

– Върви да се постегнеш. И измисли какво да говорим на пратениците!

Изблъска Джони към стаята му и се прибра в контролния щаб. Затвори здраво вратата, за да не се чуват шумовете отвън.

Джони тръгна към стаята си. Тъкмо да влезе в коридора и ясно чу жуженето на жиците, което бе започнало преди известно време, но

музиката го заглушаваше. Сега тя бе спряла. Мина известно време и след това се чу слаб обратен удар.

Пратеникът на хокнерите седеше на платформата. Беше без нос, държеше в ръка монокъл с дълга дръжка и дрехите му проблясваха. До него седеше позлатена кошница.

От защитния екран звънна камбанка. Горният му край се обагри в пурпурно. Хокнерът взе кошницата си, огледа се през монокъла и слезе от платформата. Почетната стража го поздрави с вдигане на дългите тесни знаменца, които носеха.

Спря се на известно разстояние от оградата на контролния пулт за зарази. Поеха от него кошницата. Будисткият комуникатор му се поклони.

С малко превзет глас хокнерският пратеник каза на психоски:

– Аз съм Блан Джесто, извънреден министър, пълномощник на хокнерския император, дано управлява още дълги години! Имам власт да преговарям и подписвам дългосрочни и обвързващи съглашения или договори, засягащи всякакви политически и военни въпроси. Личността ми е неприкосновена и всяко нараняване води до отмяна и незачитане на споразуменията. При най-малка заплаха или мъчения ви предупреждавам, че ще се самоубия мигновено по неизвестен за вас начин. Не нося никакви оръжия и зарази. Да живее Хокнерската Империя! А вие как сте днес?

Комуникаторът, облечен като китаец, се поклони и набързо произнесе на психоски кратка приветствена реч. Уведоми го, че конференцията ще започне след три часа и го поведе към малък апартамент, където би могъл да се освежи и да почине.

Джони си помисли, че вероятно при всяко пристигане ще се повтара едно и също, с изключение на расовата принадлежност, личността и дрехите на пристигащите.

Опитваше се да измисли какво да кажат на пратениците. Сър Робърт бе до известна степен шокиран от факта, че всичко зависи изцяло от него. А при положение, че на този стар и опитен ветеран не му идва на ум никаква идея... но разбира се, той бе много притеснен за Единбург, както и Джони.

5

Джони се наведе под лъча на вратата, за да влезе в коридора, водещ

към неговата стая и го връхлетя вълна замайване. До този момент бе потискал това усещане със силата на волята си, тъй като трябваше да се справят с язовира. Но сега, като се прибави и притеснението за Единбург и Криси, усети, че не е в състояние да се справи с каквото и да било. През последните няколко дни доста неща му се бяха струпали на главата.

Не бе подготвен за това, което откри в коридора точно пред вратата си. Там стояха четирима души и правеха нещо непонятно за него. Имаше ниски пейки, но бяха седнали на пода с наведени глави и махаха с ръце.

Господин Цунг усети присъствието му и се изправи. Поклони се и каза:

– Лорд Джони, да Ви представя съпругата си.

Една китайка с любезно лице и посивяла коса се изправи, усмихна се и се поклони. Джони също се поклони. Почувства се още по-зле. Жената пак седна и се зае с работата си.

– А това е дъщеря ми – каза Цунг.

Тя стана и се поклони. Беше млада и красива китайка, с много нежни черти. Носеше цвете в косите си. Джони се поклони. Отново му прилоша. Момичето седна и усърдно се върна към работата си.

– Ето и зет ми – каза Цунг.

Добре изглеждащ китаец енергично се изправи от своята пейка. Поклони се. Беше облечен в син комбинезон, работните облекла на механиците. Джони съвсем леко се поклони, за да не се завърти пак стаята. Младият мъж се наведе и от оръдията, с които работеше, изскочиха искри.

Джони ги погледна. Работеха всеотдайно и дори с известна ожесточеност. Внезапно го прободе тъга. Ако конференцията се провали и изгубят, какви ли страдания очакват тези честни и трудолюбиви хора! Тези тук и останалите трийсет и пет хиляди оцелели от населението на планетата. Не би могъл да посрещне перспективата да ги разочарова.

Влезе в стаята си. Някой друг също не бе стоял със скръстени ръце през тези два часа. Най-вероятно Ангъс и някой електротехник. На стената срещу леглото му бе поставено табло с три екрана. Единият бе свързан посредством камера с контролния щаб и се виждаха множеството хора, заети с микрофони, със снимки от разузнавателните самолети, с оперативните карти, всички с напрегнати лица. Другият екран бе свързан с камера от залата за конференции, която все още беше празна. А третият екран излъчваше записите от камера, монтирана на

телепортационната площадка.

В момента пристигаше пратеникът на Толнеп. Целият беше облечен в зелено, дори шапката му бе зелена. Само ботушите му бяха сини и мръсни. Очите му бяха скрити зад големи очила. Носеше нещо като скипър с възел на върха и зелена кошница на колелца с храна. Макар че ходеше изправен и имаше лице, ръце и крака, напомняше на влечуго. Дали това не беше генетично наследство от динозаври, смалили размерите си?

Произнесе реч почти същата като на хокнера, прие отговора със зловна усмивка, придърпа зеленото наметало към твърдото си тяло и го отведеха към личния му апартамент. Около него намирисваше на неприятности.

Джони тъкмо щеше да се хвърли на леглото, когато господин Цунг влезе след него и енергично запротестира:

– Не, не! Банята!

В стаята го бяха последвали двама китайци. Тикаха миньорска колличка, натоварена с вана, от която се вдигаше пара. Оставиха я на празния под и изчезнаха.

– Аз съм малко изтощен – опита се да протестира Джони. – Само ще си измия лицето...

Господин Цунг се плъзна пред него и му пъкна едно огледало пред очите.

– Погледни!

Джони погледна. Кал. Петна от експлозив. По превръзката от черна коприна около ръката му имаше светли петна. Брадата и косата му бяха опръскали с тиня. Погледна надолу и видя, че вероятно някъде е газил в кал до пояс. Като видя ръцете си, не можа да познае какъв цвят е кожата му. Изглеждаше като куче, ровило се цял ден в боклука на селото.

– Печелиш – каза Джони и започна да се съблича.

Цунг носеше голяма миньорска кофа и хвърляше вътре една по една всяка съблечена дреха не без известно отвращение. Прибра в нея даже и каската, ботушите и оръжията.

Джони се пъкна във ваната. Не стигаше да си протегне краката, но водата покриваше гърдите му. Досега никога не се бе къпал в гореща вана – само в реки и студени планински потоци. Почувства как изтощението бавно се изцежда от жилите му. Наистина, не без известна изненада откри Джони, имаше какво да се каже в полза на горещите бани!

Като внимаваше да не засегне превързаната ръка, господин Цунг усърдно го търкаше с четка и сапун, увит в кожа. Изведнъж спря и

Джони чу шепот зад гърба си. След това нещо го докосна по двете рамена. Още шепот и след това Цунг повдигна едната му ръка и прокара кърпа по дължината ѝ.

Внезапно Джони с ужас осъзна, че зад него стои дъщерята на Цунг, а той е съвсем гол във ваната! Извърна глава, но дъщерята бе изчезнала. Господин Цунг продължаваше да търка. Изми брадата и косата му.

Банята му бе прекъсвана още два пъти. Един път, за да прокарат кърпа по гърдите му и още един – по крака му.

Най-накрая Цунг изтри брадата и косата му и обви около тялото му друга, по-голяма. Джони излезе от ваната. Цунг подсуши тялото му, като от време на време му се налагаше да подскача, за да стигне раменете на Джони. Подаде му мека синя роба и чак тогава му разреши да легне в леглото.

Джони с благодарност най-после се протегна, като избягваше да поглежда в екраните, но отново бе обезпокоен.

Бяха доктор Маккендрик и доктор Алън. Робата бе широка и спокойно извадиха ръката му. Доктор Алън отрязва превръзката, почисти мястото с алкохол, който дразнеше носа – вероятно уиски от лоша дестилация, – изля някакъв бял прах в раната и го накара да изяде малко от него. Пак сулфат! Господин Цунг пристигна с купа супа, докато доктор Алън отново превръзваше раната.

След това двамата лекари се отдръпнаха. Джони, вече натрупал опит в медицинските дела, заподозря нещо. На лицата им бе изписа онази престорена веселост, след която докторите обикновено те изненадват и ти правят нещо неприятно.

– Винаги съм смятал – каза доктор Алън, – че Данълдин и Стормълонг са диви и неразумни. Но бях там, когато взривяхте онази скала. Ти си дивият, Джони Тайлър. Винаги ли палиш фитили с боен самолет?

Джони се готвеше кратко и ясно да му отвърне, че е нямало време, но доктор Маккендрик пристъпи напред.

– Предполагам – каза той, – че това му се е сторило по-естествено. – Забележката бе предназначена да отвлече вниманието му.

И наистина, той извади дълга игла, която криеше зад гърба си, сграбчи китката на Джони и набързо заби два инча стомана в кожата му, след което изпразни вътре пълна спринцовка.

– Оу! – извика Джони. – Не беше честно! Знаеш, че не обичам спринцовките ти. – Ръката му пламна в огън.

– Това е срещу главозамайване – каза Маккендрик и почисти иглата си. – Намерихме някакво вещество „В комплекс“. Отровата и

успокоителното са те изтозили. След малко ще се почувстваш по-добре.

– Имам си достатъчно работа – малко ядосано каза Джони, – за да ме правите отгоре на всичко на решето от спринцовки.

Доктор Алън сложи ръка на рамото му.

– Точно за това – каза той. – Защото имаш прекалено много работа и грижи. Трябва да се научиш да оставяш другите да ти помагат. Нека всеки да има дял. Ти се справяш чудесно. Но остави и другите да помагат!

Потупа Джони по рамото и излязоха.

От супата му стана по-добре на стомаха. След малко повдигна глава и после я наведе. Не беше толкова зле.

На платформата бяха пристигнали още двама пратеници. Контролният щаб кипеше от дейност. Притесняваше се за предстоящата конференция. Джони реши, че е почивал достатъчно.

– Цунг! – извика той. – Моля те, пригответи ми най-хубавия чифт кожени дрехи.

Да, ще остави и другите да се включат. Нека Цунг изрови дрехите му.

Но резултатът бе съвсем неочакван. Господин Цунг долетя отвън и категорично каза „Не!“ . След това се помъчи да изнамери повече думи от оскъдния си запас английски.

– Те господа! – не можеше да каже каквото искаше.

Удивен, Джони видя как Цунг изхвърча от вратата и само след миг се върна с един китайски Координатор, който говореше мандарин. Цунг задъхано говореше нещо, след това се успокои. Координаторът понечи да преведе, но на Цунг му хрумна още нещо, отново засипа Координатора с приказки и чак тогава отстъпи назад с изражение на лицето, което сякаш казваше „Това е то“, пхна ръце в ръкавите си и се поклони.

Координаторът, шотландец с черна брада, си пое дълбоко дъх:

– Може и да не ти хареса, Мактайлър, но си си намерил прислужник дипломат. Познавам ги тези китайци и като си наумят нещо, стават по-опърничави от моята старица!

Джони легна и погледна към тавана:

– И какво толкова има в това да поискам да ми донесат най-хубавите ми кожени дрехи?

– Ами какво ли няма, какво ли няма – каза Координаторът. Въздъхна и се пригответи да обясни: – Господин Цунг е потомък на семейство, служило като придворни на династията Чинг, управлявала Китай от

1644 до 1991, някъде преди около единайсет века. Това е била последната династия преди Китай да стане Народна Република. Императорът и двора не били китайци; били от някаква раса, наречена „манчус“. И имали нужда от много съветници. Цунг казва, че семейството му служило добре, но времената се променили и тъкмо защото служили на манчус, ги заточили в Тибет. Цунг казва, че западните сили свалили династията и нищо не можело да се направи. Тъй че, господин Цунг всъщност е „мандарин със синя кръв“ по произход, лорд от двореца.

Казва, че записките и ръкописите на семейството се пазят в библиотеката на китайския университет.

– В Русия – намеси се Джони. – В момента са в руската база, макар че бог знае какво става там сега.

– Ами добре – каза шотландецът. – Искал да ти прочете нещо, но в момента няма как. Родът му винаги се надявал, че някога пак ще служи на династия, която е на власт. Ама каква памет имат тия китайци! Представи си да чакаш хиляда и сто години да се върнеш на предишната си работа!

Господин Цунг усети, че се отклоняват от темата и смушка Координатора. С жестовете си сякаш казваше: „Кажми му, кажми му!“.

Координаторът въздъхна. Не беше сигурен как ще реагира Джони.

– Казва, че ти си „лорд Джони“ и не можеш да ходиш насам натам облечен като варварин – наведнъж го изстреля шотландецът.

Ако Джони не бе толкова притеснен, щеше да се размее.

Координаторът с облекчение видя, че това не бе прието като критика. Продължи:

– Казва, че разбрал за тази дипломатическа конференция, за която ще дойдат много лордове и сигурно ще бъдат сноби и ще важничат. Това си е точно така. Видях ги как пристигат на платформата. Дихателни маски със скъпоценни камъни, лъскави дрехи, украшения. Един даже имаше монокъл със скъпоценни камъни. Бая нахакани контета!

След това преглътна и изстреля останалото на един дъх:

– И ако се явиш пред тях в кожи, щели да те помислят за варварин и нямало да те слушат. Казва, че ако изглеждаш и се държиш като – пак преглътна – разчорлен дивак, щели да те презират. – Спря, доволен, че е свършил с неприятната част. – Това се опитваше да ти каже. Не му се сърди. Бих могъл да добавя, че има трийсет и пет хиляди истински привързани към теб хора – не, вече са по-малко, но пак са страшно много – чийто живот сега зависи от тази конференция. Иначе изобщо нямаше да го превода това, Мактайлър, защото за мен ти изобщо не си варварин.

Джони си помисли, че просто ще трябва да успокои господин Цунг, че няма намерение да раздава удари и че ще се държи любезно. Но това не стигаше.

Господин Цунг накара Координатора да преведе дума по дума каквото искаше да каже, без да променя нищо. Приблужи се до леглото и започна да говори. Координаторът превеждаше при всяка пауза.

– Едно нещо е... да бъдеш велик воин... но макар че досега си печелил всички битки... и си прогонвал врага... от бойното поле... цялата война... може да бъде загубена... на масата за преговори!

Джони разбра казаното. Далеч не бяха спечелили войната, но дори да я спечелят, всичко може да се провали в залата за конференции. И преди си даваше сметка за това, но бе впечатлен. Господин Цунг явно бе търсил тази работа не само за да чисти стаята му, а и като съветник. Чудесно, небето му беше свидетел, че имаше нужда от съвет. Нищо не бе измислил.

– Твоето отношение – продължи да превежда шотландецът – трябва така да бъде премерено... че да впечатлява... Един лорд е свикнал да се държи като висшестоящ... Ако някой се държи с него като с нисшестоящ, това го впечатлява... Бъди надменен... Не бъди любезен... Дръж се студено и презрително... Дръж ги на разстояние и ги гледай отвисоко.

Това старче доста ме измъчва с моя мандарински. Говори истински дворцов китайски!

Господин Цунг му махна да не прибавя свой коментар.

– Недей да се съгласяваш – послушно се подчини шотландецът – или да си даваш вид, че си съгласен с каквото и да било... За да не се изтъкуват думите ти погрешно като съгласие... не казвай никога „да“... Ще предявят невъзможни искания, които прекрасно знаят, че няма да получат... само за да печелят точки на своя страна при пазарлъка... тъй че и ти от своя страна трябва да им предявиш невъзможни искания... дори да си сигурен, че няма да се съгласят... а пък кой знае, може и да спечелиш!... Дипломатията е изцяло въпрос на компромис... Между двата противоположни полюса на невъзможните искания има средно положение... Винаги се стреми да постигнеш възможно най-благоприятна за теб ситуация.

Шотландецът спря.

– Пита дали си разбрал всичко до тук.

– Да, сър! – каза Джони. – Дойде ми добре дошло.

Макар че не му помагаше при най-важното, усещаше, че съветите са полезни.

– А сега – каза Координаторът – иска да ти даде уроци по поведение. Наблюдавай го.

Имаха си работа със същества от много други раси и представите им за поведение може би бяха твърде различни от тези в древен имперски Китай. Тъй че Джони реши просто от толерантност да погледа китаеца. Но веднага усети, че е сбъркал. Тези маниери се отнасяха за всички раси!

Как да стои изправен – с малко разтворени крака, леко наведен назад. Здравно стъпил на земята. Това е стойката на доминиращия човек – разбра ли? Сега опитай!

Как трябва да се държи скиптър или жезъл. Едната ръка обхваща дръжката, а другият край се опира в дланта на другата ръка. Ако държиш и двата края – това е признак на сила. Когато искаш да покажеш, че нещо те засяга, леко потупваш с дланта скиптъра – това е намек за възможно наказание. Размахай го леко с едната ръка, когато искаш да покажеш, че становището на някой не е от никакво значение и тежи колкото повей на вятъра. Разбра ли? Ето ти един жезъл. Направи го. Не точно така. Спокойно, покажи, че си господар. А сега повтори отначало.

Ходи така, сякаш не те интересува какво има отпред. Внушавай сила. Уверено, без да спираш. Ето така. Разбра ли? Направи го!

Господин Цунг работи върху Джони половин час. Джони осъзна, че по-скоро стъпва като пантера, докато за конференцията ще трябва да има кралска походка.

Господин Цунг го накара да повтори целия урок, след това отново се върнаха на стойката и походката, докато остана доволен. Джони, който винаги се плашеше от мисълта да бъде дипломат, доби малко повече увереност. Та това си беше цяло изкуство. Беше като игра на лов, но с различни правила.

Мислеше, че това е всичко. От екрана се виждаше как пристигат още и още пратеници. Но господин Цунг каза, че преди срещата всички ще трябва да представят пълномощията си и разполагат с още много време. Попита Джони дали е мислил върху стратегията си. Стратегията беше изключително важна. Трябва да знаеш как да пристъпиш към дипломатическата битка и какво възнамеряваш да използваш при маневриране. Най-добре Джони да помисли върху това. То е същото като битка, в която кавалерията и пехотата са идеи и думи. Ако направиш погрешна маневра, търпиш поражение!

През това време те щяха да се заемат с другия въпрос. И тъй, господин Цунг излезе, оставяйки Джони учуден и замислен.

Като видя, че в момента Джони не е зает, в стаята се вмъкна вождът Чонг-уон. Лицето му бе грейнало в усмивка и енергично клатеше глава в поклони.

– Язовирът! – и той силно склучи двете си ръце и ги размаха. – Дупката. Изтичащата вода намалява. Нивото на езерото се покачва. – Пак заклати глава, направи дълбок поклон и изчезна.

Джони си помисли, че поне тази работа бяха свършили както трябва. Нямаше опасност захранването да прекъсне и някой дипломат да се окаже в чуждо, непознато пространство. Оставаше му притеснението за една горяща планета, за съдбата на населението ѝ и за предстоящата конференция.

Инжекцията бе подействала. Вече не чувстваше замайване.

6

„Другият въпрос“ се оказа подстригване. Дъщерята на Цунг влезе в стаята, сложи го да седне на един стол с лице към екраните и се зае да му подстригва косата с малка ножица и гребен. Идеята бе съвсем нова за Джони. Досега, когато косата му станеше много дълга, той просто я хващаше и я отрязваше с нож.

Явно момичето имаше много опит в подстригването, защото работеше с ножицата толкова бързо, че звукът можеше да се оподоби на тракането на рудна ножица – трак, трак, трак.

Значи дипломатията е като битка, мислеше Джони. Като гледаше пристигащите лордове, нямаше да е пресилено да каже, че от тях направо капеше власт и могъщество. Посетителите, които в момента нападаха Земята, бяха дребни риби – контролираха най-много няколко десетки планети. От това, което бе чел по-рано, някои от пристигащите бяха от други вселени и контролираха стотици планети само в една правителствена сфера. И бяха много арогантни, много самоуверени. Независимо от физическата си форма едно беше сигурно – бяха министри с многостранни пълномощия от своите могъщи държавни глави. Каква власт и богатства представляваха! Зад тях стояха населения, достигащи трилион само в една държава. Бяха ветерани и победители в стотици такива конференции. Да, конференцията беше битка, при това далеч по-важна от военните битки.

И какви бяха шансовете им със сър Робърт пред такива опитни дипломати? Бяха бойци, а не хитри и блестящи придворни, които криеха

под шапките си хиляди парламентарни трикове. Без оръжия и батальони, разполагащ само с ума си и с няколкото съвета на господин Цунг, Джони се чувстваше многократно превъзхождай. Освен това до този момент не бе измислил никаква стратегия.

Момичето имаше малко огледало и му го подаде да се види. Беше му отрязала косата на врата до яката, беше я сресала и подвила навътре. Приличаше на каска на часовой. Освен това косата му блестеше. Брадата и мустакът му бяха скъсени и добре подравнени. Едва се позна. Може би тя бе виждала стари рисунки на мъже с такива бради и мустаци. Наистина бе така – на леглото му бе отворена някаква стара човешка книга, където имаше снимка на някой си „Сър Франсис Дрейк“, който разгромил някакви „испанци“ много, много отдавна.

Нещо привлече вниманието му и той взе огледалото. Врата му! Белезите бяха толкова малки, че не се забелязваха. Нямаше ги!

Трябваше дълго да се вглежда, за да забележи остатъците от белега от граната на бузата си, направен му от бригантите. Той сигурно също щеше да изчезне.

Накак се почувства по-свободен без белезите от нашийника по врата си. Осъзна иронията и му идваше да се усмихне, но вниманието му бе привлечено от екрана от контролното помещение. Звукът бе изключен, затова подаде обратно огледалото на момичето и натисна бутона.

– ... не мога да разбера какво целят! – каза Стормълонг и ядосано издърпа още една снимка, разпечатана от данните на разузнавателните полети. – Вече им изгубих сметката!

– Петнайсет! – обади се някой.

– Вижте това! Пускат цял рояк бомби над този изоставен... – погледна в картата – ... Детройт! За какъв дявол им трябва да палят Детройт? Повече от хиляда години там няма жива душа! Да не би да се опитват да привлекат отбраната ни на този континент? Те са ненормални! – Хвърли снимката. – И един самолет няма да пратя да пази някакви развалини! Какви са последните новини от Единбург?

– Все още имаме връзка с противовъздушната отбрана – обади се някой от контролното табло. – Димът им пречи да стрелят. Данълдин току-що е свалил шестнайсетия си ховински самолет за ниско летене.

Джони изключи бутона за звука. Усещаше как го обзема нетърпение. Дипломатите се точеха един по един – беше прекалено бавно.

Координаторът се бе върнал с господин Цунг, който носеше много неща в ръцете си. Личеше, че Джони е напрегнат. Господин Цунг каза нещо с напевния си глас. Координаторът преведе:

– Господин Цунг ти напомня, че на масата за преговори могат да се получат компенсации дори за изгубена битка, тъй че бъди търпелив и използвай уменията си.

В момента Цунг бе зает с други неща. Свали парчето, с което Джони бе наметнат по време на подстригването и му показа една туника.

На пръв поглед беше съвсем обикновена. Бе ушита от лъскава черна коприна и имаше висока яка. Падаше плътно по тялото. Но вниманието на Джони бе привлечено от сребърните копчета. Знаеше как са ги направили. Веднъж бе споделил с Кер, че се учудва колко красив метал използват за психоските бутони за тревога. На пръв поглед изглеждаше сребро, но при най-малка светлина се обагреше във всички цветове на дъгата. Кер му отговоря, че го използват не заради хубостта му, а защото е много твърд. Беше спрей на едномолекулярен плътен метал на някаква сплав на ирадия и не се износваше без значение колко пъти го удрят с ноктите. Освен това бутонът за тревога трябва да се вижда в мината на тъмно. Сега Джони разбра какво е правил зетът – покривал е копчетата с тази сплав. Беше използвал толкова много, че спокойно можеха да те ослепят.

Господин Цунг го накара да облече туниката и черни копринени панталони и закопча всички копчета, които бяха разположени през два инча.

След това му даде да обуе чифт ботуши. Бяха чинкоски, но и тях бяха покрили със същата сплав.

Пристегна кръста му с широк колан като копчетата. Само токата не бе покрита с бляскавата сплав. Това беше неговата стара златна тока, на която пишеше „Американски Военновъздушни Сили“, само че така я бяха изтъркали, че лъскаше като нова. Спомни си как докато беше в клетката мислеше, че е последният оцелял член на отдавна загинала военна сила. Странни мисли. Но сега го развеселиха.

Мислеше, че в момента го обличат и се изненада, когато господин Цунг не хареса някакъв шев на рамото и една гънка на гърба и го накара да свали туниката, след което излезе с нея.

След малко се върна с нещо друго. Беше собствената му извита тояга с валчест край и фигури от дърворезба. Но я бяха покрили с ирадий. Проблясваше като дълъг пламък. Знаеше, че не може да я използва, но все пак се радваше, че няма да иде на конференцията съвсем без оръжие.

След това влезе зетът. Носеше шлем. Беше руски, но го бяха полирали. Освен това бе напълно преобразен, защото каишката при

брадичката блестеше от ирадий, а също и цялата каска. Но какво е това? Зетът я обърна не без известна гордост и Джони видя какво имаше отпред.

Как ли го бяха направили? Аха, видя книжните формички, които зетът държеше в ръцете си. Бяха ги залепили за каската отпред и отстрани и я бяха напръскали през тях с различни метални спрейове.

Беше дракон.

И то какъв!

Златни криле отстрани на каската, остри извити нокти, които сякаш се забиваха в долния край на каската, люспи по гръбнака, очертани със синьо, свирепо лице, чиито пламтящи очи приличаха на истински рубини, бели нокти и огненочервена уста. Свирепа. И кръгла бяла топка в червената зейнала уста.

Изглеждаше триизмерен. Приличаше на драконите при пулта за управление и пред жилищата с тази разлика, че имаше бяла топка в устата.

Отначало Джони реши, че облеклото му става прекалено тежко. Но в този момент на платформата пристигна пратеник със златна корона на главата. В сравнение с нея неговия шлем бледнееше, но все пак...

Джони внимателно се вгледа в дракона. Не беше същият като другите.

– Много е красив – каза Джони и поиска Координаторът да преведе на зетя.

Довършваха облеклото му. Имаше още много време. Джони пак погледна шлема. Обърна се към господин Цунг чрез Координатора:

– Разкажи ми за този дракон.

Цунг му каза, че китайският трон се е наричал „Тронът на дракона“. Дворцовите роби и облекла били така изрисувани. Било е имперска...

Джони го прекъсна, защото знаеше всичко това.

– Кажи ми да ми обясни за този дракон. Различен е от другите.

Цунг въздъхна. Имаше хиляди по-важни неща, които трябваше да каже на лорд Джони и едва ли сега бе моментът за легенди и приказки. Но добре, този дракон наистина е различен. Искаш да чуеш цялата история? Леле боже! Ами добре, ето я историята. Имало едно време...

Джони се отпусна на леглото с шлема на корема си и се заслуша. За нещастие наистина имаше време. Затова се вслуша в дългата и интересна приказка на господин Цунг.

Точно когато приказката бе стигнала до половината, Джони изведнъж рязко се изправи и каза на Координатора:

– Така си и мислех! Моля те, изпрати да повикат сър Робърт.

Господин Цунг се сепна и Джони каза:

– Благодаря ти. Много хубава приказка. Изобщо не можеш да си представиш колко съм ти благодарен!

Тъй като лорд Джони изглеждаше доволен, освен това времето напредваше, Цунг отиде да провери как върви поправката на копирения костюм.

Джони се огледа да види дали в стаята няма никакви миникамери. Не можа да открие. Не вярваше да има, но все пак ще бъде кратък и поетаен, за да е по-сигурно.

След две минути дойде сър Робърт. Той също се бе стегнал. Носеше наметало с цветовете на кралската династия на Стюардите, шотландска полянка в подходящ цвят и бели шотландски гети. Бяха направени от вълна с дълги лъскави косми. Имаше вид на образцов шотландски войник и лорд, само дето не носеше оръжия. Никога преди Джони не го бе виждал облечен в пълен блясък. Беше впечатляващ. Но очите му бяха хлътнали и имаше притеснен вид.

– Никак няма да ни е лесно – каза Джони.

– Да, момче. Видя ли толпепа? Аз не съм никакъв дипломат, момче, а няма никакъв изглед да доведем Фергус от Единбург. Само да не настроим срещу нас расите, които още не са се включили в атаката. Една погрешна стъпка и ще си ги спечелим и тях за врагове!

Говореше със силен шотландски акцент. Беше много разстроен.

На Джони никога не му бе минавало през ум, че ще трябва да успокоява сър Робърт.

– Имаме шансове. Доста добри. Ето какво предлагам да направим: отиваш вътре сам и правиш всичко по силите ти. – Сър Робърт не го беше много грижа за това, но слушаше. – И като свършиш или прецениш, че си стигнал до края, викаш мен. Ще ме представиш като какъвто искаш, но с по-обща титла.

– Координаторът, който използват като домакин, има грижата за представянията – каза сър Робърт.

– Добре, кажи му какво съм казал. Става ли?

– Много добре, момче. Ще се оправя някак. И ако не постигна примирение, ще те повикам.

Старият главнокомандващ се обърна да си върви.

– Късмет! – викна Джони.

– Ех, момче, тъкмо късмет ще ми трябва! На бойното поле никак не ни върви!

Джони погледна часовника си. Времето приближаваше.

Появи се вождът Чонг-уон, ухилен.

– Дупката в язовира е запушена, изтича само тънка струйка! Хората ми поправят и поставят обратно защитния кабел. Преди да се стъмни, езерото отново ще бъде защитено от купола. – Протегна ръце, за да имитира експлозията, която Джони предизвика. – Бум! – каза и изчезна.

Джони си помисли, наистина бум. С всички ще стане бум, ако конференцията се провали.

7

Сър Робърт не бе стоял и три минути в залата за конференции, когато разбра, че това е най-трудният дуел в живота му.

Не беше във форма. След завръщането им тук почти не бе спал и сега осъзна, че това е било огромна грешка. Макар че прякорът му бе Лисицата, въобще не се чувстваше хитър и съобръзителен. Името си бе спечелил във физическа схватка, не в зала за преговори. Ако ставаше дума за разположение на войски и тактика, може би щеше да се справи. Щеше да постави засада на този толнеп, да го надупчи със стрели и да го разкъса на парчета с брадвичка.

Но той сега си седеше спокойно в елегантните дрехи, смъртно опасен, започнал да притиска сър Робърт до стената.

Сър Робърт бе със съкрушен дух. Половината от противовъздушната отбрана на Единбург бе пометена от мощна толнепска атака. Русия изобщо не отговаряше. Не знаеше какво става със собствената му жена. Положението бе отчайващо. На всяка цена трябваше да постигнат примирие!

При все това толнепът спокойно си крачеше насам натам, играеше си със скиптъра, ласкаеше пратениците, сякаш разполагаше с цялото време на света.

Казваше се лорд Шлейм. Ту се смееше насечено, ту злобно съскаше. Владееше изкуството да спори така, както фехтовачът владее сабята си.

– И така, мои достойни колеги – каза толнепът, – наистина нямам ни най-малка представа защо бе свикана тази среща. Вашето време, вашият физически комфорт, дори достойнството на вашите всемогъщи персони, представляващи най-силните господари на вселената, не трябваше да бъдат наранявани и обиждани от някаква си пасмина варвари,

ангажирани в дребен местен конфликт. Това е изцяло локална дрязга, незначително скарване. Няма нищо общо с каквито и да било договори и споразумения и тази нищожна банда разбойници и бунтовници, които са се нарекли правителство, добре са знаели, че вашето присъствие тук не е необходимо. Предлагам просто да разпуснем това събрание и да оставим всичко в ръцете на военните командири.

Могъществата отегчено се размърдаха. А те наистина бяха могъщества. Дихателните маски на някои бяха обсипани със скъпоценни камъни. Диплите на скъпите им одежди проблясваха на светлината. Част от тях дори носеха корони като символ на соверенната власт, която представляваха. Двайсет и девет арбитри на съдбата на шестнайсет вседени, напълно съзнаващи силата си. Знаеха, че стига да пожелаят, могат да изпратят тази незначителна планета в небитието само с едно помръдване на пръстите или ноктите си. Не обръщаха много внимание на лорд Шлейм, а си шушукаха един друг за клюки и скандали, станали в периода от последната им среща. Бяха доказателство, физически, за това какво става, когато различни генетични линии, произлезли от различни корени, се развият до етапа на разумни същества.

Встрани от тях седеше малкият сив човек. Беше пристигнал още един като него, но с по-хубав сив костюм. Те безмълвно наблюдаваха сър Робърт. Беше съвсем ясно, че нямат намерение да се намесват или да помагат оттук нататък.

Сър Робърт презираше дворяните. Винаги ги бе смятал за слаби, корумпирани и опасни. Но си даваше сметка, че отношението му не трябва да проличи.

– Ще продължим ли срещата? – каза той.

Пратениците се радвиха, чуваха се най-различни отговори. Да, да свършваме с формалностите. Все има някаква причина за това да сме тук. Да свършваме и да си ходим – чака ме тържество за рождения ден на домашния ми гущер (забележката бе последвана от смях).

Всички вече бяха представили пълномощията си, признати от групата. Всички, с изключение на сър Робърт.

Лорд Шлейм бе седнал отпред така, че да може да се обръща към тях като техен лидер.

– В действителност не сме видели пълномощията на този... този... войник?, който свика срещата – каза той. – Предлагам да го отстраним като председателстващ и аз да заема мястото му.

Сър Робърт им пусна записа от диска. Беше на галски – език, който те не знаеха. Може би нямаше да признаят пълномощията му, ако сър

Робърт не бе погледнал умолително към малкия сив човек и един от побезпристрастните пратеници не го бе попитал дали той ги е признал. Малкият сив човек кимна. Отегчени, останалите също признаха пълномощията на сър Робърт.

Той въздъхна с облекчение, защото точно преди да влезе в залата бе получил съобщение, че вождът на клан Фергус е бил ранен при отблъскване на атака и не се знаеше дали може да получи потвърждение от Единбург.

– Боя се – каза лорд Шлейм, – че трябва да повдигна още един критичен въпрос. Как можем да бъдем сигурни, че тази малка планета може да си позволи дори незначителната сума, необходима за свикването на тази среща? Вашите превъзходителства сигурно не желаят да останат невъзнаградени и принудени да поемат разноските на свой гръб. Дали са гаранция за дипломатическите такси, но как да бъдем сигурни дали наистина ще ги платят? Лист хартия като свидетелство, че някой ни е длъжник, не пълни джоба.

Пратениците се засмяха на шегата, макар че беше съвсем елементарна.

– Можем да платим – каза сър Робърт.

– С огризки от мръсните чинии? – каза лорд Шлейм.

Последва още по-силен смях.

– С галактически кредити! – остро каза сър Робърт.

– Взети, без съмнение – каза лорд Шлейм, – от джобовете на нашия екипаж. Добре, както и да е. Вашите могъщи превъзходителства имат пълното право да обявят, че срещата може да продължи. Но аз лично смятам, че за представителите на такива всесилни соверени е дълг да участват в тази среща единствено с цел да определят условията на предаване и капитулация на определени люде, които...

– Замълчи! – изръмжа сър Робърт. Достатъчно го бе слушал. – Не сме тук, за да обсъждаме нашето предаване! Освен това има и други ангажирани планети и още не сме чули тяхното мнение!

– А, – каза лорд Шлейм, като спокойно въртеше скиптъра си, – но моята планета има най-много кораби тук – двойно повече от всички останали кораби, взети заедно. А и старшият офицер на тази „обединена полицейска сила“ случайно е толнеп. Четвърт адмирал Сноулетер...

– Е мъртъв! – изрева сър Робърт. – Неговият кораб „Плен“ е забит ей тук в езерото. Твоят адмирал и целият му екипаж вече са мърша.

– О, така ли? – каза лорд Шлейм. – Беше ми изскочило от ума. Случват се такива инциденти. Космическото пътуване е рисковано

занимание. Сигурно им е свършило горивото. Но това ни най-малко не променя положението. Значи, в такъв случай капитан Рогодетер Сноул е старшият офицер. Току-що го повишиха. Старшият командир и най-голямото количество кораби си остават толнепски, което ми дава право да оглавя преговорите за предаването на вашия народ и планета, нападнали ни без никаква причина.

– Ние не сме изгубили войната! – яростно каза сър Робърт.

Лорд Шлейм повдигна рамене. Погледна пратениците, сякаш ги молеше да имат търпение с този варварин и провлечено каза:

– Разрешава ли ми събранието да уточня някои положения?

Да, разбира се, промърмориха те, искането е основателно.

Лорд Шлейм наведе глава над кръглата топка на върха на скиптъра си и сър Робърт бе шокиран от откритието, че това е замаскирано радио и толнепът през цялото време е имал връзка със своите военни кораби.

– А, – каза той и вдигна глава. Оголи отровните си зъби в усмивка и фиксира покритите си със стъкло очи върху сър Робърт. – Осемнайсет ваши главни градове са в пламъци!

Значи за това са подпалвали изоставени градове. За да създадат впечатление, че побеждават. Само за да всеят ужас и да спечелят точки при обсъждането на изхода от войната.

Сър Робърт понечи да каже, че това са изоставени градове, в които не е стъпвал човешки крак повече от хилядолетие, но лорд Шлейм продължи да настъпва.

– Всемогъщото събрание има нужда от доказателства. Моля, поставете на анализ тази следа!

Измъкна от основата на радиото малка нишка – копие на следа като тези, които получаваха от разузнавателните самолети.

– Няма да го направя! – категорично заяви сър Робърт.

Събранието изглеждаше леко шокирано. Започна да се промъква мисълта, че тази планета може би наистина губи.

– Възпрепятстването на доказателство – изсмя се лорд Шлейм – е престъпление, наказвано от този орган на властта с глоба. Предлагам да промените становището си. Разбира се, ако нямате съвременна техника...

Сър Робърт изпрати следата за анализ. Изчакаха и след малко донесоха куп снимки.

Бяха зрелищни цветни снимки от въздуха иа двайсет и пет потопени в пламъци градове. Огънят се издигаше на хиляди стъпки във въздуха и ако се прекараше пръст по десния ръб, за да се задейства звука, се

чуваше прашене на пламъци, сгромолясване на сгради, прерязали сякаш с един замах от бушуващия пъкъл. Всяка снимка бе направена от такава височина, че най-добре да се види стихията на пламъците и унищожителния им ефект.

Лорд Шлейм ги раздаде на присъстващите. Снимките оживяха изпод любопитни лапи и ръце, обсипани в бижута.

– Предлагаме – каза лорд Шлейм – много либерални условия. Сигурен съм, че в нашия Дом на Плячката ще ме порицаят, че съм бил толкова либерален. Но съм воден от своята жалост и разбира се, думата ми тук има силата на закон за правителството. Условията ми са цялото население на планетата да бъде продадено в робство като обезщетение за щетите, нанесени ни от Земя в резултат на с нищо непровокираната от наша страна война. Дори мога да гарантирам, че ще бъдат третирани добре и повече от петдесет процента ще оцелеят при транспортирането. Другите участници във войната – ховините, джамбичуите, болбодите, дрокините и кириите – ще си разделят остатъка от планетата, за да посрещнат разходите си по тази война, в която е трябвало да защитават мирните си кораби след с нищо непровокираното нападение над тях. Кралят ви ще бъде заточен на Толнеп и дори ще му бъде предоставена просторна кула. Добри, справедливи условия. Твърде либерални, но ме тласка чувството ми на състрадание.

Останалите пратеници повдигнаха рамене. Струваше им се, че са били повикани тук само за да станат свидетели на някакво си подписване на капитулация след нищожна война.

Сър Робърт трескаво мислеше как да се измъкне от този капан. В началото на срещата му се стори, че на няколко пъти чу да се споменава за устройството за телепортиране. Но не можеше да каже със сигурност. На нищо сигурно не можеше да разчита в този момент. Беше уморен. Неговият крал бе ранен. Жена му може би бе мъртва. Всичко, което му идваше на ум, бе да скочи срещу това ужасно същество и да премери сили с отровните му зъби. Но знаеше, че такава постъпка пред очите на всички пратеници ще стопи и последните им слаби шансове за успех.

Като видя колебанието му, лорд Шлейм каза с остро, злобно съскане:

– Вие, земните, трябва да разберете, че тези могъщи лордове могат да подпишат споразумение за вашата капитулация! Вярвам, че другите участници в обединената сила са съгласни с моите условия.

Представителите на ховините, джамбичуите, болбодите, дрокините и кириите до един кимнаха и казаха, един след друг, че са съгласни с

тези либерални условия. Останалата част от събранието само наблюдаваше. Някакъв местен диспут. Но бяха готови да подкрепят толнепите, ако това щеше да сложи край на това излишно губене на времето им.

– Аз дойдох тук – каза сър Робърт, – за да обсъждам вашата капитулация. Но преди да продължим с това, трябва да повикам моят изцяло упълномощен колега.

Даде сигнал в посоката, където знаеше, че се намира миникамерата и седна. Беше уморен.

Цялото това протакане го ядеше отвътре. Не разбираха ли тези позлатени и напудрени лордове, че докато се мотат в празни приказки, на бойното поле умират достойни хора! Но не, за тях това не бе спешно. Дори не ги интересуваха какво става.

Разбираше, че се е провалил. Надяваше се да не е провалил и шансовете на Джони.

Разбити надежди. Всичко сега бе в ръцете на Джони. Но какво би могло да направи горкото момче?

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

1

В залата се разнесе музика. Бавна, тържествена. Спокойна. Внушителна. Пратениците се огледаха с известен интерес. Чудеха се какво става. Дотук конференцията бе убийствено скучна, планетата също явно бе убийствено скучна и очевидно тук нямаше никакъв нощен живот, нито жени да им танцуват, пеят и прислужват. Конференцията бе започнала веднага, сякаш имаше да се решава нещо спешно или важно. Дори не се бяха запознали, както бе обичайната процедура, да не говорим, че никой не им бе предложил подкупи! Вместо това някакви скучни и дребнави свади, които засягаха воюващи само от тази вселена и дори само от този сектор. Хубава музика. Подходяща за кралска процесия, но не и за такава конференция.

Един едър мъж се показва на вратата. Беше около шест и половина стъпки висок, гол до кръста, с ярко червен пояс, с жълта кожа и бръснава глава. (Беше един от монголците от китайското племе.) Това само по себе не бе толкова интересно. Но мускулите му бяха огромни и изпъкнали, сякаш на главата си носеше нещо, което изглеждаше много тежко. Но доколкото виждаха, нищо не носеше! Ръцете и дланите му бяха свити, сякаш стискаха нещо, задните му мускули и бицепсите бяха надути и опнати. Макар че вървеше в такт с музиката, забелязваше се как краката му леко треперят. Но не се виждаше да носи нищо.

Мъжът отиде до площадката отпред и много внимателно остави нищото долу. Дори се чу удара от допира с пода. (Това бе стъклоподобна електронна маса, която психосите използваша за направата на дребни електронни изделия и се изискваше светлина от всички ъгли. Бяха я напръскали с лещен спрей, който пропускаше светлина сто процента и не отразяваше нищо.) Мъжът подреди нищото с голямо усърдие.

Из залата мина вълна от шепот, пратениците протягаха шии и надничаха, заинтригувани. Беше им забавно. Комуникаторът, който играеше ролята на домакин (имаше миньорски предавател в ухото), каза:

– Имате тържественото обещание на тази планета, че в залата за конференции няма да бъде внесено нищо, което би могло да ви нарани или навреди по някакъв начин.

Няколко пратеника се засмяха. Стана им весело. Хубава шега, да

внесеш нищо и после да кажеш, че било безвредно. Много беше забавно.

Но ставаше нещо друго. Огромният монголец се бе оттеглил. Пак на същата музика се появиха две красиво облечени китайски момчета с безизразни лица и тръгнаха по пътеката. Всяко носеше разкошна червена сатенена възглавница с позлатени пискюли.

На всяка възглавница имаше едва голяма книга. Момчетата бавно приближиха домакина, едно по едно и поставиха книгите върху две поставки на невидимата маса със заглавията към присъстващите.

Значи наистина имаше нещо. Невидима маса. Пробуди се нов интерес. Тези с по-силно зрение прочетоха заглавията. Едното бе „Речник на психоския език“, а другото – „Междугалактически закони според спознанията на управляващите нации“.

Лорд Шлейм, със слабото си зрение, дори не се опита да прочете заглавията. Беше нервен и се сви. Театралничене! Излизаха му с театралничене! Много добре. Ще притисне до стената който и да беше това и ще го хапе до смърт със зъбите си! С-с-с-с на театъра им! Нищо няма да променят.

Двете момчета се оттеглиха с царска походка с вече празните възглавници.

Музиката внезапно спря.

Чуха се барабани.

Домакинът се изправи и обяви с висок и мелодичен глас, който се извиси над барабаните:

– Господари на всички планети! Лордове на великите и могъщи царства на шестнайсетте галактики! Имам честта да представя пред вашите всемогъщества ЛОРД ДЖОНИ! Този, който олицетворява духът на Земята!

Понесе се фанфарен звън, който се извиси над барабаните. Чистите, ясни звуци пронизаха залата.

Джони се появи на пътеката. Пристъпваше бавно, тежко, властно, сякаш тежеше половин тон. Беше облечен в черна коприна и сребро и носеше сребърен жезъл. Не, не беше сребро. Приличаше на сребро, но когато върху му попаднеш и най-малката светлина, просветваше с всички цветове на дъгата.

Пристъпи към площадката, качи се на подиума, застана зад масата и се обърна.

В този момент светна един минен прожектор, поставен точно над вратата. Джони стоеше там в черно и сребристо, но едновременно в това

и във всички цветове на дъгата.

Мълчеше. С леко разкрячени крака, видим в цял ръст, без да го закрява масата, той бе хванал сребърния жезъл между двете си ръце и просто ги гледаше със строго, дори презрително изражение. Изражение на превъзходство.

Това достатъчно впечатли пратениците. Макар че бяха свикнали с помпозност и не й обръщаха особено внимание, тази демонстрация щеше да спечели уважението им. Но имаше още нещо.

Този звяр на шлема! Сякаш беше жив. Трикът със светлината, играта на среброто, което блестеше, червените тлеещи въглини на очите, каквото и да беше, изглеждаше живо. Нима носеше жив крилат звяр на шлема си?

Лорд Шлейм не искаше да позволи да се разиграва нищо подобно. За нещастие бе допусната малка неточност, от която той с радост се възползва. Когато една психоска дума има няколко значения, те се маркират с различни ударения или височина на тона. Думата „дух“ на психоски значеше още „ум“, „ангел“ и „дявол“ и макар че домакинът бе използвал правилното ударение за „дух“, лорд Шлейм реши да използва друго.

Толнепът рязко скочи на крака.

– Лордове и всемогъщи пратеници – каза той със злобно съскане, – оспорвам правото на този „дявол“ да говори пред нас! Не са ни показани никакви пълномощия. Не...

– Сър – каза Джони, – не Ви чух добре. Какво казахте?

Лорд Шлейм се нахвърли върху него. Свирипо започна:

– Казах...

– А, да, да – каза Джони и махна с ръка. – Моля за извинение, лорде. Било е заради лошия Ви толнепски акцент. Доста провинциален. Разбирате ли го, уважаеми господа?

Засмяха се. Вярно беше, че Шлейм не говореше чисто, вероятно заради зъбите си и съскането. В действителност, толнепите бяха големи селяни; имаха само една планета, доста отдалечена от центъра на галактиката.

– Мръсен дявол! – изсъска Шлейм.

– Тц, тц, тц. Никакви обиди и насилие не трябва да има на тези срещи. Убеден съм, че нито аз, нито истински достойните пратеници на тази конференция не желаят да бъдете отстранен.

Преди Шлейм да успее да му отвърне, случи се нещо неочаквано. Жезълът, който Джони държеше в ръце, изведнъж се насочи към

краката на толнепа. На върха му имаше инсталиран тънък лъч, който светна. (Използваха такива лъчи долу в мините, за да се проверява концентрацията на праха. Беше толкова тъпка, че приличаше на химикал, на показалка.)

Джони изглеждаше учуден. След това красноречиво се извърна настрани, сякаш за да скрие усмивката си. Светлината изчезна.

Шлейм погледна в краката си. Трябваше да се протегне, защото имаше малко шкембе. Какво бе видял този дявол?

И видя. Ботушите му! Вместо неговите чисти, люспести, излъскани зелени ботуши, на краката му имаше стари и груби сини ботуши. Мръсни сини ботуши. Валетът му! В бързината да го приготви за тръгване този непохватен, скапан валет му бе обул други ботуши. Ах, само да се върне... само да се върне ще го надупчи този лентяй! Не, по-лошо. Ще накара да го влачат по улиците и да бъде пребит до смърт от малки деца.

Джони се обърна към представителите:

– Трябва да ви се извиня, скъпи лордове. Покорно моля да ми простите нелюбезността да пристигна по-късно. Но съм сигурен, че ще ме разберете като ви кажа, че търсех една точка от един закон.

Погледна ги любезно и благо, остави жезъла на невидимата маса и потупа книгата със законите. (На помощ му се притекоха маниерите и фразите, запомнени навремето от старите чинкоски дискове. В първия момент, след като влезе, се чувстваше неестествено и неловко, сякаш не бе той самият, но внезапно се почувства в свои води.)

– Никой – продължи той – не може да очаква, че благородници с високи титли и пълномощия като вас ще бъдат подложени на неудобствата на такова пътуване и изобщо, че ще бъдат свикани на такава незначителна и недостойна планета, само за да бъдат уредени маловажните разногласия на някакво второстепенно съзвездие.

Делегатите се изправиха на столовете си. Това бе съвсем друго нещо. Тъкмо това бяха очаквали през цялото време. Я чуйте, чуйте!

Сър Робърт стоеше като ударен от гръм. Какво е нарислил този момък? Как, войната не била важна? Силните им крепости се срутواха, приятелите им умираха, и това не било важно! Погледна малките сиви хора. И двамата се усмихваха, малко разсеяно, но се усмихваха. Преди не се усмихваха, а сър Робърт знаеше със сигурност, че Джони не е разговарял с тях. Значи и те знаеха не повече от него. Трябваше да положи усилия, за да се сдържи да не скочи и да извика, че това е важна, много важна война. Имаше и още нещо: всички пратеници, накичени с бижута

и с лъскави дрехи, кимаха енергично и се готвеха за истинска конференция.

– Не – продължи Джони. – Би било обида за могъщите държави, които представлявате, да ви повикаме тук по такъв тривиален въпрос като отблъскването на някакви си пирати!

Лорд Шлейм понечи да стане от стола си. Щеше да викне в лицето на този дявол да внимава какво говори, когато отново видя очите, вперени в ботушите му. Но не точно погледът го възпря. С дипломатическата си прозорливост видя, че дяволът може да падне в капана, който сам залагаше. Беше много просто да докаже, че атакуващите толнепски кораби разполагат с всякакви пълномощия, че са напълно легални и са управлявани от офицери от толнепската флота. Тъй че, нека дяволът да си копае трапа засега. След малко ще го ухапе. Ха, в крайна сметка този не можеше да му бъде достоен опонент!

– Такива кралски представители на крале и правителства – продължаваше Джони – би трябвало да се събират – ако греша, поправете ме – само за изготвянето на истински съглашения и междугалактически закони. И що се отнася до тях, никой не може сериозно да оспорва или предизвиква тяхната експертна оценка.

Я гледай ти. Съвсем правилно. Естествено. Имаш право. Моля, продължавай!

Всички пратеници, с изключение на представителите на воюващите, се бяха надигнали в столовете си и внимателно слушаха. А воюващите започнаха да стават неспокойни. Но не и лорд Шлейм, който доби увереност – този дявол ще се хване на собствения си капан. Едно нещо го тревожеше – с всяко помръдване на дявола, копчетата му искряха от цветове и понеже толнепите носеха филтри, които преобразуваха лъчите от обикновения видим спектър, всяко просветване на копче претоварваше мощността на филтъра и от това го болеше глава. Искаше му се да ги накара да изключат онази светлина, която падаше върху гадното същество.

Джони продължаваше да ги реди в същия дух.

– Разликата в определенията на „пират“ и „военна сила“ се оказва от ключово значение. Сигурен съм, че от време на време дори в най-добре организирани, най-добре платени и контролирани войски, отделни елементи от флотата, или дори търговски кораби, са възставали или криввали от правия път, за да се превърнат в пирати, отричащи благодворната власт на своето правителство.

О, да. Има много такива случаи. Ето, едва последния месец от тези

тревожни времена. Един ескадрон въздушни кораби се бе разбунтувал в Оксентаб. Още много такива случаи познаваше историята. Този въпрос много пъти е разискван, съгласиха се пратениците. Много неща са изписани за това. Да, продължавай.

– И тъй, за да защитим тази законна власт, която вие представлявате – (по всички лица се изписа доволство, с изключение на воюващите) – и за да можем наистина да се справим с пиратството, когато се появят такива случаи, трябва да бъде уточнена дефиницията. А това е във властта само на велико събрание като това, което може да приеме формално съглашение.

Добра идея. Правилно. Добре. Воюващите съвсем бяха посърнали, с изключение на Шлейм, който бе сигурен, че дяволът след малко ще бъде изпратен в пъклото.

Джони отвори психоския речник на предварително отбелязано място.

– Знаем, че психоският език е заимствал от много езици, включително и от вашите собствени. Той е универсален, защото е събран от много вселени, което е и единствената причина всички ние да го владеем.

Вярно беше. Звучеше съвсем научно обосновано. Психосите вземаха много думи от чужди езици. Дори не трябва да се нарича „психоски“. Пратениците се разшумяха.

– Този речник – каза Джони – е стандартен и признат от всички, нали?

Той го вдигна и всички кимнаха. Джони остави книгата и прочете:

– В нея се казва: „Пират – човек, който напада търговци, общности или планети с плавателен или космически кораб или група кораби, които не са подчинени на национално или планетарно правителство; също и командири им, и членовете на екипажите“.

Така, така. Това е пиратът. На лорд Шлейм му стана истински хубаво. Този дявол му бе в кърпа вързан. Много добре разбираше накъде бие. Беше детска играчка да разбие доводите му на пух и прах и да продължи след това с преговорите по предаването им. Какво разочарование само очакваше дявола. Всеки толнепски кораб бе под прякото разпореждане на толнепското правителство. Съвсем законни.

Джони бе отворил книгата с междугалактическите закони.

– Както и да е, според споразуменията, на които се основава междугалактическото право, дефиницията изглежда различна. С ваше позволение, ще я прочета. „Алинея 234,352,678. Базираща се на

споразуменията от Психло срещу Ховин, подписано на Блонк, Психло и срещу Камчод, подписано на Психло. Пират оттук нататък ще означава всеки, който подло краде или копае минерали.“ – Джони потупа книгата и леко се засмя. – Мисля, че всички знаем заради кого, как и защо се е появила тази неправилна дефиниция!

Засмяха се. Никои не харесваше особено психлосите, които биха прокарали какви ли не закони, за да защитят психлоските интереси.

– Следователно – каза Джони, – това велико събрание, струва ми се, трябва да дефинира „пират“ и „пиратство“ между системи и планети, а също може да се разгледа идеята да се приемат споразумения, които изпяло да го забраняват.

Сър Робърт измърмори недоволно. Предложението на Джони означаваше дни наред да се лутат с разни мухлясали споразумения, когато планетата бе разкъсвана от ожесточени атаки. И без съмнение този толнеп ги окуражаваше да продължават по скритото си радио. Но недоволството му потъна във всеобщото одобрение.

Джони се бе отдалечил от книгите. Взе жезъла си и го потупа с длан.

– По мое скромно мнение – (никак не изглеждаше скромен и смирен) – трябва да изработим споразумението сега, за да можем да решим дали офицерите и екипажа на толнепските кораби трябва да бъдат изпарени индивидуално по бавната процедура като пирати или просто да бъдат застреляни като пред военен съд.

Лорд Шлейм скочи с писък.

– Спри! – Свирепо фиксираше с очи другите представители на воюващите раси. Стояха точно зад него. Нищо не казаха. Просто седяха като зашеметени. След това осъзна, че дяволът бе казал „толнепски“ и не бе споменал нищо за обединените сили. Започна да протестира така, че опръска всичко наоколо с отрова. Дяволът бе отишъл твърде далеч! Само след миг лорд Шлейм ще го направи на пух и прах, но сега имаше нещо друго.

– Ти избра само почтените толнепи за долните си инсинуации! – яростно каза Шлейм. – Това категорично може да се определи като предубеденост и трябва да се санкционира от събранието. Има и други воюващи. Настоявам тези държавници да бъдат наказани като пристрастни и предубедени и за това, че съзнателно са нанесли обида на толнепската планетарна войска.

Джони спокойно му се усмихна и погледна към ботушите му, а после отново вдигна поглед към зъбатото му лице.

– Такова бомбастично поведение няма да поправи никакво зло. Държанието ти е обида за тези лордове. Внимавай как се държиш.

– Настоявам за отговор! – извика Шлейм.

Джони търпеливо въздъхна.

– Добре. Ще го имаш. По мое мнение силите на ховините, болбодите, дрокините, джамбичуите и хокнерите просто са били подмамани, най-вероятно с лъжливи изявления, за да сътрудничат на толнепите. След като по твое собствено свидетелство вашите кораби многократно ги превъзхождали по численост и след като твоят старши офицер, както заяви, е командвал тъй наречената обединена сила, а след убийството му друг толнепски офицер е поел командването, става съвсем очевидно, че те са били принудени да ви сътрудничат в тази атака заради превъзходството на толнепската флотилия. Тъй че, не можем да обвиним останалите раси. Те са само жертва и не могат да бъдат смятани, по мое мнение, по никакъв начин за пирати според допълнително уточнената дефиниция.

Сега! Сега бе моментът! Лорд Шлейм умееше да се възползва от подходящия момент. Ще смачка този дявол. Изправи се и се изпъчи. Зае стойката на достойнството и величието.

– Твоите аргументи, дяволе, се разбиват в скалите и поръсват земята с прах. Толнепският адмирал и толнепският капитан и екипажите на всички толнепски кораби никога по никакъв начин не са действали в разрез с указанията на централното толнепско правителство. Тъй че, стига с тези пиратски глупости и дайте да се захванем с истинската работа – обсъждането на условията по предаването!

Усещаше в устата си сладкият като отрова вкус на победата и триумфа. Само след няколко секунди всичко това ще приключи.

Сър Робърт недоволстваше.

Видя, че двамата малки сиви хора гледат в земята и нервничат. Дали не съжаляваха, че са им помогнали?

2

Джони погледна толнепа. Тъжно поклати глава.

Погледна към събранието. Всички се бяха облегли назад, отново им бе станало скучно. За кратко изглеждаше, че става нещо, което наистина ги засяга.

– Уважаеми лордове – каза Джони, – моля да ни извините за това

отклонение от главната цел на това събрание. Този... този толнеп абсолютно налага да приключим с маловажния въпрос за нападането на миролюбива планета. Затуй с ваше позволение, като че ли нямам друг избор, освен да разрешим тази малка неприятност.

Да, ами добре, давай напред. Не е много ясно накъде се развиват нещата, но продължавай. Иначе толнепът сигурно постоянно ще прекъсва работата. Тъй че, продължавай.

Джони въздъхна.

– Благодаря ви, уважаеми лордове. Много сте търпеливи.

След това се обърна към лорд Шлейм. Застана стабилно на крака и потупа с длан жезъла.

– Лорд Шлейм – тъй като вярвам, че така те наричат някои, – моля да покажеш заповедите, дадени на твоите адмирални и капитани.

Шлейм се изсмя.

– Прекрасно знаеш, че един пратеник не може да носи със себе си цялата документация на военната институция. Още повече, макар че ти като варварин няма да си много съгласен, един толнепски командир има свободата да взема самостоятелни решения, когато е на военна експедиция.

– Така и подозирах – каза Джони. – Няма никакви официални заповеди.

– Не съм казал това! – изсъска толнепът.

– Боя се, че каза точно това. Нямам друг избор, освен да продължаваме, тъй като ти ни бавиш за далеч по-важни неща.

Джони удари два пъти жезъла в дланта си. Прозвуча като два пистолетни изстрела.

По пътеката на секундата се втурнаха двама униформени механици, които тикаха миньорска количка. Беше позлатена. Върху нея имаше прожекционен апарат с внушителни размери, който също бе позлатен. Беше прожектор с атмосферен екран. Основното му предназначение бе да проектира снимки от минни шахти и тунели. Прожекционната светлина бе на същия принцип като при атмосферния кабел, с малка разлика. Светлината бомбардираше атмосферни йони, кондензираше ги в по-голяма или по-малка степен и се отразяваше. Така снимката се проектираше в триизмерно пространство и ако се знае мащаба, можеха да се измерват разстояния с доста голяма точност.

Механиците оставиха количката така, че да проектира в голямото свободно пространство отляво на Джони. Поставиха на невидимата маса близо до ръката на Джони многофункционален превключвател.

Поклониха се и се оттеглиха.

Бяха се появили и изчезнали толкова бързо, че лорд Шлейм не бе имал време да протестира. Но сега не пропусна да го направи.

– Протестирам срещу тази демонстрация на глупави циркаджийски номера! Не мога да позволя повече да заслепяваш това велико събрание...

– Шлейм! – строго каза Джони. – Няма смисъл да се опитваш да пречиш да се покажат доказателства, които добре знаеш, че не са в твоя полза.

Пратениците мърмореха. Сядай, Шлейм. Мирувай. Това май ще е интересно. Тихо, Шлейм.

Джони натисна два бутона. Проектора над вратата угасна и едновременно с това се появи изображението от снимката. Беше триизмерно, забележителна снимка в близък план на Руф Арсбогър. На пратениците им се струваше, че е застанал пред тях на празното пространство. Нямаше звук. Но те никога преди не бяха виждали миньорски атмосферен прожектор по простата причина, че психосите никога не продаваха неща за забавление и това бе миньорско устройство.

Лицето на Руф Арсбогър бе обсипано с белезите на някаква болест. Зъбите му бяха черни и единият бе счупен. Дрехите му изглеждаха така, сякаш ги бе извадил от боклукчийска кофа. Това бе една от многото снимки, направени от пилоти по време на дежурства във въздуха при реката Пургатоар. Беше снимана с радио-телефото камера. Снимките бяха оставени в стаята на Джони, за да се ориентира в положението, докато бе на легло.

Джони каза:

– Този човек член ли е на вашето правителство? Помисли, преди да отговориш, Шлейм. Това е ли някакъв министър или официален представител на военните?

Няколко пратеници се изхилиха. Този беше толкова отвратителен, че ако беше член на толнепското правителство... ама че работа!

Шлейм бе жегнат. Погледна снимката. Какво гадно същество! Да ти се доповръща! С все още леко заслепени очи заради светлините, които проблясваха от дявола, той намести с лапа филтъра си и пак се вторачи. Като че ли нещо му бе познато.

Взираше се толкова съсредоточено, сякаш наистина се опитваше да познае това член на правителството ли е или не. Няколко пратеника се засмяха на глас.

Това преля чашата. Шлейм гневно каза:

– Естествено, че не! Това мърляво същество би било изхвърлено от кое да е отделение на правителството на Толнеп! Ти ме обиждаш. Обиждаш Толнеп! Провеждаш целенасочена кампания, за да подкопаеш достойнството и значимостта на моята длъжност и моята планета. Протестирам...

– Тихо – успокоително каза Джони. – Само обърни внимание. Каза, че не е член на правителството и не е никакъв официален представител. Така ли е?

– Абсолютно! Ако смяташ, че...

– Тогава – каза Джони, – какво право има да дава заповеди на четвърт-адмирал Сноулетер?

Натисна друг бутон. Камерата сякаш се отдалечи. На сцената се появи движение. Показа се мостикът на „Плен“ заедно с диаманта, гербът на Толнеп. Адмирал Сноулетер стоеше пред ужасното същество Руф Арсбогър.

– Трябва да действаш самостоятелно, Сноулетер! Трябва да направиш това, което ще ти даде най-добри възможности да спечелиш нещо за себе си! Казвам ти да се спуснеш над тази база и да я завземеш за себе си! След като подчиниш планетатата под твоя власт, можеш да кажеш на всички останали да се разкарат оттук и да бъдат проклетни. Срини из основи това място. Хвани хората и ги продай. Парите ще са само за теб. Аз ще те прикривам. И независимо дали ти се харесва, така трябва да действаш! Властта е в моите ръце. И ще си разделим печалбите! Разбрано?

Сноулетер се усмихваше. Докосна шапката си на четвърт-адмирал за поздрав.

– На вашите заповеди!

Джони натисна още един бутон. Камерата се отдалечи още повече. Показа цялата обединена сила в небето над реката Пургатоар. Звукът бе изключен.

– Това е твоят адмирал, а това е флотилията – Джони натисна два бутона. Картината изчезна и отново светна прожекторът.

Пратениците бяха очаровани. Никога преди не бяха виждали атмосферен прожекционен апарат. Снимките съвсем изглеждаха като на живо. Да, това наистина беше толнепската флотилия. И адмиралът. Шлейм категорично го потвърди.

Изведнъж лорд Шлейм избухна.

– Това е фотомонтаж. Всеки може да направи фотомонтаж. Това тъй наречено доказателство...

– О, хайде, Шлейм – каза Джони. – С нерви и истерия нищо не се постига. Снимките бяха твърде ясни, за да са монтаж, както ти ги нарече.

Обърна се към пратениците.

– Както сами се уверихте, скъпи лордове, толнепският адмирал не е действал по заповед на своето правителство, а се е подчинявал на частна личност. Действал е за лична печалба, а не за своята държава. Тихо, Шлейм, не можеш да обориш доказателствата с шокиращо поведение. Приемете моите извинения за държанието му, уважаеми лордове. Той заслужава съчувствие. Този четвърт-адмирал Сноулетер, между другото, е чичо на полу-капитан Рогодетер Сноул и тъкмо той го е привлякъл в мероприятиято, което можем да докажем със снимки и следи, които са тук на разположение. Това е семейна работа и пиратското начинание очевидно се продължава от племенника.

Джони не им каза, че в току-що показаните снимки има още много неща, които не винаги бяха в подкрепа на неговата теза. Но съвсем ясно този, който бе подтикнал към действие Сноулетер, бе Руф Арсбогър.

– И така – каза Джони, – доказахме пиратските намерения. Флотилията е действала по разпореждане не на своето правителство. Ако имате още съвсем малко търпение, просто ще поискам от Шлейм незабавно предаване на толнепските кораби, след което ще можем да продължим с далеч по-подобаващите ни въпроси за пиратството и споразуменията. Шлейм, би ли повикал който там е командир в момента и би ли му заповядал незабавно да оттегли всички ваши кораби в една равнина, която ще назова...

– Трябва да си луд! – извика Шлейм. – Нашата флотилия има пълно преимущество в небесното пространство, а ти ми казваш да...

– ... Помогнеш да се сложи край на едно пиратско начинание – довърши Джони вместо него. – Уважаеми лордове, моля да ми простите, но явно този Шлейм ще отнеме още малко от ценното ви време, преди да се отървете от него. С ваше разрешение, бих искал да довършим тази неприятна работа.

Да, да. Няма начин, продължавай. По-късно ще се занимаем със споразумението. Бяха съгласни. Пратениците на останалите воюващи се спогледаха един друг, леко уплашени. В какво се бяха забъркали?

Двамата малки сиви хора вече не бяха повесили нос.

Но сър Робърт, наблюдавайки Шлейм, знаеше, че той далеч не е свършил. Използва момента да изсъска нещо в радиото си. Даваше заповеди, като че ли ги караше да се самоубият, разбивайки се в земята.

Трябва да беше мръднал нещо, защото говореше на психлоски.

Сър Робърт се извини и веднага отиде в контролния щаб, за да ги уведоми какво става. Каза им да бъдат нащрек и да удвоят защитата.

Първият малък сив човек се измъкна от залата и даде заповед на своя кораб да включи двете червени светлини и да смени радио сигнала на: „Внимание! Внимание! В този район в момента се провежда междупланетна, междугалактическа конференция. Всеки кораб или съд, навлязъл в тази зона, ще бъде наказан според междугалактическите закони. Неговото правителство или собственик ще понесат всички санкции, предвидени от закона. Внимание! Внимание! В този район в момента се провежда междупланетна, междугалактическа конференция. Всеки кораб...“

3

Лорд Шлейм никак не бе мръднал. Прекрасно съзнаваше какво прави. В момента прилагаше една дипломатическа максима, която казваше, че когато дипломацията се провали, остават военните средства.

През последните няколко минути му стана ясно, че ако продължава по същия начин, ще загуби. Затова промени целия си план рязко и внезапно.

Времената бяха смутни. Усети, че властта на малкия сив човек се е сгромолясала и нещата не са както преди. Тъй че спокойно можеше да не се съобрази със заплахата от страна на малкия сив човек. Това бе първото събрание на пратеници за годината и той бе напълно уверен, че властта на пратеници и сборни правителства е само привидна и не представлява истинска опасност за Толнеп – всички тези империи и държави бяха прекалено далеч.

Той току-що бе дал на полу-капитан – от днес капитан Сноул – пределно ясни заповеди. Бе използвал кодова дума, известна само на офицери с висок чин и висши служители на толнепското правителство. С определена комбинация от думи можеше да се предаде съвсем друго значение. Освен това бе използвал радио вълна, която бе хипер-недирекционна и бе известна само на толнепите. Улавяха я единствено приемниците на висши офицери и на дипломатическия корпус. На мостика на всеки голям военен кораб винаги имаше приемник, настроен на тази вълна. Имаше и заглушители в случай, че това не се окаже достатъчно стабилно.

Шлейм току-що бе заповядал на Рогодетер Сноул да изпрати корабите на другите воюващи до обектите, защитавани от земните, да събере всички толнепски сили и да поеме с пълна скорост към зоната на конференцията. Заповяда му да не се съобразява с никакви предупреждения на малкия сив човек.

Тъй като основната част от толнепските кораби бяха над Сингапур – доста близо, наистина – щяха да пристигнат след не по-късно от два часа.

В долния край на скиптъра си, противоположно на радиото, Шлейм имаше парализиращ лъч. Трябваше само да извие долния край на скиптъра и всички в залата, освен него самия, щяха да се парализират. Той носеше специални тампони в ушите, които при докосване щяха да преградят ушните мембрани. Цялото събрание зависеше от неговата воля. Трябваше само под някакъв предтекст да ги изкара навън в купата, тъй че и часовете да попаднат в обхвата на парализиращия лъч и при първия сигнал за пристигането на флотилията да извие скиптъра.

На Толнеп дипломатите се подбираха както по ум, така и по смелост. Щеше да вземе някакво оръжие и ако е необходимо, да си пробие път до контролното табло на защитния кабел със стрелба, след което да го изключи и да пусне своите кораби.

А що се отнася до онзи пулт за управление, изобщо не го бе грижа. За Толнеп щеше да е по-добре да го няма – нация, чиято икономика се гради върху търговия с робство, бе винаги под някаква заплаха и телепортацията много повече бе пречила досега на Толнеп, отколкото ѝ бе помагала.

Той самият бе на такова разстояние от дома, което спокойно можеше да се прелети с кораб. Същото се отнасяше и за останалите воюващи, освен това те щяха да бъдат принудени или да му се подчинят, или да умрат. А за останалите пратеници изобщо не го бе грижа как ще се върнат и изобщо дали ще се върнат. Още повече, мъртвите не говореха – било то пратеници или земни, особно когато бяха погребани.

Естествено, щеше да си направи труд да изтезва този дявол, за да се докопа до процеса на телепортация. Ако междувременно умре, какво от това.

Но най-хубавото в пялата работа бе това, че ако нещо се обърка, щеше да използва собствените аргументи на животното, за да се защити. Ще твърди, че Рогодетер Сноул се е оказал пират и не се е подчинил на заповедта му, а е дошъл тук на своя глава. Можеше да свали и екзекутира Рогодетер Сноул, а флотилията да остане под негово командване.

Сноул просто ще бъде пожертван за по-висшето от неговия живот добруване на страната. Това бе съвсем обичайна тактика в дипломатическите среди.

Шлейм можеше дори да унищожи с толнепската флотилия останалите воюващи, ако се наложи.

Планът бе пипнат отвсякъде.

Оставаше му само да измисли как да изкара цялото събрание навън.

Усещаше такава увереност в себе си, че дори не слушаше какво говори дяволът. Каквото да направи, нямаше да му помогне.

Лорд Шлейм търпеливо се облегна назад и с половин ухо слушаше продължилите разговори.

Дипломацията наистина бе изкуство. Но ако се провали, винаги може да бъде заменена с аргументите на силата.

Шлейм докосваше с пръсти дъното на скиптъра.

Напрягаше слух да долови първия рев на моторите на своята флотилия.

4

Забавиха се малко, докато механиците сменят енергийните капсули на атмосферния прожектор.

Пратениците отново заеха местата си, защото Джони се готвеше да говори.

– Скъпи лордове, високо ценя благосклонното ви разрешение да приключим с толнепския въпрос. Истински съм впечатлен от търпението ви. Уверявам ви, че съвсем скоро ще можем да преминем към въпросите, които са в истинската компетенция на такова събрание.

Много добре му идваше влиянието на чинкоските дискове, пълни с любезности от този род. Лордовете, с изключение на воюващите, бяха определено на негова страна.

Джони стоеше изправен под светлината на прожектора. Копчетата му блестяха. Обърна глава към лорд Шлейм и драконът му сякаш помырна.

– Толнепе – каза Джони с презрение, – имам няколко снимки, направени докато делегатите на конференцията представяха своите пълномощия. Смятам, че някои неща се нуждаят от обяснение.

Шлейм спокойно се бе облегнал на стола. Нямаше и следа от предишната му нервност.

– Продължавай, дяволе – каза той с почти приятен глас.

Джони внимателно го погледна. Откъде това внезапно спокойствие? Дали бе демонстрация на невероятен дипломатически самоконтрол? В крайна сметка, Шлейм бе хитър и добре обучен дипломат.

Джони сръчно докосна нужните бутони и на мястото на светлината от прожектора се появи нова триизмерна снимка. Беше забележителна. Пратениците повдигнаха глави и занадничаха един през друг. В празното пространство пред тях изникна в три измерения цялата система, където планетата Толнеп обикаляше в деветия пръстен. Огромното слънце – двойна звезда с малък спътник, кръжащ по голямата орбита, хвърляше двойни сенки върху голямата система от планети и луни. В психоската книга с координати името на системата бе посочено като Батафор („Сириус“ в древните книги на хората за съзвездията).

– Това Батафор ли е? – попита Джони лорд Шлейм.

Толнепът се изсмя.

– След като вие сте правили снимката, трябва да знаете. Защо питаш мен?

Джони посочи с жезъла си ховина, който седеше на втората редица.

– Може би кралският пратеник на ховините ще ни помогне. Това системата Батафор ли е?

От известно време насам ховинът съжаляваше, че участва във всичко това. Нацията му бе отдавнашен враг на толнепите и в минали времена бе пострадала много от нападенията им за набавяне на роби. Започна да подозира, че може би ще им изплатят известни обезщетения. Този „дух на Земята“ явно се бе погрижил да изключи другите воюващи, а той самият бе видял възможност да избегне критика, ако тук всичко се провали. А нещата определено отиваха натам. Най-добре да спечели малко точки в своя полза. Не виждаше никаква заплаха.

Той стана и се приближи. Джони му подаде жезъла си с включен лъч на върха.

Ховинът прокара лъча по системата.

– Аз разпознавам и свидетствам, че това е системата Батафор. Това е старото психоско име. В нашия край наричаме двойната звезда „Туино“, което на ховински език означава „майка и дете“.

Той докосна с жезъла планетния пръстен най-близо до слънцето.

– Това е Джубо, необитавана заради изключителната горещина и гравитационни пулсации.

Бързо посочи втория, третия, четвъртия и петия пръстен.

– Тези също имат имена, но не са важни. Не са населявани, защото

непрестанно са подложени на земетръси и вулканична дейност.

Посочи шестия пръстен – планетата, която бе почти изцяло скрита от двойното слънце.

– Това е Торгут, минна планета на психлосите. На времето е имала свое население, но са били унищожени.

Ховинът въпросително погледна към хокнера.

– Скъпи лорде, имаш ли нещо против да продължа?

Хокнерът повдигна рамене и напрегнато се засмя.

– Тъй като вече каза достатъчно, скъпи лорде, можеш и да споменеш какво е собственост на Хокнер!

– Много добре – продължи ховинът. – Седмата планета се нарича Холобан, част от Хокнерската Конфедерация. Осмата планета е Балор, една от нашите ховински планети.

Той насочи лъча надолу и погледна към лорд Шлейм. Но той просто повдигна рамене и каза:

– От теб ще стане превъзходен лектор по астрономия, лорде на ховините. Пропусна част от фауната и флората, но няма значение, продължавай.

Ховинът насочи показалката към деветия пръстен.

– А това, мога да свидетелствам, е Толнеп. – Пристъпи още по-близо. – Да, тези точки около него са петте луни, макар че едната не се вижда от този ъгъл. Толнеп е забележителна планета заради луните си, тъй като в тази система почти няма планети с повече от една луна. Заради състава им, отразителната способност на луните е доста особена. Двойното слънце излъчва нормалния светлинен спектър, но при отразяването му от луните светлината се измества в горната зона на спектъра. Толнепската цивилизация предпочита да работи на лунна светлина и да спи по време на директната слънчева светлина. Говори се, че не са туземци...

– О, пощади ни, пощади ни – каза лорд Шлейм. – След малко сигурно ще ни кажеш, че толнепите се люпят от яйца! Внимавай, ховине!

Някои от безпристрастните пратеници се засмяха. Шлейм пак печелеше благоразположението им.

– Десетата планета – продължи ховинът – е психлоска миньорска планета, Тунг. Някога е имала население, но то постепенно е било премахнато от толнепите преди идването на психлосите. Единайстата...

– Много ти благодаря, лорде на ховините – каза Джони. – Много ни помогна.

Ховинът понечи да се върне на мястото си, но Джони го спря.

Натисна друг бутон.

Във въздуха като с магия се появи ясен изглед от града. Сякаш се намираха в открито пространство над него.

– Това е Крид – каза ховинът. – Толнепската столица. Много лесно се познава – виждате ли как улиците лъкатушат и се преплитат? – Върна се и пак взе показалката. – Това е Домът на Плячката, законодателния им център. Виждате ли как отделните му части се извиват и пак се връщат. Това е типично за толнепската архитектура. Това е Грат, известният им обществен парк и тържище за роби. Този скален хълм с дупките в него е...

– Благодаря ти – прекъсна го Джони. – А ето и това, за което ще ни бъдеш най-полезен.

Натисна един бутон и снимката се смени. Снижи се надолу към парка и пратениците имаха усещането, че падат свободно надолу. Паркът оставаше неподвижен, но всичко около него се клатеше надолу-нагоре, сякаш беше гигантски пумпал. Камерата застана стабилно. Сега показваше само парка.

Виждаха се дългите блокове на тържището за роби, удобните места и ложи за купувачите. Но най-забележително бе огромният циферблат на часовник, поставен на края на хълма.

– Часовникът – каза Джони.

– А, да, часовникът – ховинът въздъхна и хвърли поглед към лорд Шлейм, но той спокойно седеше и се усмихваше изпод очилата си, галейки с пръсти скиптъра си. – Говори се, че часовникът е построен от кости на роби. Зъбните колела са изработени от огромно количество кости. През стъклата се вижда как се въртят. Говори се, че за построяването на онази граница са убити петдесет и осем хиляди жени роби...

– Имах пред вид какво показва часовникът – намеси се Джони. – Написано е на толнепски и предполагам, че можете да го прочетете.

– А, – възкликна ховинът, доволен, че Джони го прекъсна. Боеше се да не би лорд Шлейм да се нахвърли срещу него. – Часът и датата. Истина познавам толнепската бройна система. Снимката е направена преди около два часа. – Погледна часовника си. – Ако трябва да бъде точен, преди един час и петдесет и една минути. Направили сте я днес, с телепортационното устройство? – Вгледа се с учудване. – Няма друг начин.

– Покорно благодаря – каза Джони.

Взе показалката от ховинския лорд, който тръгна към мястото си. Погледна толнепа някак уплашено.

Джони натисна друг бутон. Появи се толнепската планета заедно с петте си луни. Снимката бе забележително детайлна.

– Лорд Шлейм, това планетата Толнеп и луните ѝ ли са?

Шлейм се засмя.

– Няма смисъл да отричам, нали така? Да, дяволе, няма нужда човек да е професор по астрономия като нашия приятел ховина, за да разпознае Толнеп и петте ѝ луни – отново се засмя безгрижно.

– Много добре – каза Джони. – Тогава, като жител на Толнеп и без съмнение привързан към луните ѝ, би ли ми казал коя ти харесва най-много.

Това внезапно отклонение постави Шлейм нащрек. Досега не следеше с особено внимание спектакъла. Флотилията щеше да се позабави още малко, но бе възможно да изпратят някой от корабите напред. Погледна часовника си. Попипа дъното на скиптъра. Усилено мислеше как да изкара пратениците навън, тъй че с едно завъртане на скиптъра да парализира и тях, и стражата.

– Ами боя се – каза Шлейм, – че у дома ме занимават доста по-сериозни неща от това да седя и да съзерцавам луните.

– А коя харесваш най-малко? – упорстваше Джони.

– О, без значение коя – отвърна Шлейм.

Джони се усмихна. Драконът върху шлема му блесна и сякаш помръдна, когато Джони се обърна към пратениците.

– Тъй като лорд Шлейм няма определени предпочитания – каза Джони и протегна ръка с лъча-показалка, – ще изберем тази. Азарт! – И той я посочи със светлинния лъч. – Забележете особените, подобни на кратери форми, тези пет елипси, които отличават тази луна.

Шлейм изведнъж се смрази. Азарт! Под повърността му лежах огромните работилници и хангари на цялата толнепска флота. Местните товарни кораби караха там частите на въздушните кораби и на Азарт ги сглобяваха. Мощните неатмосферни кораби на Толнеп дори не можеха да излетят от повърхността на планетата. Преди всяка доставка на материали или екипаж цялото небе буквално биваше преравяно за чужди разузнавателни кораби. Преди всяко изстрелване на космически кораб от самия Толнеп излитаха шпионски самолети и сканираха небето. Функцията, която изпълняваше Азарт, се пазеше в строга тайна. Как се е добрал този дявол до такава информация? Или просто е налучкал? Шлейм усети как става напрегнат.

Но в този момент изведнъж всичките му грижи се разсеяха. Дяволът със странния звяр на шлема каза:

– Мога ли да помоля всички лордове да ме последват навън? За ваше удобство са поставени столове. Смятам, че демонстрацията ще ви се стори много интересна.

Току-що дяволът по най-тъпашки начин бе разрешил проблема на Шлейм.

5

Лорд Шлейм изостана зад всички, за да се убеди, че никой не е останал в залата. Бе забелязал, че помещението има врата с ключалка. По-неже остана последен, беше съвсем естествено да я затвори и врътне ключа. Така вратите, които трябваше строго да наблюдава, ставаха с една по-малко. Освен това ще знае със сигурност, че никой няма от любопитство да се пъкне в почти изцяло шумоизолираната зала и да го изненада.

Всички пратеници излязоха. Тъй като бе в дъното на стаята, бе естествено да излезе последен. Дяволът бе изчакал останалите и също излезе. Малкият сив човек бе навън.

Но този проклет домакин! Възрастният мъж в шарените китайски дрехи бе събрал някакви книжа, които бяха на пода около стола му. Разбира се, списъци на гостите! Явно някой бе паднал зад стола, защото той го търсеше. Най-накрая го откри и започна да го чете. Вероятно се упражняваше в произнасянето на по-трудните имена. Тъй че, Шлейм трябваше да се престори, че бе изгубил нещо и се рови в джобовете си да го търси. Напрегнато чакаше домакинът да излезе. Явно той не го бе забелязал, защото спокойно си седеше, прокараваше пръст по списъка и мърмореше нещо. Няма що, страхотно време за репетиции, кисело си помисли Шлейм. След няколко минути ще забележат отсъствието му. Но трябваше да бъде сигурен, че стаята е празна. Лъчът едва ли можеше да проникне вътре. Освен това може би вътре има екрани – огледа се. В единия от ъглите горе имаше някакво устройство. Възможно ли е да е камера? Трудно бе да се каже. Осветлението не бе достатъчно. Проекторът може би също е камера. Не, най-добре да изчака, да не би някой да се намести вътре.

Най-после! Домакинът тръгна по пътеката към вратата с плавна походка, като продължаваше да си мърмори имена. Шлейм тръгна след него.

Толнепът почти бе стигнал до вратата, дори се протегна да я

затвори, когато домакинът спря.

Лорд Шлейм, застанал почти на изхода и изцяло погълнат от вратата, забеляза двама механици. Бяха същите, които внесоха прожектора. Бързаха да го преместят.

Сблъсъкът бе внезапен и силен.

Скипърът изхвърча от ръката на Шлейм.

Единият от механиците мярна зъбите му точно пред лицето си и повдигна ръка. Толненът нямаше никакъв шанс да я спре и тя се стовари върху устата му.

Последва неизбежна реакция. Ухапа го! Ухапа го силно, после още и още, яростно съскайки проклетия!

Механикът отскочи назад с вик. Политна, притиснал ръкав към тялото си с другата ръка и изчезна в някакъв коридор.

Вторият механик ужасено мрънкаше извинения на някакъв неизвестен език. Китайски? Посегна и вдигна от пода някакъв златен предмет и с трепереща ръка го подаде на Шлейм.

Шлейм го сграбчи. Веднага провери с ръка дупките на върха на скиптъра и пръстените върху долната част. Въздъхна с облекчение. Поне скипърът бе здрав!

Домакинът му изтупваше дрехите с отчаяни извинения. Махна нетърпеливо към втория механик, той чак тогава се окопоти и изкара количката с прожектора.

Шлейм отстъпи назад и се престори на обиден. Най-накрая залата остана празна и той успя да я затвори и заключи, без загриженият домакин да забележи.

Доктор Алън и една сестра свалиха якето на китайския „механик“ в болницата. Действаха много внимателно. Доктор Алън хвана подплатения ръкав и без да го докосва, отрязва го от якето и го пусна в една кана с широко гърло. По плата се виждаха капки отрова, която бавно се изцеждаше от подплънката.

Доктор Алън прегледа ръката. Каза на психлоски:

– Няма и дракотина. Добре, че сложихме кожената подплата. Постъпи много смело, Чонг-уон.

Вождът не обърна внимание на комплимента. Хвърли на пода тънък нож и малък лъчев пистолет.

– Ножът му бе скрит отзад на гърба, а пистолетът бе в ботуша. Сметнах, че не е лошо да му приберем и тях.

– Сигурен ли си, че не носи и нещо друго? – каза доктор Алън. – Не ми се ще да кърпя още някоя дупка в Джони.

– Няма нищо друго – каза Чонг-уон. – Най-много да фрасне някой по главата със скиптъра.

– Сигурен съм, че Джони ще избегне удара, ако се стигне до бой. Този лорд Шлейм е много опасно същество. – Посочи с ръка каната, където беше ръкава. – Сестра, прибавете го към колекцията, за да го използваме като противоотрова.

6

Полковник Иван лежеше в тъмното. Върху пясъчните торби, натрупани пред него, лежеше огнемет. Беше на първия завой на подземните коридори, които се преплитаха в лабиринт долу в базата. На всеки следващ завой зад него също имаше укрепления и защитници.

Брадата му беше опърлена. Ръцете му бяха покрити с мехури от изгаряния.

На петдесет стъпки пред него бе вратата на главния вход, от закалена стомана. Беше нажежена от обстрела. На всеки няколко секунди се чуваха изстрели.

Беше прибрал самолетите вътре в базата. Кога беше това – вчера? Горивото и мунициите бяха свършили и нямаше никаква полза да остават горе във въздуха. Пилотите бяха пръснати зад укрепленията.

Антената на радиото им вече не работеше. Май също от вчера. Струваше му се, че е било преди половин година.

Всяка мина, която бяха поставили отвън, вече бе експлодирала. Бяха хиляда. И макар че земята пред входа бе плътно покрита с обезобразени странни трупове, това не спря атаката.

Вратата се нажежаваше все повече. На места червеното бе преминало в синьо. Колко ли щеше да продължи това? Колко дълго щеше той да издържи на невероятната горещина, идваща от вратата?

Зачуди се какво ли прави сега маршал Джони.

Вождът на клан Фергус лежеше на здравата си страна и гледаше към лицевата страна на скалата. Нямаше отстъпление. Зад него тунелът минаваше в пещера.

Беше им останало само едно годно оръдие за противовъздушна стрелба. Вече не го използваша, за да стрелят във въздуха. Бяха го насочили към мястото, откъдето бе най-вероятно врагът да атакува укрепленията им.

Огнената буря в Единбург продължаваше да бушува и ревят ѝ заглушаваше стрелбата на оръдията. Колко ли още можеха да горят старите сгради?

Само до преди няколко минути мислеха, че са спрели врага. Високо, високо отгоре се виждаше нов кораб. Беше пристигнал току-що и пращаше надолу самолет след самолет, пълни с войска.

Над Единбург в момента бе останал да лети единствено Данълдин. Ето го, пристига от посока на Корнуол, където бе отишъл да зареди гориво.

Защо не бяха послушали Мактайлър, който искаше да евакуират всички в старата мина в Корнуол? От сантименталност към Единбург. Е, сега от Единбург сяха да останат само пепелища.

Вълна вражески трупи се събираше и се готвеше да нападне другия вход. Надяваше се Данълдин да оцелее. Шотландците, ако изобщо някой е останал жив, ще имат нужда от него. Вождът на клан Фергус не мислеше, че самият той ще има нужда от Данълдин. От едната му страна течеше твърде много кръв.

Чудеше се какво прави сега Мактайлър.

– Стреляйте отниско по първата вълна – каза той на артилериста. – Не спирайте, докато има муниции. Поне ще си спечелим слава!

Шотландският офицер в Сингапур се обърна към заслепени от светлината комуникатор и свали инфрачервените си очила.

– Не разбирам – каза той.

Толнепските артилеристи ги обстрелваха с оръдия, за да пробият дупка в атмосферния щит на север. Струваше им твърде скъпо. Бяха изгубили дванайсет танка, докато упорстваха. Но една група толнепи се бяха втурнали към далечния кабел и преди да успеят да ги спрат, пробиха широка дупка под него, макар че това струва живота на петима пехотинци.

Шотландският офицер бе абсолютно уверен, че следващата вълна атакуващи ще достигне до електроцентралата, ще изключи захранването и ще ги остави без никакво прикритие.

Но те внезапно се бяха оттеглили.

През последните двама месеца минути се занимаваха само със събиране на ранени и спасяване на съоръжения. Товареха ги в корабите, макар че земните бойни самолети и оръдия не ги оставяха на мира.

А сега се извисиха извън обсега им.

Толнепската флотилия кръжеше отгоре в небето. Преди няколко минути пилотите от противовъздушната отбрана докладваха, че всички кораби на останалите воюващи са се оттеглили – единият отлетял за Единбург и още три – за Русия. Сега горе бяха останали само толнепи.

– Тръгват си! – каза шотландският офицер.

Мината в Сингапур наистина бе изиграла ролята на примамка, която да отклони вражеските сили. И доста време нямаха почти никакви загуби, докато нападателите пострадаха тежко.

Докато наблюдаваше, се оттегли и последният им самолет. Не бяха оборудвани с херметически изолирани врати, за да могат да ги последват извън атмосферата.

В момента самолетите се приземяваха. Когато и последният кацна и моторът му угасна, настъпи тишина, която след цялата дълго продължила шумотевица усетиха болезнено. Чуваше се само пукането на атмосферния кабел.

В далечината на юг и на изток над древните останки от Сингапур се стелеше гъст черен дим.

– Корабите се насочват на запад! – извика по радиото офицерът от противовъздушната отбрана. – Леко на югозапад.

– Скорост? – попита шотландският офицер.

– Все още ускоряват. Чакай. Ще го изчисля. При този курс ще пристигнат в мината в Кариба. Сигурно нямат достатъчно запаси слънчева енергия, защото скоростта им е около две мили в секунда. Ще бъдат в Кариба след... трийсет и седем или трийсет и осем минути.

Шотландският офицер каза на комуникатора:

– Предупреди щаба в Кариба да очакват компания.

Пушеците около тях показваха какъв ад може да сее толнепската флотилия. Ако не беше защитния кабел, досега да са се превърнали във въглен поне десет пъти.

Някъде пееше птичка. Звучеше странно сред всички тези овъглени развалини.

Шотландският офицер се чупеше какво прави сега Джони. Каквото и да правеше, най-добре веднага да тръгнат към Кариба. Боже, как беше уморен. Тези толнепи играеха грубо! Ако така внезапно не бяха решили да се оттеглят, всички защитници на мината край Сингапур щяха да бъдат изклани за двайсетина минути при изключен кабел. Да, най-добре да идат в Кариба.

Нужно бе известно време, за да се настанят пратениците отвън. Някои трябваше да си сменят дихателните капсули, други поискаха да хапнат, трети решиха да се разходят и поогледат отвътре купата. Бяха любопитни, но приятелски настроени. Един дори бе стигнал до там да се пазари с един китаец от селото, защото искаше да купи кучето му. Никога преди не беше виждал куче и му хареса, особено след като го залая. Не разбираше защо китаецът, който не говореше психоски, му отказва. Пет хиляди кредита бяха много пари. С тях на Сплендорф, неговата планета, човек можеше да си купи къща с ферма.

Но сега всички бяха насядали по столовете, в това число и лорд Шлейм, който доста бе поскитал наоколо, неизменно с опряна на скиптъра брадичка.

Беше нощ. Платформата се осветяваше с миньорски прожектори. Пратениците бяха насядали по пейки и столове, наредени в полукръг извън опасния район на големия метален квадрат. Някои продължаваха да говорят помежду си, но не от скука.

Джони седеше по средата на платформата и някои се зачудиха дали няма да се изпрати някъде. От прожекторите копчетата му грееха, а същевото на главата му оживяваше. Това бе интересно дори за един отегчен лорд.

– Скъпи лордове – обърна се към тях Джони, – искам още веднъж да се извиня за това, че ви задържае тук. Но за да решим въпроса с Шлейм, боя се, че ще трябва да направим демонстрация. Това е демонстрация на прекомерен апетит. Позволявате ли?

Всички с изключение на лордовете на воюващите и Шлейм се засмяха. Демонстрация на апетит. Дали не беше някакво състезание по надяждане? Бяха ги виждали преди. Но да, при всички положения, продължавай.

Джони удари два пъти жезъла в ръката си. От сенките изскочиха двама механици с богато украсена миньорска количка.

Върху нея седеше дракон като този на шлема на Джони. Беше дълъг пет стъпки. Имаше крила. И врат. И главата му беше свирепа, със зяпнала зъбата уста, святкащи червени очи и рога. Цялото му туловище от главата до опашката бе покрито с шипове. Златолюспест дракон с огненочервена уста.

Механиците сякаш искаха да го свалят от количката, но Джони им

махна предупредително, сякаш драконът щеше да ги ухапе.

Шлейм се изхили. Макар че бе изцяло погълнат да слуша и наблюдава и почти не обръщаше внимание на това какво прави и говори Джони, Шлейм не се сдържа и се обади:

– Това не е жив звяр! Направен е от глина и е боядисан! Тук наоколо има още много такива – и той посочи към недовършените постройките, край които лежаха непоставени дракони. – Това е само празен образ!

Театър, боже мой! Нима този глупак си мислеше, че лордовете са деца!

Но лордовете го погледнаха неодобрително заради това, че се е намесил. Пратеникът зад него дори се наведе напред и каза:

– Тихо!

Шлейм се обърна да го огледа. Беше внушително същество, чиято генетична линия вероятно идваше от дървета. Кожата му наподобяваше кора и косата му приличаше на листак. Ръцете му бяха около една стъпка в диаметър. Шлейм реши специално да го наблюдава, когато направи своя ход. Оставаше още съвсем малко време.

– Простете на лорд Шлейм – каза Джони. – Той изживя известен стрес и не вижда много добре.

Сега бе ред на лордовете да се изхият.

– Звярът върху количката – продължи Джони – се нарича дракон. Ако погледнете към пулта за управление ей там, ще видите майка му.

Лордовете обърнаха очи към по-големия дракон, увит около пулта. Засмяха се. Майка му!

Сър Робърт седеше до вратата на контролното помещение. Зад него бе Сгормълонг, който размахваше някакви сводки и спореше със сър Робърт на нисък глас. Но сър Робърт отрицателно клатеше глава. Накрая каза на висок глас:

– Остави момчето на мира! – И Сгормълонг се прибра вътре.

Тази случка не остана незабелязана за Лорд Шлейм. Някой бе докладвал за приближаването на флотилията. Може би ще му се наложи да действа по-бързо от планираното. Изостри ухо към небето. При пристигането си трябваше да изстрелят нещо в атмосферата, което той да чуе. Това бяха инструкциите му.

– А сега благоволете да забележите – каза Джони, – че драконът в количката е различен от този върху моя шлем. – И той посочи към челото си. – Този малкият е нахранен.

Да, малкият дракон наистина имаше в устата си малко топче. Малко, кръгло, бяло топче.

– А този върху количката е гладен! – каза Джони. – Можете да отбележите тези факти за колекциите от флора и фауна в света. Това е Имперски Дракон! Храни се с луни и планети!

Шегата им хареса. Управниците винаги изяждаха планети и звезди. Имперска диета! Схващаш ли? Страхотна шегга. Пратениците се засмяха. Разбраха, че наблюдават алегория. Умно.

Джони пак махна предупредително на механиците и успокоително погали дракона по главата. След това изведнъж пхна ръце под врата и корема му, както ловеше с изненада диви зверове и направи няколко крачки назад с дракона. Доста тежък беше!

Механиците взеха количката и изчезнаха. Шлейм внимателно ги следеше, доколкото можеше да вижда под сенките. А, само се скриха и наблюдаваха. Добре, няма проблеми, като включи парализиращия глъч.

Джони бе оставил дракона в средата на платформата. И направи нещо изключително интересно. Наведе се над главата на дракона и му прошепна нещо в ухото.

– Много добре – каза на глас след това. – Знам, че си гладен. ТЪЙ ЧЕ, ИДИ ДА ИЗЯДЕШ АЗАРТ!

Без да забележи никой, Джони се пресегна към дракона откъм тази страна, която пратениците не виждаха и след като чу тихия глас на Ангъс „Сега!“, дръпна ръчката на часовниковия механизъм на бомбата в кутийка. Беше оставена в празния търбух на дракона и предврително нагласена за 5 минути. С нокъта на палеца на другата ръка проби капачето на една пушечна бомба, каквото използваша в мините, за да проследяват въздушни течения долу в шахтите.

Бял дим започна да излиза на талази от устата на дракона. Изглеждаше свирепо!

Джони слезе от платформата. Ангъс натисна бутон за изстрелване. Джони насочи жезъл към дракона.

– Върви. И не се връщай, преди да си изял Азарт! Хайде!

Жиците зажужаха.

Драконът, заедно с целия дим, потрепери и изчезна.

Обратният удар бе много слаб.

Джони погледна часовника си. Имаше още три и половина минути.

Върна се на платформата. Имаше един много, много студен участък там, където пространството бе съвпаднало с леденото пространство на Азарт.

– А сега, скъпи лордове, има ли някой от вас пиктофон, на който се доверява? – попита Джони. – Не искам да използвам нашите, тъй като

може да не им повярвате. Искам да взема на заем пиктофон, който може да бъде запечатан и никой да не може да подправи нишо.

Двамата механици се втурнаха и оставиха върху платформата жирокаса от един разузнавателен самолет. Джони помоли лорда от Фаулджопан да постави пиктофона в жирикасата. Лордът погледна пулта да се увери, че никой не натиска бутоните, погледна и към стълбовете да види дали не жужат жиците и се приближи до средата на платформата. Остави пиктофона в плота на жирикасата и както го бе помолил Джони, я заключи. Слезе от платформата.

Джони погледна към часовника си. Бяха минали седем минути. Драконът бе свален точно на повърхността на Азарт. Бомбата би трябвало да е експлодирала преди две минути. Със следващата телепортация трябваше да изстрелят пиктофона над луната, малко встрани.

– Сега! – каза Ангъс.

Жиците зажузаха.

Пиктофонът и касата потрепнаха и изчезнаха.

Нямаше обратен удар.

Цифрите на часовника на Джони бързо се сменяха. Трийсет и девет секунди.

Жуженето промени тон. Въздухът на платформата потрепна.

Появиха се пиктофонът и жирикасата.

Жуженето спря.

Имаше лек обратен удар.

Двамата механици дотичаха с количката, върху която седеше прожектора, тъй че да застане между пратениците.

– А сега ако позволиш, скъпи лорде – каза Джони на пратеника на Фаулджопан, – искам да те помоля да вземеш пиктофона, да го разпечаташ и да го отнесеш до прожектора. И моля те, за да сме абсолютно уверени, че това е твоят диск, запиши накрая няколко думи. След това провери дали в апарата няма друг диск или следа и постави твоя вътре. Ако обичаш.

Лордът на Фаулджопан направи всичко според указанията. Само каза:

– Пиктофонът е ледено студен.

Джони стаи дъх. Знаеше доста добре какви поражения е посяла бомбата. Но не можеше да бъде абсолютно уверен. Моментът бе критичен.

Натисна дистанционното управление. Прожекторите угаснаха. Картината от пиктофона се появи.

В тъмното пред тях стоеше триизмерно изображение на Азарт. Виждаха се петте елипси, по които се разпознаваше.

Тъй като бяха свикнали на бомби и експлозии, пратениците почти с безразличие очакваха да видят някаква висока кула прах и отломки. Повечето от тях дори не вярваха, че и това ще стане. Джони се бе държал толкова спокойно, толкова любезно. В никакъв случай не бе войнствено настроен.

В първия момент не забелязаха нищо странно. След това с напредването на картината от пиктофона се показва дупка. Дупка, появила се в горната дясна част на Азарт. Просто дупка. Не, имаше и малко черно по краищата ѝ.

Шлейм, наострил слух към небето, почувства лека тревога. Какво в името на петдесет дявола става тук? Но се успокои. Бомбите правеха бум! Нямаше бомби, които просто правеха дупка и нищо повече. Картината свърши и се чу гласът на лорда на Фаулджопан: „Това е гласът ми“.

– Театър! – извика Шлейм. – Занимавате се с глупости!

– Скъпи лордове – каза Джони. – Носи ли още някой пиктофон, който мога да използвам за малко?

Да, лордът на Дом имаше. Отиде да го донесе и повтори същата процедура.

Ангс коригира времето, прати пиктофона под нов ъгъл и го върна.

Лордът на Дом, малко уплашен, тъй като си представяше какво би могло да се случи с хиляда и двестата свята на неговата република, бе с леко треперещ глас, когато се записа.

Джони натисна бутоните.

В тъмнината пред тях се показва Азарт.

Около една стотна част от луната се бе превърнала в дупка, обградена от гъсти черни облаци. И точно преди края на картината, долу в ляво изглеждаше така, сякаш в кората се бе отворила врата, която не бе част от разрастващата се дупка.

Спотаени възгласи на ужас се разнесоха сред присъстващите. Но Джони нямаше намерение да изпусне положението от контрол.

– Виджате, скъпи лордове, драконът наистина е бил гладен – леко се засмя. – Но освен това той е и много послушен дракон. Казах му да изяде луната и той изяде Азарт. Наистина с него нямам никакви проблеми.

Ако ги бе залял с ледена вода, ефектът нямаше да е толкова смразяващ. Очите им се впиха в него с растящ ужас.

Шлейм наруши тишината. Беше се сетил, че разполага с нещо, което ще гарантира успеха му. В кошницата си имаше резервно оръжие, както и пиктофон. Преди малко бе попипал в ботуша си и откри, че оръжието му е изчезнало. По дяволите този валет. Ховинските роби не ставаха за нищо.

– Да ти кажа ли какво правиш в момента? – обади се той. Пращаш този пиктофон до някакъв модел, който предварително си оставил някъде в планините. И имаш хора, които го обработват както ти е угодно. Ти си измамник!

Шлейм наистина си вярваше. Но трябваше да е напълно убеден, преди да започне да действа решително.

– В кошницата ми също има пиктофон.

– Донеси го – каза Джони.

Шлейм се втурна към апартамента си. Набързо прерови кошницата си. А, вътре имаше не само резервно оръжие, ами и резервен скипър с парализиращ лъч, скрити на дъното. Можеше да остави единия под стола си, а другият да вземе със себе си, когато тръгне да изключва захранването. Ха-ха! Три гранати! След като включи парализиращия лъч, ще хвърли една в контролното помещение, а двете ще използва, ако някой изскочи от другите врати. Чудесно! В крайна сметка, на ховина роб му се размина измъчването. Добро момче.

Шлейм занесе цялата кошница до мястото си и я постави на земята. Внимателно я отвори, за да не могат да видят какво има вътре и извади пиктофона. Беше различен тип и модел, но работеше с дискове.

– Дяволе – каза Шлейм. – Сега ще бъде сложен край на измамата ти. Няма как да знаеш, понеже не си жител на сваятна планета, че на обратната страна на Азарт има огромен диамант с фар. Направен е от хипервънлов материал, за да служи като навигационно съоръжение и идентификационен белег. Практически никой не знае за него, освен флотските офицери. Стандартните ви пиктофони не могат да го уловят. А и нямате такъв, който улавя и хипер спектъра, и видимата светлина. Този пиктофон ще улови диаманта и фара. Вашият – не. Тъй че, естествено, на фалшивите ви модели нямате нищо подобно. На път съм да те изоблича като измамника на всички времена!

Звучеше самоуверено. Но преди да унищожи онова устройство, искаше да знае със сигурност дали това бе макет някъде в планината или наистина беше Азарт. Ако беше Азарт... дали може да разчита да разбере от мъченията тайната на телепортирането? Какво оръжие само!

Отиде до платформата, остави своята камера в жирикасата,

запечатана я и слезе от платформата.

Ангъс бе чул всичко. Промени координатите така, че камерата да обхване както обратната страна на Азарт, така и дупката.

Телепортира я и я върна обратно и когато обратният удар замря, лорд Шлейм се втурна към нея и провери дали нещо не е пипано. Всичко бе както го бе оставил.

Върна се при прожекционния апарат. Провери много щателно дали не е сложен друг диск. Записа върху своя „Това е лорд Шлейм“ и го вкара в машината.

Като че ли долови далечно бръмчене на мотори във въздуха.

8

Лорд Шлейм чувстваше, че нямаше да има никакъв диамант и никакъв фар на снимката, която щяха да им покажат след малко.

Те бяха видими само за толнепски очи и можеха да бъдат заснети само със специално пригодена толнепска камера. Ще използва момента, за да отвлече вниманието на останалите.

Да! В небето се чуваше слабо бръмчене на мотори. Флотилията ще бъде тук след няколко минути. Правилно бе разпределил времето си. Колко умно от негова страна. Но нали си бе заслужил репутацията на опасен дипломат. Много опасен при това.

Приблужи се до стола си и провери дали достига кошницата. Погледна събраните пратеници. Всички напрегнато протягаха шии, чакайки да видят снимката. Съвсем не бяха нащрек. Дяволът седеше пред всички и не бе скриван от прожекционния апарат.

Шлейм докосна с пръст долната част на скиптъра.

– Покажете последната снимка от измамния ви макет! – подигравателно каза Шлейм.

Джони натисна бутоните. Светлината угасна и се появи триизмерна картина на Азарт.

Беше от различен ъгъл. Показваше обратната страна на луната и част от лицевата. От филтрацията имаше леко синкав оттенък, но без съмнение бе Азарт. Изглеждаше така, сякаш се носи спокойно между тях.

Точно в центъра безпогрешно можеха да се разпознаят диаманта и фара, знака на Толнеп.

Шлейм зяпна от учудване. Нямаше измама. Това наистина бе

Азарт.

Единият от краищата на диаманта трябваше да сочи към вратата на хангар. Точно в този момент вратата му се отвори. Огромна, зееща дупка на пещера, изкопана от толнепите.

Луната се бе свила още повече. Приличаше на гигантски синкав балон, безпощадно притиснат от едната страна. Натискът ставаше все по-голям и свиването – все по-бързо.

Потъналата част се запълваше от нещо, което приличаше на черен газ.

След това от грамадната зееща врата бе изстрелян военен кораб! Макар че сигурно се движеше с огромна скорост, заради голямата му маса изглеждаше, че едва пълзи. Толнепски военен кораб от поне трийсет хиляди тона се опитваше да избяга в космическото пространство.

Но бе твърде късно. Явно вече бе засегнат от силите на разрушение, цялата му задна част бе всмукана навътре и изчезна.

Пред смразените погледа на пратениците целият кораб бе изяден от опашката до пода и металният му корпус се превърна в черни газове.

Започнаха да се отварят други врати на хангари.

Но записът стигаше дотук. Един последен облак черен газ от отчаяната разруха на кораба и се чу гласът на Шлейм: „Това е лорд Шлейм“.

Шлейм изписка. След това действа светкавично.

Запуши тъпанчетата си. Скочи. Завъртя долния пръстен на скиптъра си, бързо като картечница от ляво на дясно, за да ги смрази всички.

– Парализа! – изкрещя толнепът. – Не мърдайте! По дяволите, не мърдайте!

Не действаше достатъчно бързо! По-далечните пратеници започнаха да падат по очи.

Грабна другия скиптър от кошницата. Завъртя долния пръстен и го размаха около себе си, за да обхване и часовете.

Не падаха достатъчно бързо.

Шлейм се наведе към кошницата и извади трите гранати. С цялата си сила, която никак не бе малко, запрати едната през отворената врата на контролния щаб. Хвърли една към входа за купата. А третата захвърли към дявола.

Още докато гранатите бяха във въздуха – с такава бързина действаше – той бе извадил оръжието от кошницата. Прицели се към дявола – право в главата му от трийсет стъпки. С радост натисна спусъка.

Не стреля.

Лорд Дом, бълбукащо същество от предимно течен свят, скочи на

крака и се завтече към него.

Шлейм високо вдигна пистолета си, като се готвеше да го стовари върху Дом и да го разпльока. Толнепите бяха физически по-силни от всички присъстващи.

Джони хвърли брадвичката си като свистяща стрела. Твърдият ѝ тъп край смаза очните филтри на Шлейм.

Лорд Браул, масивният дървоподобен пратеник, който преди бе седял зад него, обвини около Шлейм широките си една стъпка в диаметър ръце и го стисна така, че кокалите му проскърцаха.

– Дръж го неподживен! – извика лордът на Фаулджопан. – Не му позволявай да докосва тялото си!

С удар на китката си фаулджопанът произведе отнякъде човкоподобен нож и пристъпи към Шлейм.

Толнепът се бореше, но огромните ръце здраво го държаха. Фаулджопанът огледа с капкоподобните си очи врата на толнепа.

– А, – най-накрая възкликна. – Ето къде е скрита капсулата!

Ножът му леко потъна и започна да реже. Започнаха да капят сиви капки толнепска кръв. Фаулджопан стисна раната и една крехка стъклоподобна капсула изскочи от нея. Беше непокътната.

– Капсулата му за самоубийство – каза фаулджопанът. – Трябваше само да се удари по врата от тази страна и щеше да е мъртъв. – Погледна укорително към Джони. – Ако го бе улучил с онази хвърчаща пръчка по врата, нямаше да имаме заложник!

Джони за пръв път заподозря, че нещата няма да се развият по неговия план и не вървят на добре.

Фаулджопанът се обърна към другите, които се бяха струпали около тях. Извика с крякащия си глас:

– Каква е волята на делегатите на тази конференция? Трябва ли този пратеник да бъде задържан от конференцията и осъден?

Замислиха се. Мислеха дълбоко. Гледаха се един друг. Някой подметка нещо за Член 32.

Джони само мислеше как да ги вкара вътре и да сложат край на войната, още сега. Нима тези лордове не разбираха, че умират хора? А що се отнася до Шлейм, та нали всички видяха, че използва оръжия? Но беше попаднал сред дълбокомислените идиотщини, с които се славеха правителства и съдилища. От небето дори се чуваше усилено се бръмчене, което застрашаваше собствената им безопасност.

– Предлагам да го осъдим според всички правила – обади се един от лордовете отзад.

– Всички ли са съгласни? – провикна се друг. Всички невоюващи извикаха „да“, а воюващите казаха „не!“.

– Значи обявявам – каза лордът на Фаулджопан, – че пратеникът на Толнеп е задържан от конференцията и трябва да бъде осъден по Член 32 за физическа разправа с членовете на конференцията!

Ревът в небето се чуваше съвсем силно. Джони си проправи път през тълпата и застана точно пред толнепа. Размаха един скипър пред лицето му.

– Това ли търсеше, Шлейм? Това е истинският. Другите бяха копия, които ние направихме. Залъгалки, както и останалите ти оръжия.

Шлейм се бореше и крещеше.

– Донесете ми някаква верига – извика фаулджопанът.

Джони се приближи до лицето на толнепа. Но фаулджопанът опипваше зъбите му, за да провери дали няма друга капсула, която да захапее. В момента, в който свърши, Джони отново каза на толнепа:

– Шлейм! Кажете на капитана си горе да се оттегли! Говори или ще ти натикам радиото в гърлото!

Лорд Дом се опита да отблъсне Джони.

– Това е затворник на конференцията! Не можеш да говориш с него, докато не бъде осъден. Член 51 от правителствените разпоредби за съдилищата...

Джони успя някак да се овладее.

– Лорд Дом, точно в този момент конференцията е заплашена от бомби! За вашата собствена сигурност настоявам...

– Настояваш? – каза фаулджопанът. – Виж сега, това са силни думи! Има определени процедури, които трябва да се спазват. А теб официално те информираме, че самият ти запрети предмет срещу пратеник. Тази конференция...

– За да му спася живота! – извика Джони и посочи към Дом. – Този толнеп шеше да му строши черепа!

– В онзи момент си позволи да действаш като отговорник по отбраната на конференцията. Не си спомням да сме те...

Джони си пое дъх. Трескаво мислеше.

– Бях назначен от планетата домакин, която има задължението да защитава живота на поканените делегати.

Естествено такава процедура нямаше.

– А, – каза лорд Дом. – Той има пред вид Член 41, задължения на планетата, отговорна за свиканите пратеници.

– Аха – каза Фаулджопан. – Значи не може да ти се предяви

обвинение. Къде е веригата?

Един от китайските часовои тичаше с миньорска верига. Двама пилоти го следваха с чифт тежки белезници.

– По Член 41 – отчаяно каза Джони – настоявам затворникът веднага да разпореда на своите атакуващи корби да се предадат.

Лорд Дом погледна към Фаулджопан. Той поклати глава.

– По Член 19 може само да се уреди временно прекъсване на огъня там, където съществува заплаха за сигурността на пратениците.

– Добре! – каза Джони. Знаеше, че рискува. Пратениците не бяха вече толкова приятелски настроени към него. Но ще рискува докрай. От това зависеха много човешки живота. Не само техните собствени, но и тези на досега оцелелите в Единбург. Натика радиото близо до устата на Шлейм.

– Обяви незабавно прекъсване на нападението, Шлейм! И кажи на капитана си горе да се оттегли!

Лорд Шлейм просто се изплю в тях.

Вързваха го с вериги. Някой бе открил в кошницата му резервен филтър и го бе сложил на мястото на изпочупените стъкла над очите му, за да може да вижда. Събориха го на земята. Приличаше на голямо кълбо. Виждаше се само лицето му. Бе свил устни и от устата му се чуваха само съскания.

Джони щеше да му кресне, че ако отказва да говори по радиото, ще изпрати на планетата му Толнеп един голям дракон, но мисълта, че тези думи могат да се окажат в нарушение на някой друг член, го спря. Опитваше се да намери по-подходящ начин.

Но за щастие лорд Дом без да иска реши въпроса, преди Джони да се обади.

– Шлейм – каза той, – сигурен съм, че на процеса ще бъдем много по-благосклонни към теб, ако заповядаш на силите ти да се оттеглят.

Това се бе опитвал да изкопчи лорд Шлейм.

– При това условие и ако капитанът там горе се откаже от пиратското си начинание и ми се подчини, можете да ми дадете радиото.

Беше му подадено под устата от Джони, на който по-скоро му идеше да го фрасне с него и да му избие гадните зъби.

– И никакви кодове! Само кажи: „Обявявам временно прекъсване на бойните действия“ и „Заповядвам ви да се оттеглите в орбита далеч от бойните зони“.

Шлейм огледа липата над него. Когато Джони натисна скритото копче на микрофона, за всеобща изненада повтори точно думите на

Джони. Но по лицето му едва едва пробягна хитра усмивчица.

Явно там горе си имаха някакви предварителни уговорки. От скиптъра долетя гласът на Рогодетер Сноул:

– Мое задължение е да попитам дали пратеникът на Толнеп не се намира под физическа заплаха или дискомфорт.

Спогледаха се. Очевидно толнепските разпоредби визираща такива внезапни и необясними промени в заповедите.

Шлейм, обвит до шия в тежки вериги, се усмихна:

– Мога ли отново да говоря с него?

– Кажу ми веднага да се подчини! – каза Джони.

Не искаше открито да заплашва планетата на толнепите в такова обкръжение и в такъв момент.

Шлейм отново повтори дословно думите на Джони.

Отново се разнесе гласът на Рогодетер Сноул:

– Мога да се подчиня само ако бъда сигурен, че живота и сигурността на личния пратеник на Толнеп са гарантирани и конференцията обещава да го изпрати невредим на Толнеп.

Фаулджопан каза на лорд Дом:

– Това просто означава, че не може да има екзекуция.

– По силата на член 42 – каза лорд Браул – въпреки това, може да има процес. Това е съвсем нормално. Предлагам да гарантираме безпрепятственото връщане на пратеника. Всички ли са съгласни?

Този път всички бяха единодушни с „да“.

Фаулджопан започна да се оглежда.

– Къде е... къде е...?

Малкият сив човек се появи. Взе скиптъра от Джони. Огледа лордовете един по един и тъй като всички кимнаха, заговори по микрофона. Най-напред каза някаква кодова дума, последвана от особено жужене, което идваше сякаш от ревера на костюма му. След това каза:

– Капитан Сноул, пратениците гарантират завръщането на вашия представител на Толнеп не след дълго и без никакви физически увреждания.

Гласът на Сноул:

– Благодаря Ви, Ваше превъзходителство. Моля уведомете пратениците, че ще се подчиня на временното прекратяване на бойните действия и ще се оттегля в орбита далеч от тази зона и всички други зони на бойни действия. Край на предаването.

Джони сочеше пратениците на другите воюващи. Тъкмо те вилнееха в Русия и Единбург!

– Лорд Фаулджопан – каза Джони, – убеден съм, че временното прекратяване на бойните действия се отнася за всички воюващи.

– А! – каза Фаулджопан. Помисли. – Няма гаранции, че горе има само толнепски кораби. Няма да бъде правилно, ако и другите не се съгласят.

Но болбодът, дрокинът, ховинът и останалите представители на воюващите посочиха сър Робърт, който в момента седеше на вратата на контролния щаб.

– Ние сме съгласни! – извика сър Робърт с отвращение към цялото това бавене.

Пратениците на воюващите започнаха да се оглеждат как биха могли да се свържат с корабите си. Отвътре изскочи тълпа комуникатори с микрофони, които едва не ги пометоха.

Заповедта за временна забрана на бойните действия се разнесе на всички езици до всички воюващи кораби.

Велики боже, въздъхна Джони. През цялото това време умираха хора. Положението все още бе много критично. Нямаше никаква гаранция, че бойните действия няма да бъдат възобновени, дори с по-голяма сила.

И кой беше този малък сив човек, който упражняваше такава власт над тях? Къде се вписваше той във всичко това? Кой беше? Какъв интерес имаше от цялата тази работа? Още една заплаха?

9

Пратениците изнасяха Шлейм, когато Куонг, будисткият комуникатор на сър Робърт, изтича до Джони.

– Сър Робърт ме изпрати да ти кажа, че след момент ще има масово преселение, да не се тревожиш. От половин час обсъждат въпроса в контролния щаб и преди малко издадоха заповеди. Стотици хора са затрупани в скривалищата в Единбург. Тунелите и входовете на укритието са се срутили от тежките бомбардировки. Не знаят колко са живите, нямат никаква информация. Казва, че било като срутена мина. Тръгват след няколко минути. Ако е нужно, сър Робърт ще се върне.

Джони усети как ледена ръка стяга сърцето му. Ставаше въпрос и за Криси и Пати. Ако още бяха живи.

– И аз тръгвам! – каза Джони.

– Не, не – запротестира Куонг. – Сър Робърт каза, че ще искаш да идеш с тях. Ще направят всичко по силите им. Каза да ти предам, че

оставя всичко тук в твои ръце.

В този момент настана суматоха. Сър Робърт изскочи от контролния щаб. Беше си сменил дрехите и сивото му наметало шумолеше при бягането.

– Довиждане, лорд Джони – каза Куонг и се втурна след сър Робърт.

Той беше в коридора и силно махаше с ръка:

– Хайде, хайде!

Доктор Маккендрик и доктор Алън забързано излязоха от болницата, като тичешком затваряха куфарчетата си. Алън се обърна, извика нещо на сестрата и продължи да бяга.

Ранените, които можеха да вървят, с куцукане и подскачане бързаха към подземния коридор.

Претичаха четирима пилота.

Часовоите, които до преди малко пазеха Шлейм, си викаха нещо един друг. Един войник с няколко пакета се втурна към тях, после всички изчезнаха.

Към подземния изход се забързаха и група офицери, току-що излезли от контролния щаб.

Изведнъж Джони осъзна бъркотевницата сред китайците. Майките връчваха бебетата на по-големите дъщери с няколко думи за напътствие и се втурваха към подземния коридор, който водеше към изхода. Мъжете бързо събираха някои необходими неща и си подвикваха един друг да бързат. Вързаните за каишки кучета, поверени на малки момчета, лаеха и се опъваха, недоволни, че трябва да останат.

Един самолет запали мотора. След това друг.

Трима шотландски пилоти изхвърчаха от контролния щаб. Навличаха в движение екипите си и стискаха в ръце карти.

И през цялото това време сър Робърт стоеше на изхода и викаше:

– Хайде! Бързайте!

От отворената врата на щаба долиташе гласът на Стормълонг:

– Виктория! Виктория! По дяволите, не оставяйте радиото без хора! Вземете всички помпи, с които разполагате. Всички атмосферни маркучи и помпи. Ясно ли е? Добре.

Една жена комуникатор го смени. Заговори нещо на пали.

– Хайде! – викаше сър Робърт на няколкото забавили се. – Бързайте, по дяволите, Единбург гори!

Един самолет излетя. Сър Робърт изчезна. Още един самолет. И още, и още, и още. От острия звук личеше, че се издигат за секунди със

свърхзвукова скорост. Джони се зачуди дали са оставили поне един самолет.

Лорд Дом се приближи до него. Голямото му, сякаш течено лице, изглеждаше загрижено:

– Какво става? Защо се изтегляте от зоната? Разбирате ли, че по време на временно прекъсване на огъня не се разрешава прегрупиране и преразпределение на силите, за да изненадате врага и постигнете преимущество при подновяване на бойните действия. Предупреждавам ви, че...

На Джони му се бе събрала достатъчно чинкоска любезност за деня. Тревожеше се за Криси и Пати. И бе загрижен за хората от селото му, които бяха заминали за Русия.

– Отиват да се мъчат да изровят стотици хора, които са затрупани под земята – каза Джони. – Не мисля, че правилата ви се отнасят до мирни хора, лорд Дом. А и да се отнасяха, дори вие не сте в състояние да спрете тези шотландци. Тръгват, за да се опитат да спасят оцелелите от своята нация.

Джони му обърна гръб и отиде в контролния щаб. Заради бързото заминаване вътре бе пълна бъркотия. Бяха останали само Стормълонг и будистката жена комуникатор. Тя бе свършила съобщението си и се бе облегнала на стола, с отпусната глава, изтощена. Бяха дежурили дни наред без почивка. Това бе първият промеждутък свободно време.

– А Русия? – попита Джони Стормълонг.

– Преди половин час изпратих там целия контингент от Сингапур. Взели са всичко, с което разполат. Разделят ги само Хималаите и след два часа ще са там. Не знам какво ще намерят. От два дена нямаме никаква връзка с Русия.

– А с Единбург?

– От един час нямаме връзка.

– Правилно ли разбрах, че изпращаш всички от Виктория в Шотландия? А какво ще стане със затворниците?

– О, дадоха на Кер лъчева пушка. – Забеляза погледа на Джони. – Кер каза, че само да мигнат с очи, ще им пръсне главите. Оставили са онази старица от Лунните Планини да се грижи за храната им. И всичките ти ценни записки са на сигурно място – щеше да добави „тук“, но забеляза на вратата лорд Дом, който го гледаше.

Лорд Дом каза:

– Не искам да се натрапвам, но без да искам чух. Да не би да сте оставили цялата зона, целия континент, може би цялата планета, без

въздушна отбрана?

Джони повдигна рамене и посочи към Стормълонг.

– Тук сме аз и той.

Това стресна лорд Дом и той леко потрепери.

Стормълонг се засмя и каза:

– Че защо? Това прави два пъти повече от преди. Не много отдавна имаше само един – той! – и той посочи към Джони.

Лорд Дом премита. Вторачи се в Джони. Младият мъж изобщо не изглеждаше разтревожен.

Лорд Дом се върна и разказа за това на колегите си. Изцяло обсъди-ха въпроса помежду си.

Решиха, че няма да е лошо внимателно да наблюдават Джони.

10

Джони застана пред вратата на контролния щаб и се огледа. Колко тихо изглеждаше.

По-големите китайски деца бяха успокоили малките и ги бяха сложили да спят. Кучетата не се обаждаха, уморени от неотдавнашното вълнение. Пратениците се бяха оттеглили в апартаментите си с изключение на тези, които пазеха Шлейм. Не се виждаха никакви часовои. Мястото изглеждаше запустяло, макар че още не бе станало късно.

За човек, израснал сред спокойствието на планината, сегашната тишина бе добре дошла.

Може би след нея щеше да последва буря, но все пак бе тишина.

Твърде много неща го занимаваха едновременно, за да има вътрешно спокойствие. Кой знае какво щеше да последва след процеса на пратениците? Нямахме им вяра. Какво ще стане след като приключи „временното прекъсване“ на войната? Какво ще намерят в Единбург? В Русия? Казваше си, че е най-добре да не мисли дълго за последните две места, защото какво полза да се отдаде на притеснения и скръб?

Онази книга, която отдавна бе чел, казваше всичко да се прави едно по едно. Добър съвет.

Психло! В последно време бе понесен от такова торнадо, че въпросът за Психло го занимаваше само като някаква притъпена болка. Има ли опасност от контраатака? Или не?

Ха! Това бе чакал от много време. Разполагаше с телепортационно устройство, което работи отлично. Няма самолети във въздуха, няма

включени машини. Психло! Още сега ще получи решението на въпроса със заплахата от Психло.

Тръгна към пулта и едва не връхлетя върху Ангъс. Шотландецът седеше сред море от светлина и работеше усилено с някакви пръчки и колела. Не вдигна поглед, но знаеше, че това е Джони.

– Докато ти се занимаваше с Шлейм – каза Ангъс, без да дава почивка на чевръстите си пръсти, – паркирах един пиктофон на един толнепски връх, за да наблюдавам какво става на онази луна. Реактивните двигатели не пречат на телепортирането – само телепортационните. Тъй че, просто го изстрелях. Но това бе единствената ни жирокаса, тъй че правя още една.

– Ангъс – каза Джони, – сега ще разберем какво е станало на Психло. Имаме устройството, имаме и време.

– Дай ми около половин час – каза Ангъс.

Джони видя, че Ангъс няма нужда от помощ, а самият той нямаше намерение да седи със скръстени ръце и да гледа.

На път към стаята си надникна в болницата. Бяха оставили една възрастна шотландка като сестра и тя мърмореше, че не са я взели в Единбург. Като влезе Джони, беше при един пациент.

– Време е за инжекцията ти! – каза тя заплашително.

Джони разбра, че не е трябвало да идва. Искаше само да види как са ранените.

Двамата с фрактури на черепа лежах на леглата си. Изглеждаха добре. Но понеже бяха шотландци, а не ги бяха взели, гледаха мрачно. Двамата обгорени артилерийци също изглеждаха добре, но като шотландци не искаха да стоят тук, когато Единбург гори.

– Свали си наметалото! – заповяда сестрата. Свали му превръзката и огледа раната от стрелата.

– Ха! – разочаровано каза тя. – Няма и белег да остане.

Накара го да глътне от белия прах с вода. Заби инч от иглата в здравата му ръка и изпразни спринцовката В комплекс наведнъж. Премери температурата и пулса му.

– Съвсем здрав си. – Прозвуча като присъда.

Джони доста се бе поупражнявал в дипломация през изминалия ден. С увиснали на гърба наметало и шлем каза:

– Истински се радвам, че останахте. Може да ми трябва доста помощ да защитаваме района.

След моментно учудване всички отведнъж се съживиха. Естествено, че може да разчита на тях! Като излезе, оживено обсъждаха какво би

могло да се направи и се усмихваха – дори сестрата.

След масовото изселване на възрастните китайци Джони не очакваше да намери господин Цунг. Но той бе на поста си. Бе оставил на леглото синьо яке и други неща, с които Джони трябваше да се преоблече. Кланяше се и грееше в усмивка. Пъхнал ръце в ръкавите си, клатеше се нагоре-надолу като помпа.

Опитваше се да каже нещо, но английският не му достигаше. Изведнъж хукна нанякъде и се върна с вожда Чонг-уон.

– Е, поне ти си тук. Мислех, че никой не е останал.

– О, не, не – отвърна вождът. – Всички координатори заминаха. Но ние имаме гости, няма как. Пратениците. Тъй че, останахме аз и един готвач, един електротехник и двама артилерийци. – Започна да брои на пръсти. – Трябва да сме около десет. Но имаме един проблем. – Видя, че Джони застана нащрек. – Храната. Мислех, че ще трябва да храним всички пратеници и се приготвихме да им сготвим най-изисканите китайски ястия. Но те не ядат такива неща. И сега имаме толкова много храна, а няма кой да я яде. Много лошо.

За хора, които векове наред са гладували в планината, това сигурно бе трагедия.

– Нахранете децата – каза Джони.

– О, вече ги нахранихме, нахранихме ги – каза вождът. – И кучетата нахранихме. Но остана още ужасно много. Ще ти кажа какво ще направим. Има един празен апартамент. Ще ти сложим маса за вечеря и ще те нахраним чудно.

– Имам работа – каза Джони.

– О, никакъв проблем, никакъв проблем. Много е стилно да се яде късно. Готвачът ще остане толкова доволен. Ето – и той се стрелна зад вратата и се върна с поднос с пилешка супа и малки хлебчета с месо. – Няма психоска дума за между-яденетата. Помогни ни.

Джони се засмя. Ако такива бяха всичките им проблеми, животът щеше да бъде постоянен празник. Седна на стола и започна да яде закуската. След като бе нагласил малката маса, Цунг пак се бе върнал към поклоните.

– За какво се кланя? – попита Джони.

Вождът махна с ръка и Джони видя, че е инсталиран четвърти екран, което правеше два екрана в залата за конференции.

– През цялото време, докато ти бе в залата, той седя тук и едва не умори Координатора да му превежда. Имат дискове със записи на всичко. Вторият екран е поставен така, че да се виждате и ти, и пратениците.

Аз надзърнах един-два пъти...

Господин Цунг упорито се опитваше да го прекъсне. Вождът преведе:

– Иска да знаеш, че ти си най-добрият ученик, когото някога е виждал. Казва, че ако ти си бил имперски принц на Китай и неговото семейство не е било прогонено в изгнание, Китай все още е щял да съществува.

Джони се засмя и щеше да му върне комплимента, но Цунг говореше много бързо и измъкна нещо от ръкава си.

– Иска да те помоли нещо – преведе вождът. – Иска да си поставиш отпечатъка на тази хартия – т.е., подписа.

Разгърна хартията. Бе изпълнена с китайски йероглифи.

Вождът вдигна въпросително вежди и преведе по смисъл съдържанието на хартията.

– Пише, че одобряваш отмяната на заточението на неговото семейство, наложено от имперския съд и препоръчваш да бъдат отново назначени като съветници на главното правителство на планетата и твои лични съветници.

– Аз не съм член на правителството – каза Джони.

– Знае, но иска ти да се подпишеш. Предупреждавам те, че има двама братя и няколко други роднини. Всички са обучени в дипломация и други подобни. О, казва, че имало още един лист хартия. Да. Този възвръща ранга им на мандарини на Синьото Копче – това всъщност им позволява да носят кръгла шапчица със синьо копче на нея, което означава, че са благородници. Валидно е. Наистина са благородници.

– Но аз не съм... – започна Джони.

Господин Цунг изрази протеста си в около шест вида трели.

– Казва, че не знаеш какъв си. Постави тук отпечатъка си, а той ще свърши останалото.

Джони каза:

– Но аз не притежавам такава власт. Войната още не е свършила. Ни най-малко. Аз...

– Казва, че войните са войни, а дипломацията – дипломация. И играта няма никакъв смисъл, когато свърши. Ако бях на твоето място, лорд Джони, щях да подпиша. Всички учат психоски и английски. Това е неговият шанс да постигне една хиляда и сто годишна цел. Ще ти ги прочета дума по дума.

Е, Джони си помисли, че може би без господин Цунг изобщо нямаше да успеят, затова поиска четка и ги подписа, а вождът Чонг-уон

стана свидетел.

Господин Цунг с благоговение сгъна хартията, покри я със златен брокат и я прибра, сякаш беше скъпоценен камък.

– А, да – каза Джони на излизане. – Има още нещо. Кажете му, че страхотно ми хареса онази приказка с дракона, който изял луната.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

1

Психло!

Родната планета на двеста хиляди свята.

Центъра на империя, управлявала и доминирала в продължение на триста и две хиляди години над шестнайсет вселени.

Психло. Тя бе причината за унищожението на хората.

Какво се бе случило с империята и дали изобщо нещо се бе случило?

А с Психло? Ако все още съществува, какви планове крои?

Заплашва ли ги опасност оттам или не?

Бяха се чудили в продължение на една пяла трудна и изпълнена с вихрени събития година. И през тази година мисълта за Психло бе като досадна муха, която не можеш да отпъдиш.

А сега най-после щяха да разберат.

Бледа светлина осветяваше купата. Металът върху платформата хвърляше слаби отблясъци. В небето не се чуваше ни един мотор. Звездите над тях ярко светеха.

Ангъс и Джони се спогледаха. Сега вече ще знаят.

– Първо ще огледаме мините и ще видим има ли действащи платформи за телепортация – каза Джони. – Може би има някакъв индикатор, който ще ги алармира. Трябва да сме внимателни, да не се приближаваме прекалено близо до някакви обекти.

Според книгата с координатите имаше платформа за телепортиране на Лузит, психлоски миньорски свят, населяван само от миньори. Планетата бе голяма, но далеч от Психло.

Поставиха новата жирокаса на платформата, вкараха пиктофона и изчислиха координатите на четиресет мили от психлоската платформа на Лузит. Натиснаха бутоните и изстреляха пратката.

Жиците зажузаха.

Жирокасата се върна.

Обратният удар бе съвсем слаб.

Джони вкара диска в атмосферния прожекционен апарат, който не бяха преместили отпреди.

Натисна бутона.

В първия момент и двамата с Ангъс решиха, че не са изчислили правилно координатите и са пратили жирокасата в мина. От четиресет мили разстояние трудно се забелязваха подробности. Джони промени фокуса.

Беше дупка!

Не мина, а дупка. Телепортационният стълб бе наклонен под невъзможен ъгъл.

Но иначе се виждаше само една дупка на повърхността на планетата, нямаше и следа от куполи на миньорски лагери.

Джони се зачуди да не би в различните планети да строяха различни лагери. Може би платформата в Лузит е отдалечена на мили от мината. И все пак психосите бяха много педантични по отношение на разположението на миньорските си лагери. Обикновено цялата администрация на планетата бе разположена около платформата за телепортиране. Там съхраняваха цялата документация и книгите, там бяха основните работилници, там живееха ръководните кадри.

Само една дупка. Беше доста голяма, но все пак дупка като всяка дупка.

Избраха друго място за телепортиране: Меркогран в Петата вселена. Бе обозначена като планета, пет пъти по-голяма от Земята, но с по-малка плътност.

Изстреляха жирокасата и я върнаха.

Джони включи прожекционния апарат и веднага се видя, че става въпрос за нещо съвсем друго. Трябваше да уголемят снимката, за да се вижда по-добре.

Лагерът в Меркогран бе разположен близо до планинска верига и явно бяха паднали лавини, които бяха затрупали голяма част от площта на миньорския комплекс.

Джони още повече увеличи картината. Ето! В долния десен ъгъл! Виждаше се кръглият купол на лагера. Лежеше на земята като счупена чиния за супа. Имаше телепортационен стълб и около него – изгорени жици. И нищо друго.

Досега не можеха да си извадят никакво по-общо заключение. Знаеха само, че тези два централни лагера и телепортационни устройства не работят.

На посоки избраха още една планета – Брелотон. В справочника пишеше, че планетата е обитаема, има собствено население, управлявано от психоско „регентство“ вече повече от шейсет хиляди години.

Изчислиха координатите на четиресет мили от телепортационното

устройство и изстреляха жирикасата.

Не бяха подготвени за това, което видяха. Атмосферният прожекционен апарат им показа град, където в центъра се бе издигала върху хълм платформата за телепортиране.

Сгради, които сигурно са били здрави и солидни, бяха вдигнати във въздуха. Простираха се около хълма. Сгради, които трябва да бяха високи поне две хиляди стъпки, се бяха срутили като плочки от домино в град, където навярно са живели един милион същества.

Остатъците от телепортационното съоръжение ясно се виждаха. Платформата бе дупка. Стълбовете бяха наклонени навън.

Куполите на лагера, разположени в близост до хълма, са били вдигнати във въздуха и лежаха захвърлени. Така подземната част на лагерите ясно се виждаше.

Като увеличила лагера, забелязаха поникнала в дупчиците трева, вероятно от преди година.

Нямаше никакви следи от живот.

Джони седна и се замисли. Помоли Ангъс да намери снимки от реката Пургатоар, заснети от самолетите. И снимки на американския лагер.

Ангъс ги донесе и Джони ги погледна. Дупка на мястото на платформата, наклонени навън стълбове, вдигнат във въздуха град в радиус от петдесет и повече мили.

– Знаем какво се е случило – каза Джони. – И цяла нощ да снимаме психоски планети, все това ще виждаме. Дай ми този компютър. Ще надзърнем на Психло на Ден 92 миналата година.

Светлината. Движи се приблизително със скорост 5,869,713,600,000 мили в година. Светлината, която е излъчена от Психло през онзи ден все още пътува в пространството. Могат да я изпреварят малко и да изпратят пиктофон. Така ще видят какво се е случило на Психло в онзи ден.

Преди няколко дни бе изминала една година от Ден 92.

Трябва да изберат страничен ъгъл за фокуса. Трябва да избягнат близост с небесни тела, за да не влияят върху касата гравитационни сили и да може да се задържи на едно място две-три минути. Не, нека рискуват и я оставят петнайсет минути, като се надяват да се върне.

Отне им известно време да направят приготвленията. Трябваше да изчислят увеличението, да настроят топлинните сензори и да пресметнат всичко с точност до секундата.

Изстреляха жирокасата.

Жиците започнаха да жужат и не спряха, докато не извикаха обратно касата.

Пристигна!

Малко встрани от центъра на платформата, но все пак пристигна. В нетърпението си Джони протегна ръка към нея, но Ангъс го спря. Ледено-студеният метал можеше да му смъкне кожата. Най-добре да изчака да се затопли, тъй като ако го отворят студен, дискът може да се повреди от внезапната смяна на температурата.

Все едно да измъчваш жаден човек, като му тикаш вода под носа, но не му даваш да пие.

Най-накрая прожектираха диска. Каква невероятна снимка! Мислех, че ще е размазана, както ставаше при заснемане на топлинни вълни. Но светлината, пътувала повече от година, бе кристално чиста и ясна.

Видяха имперския град на Психло. Кръгли трамвайни линии, улици, които слизат от високото и опасват града като колани. Дори градският им дизайн носеше идеята за миньорство.

Огромната, задъхана планета Психло! Седалището на властта на всички вселени. Огромната, жестока лапа, която одираше кожата на много планети и народи навсякъде. Триста и две хилядното чудовище се бе излегнало в своята грозна и садистична мощ!

Нито Джони, нито Ангъс бяха виждали до този момент толкова огромен жив град. Сто милионно население? Или наброяваше билион? Не планетата, а само градът, разположен над по-ниската равнина. Ами трамваите! Линиите им се пресичаха по кръгови спирали. Коли, които изцяло приличаха на минни кбли, само че бяха пълни с хора. Тълпи по улиците. Тълпи! Не ставаше въпрос за вълнения. Просто тълпи от психлоси. Някога да си виждал толкова много народ? Дори от малките размери на снимката се виждаха тълпи!

Бяха зашеметени. Направиха сравнение със собствените им разрушени градове. Изобщо не можеха да се сравняват.

Каква арогантност, да се осмелят да нападнат нещо толкова внушително и грамадно.

Бяха толкова впечатлени и изпълнени със страхопочитание, че забравиха да гледат към устройството за телепортиране. Пропуснаха началото и трябваше да върнат малко диска.

Настроиха положението на прожекционния апарат така, че да получат уголемена и фокусирана картина на платформата за телепортиране на Психло.

И след това видяха цялата поредица от събития от момента, в който Джони бе препуснал с Уиндсплитър през платформата на Земята.

Първо видяха психоските работници, които тичаха да освободят платформата за полугодишната пратка от Земята. Летящите платформи чакаха, за да натоварят ковчезите и персонала. Леко трепване и на платформата се материализираха психоските, които Джони и Уиндсплитър бяха съборили.

След това малко кълбо дим.

Психоските работници отстъпиха назад.

Бе задействан силов екран! Над платформата мигновено се затвори купол, за да задържи вътре малката експлозия. Не бе възможно да е атмосферен кабел. Беше някакъв потрепващ, искрящ екран. Напълно прозрачен.

Камионите бяха успели да запалят моторите, преди да се случи нещо друго. Един голям камион за спешна помощ се бе стрелнал близо до платформата, очевидно за да се справи с малката експлозия. Изтече цяла минута.

След това първият смъртоносен ковчег избухна! Огромна „планетна“ ядрена бомба, поставена в легло от мини.

Силовият екран издържа.

Пожарът остана под купола. Жестокият взрив и кипящите пламъци дори не бяха разширили екрана.

Още един удар от избухването на втората скрита в ковчег планетна бомба.

Екранът издържа! Велики боже, какъв напредък, за да построят такъв екран! Каква ли енергия бе необходима за захранването му.

Още един взрив под купола. Третата ядрена бомба. Стари, мръсни атомни бомби.

Екранът издържа.

Психоси от близо и далеч препускаха към него.

Най-близките бяха съборени на земята от взривните вълни, преминали през екрана.

Избухна и бомбата от четвъртия ковчег.

Екранът все още бе здрав.

Но от предалата се взривна вълна камионът за спешна помощ бе издухан назад. Прозорците на околните сгради се счупиха.

Земята трепереше сякаш от гигантски земетръс.

Една близка сграда изведнъж се срути, сякаш нещо отдолу я бе засмукало. Последваха я и други сгради.

Петата бомба избухна!

На забавен кадър се видя как отначало само една част, а после цялата сцена бе обхваната в кипящи атомни пламъци.

Не, нещо повече! По цялата равнина започна да избухва разтопен пламтящ огън.

Бързо увеличиха ъгъла.

Целият имперски град Психло потъваше и пръскаше наоколо океани разтапящ всичко огън. Кръглите трамваи, тълпите, сградите, дори извисяващите се скали бяха удавени в течни жълтозелени пламъци.

Увеличиха ъгъла още повече.

И видяха как цялата планета Психло се превръща в едно радиоактивно слънце!

Записът свърши. Седяха, онемели.

– Боже мой! – каза Ангъс.

Джони седеше безмълвен. Повдигаше му се. Психлоси или не, той току що бе видял резултата от техните смели планове и рискове от преди година и чувството за вина го стисна като студена ръка за гърлото. Не беше лесно да поемеш отговорност за толкова много разруха и унищожение.

Мислеше, че бомбите ще съборят административните сгради на компанията, най-много имперския град. Но и през ум не му бе минавало, че ще създадат ново слънце.

– Какво е станало? – попита Ангъс.

Джони погледна в земята.

– Издърпах десет фитила от ковчезите. Не искахме да поставяме предпазители с часовников механизъм, да не би случайно да избухнат на земята. Знаехме, че бомбите са леко повредени. Изтичаше радиация. Бяха старя, касите им бяха стари. Докато ги поставяхме, бяхме в антирадиационни екипи.

Махна с ръка.

– В схватката изпуснах фитилите на платформата. Забравих ги. Сигурно са били леко радиоактиви. И като са стигнали на платформата на Психло, предизвикали са малка експлозия и дим. Те са предизвикали слабия обратен удар миналата година.

И са задействали силовия екран, за който братята Чамко бяха споменали. А този силов екран е бил достатъчно здрав и силен, за да издържи на толкова мощни експлозии.

Четох в една книга, която Чар ми даде, че кората на Психло е прорязана от изоставени минни шахти и тунели, направо като решето.

Наричат го полу-сърцевинно копаене. Малко по малко са се спускали все по-дълбоко и по-дълбоко към течното ядро на Психло. Петата експлозия е проникнала до ядрото. Следващите пет са избухнали там.

Мисля, че ядреното оръжие действа единствено, като стимулира верижна реакция. И освен че кората на планетата се е взривила, ядрото може би все още гори. Може да гори още милиони години.

Психло вече не е планета, а пламтящо слънце.

Ангъс кимна.

– И всички телепортационни станции на Психло, без да знаят какво се е случило, са спазили графика и са изстреляли пратките си на радиоактивното слънце, унищожавайки се сами.

Джони кимна, леко изтощен.

– Точно както и ние постъпихме една година по-късно. – Потръпна. – Търл се изстреля на един гигантски пожар. Горкият Търл.

Точно тези думи изведоха Ангъс от вцепенението.

– Горкият Търл! След всички гадости, които направи отвратителния дявол? Джони, понякога ти се чудя. Запазваш невероятно хладнокръвие и изведнъж изгърсиш нещо от рода на „горкия Търл“!

– Сигурно е ужасно да умреш по този начин – каза Джони.

Ангъс се изправи.

– Ами добре! – произнесе го така, сякаш току що се е топнал в езерото да се освежи. – Психло не съществува! Империята не съществува! Едно притеснение по-малко от сега нататък! Добре се отървахме!

2

Въпреки емоционалните си реакции Джони бе отгледан и възпитан като ловец. Целият си живот бе прекарал в планините, често съвсем сам по следи, където имаше постоянна опасност да изскочат пуми, мечки, вълци. Колко пъти бе усещал зад гърба си дебнешото го животно, следящо всяко негово движение и готово да му се хвърли на гърба при първата погрешна стъпка.

От петнайсет секунди имаше това чувство. Опасност! Завъртя се рязко, готов да действа.

Зад него стоеше малкият сив човек и каза:

– О, не знаехте ли?

Джони пусна ръка от цевта на пистолета.

Малкият сив човек май изобщо не бе забелязал.

– Сега си обяснявам много неща, които преди не ми бяха ясни. Да, боя се, че Психло не съществува. Ние знаехме това, разбира се. Но не бяхме сигурни как е станало.

Ангъс попита:

– Останали ли са някакви живи психлоси, без значение къде?

Малкият сив човек поклати глава.

Другият сив човек, който бе пристигнал с телепортация, стоеше под една сянка. Сега пристъпи напред.

– Проверяхме и проверявахме. Пробите ни сочеха, че Психло е унищожена и знаехме за това две седмици след като се бе случило. Изпратихме кораби навсякъде...

Малкият сив човек го погледна. Дали това бе предупреждение да бъде предпазлив?

Другият малък сив човек веднага промени темата.

– Всички телепортационни системи бяха в централните минни комплекси или в регентските дворци. Такава бе традицията на компанията. Целият им ръководен изпълнителски персонал и офицерите от висок ранг на планетите живееха в близост до платформите – от чист мързел, разбира се, – за да не трябва много да ходят. Основните им складове с дихателен газ също бяха в близост до платформата.

Случилото се е стигнало до тях – никога не са си падали особено по космическите пътешествия, а и няма защо, след като имаха монопол над телепортацията, пък и тъй или иначе пак нямаше да получат навреме информацията – след като са изстреляли за пръв път пратка на Психло според графика.

Разбира се, ние не можем да проверим във всички вселени, но тъй като познаваме психлосите, сме сигурни, че никъде не са останали телепортационни системи, централни комплекси, или живи прихлоски ръководни кадри. Ние самите се отказахме да търсим преди пет месеца. Дихателният газ не би могъл да издържи повече от шест месеца. А те изтекоха преди шест месеца.

Джони внимателно ги наблюдаваше. Двата криеха нещо. И нещо искаха. Наистина представляваха заплаха. Дълбоко в себе си бе сигурен. Държаха се приятно. Бяха любезни и учтиви. Но откровеността им бе поза.

– Как можете да сте сигурни, че някой психлоски инженер не е построил телепортационно устройство? – запита Джони.

– О, – каза втория малък сив човек, – ако е искал да избегне изстрелването на Психло, щеше да дойде право при нас. Най-близката до

нас телепортационна система се разби на парчета. Заедно с нея отиде половин град. Ужасно. По някаква случайност този ден не си бях в къщи, а бяхме на излет със семейството ми мили надалеч. Както и да е, собствените ни офиси са на петнайсет етажа под земята.

Дали първият малък сив човек пак не го предупреди да мълчи? Във всеки случай, Джони бе привлечен от вдигнатия му пръст.

Ангъс каза:

– Не виждам да са изброени планети, които имат същата атмосфера като Психло. Има ли планети, на които дишат дихателен газ?

Двамата малки сиви хора се замислиха. След това този, който се бе присъединил по-късно, каза:

– Фобия. Но не смятам, че ще я включат в списъците си.

Двамата се засмяха за нещо. Първият каза:

– Извинете ни. Това е нещо като виц. Най-добре пазените тайни за нас са като отворена книга. Това, че ще пропуснат Фобия е абхюлютно типично за психлосите. Там изпратиха в заточение крал Хак преди около двеста шейсет и една хиляди години. Фобия е единствената друга планета в системата им и е толкова далеч от Психло, че дори оттам не се вижда с невъоръжено око. Толкова е студено, че атмосферата ѝ се е втечнила и лежи на повърхността под формата на езера. Построиха там малък купол и заточиха в него Хак и другите конспиратори, но после така се уплашиха, че ще избяга, че изпратиха наемни убийци и го убиха. Типично за психлосите. Изхвърлиха цялата тази история от учебниците. Я да видим астрографските ви таблици. – Взе ги, огледа ги, после се засмя и показа на другия: – Няма я! Пропуснатата планета не къде да е, а в собствената им система!

В отговор на погледа на Джони вторият добави:

– Не, и там няма психлоси. На планетата има дихателен газ само под формата на лед, освен това е в ограничено количество. Проби отпреди две седмици показаха, че е напълно необитавана. Можеш да бъдеш сигурен, че това е краят на психлосите. Видях от записи, които отново прегледах тук, че имате няколко, но със сигурност не те са построили това – и той потупа единия от драконите. – По причини, най-добре известни на самите психлоси, преди това ще се самоубият. – Поклати глава. – Имаше няколко оцелели – инженери от минните клонове. И да не мислиш, че не опитахме да ги накараме да построят телепортационно устройство? Сега всички са мъртви.

Дали първият отново не се опитваше да спре другия? Но новият бе малко по-добре облечен и явно той бе висшестоящият.

– Смятам – каза първият, – че наистина трябва да се съберем на официална конференция. Трябва да се занимаем с някои неща.

„А, най-после да си дойдем на думата“, помисли си Джони.

– Не съм член на правителството – опита се да изклинчи той.

Новопристигналият каза:

– Това ни е ясно. Но тази конференция май наистина ти допада. Мислехме си, че ако може ние двамата да поговорим с теб, можеш да ни помогнеш да уговорим конференция с вашето правителство.

– Да поговорим за един бъдещ сериозен разговор – каза другият.

Джони внезапно бе озарен от идея. Сети се, че първият малък сив човек бе пил билков чай.

– След половин час ще вечерям. Ако ядете нашата храна, ще се радвам да вечеряте с мен.

– О, ядем всичко – каза новият малък сив човек, – Всичко. Ще бъдем много доволни.

– Значи след половин час – каза Джони.

И отиде да каже на Чонг-уон, че в крайна сметка наистина ще има гости за вечеря.

Сега може би ще разбере каква заплаха крият за тях тези двамата. Не си въобразяваше. Бяха опасни.

3

Двамата малки сиви хора наистина ядяха. Джони с изненада откри колко добре вождът бе украсил приемната стая на свободния апартамент. Бяха окачени фенери от цветна хартия с миньорски лампи вътре; две картини украсяваха стените – едната на тигър, вървящ в снега, другата на птица в полет; имаше помощни масички за сервиране; голямата маса в центъра, където щяха да ядат, дори имаше покривка.

Господин Цунг бе настоявал Джони да облече туника от златен брокат – след като Джони категорично отказа да сложи туника от зелен сатен, – която му стоеше много добре.

Отнякъде долиташе тиха и плавна музика. Освен нея, звънът на чиниите, които вождът непрекъснато разнясяше и тракането на челюстите на малките сиви хора, бяха единствените шумове в стаята.

Джони покани Ангъс, но той предпочете да държи под око лунната жирикаса. Искаше да дойде и Стормълонг, но пилотът бе смъртно уморен и използваше времето да дремне в щаба. Покани господин Цунг и

вожда да ядат с тях, но те отказаха, защото трябвало да им сервират. Тъй че в крайна сметка вечерята споделиха само Джони и двамата малки сиви хора. На Джони му беше жал, защото имаше ужасно много храна. Освен това нямаше с кого да си говори. Двамата му сътрапезници само ядяха. Ядяха и ядяха!

Вечерята бе започнала с предястия – яйчени кифлички, печени на скара ребра и печено пиле в хартия. Бяха сервирали купища от тях, но всичко бе погълнато от малките сиви хора. След това сервираха най-различни макаронени изделия – палачинкови макарони, йе фу макарони, мун йе макарони, уор уон тон, биф ло мен, йи фу макарони и горн ло уон тон – с тонове! Малките сиви хора и тях изядоха. Сервираха големи плата с пиле – с бадеми, с кашу, с гъби и с личи. И то свърши благодарение на малките сиви хора. След това поднесоха ястия от говеждо – монголско говеждо, говеждо с домати, с яйца и стек с лют пипер. И с това се справиха. Големи плата с гъска по пекински, приготвена по три начина, изчезнаха на свой ред в бездънните им коремци. Сега работеха над ястия с яйца – яйца с пиле фу юнг, много ценените яйца с цветя и гъби фу юнг.

Джони се чудеше откъде бе взел продуктите вождът Чонг-уон, но се сети, че имаха дивеч в изобилие, в това число много птици от езерото. Освен това китайците бяха имали време да засадят и приберат първата реколта от градините, които бяха направили под атмосферния щит, за да ги защитят от диви зверове.

Самият той не яде много. Господин Цунг не пропусна да го уведоми, че повечето от тези ястия принадлежат към южнокитайската кухня, а истинската китайска кухня е била развита на север по време на династията Чинг, когато неговото семейство е взело нещата в свои ръце. Трябва да обърне главно внимание на гъската по пекински и монголско говеждо. Джони се подчини. Храната бе вкусна, разбира се, не колкото задушеното еленово на леля му Елън, но ставаше за ядене. Сестрата бе пратила да кажат, че не бива да пие оризово вино заради белия прах, но това не попречи на Джони – той и без това не пиеше особено.

Двамата малки сиви хора изядоха цялата храна, приготвена за угощението на всички пратеници! Къде я събираха?

Джони се възползва от времето да ги наблюдава и научи нещо повече за тях. Кожата им беше сива и някак груба. Очите им бяха сиво-сини – може би като цвета на морската вода – и имаха тежки клепачи. Главите им бяха обли и нямаша никаква коса. Носовете им рязко се извиваха нагоре точно при върха. Ушите бяха малко странни – повече

напомняха на хриле. Имаха по четири пръста и показалец на всяка ръка. Ноктите им бяха силно заострени. Наистина много приличаха на хората. Основната разлика бе в това, че имаха два реда зъби – вторият непосредствено зад първия.

Като ги гледаше да ядат толкова ненаситно и какви количества поглъщаха, Джони се зачуди от каква ли генетична линия произхождат. Напомняха му за нещо и се опиташе да разбере какво. Спомни си за една риба, която един пилот му бе показал, минавайки от Виктория. Пилотът бе паднал със самолета в Индийския океан, тъй като горивото привършило и се изхвърлил със спасителен сал. Докато чакал да го приберат, бил нападат от тези риби. Когато го вдигнали, застреляли една от тях с харпун и я записали с пиктофон. Беше доста голяма. Как я бе нарекъл? Джони се мъчеше да си спомни. Бяха проверили в някакъв справочник на хората. А, да, акула! Това бе името. Да. Тези малки сиви хора имаха подобна кожа, подобни зъби. Може би са се развили от акули, превърнали се в разумни същества.

Най-накрая дойде време за чай. Не че малките сиви хора не можеха да ядат още. Просто вождът Чонг-уон бе останал без никакви запаси. Чаят бе сервиран и първият малък сив човек попита с едва доловима следа от тревога в гласа дали това е „билков чай“. Увериха го, че това е само обикновен зелен чай и това видимо му донесе облекчение.

Отпуснаха се в столовете си и се усмигнаха на Джони. Казаха, че това е най-добрата вечеря, която са яли от много време насам, а може би и през целия си живот и Чонг-уон, доволен, се измъкна да каже на готвача.

Попаднал под погледите на двамата, Джони си помисли, че сега, когато изядоха цялата храна наоколо, май ще се опитат да изядат и него! Но, не. Не беше справедлив. В действителност бяха много приятни. Може би сега ще разбере какво целяха, какво наистина искаха.

– Знаеш – започна първият малък сив човек, – че що се отнася до вражеските сили, бедата за вас бе в защитата ви. Евтини машини. Но това ви е наследство от психосите. Те никога не си даваха парите за скъпи и добри защитни съоръжения. Персоналът беше евтин. По-скоро предпочитаха да купят половин дузина нови женски или един-два тона кербанго, отколкото добри оръжия.

Погледна Джони така, сякаш се готвеше да му съобщи нещо съсипващо.

– Знаеш ли колко струват противовъздушните оръдия, които използвате? По-малко от пет хиляди кредита. Евтини боклуци! Не могат

да стигнат и на две хиляди стъпки височина. Спазарили са ги по разни евтини разпродажби, може и на старо. И някой директор е осчетоводил първоначалната цена и си е прибрал разликата в джоба.

– Колко струват добрите противовъздушни оръдия? – попита Джони, просто за да поддържа разговора.

Новият малък сив човек помисли за момент. Извади малка сива книга от джоба на жилетката си и я разгърна. Като че ли страницата ментално се уголеми и той я прегледа набързо с увеличително стъкло.

– А, ето. Оръдие за комбинирана отбрана земя/небе, мултикомпютърна стрелба. Максимален обхват 599 мили, 15 000 изстрела в минута, едновременно проследяване на 130 кораба или 2300 бомби, разрушителен потенциал А-13 (това се отнася за проникване в бойни кораби). Цена без отстъпки – 123475 кредита, плюс товарна такса и инсталиране. Ако имате по едно от тези в главните ви пунктове, можехте да се справите с цялата обединена сила или да я държите на такова разстояние отгоре, че да не смеят да изстрелят кораби в атмосферата.

Първият малък сив човек се съгласи.

– Да, от тук идваше главната беда. Психосите бяха толкова недалновидни и в същото време стиснати. Не вярвам дори да са си правили труда да поддържат отбранителната система на планетата.

Джони бе напълно съгласен. Почувства, че сега като се разговориша, може да разбере нещо за тези двамата. Трябва да ги накара постоянно да говорят.

– Ами, приблизително изчислено, колко според вас ще струва една добра отбранителна система за тази планета?

Май улучи!

Двамата доближиха глави. Първият започна да измъква всякакви малки вещици от джобовете си, поглеждаше в тях и проверяваше нещо. По-новият имаше голям пръстен на лявата си ръка и отначало Джони помисли, че просто си играе с него. Но не: въртеше го и го почукваше по специален начин и от него започна да излиза дълга нишка, едва забележима за окото.

Бяха много съсредоточени, говореха едновременно и гласовете им се сливаха.

– ... трийсет космически проби... предупредителни лъчи... петнайсет космически разузнавателни кораба с автоматична стрелба по всеки срещнат несигнализиран кораб... цената на земните кораби с идентификационни фарове... 2000 атмосферни фара... 256 бойни самолета Марк 50... 400 летящи танка за поразяване на персонал... 7000 барикади за

пътища... 100 кабела за защита на градове с контролируеми входи и изходи... 50 самолета с топлинни / цветови сензори за откриване на обекти... 50 бомбардировача с автоматично откриване и унищожаване на мишената...

Това беше. Новият скъса нишката при пръстена, щипна я в края и изведнъж нишката се уголеми до размерите на дълъг свитък хартия. Той леко я подхвърли и тя застана пред първия малък сив човек. Той я дигна, прегледа цифрите и погледна в края.

– Заедно с резервните части и доставката всичко възлиза на 500962878431 кредита, изплатени на две вноски с единайсет процента годишна лихва, плюс годишни заплати на военните кадри и поддържащия персонал, възлизащи на 285000006 кредита.

Помести дългата хартия към Джони и заключи:

– Това е. Ефикасна и икономична отбранителна система на планетата. С най-съвременните машини и съоръжения. Гаранцията ѝ е сто години. Ето с това трябваше да разполагате! И още не е късно!

Това възлизаше на 498960878431 кредита повече от тези, с които разполагаха. Цифрата го накара да осъзнае колко бедна бе Земята. Сега бе моментът да разбере повече за двамата малки сиви хора.

– Много благодаря за информацията. Ще ме извините, но какви сте вие двамата? Търговци на оръжие?

Така се сепнаха, сякаш им хвърли бомба на главите. След това се спогледаха един друг и се засмяха.

– О, много съжалявам – каза първият малък сив човек. – Толкова е неучтиво от наша страна. Виждаш ли, много добре ни познават в областите, в които работим. И знаем толкова много за теб, всъщност, познаваме те толкова добре, че изобщо не сме се сетили, че не сме се представили. Аз съм Негово превъзходителство Драйс Глотън. Радвам се да се запозная с теб, сър лорд Джони Тайлър.

Джони му стисна ръка. Беше суха, малко грапава.

– А това – каза Негово Превъзходителство, – е лорд Вораз. Лорд Вораз, сър лорд Джони Тайлър.

Джони стисна сухата му, грапава ръка и каза:

– Всъщност само Джони Тайлър. Нямам титли.

– Позволете ни да се усъмним в това – каза лорд Вораз.

Негово Превъзходителство каза:

– Лорд Вораз е главен директор, главен изпълнителен офицер и надлорд на Галактическата банка.

Джони запремига, но се поклони. Лорд Вораз каза:

– Драйс обича да се нарича главен директор на колекциите, но това си е наша шега в банката. В действителност той е изпълнителният директор на клона на Галактическата банка, който отговаря за този сектор. Може да си забелязал как няколко пъти едва не ми се разсърди. Изпълнителният директор на клон има пълна власт да действа както сметне за необходимо в своята територия. – Засмя се добродушно на своя нисшестоящ. – Вашата планета е в неговия сектор и връзките ни с нея зависят изцяло от вас. От него се изисква да донесе печалба за банката от сектора. А аз, аз съм тук само защото пратениците са се събрали. Времената са много...

Драйс Глотън остро го сряза.

– Лордът няма как да знае особеностите на бизнеса в сектора. Той се занимава само с вселени.

Лорд Вораз пак се засмя.

– О, скъпи, наистина съжалявам, че те притеснихме. Та ние само искахме...

Драйс отново го прекъсна.

– Ние сме тук само за да помогнем, сър лорд Джони. Между друго, искаш ли да си отвориш сметка? Лична сметка? – Започна да се рови в джоба си. – Можем да ти дадем много малък номер и да гарантираме пълна секретност.

На Джони изведнъж му дойде на ум, че няма никакви пари. Не само в джобовете, а изобщо. И никога не бе имал пари. Дори златната монета бе дал. Може би получаваше пилотска заплата, която дават директно на Криси, но никога не я бе виждал. Веднага отклони мислите си от Криси, защото сърцето му се свиваше от страх. Най-добре да се съсредоточи върху разговора. И тъй, нямаше никакви пари. Ни петаче.

– Съжалявам – каза той. – Може би по-късно, ако събера пари.

Двамата бързо се спогледаха. Но Драйс само каза:

– Е, просто запомни, че не сме ти врагове.

– Мисля, че ще е много лошо човек да ви има като врагове. Флотилията няма да си иде, ако вие не говорите със Сноул.

– О, това ли! – каза Драйс Глатон. – Галактическата банка изпълнява много услуги за клиентите си. Онова беше просто нотариална услуга. Трябваше им нотариален радио код, за да свидетелства, че това е законна заповед на конференцията. На конференцията не би повярвал, разбира се. На банката имат доверие.

– Свикването на пратениците тук също ли беше банкова услуга? – попита Джони.

– Ами, не точно – започна лорд Вораз.

– Ако искате, можете и така да го наречете – каза Драйс. – Защото понякога такива конференции наистина се уреждат като банкови услуги. В интерес на банката е да има цивилизовани планети, които въртят честен бизнес помежду си.

Джони не бе доволен от отговора, но не го показа.

– Но тези пратеници изглежда наистина ти се подчиняват, а? Наричат те „Ваше Превъзходителство“, а лорд Вораз – „Ваше Височество“. Как постъпвате, ако откажат да ви се лодчинят? Например, да не дойдат на конференцията или да не изпълнят заповедите ви?

Самата мисъл шокира лорд Вораз. Преди Драйс Глотън да успее да го спре, той каза:

– Абсолютно невъзможно! Ами банката веднага ще си поиска заемите и ще спре кредитите им. Икономиките им ще се разпаднат. Ще банкрутират. Цялата им планета може да бъде разпродадена под краката им. О, доста ще си помислят, преди...

Драйс най-после привлече вниманието му и го накара да млъкне.

– Ваше Височество – меко каза той, – зная, че силно се интересувате от тези неща, но не трябва да забравяме, че това е моят сектор и всичко, свързано с него е моя грижа. Простете ми. Мисля, че сър лорд Джони всъщност не знае много за Галактическата банка. От цели векове не сме печатали рекламни брошури. Искаш ли да разбереш повече за нея, сър лорд Джони?

Джони определено искаше. Думите „цялата им планета може да бъде разпродадена под краката им“ го изправиха нащрек.

4

Чонг-уон им сипа още чай.

– Не трябва да оставаш с впечатлението, че сме хора на силата – каза Драйс и отпи голяма глътка от купичката.

Само на безграничната власт, помисли си Джони.

– Расата ни се нарича „силачи“ – продължи Драйс. – Ние сме местните жители на трите единствени населени планети в системата Гредидс. Планетите са покрити предимно с вода – девет водни части на две части земя. И единствената ни индустрия е банкерството.

Усмихна се и отпи още чай.

– Ние сме идеалните банкери. Ядем всичко, прием всичко, можем да

дишаме почти всички атмосфери, живеем при почти всякаква гравитация. Според племенните ни обичаи боготворим честността и спазването на задълженията.

Джони помисли, че това сигурно е вярно, но те не му казват всичко, особено що се отнася до намеренията им. „Честността“ не изключва скриването на част от истината. Усмихна се учтиво и продължи да слуша, тъй като можеше да изкочи нещо наистина важно.

– На всяка планета имаме около пет билиона население – продължи Драйс. – И всички са доста заети. Макар че повечето са отдадени на банкерството, имаме и инженери, други специалисти и особено математици. Преди почти пет хиляди години развихме космическото корабоплаване. Това е точната цифра, нали Ваше Височество?

Лорд Вораз не бе много ентузиизиран, но с професионална любезност каза:

– Четиристотин деветдесет и седем хиляди и четиристотин трийсет и две години ще се навършат на този празник на звездите, който ще се чества за сто и трети път в тази вселена.

– Благодаря ти – каза Драйс, доволен, че е привлякъл отново участието на Негово Височество в разговора. – А преди триста и две хиляди години...

– Триста и две хиляди и три – поправи го лорд Вораз.

– Благодаря... Се натъкнахме на психлосите! Не, не се притеснявай. Дори не се стигна до война. По онова време психлосите не бяха такива лоши, каквито станаха около сто хиляди години по-късно. Тогава още не бяха започнали да убиват така, само за удоволствие. Но сигурен съм, че няма нужда точно на теб да разказвам какви са психлосите.

– Не наистина! – каза Джони.

Нещата отиваха натам, че май щеше да научи нещо лошо. Усещаше го въпреки усмивките им.

– Така – каза Драйс. – Докъде бях стигнал? Както и да е – между другото това сигурно ще ти се стори забавно, – не се заинтересувах от нас, тъй като няхаме особено ценни метали. Тъй като бяха преобладаващо водни, планетите ни със сигурност щяха да ги поставят пред сериозни проблеми, ако трябваше да копаят руда.

Ние имаме нужда от метали, а психлосите имаха нужда от компютърни технологии, с каквито ние разполагахме, тъй че ние им станахме пазар. Това бе съвсем нова и непозната практика в опита на психлосите. Имаше много да учат за финанси и подобни неща. И така, ние ги научихме.

Вътрешното им положение никак не бе добро. Множат се като... как се казваше една риба от вашата планета... херинги! Винаги са се страхували да основават истински психоски колонни, защото се боят да не въстанат срещу родната планета. Имаха голяма безработица, тъпи бездомни. Бяха в много тежка депресия. В икономиката им пареше хаос.

Затова им помогнахме да си създадат пазари за металите. С изградената им система за телепортиране това никак не бе трудно. Започнаха да просперират и дори откриха други начини за копаене на руда. Ние се грижехме за икономическата им стабилност.

След това съвсем изведнъж се случи нещо ужасно от психоска гледна точка. Бяха направо ужасени. Това бе преди двеста хиляди години.

– Двеста и девет хиляди, четиристотин шейсет и две – поправи го лорд Вораз.

– Благодаря. Друга раса открадна или сама откри телепортацията.

– Бокснардите от Вселена Шест – каза лорд Вораз.

– Не е много ясно какво се случи тогава – продължи Драйс. – Не винаги имаме достъп до военната документация, а специално в тази никога не сме имали възможност да надзърнем. Но мисля, че бокснардите са се опитали да използват телепортацията за военни цели. Психосите пристигнаха първи и унищожиха всичките седем планети на бокснардите, без да оставят ни едно живо същество. Това им отне няколко години.

– Три години и шестнайсет дни.

– Избиха дори хора и раси, които бяха съюзници, или имаха някакви връзки с бокснардите. След това не открихме никаква следа от тях.

Тази война, освен това, като че ли промени психосите. За почти половин век бяха прекъснали всички контакти с други раси. Това бяха лоши години и за самите нас. Икономиката ни бе обвързана здраво с тях. Освен това явно е имало някакви масови избивания сред самите тях, тъй като след това статистиките показаха, че населението им е намаляло с шест единадесети.

Трябваше им още един век, за да се заемат отново с работа. Но вече изобщо не бяха същите.

Аха, помисли си Джони, вече знам кога са започнали да поставят онези капсули в главите на бебетата! И защо. За да защитят технологията на телепортирането и математиката си.

– Бяха изгорили всичките си книги – каза Драйс. – Изгубиха всички естетически изкуства, които развиваха. От речниците им личи, че

езикът, който бяха трупали хилядолетия наред преди това, започна да става много по-ограничен. Изпаднаха думи като „състрадание“, „жалост“, дори изглежда изчезна думата „разумност“.

Макар че сега ги наричаме „психоси“, името се появи точно в онзи период. Преди се бяха наричали с името на краля, който в момента управлява имперския трон.

Както и да е, за да не те отегчавам, тъй като виждам, че някои неща са ти известни, следващите векове бяха много, много лоши за всички, особено за психосите. Изградиха си репутацията на най-жестоките, най-садистични потисници във всички вселени.

Но имаха много вътрешни неприятности. Населението им бомбастично растеше. Икономиката им бе в хаос. Девет единадесети от населението бяха безработни. Кралското семейство до смърт се страхуваше от революция и в интерес на истината, избиха четири принца, ако не се лъжа.

– Седем – каза лорд Вораз. – И две кралици.

– Благодаря – каза Драйс и продължи. – И в това състояние на пълна депресия дойдоха в Гредидс буквално да молят на колене силачите за помощ. Искане пари на заем, за да наемат войници и купят оръжие. Но нашият парламент, тялото, което отпуска кредити, както и всички останали раси в шестнайсетте вселени, не искаха да имат нищо общо с тях. Нещата отиваха към открита война. Но един от членовете на парламента...

– Лорд Финистър – намеси се лорд Вораз.

– Благодаря. Има благоразумието да ги насочи към нас. Още тогава бяхме голяма банка. Тогавашният директор...

– Лорд Лунгър.

– Благодаря. Ги накара да седнат на масата на преговорите и нещата стигнаха до подписи. Банката се грижи за всичките им икономически връзки с други раси, обслужва всички трансфери на суми до Психло, отговаря за всички мирни конференции. В замяна нямаша право да посягат на ни един силачи, трябваше да гарантират неприкосновеността над всички планети на силачите и на системата Гредидс и да построят телепортационни системи за нуждите на банката по всички вселени.

Лорд Вораз се обади:

– Опитане се да нарушат тези споразумения само два пъти, но така ги подредихме, че веднага се поправиха.

– И така – каза Драйс Глотън, – вече знаеш историята на Галактическата банка. Наричаме я „галактическа“, макар че „пангалактическа“

ще е по-правилно, тъй като се простира на шестнайсет вселени. Но името „галактическа“ привлича клиентите, защото мислят за собствената си галактика. Звучи някак по-съседски, не мислиш ли?

Джони не мислеше нищо друго освен това, че си имат работа с раса, хиляди пъти по-могъща от психосите. Със стройна галактическа организация, която по своите канали може да дава заповеди на чудовища, които да ги изпълняват. Беше напрегнат. Имаше нещо тревожно.

– Тогава, може би искате да говорите с тукашното правителство по въпроса за телепортационни услуги.

Драйс и лорд Вораз се спогледаха, после погледнаха Джони.

– Не с правителството – каза лорд Вораз. – Съмнявам се, че то има собственост върху нещо изобщо. Телепортацията е съвсем друга тема и сега целта ни не е да уговорим бъдещи разговори относно нея. Както виждаш, може и с космическо корабоплаване. Вярно, става бавно и отнема много време, но все пак го има като вариант.

Джони чувстваше, че това не е всичко, но не искаше да настоява. Очевидно не оттук идваше опасността – защото опасност имаше. Надушваше я! Продължи да си седи спокойно.

– Може би става въпрос за изплащане на таксите по тази конференция. Има вероятност да се окажат много по-големи, отколкото очаквахме.

– О, небеса, не! – И той се захвана за работа със своя пръстен. Пръстите му летяха, нишката се превърна в лента хартия и като я погледна, той каза: – Съвсем незначителна сума. Таксите за различните пратеници е различна, тъй като правителствата са с различен по брой състав и дори заплатите им са различни. Но всичко общо прави само 85000 кредита. Разбира се, ако се забавят, ще станат повече. Но не чувствително. Банковата такса е стандартна – само 25000 кредита. Разбира се, тук стои и въпроса за моята яхта...

– Банката – намеси се лорд Вораз – изплаща разходите, когато личната космическа яхта се използва за служебни цели. Мисля, че можеш спокойно да поискаш изплащане на разходите от всички месеци, докато търсеше...

Драйс рязко го прекъсна.

– Разходите ще бъдат засечени само от планетата Батафор на Балор – там е офисът на Галактическата банка за този сектор – поясни той заради Джони. – Това е планета на ховините. В действителност те не са чак толкова лоши. Всеки поотделно е доста честен. Това са около 60000 кредита. Тъй че, всичко стават 170000 кредита.

Толкова имат, помисли Джони.

Драйс колебливо каза:

– Не сме напълно убедени, че ще получите тази сметка. Как да кажа, това зависи от изхода на конференцията.

Ето оттук идваше опасността. Джони бе улучил.

5

Погледнаха Джони с очите си с тежки клепащи. Сега бяха много сериозни.

Негово Превъзходителство Драйс Глотън се наведе напред.

– Въпросът е да се намери чие е правото на собственост. Банката никога няма да се задоволи с неясен документ за право на собственост.

– Никога! – категорично каза лорд Вораз.

– Цялата репутация на банката, всъщност репутацията на силачите като раса, се гради на честността и абсолютната законност на всичко.

– Винаги всичко е легално – каза лорд Вораз. – Да направим нещо незаконно за нас е равносилно на унищожение. Никога не нарушаваме законите. Затова ни имат доверие безброй квинтилиони хора.

Джони не бе един от тях. Тук имаше нещо студено, твърдо и ужасяващо.

– Може би ще е по-добре да ми обясните по-нататък – каза Джони.

– Ако трябва да ви организирам среща, не мога да не знам в основни линии за какво ще става дума.

Драйс се облегна.

– А, добре. Вярно е. Откъде да започна? Мисля, че откриването на тази планета ще бъде добро начало.

– Шестнайстата вселена – продължи той – бе открита последна, някъде преди двайсет хиляди години. И досега не е изцяло описана в карти. Психлоското имперско правителство бе пращало сонди, но дълго време не откриха нищо ново.

Тази планета е част от система, която може да бъде наречена периферна – далеч от края на галактиката. Може би щеше да остане незабелязана, ако сама не бе изпратила в космоса сонда със свои сигнали. Даваше точните си координати, имперската сонда я засече, а останалото е история.

Психлоското правителство получи право на собственост и законно свидетелство за откритието. Така за пръв път името на системата е

регистрирано в книгите.

Правителството продава планетата на Междугалактическата Минна, а тя поради недостиг на пари в брой, заема сумата от Галактическата банка. Това е съвсем обичайна практика. Междугалактическата Минна го е правила хиляди пъти.

Такива заеми се осигуряват, като се залага правото на собственост на планетата в галактическата банка. Лихвата обикновено е две части от единайсет, или изразено чрез непсихоска аритметика – единайсет процента годишно. Срокът бе две хиляди и петстотин години.

В миналото Междугалактическата редовно си изплащаше такива заеми – знаеха какво можеше да последва. Всъщност, това бе единствената планета, която бяха купили през последните години; всички останали бяха изплатени. Тази операция се нарича „ипотекиране“. Дотук разбираш ли?

Джони разбираше. Започна да се досеща какво ще последва.

– Последва и втора ипотека – продължи Негово Превъзходителство – за изплащане разходите от завладяването на планетата. Но понеже лихвата бе по-голяма, изплатиха я само за пет години.

Джони схвана. Галактическата банка бе финансирала нашествието на Земята, бе финансирала газовия бомбардировач.

Вероятно усетиха, че нещо в отношението му се промени.

Лорд Вораз каза:

– Това е само бизнес. Банката се занимава с банкерство, а клиентите ѝ – със собствените си дела. Това не означава, че банката е била враждебно настроена към вас. Сега също в отношението ни няма нищо враждебно. Това е просто практика. Обичайни банкови дела.

– Както и да е – каза Драйс, без този път да се опитва да утвърждава прерогативите си, – основната ипотека ще изтече след хиляда и четиристотин години.

Джони преглътна това с напрегнато очакване и нащрек.

– Но една война или нещо подобно ще унищожат ипотеката, така ли?

– О, скъпи, не! – каза Драйс. – Фактът, че планетата е завладяна от някого, никак не променя основната структура на дълга. Промените, които прави едно правителство, не облекчават собствеността на дълга. Та ако това бе възможно, правителствата щяха да се сменят всеки ден, за да се отърват от финансовите си задължения. – Засмя се. – Не, не. Нито смяна на правителството, нито военно завладяване не променят дълговете на една страна. Новите собственици са длъжни да плащат.

– При първоначалното завладяване, когато Междугалактическата е превзела Земята, е нямало никакви дългове, така ли? – попита Джони.

– Това биха били вътрешни дългове – каза Драйс. – Вътрешните дългове нямат нищо общо с международните. Ами не. Планетата е била открита напълно легално и Междугалактическата я е купила съвсем легално от имперското правителство. Документите по ипотеката са изготвени абсолютно правилно. Всичко е напълно законно!

– Напълно – като ехо повтори лорд Вораз.

– Самият дълг не е под въпрос – каза Драйс, – а кой го плаща.

– Значи сте свикали тази конференция да видите кой ще плаща дълга? – каза Джони.

– Не точно, но приблизително за това. Виждаш ли – каза Драйс, – докато се водят бойни действия и не е ясно кое ще бъде правителството на планетата, не мога да изготвя този документ.

Извади голям документ, който имаше легален вид. Джони протегна ръка, но Драйс каза:

– Не, нали сам каза, че не си член на правителството.

– А какво ще стане, когато го изготвиш?

– Ами събираме се да уточним условията на плащане и ако не се постигне разбирателство, оттегляме се.

– И тогава?

– Ами планетата се обявява за продажба на публичен търг и се продава на този, който предложи най-висока цена.

Усещането, което Джони бе изпитвал по отношение на двамата, сега започна да придобива реално съдържание.

– А какво става с населението на планетата?

– Ами, естествено, това зависи от купувача. Правото на собственост в никакъв случай няма да пострада. А с хората ще постъпи както желеае. Това вече няма нищо общо с банката.

– А как обикновено постъпват купувачите? – попита Джони.

– О, зависи. Обикновено плащат за закупената на търг планета в брой или използват своя кредит – нормално е да имат кредит или някакви други авоари, с които да погасят плащанията по ипотеката. Най-често просто се нанасят на планетата и ако им се окаже съпротива от местното население, вземат краткосрочен заем от банката за военна техника и помитат населението. Понякога продават населението, за да посрещнат плащанията си. Обикновено купувачите искат да заселят планетата със собствения си народ, нали разбираш.

Джони седеше и ги гледаше.

– Не мисля, че на купувача ще му е лесно да превземе тази планета.

– О, – каза Драйс и махна с ръка в знак на несъгласие. – Планетата не разполага с никакви защитни средства, за които си струва да се споме. Имате много малко население. Съвременните оръжия могат да се справят за броени дни. Тази обединена сила, която ви висеше на главите, не представлява абсолютно нищо. Истинските флотилии на воюващите дори не се бяха намесили. Но бъди спокоен. Няма причина да се тревожиш. Това е само бизнес. Въпросът се свежда само до една ипотека и изплащане на задълженията. Елементарни банкови операции.

– Значи сега чакате да видите дали ще спечелим, за да изготвите този документ? – каза Джони.

– О, определено мисля, че ще спечелите – каза Драйс. – Затова водим този разговор. Искаме да ни уредиш среща с вашето правителство веднага след като разберем, че наистина сте спечелили. След това можем да изготвим документа и да обсъдим нещата. Това е всичко.

– След като ще ви уреждам среща с правителството – каза Джони, – трябва да ми покажете документа, за да мога да им кажа за какво става дума.

– Няма да го изготвям с теб – каза Драйс, – но можеш да го погледнеш.

Джони го взе.

Бяха изписани цели страници с легални подробности, проследяващи откриването на планетата, заема, направените плащания. Накрая бе прикрепена една единствена голяма страница. Джони повдигаше всяка страница, за да я насочи към светлината (и мини камерата, която през цялата вечер бе записвала от горния ляв ъгъл). Повдигна и последната. На нея пишеше:

„ПОСЛЕДНО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ
ЗА НЕИЗПЪЛНЕНИЕ
НА ЗАДЪЛЖЕНИЯТА“

Джони каза:

– И какво ще рече „задоволителни условия“ за ликвидирането на ипотеката?

– О, – безгрижно каза Драйс Глотън, – вноска от пет трилиона веднага и примерно петстотин билиона месечно ще ни задоволят напълно. Виждаш ли, по закон при пропускане на месечни вноски заемът трябва да се изплати веднага. Тъй че ще се убедиш, че с нашата банка лесно се

работи. Можехме да поискаме и цялата сума наведнъж! Ние наистина сме ваши приятели. Винаги сме се гордели не само с абсолютна честност и лоялност, но и с прекрасните си взаимоотношения с клиентите.

Пет трилиона!, помисли Джони. И петстотин билиона на месец! Разполагаха само с два билиона и двеста милиона. Нямаха никаква индустрия, никакви доходи. Дори да изкопаят цялото земно богатство, пак нямаше да се събере невероятната сума.

Драйс забеляза затормозения му вид, колкото и Джони да се опитваше да го прикрие.

– Ще имате цяла седмица! Това са много либерални условия.

– И веднага след като конференцията реши съдбата на Шлейм – каза Джони – и отношението към другите воюващи...

– Ами да, планетата ще има ясно право на собственост! – триумфално каза Драйс. – И тогава можеш да ни уредиш срещата. Ще изготвим този документ и всичко ще бъде както трябва!

– Правителството, което спечели – каза лорд Вораз – ще разполага с цели дни, за да обсъди проблема и да реши откъде ще вземе парите.

– Не бихте могли да ни ги заемете? – предложи Джони.

– О, драги, не. Те вече са били взети на заем.

– А кой би могъл да купи тази планета? – попита Джони.

– Ами всеки от воюващите ще се радва да я купи – каза Драйс. – За разлика от вас, те имат изградена индустрия, кредити и т.н.

– Значи след като спечелим войната, ако я спечелим, може изцяло да я загубим, дори от толнепите! – каза Джони.

– Е, – каза Драйс Глотън с красноречив жест, – банкерството си е банкерство, бизнесът си е бизнес.

6

Стормълонг, заспал след дългото изтощение върху масата в контролния щаб, бе рязко изтръгнат от съня. Бе направлявал битките дни наред. Сториха му се безкрайност. Сега с разтревожено изражение видя Джони.

– Събуди се! – настойчиво повтаряше Джони.

Разтърси и будисткия комуникатор, Тини, докато покаже някакви признаци на живот.

– Какво става? – стреснато попита Стормълонг. – Пак ли атакуват?

– По-лошо! – каза Джони. – Малките сиви хора!... Тини, събуди се,

моля те!

Жената също бе работила дни наред без капка сън и сега спеше почти безчувствено.

Джони любезно бе отпратил гостите и излезе да се разходи из нощния лагер. Направи пълна обиколка на купата. Макадам! Трябва да се докопа до Макадам от Земната Планетарна банка в Люксембург, и то веднага. Никаква среща с правителството няма да урежда. Ще им устрой среща с някой, който разбира от банкерство!

Тини започна да се пробужда.

– Макадам! – каза Джони. – Свържи се по радиото с Макадам.

– Какво става? – поиска да разбере Стормълонг. Обикновено Джони винаги успяваше да запази спокойствие и хладнокръвие. – Мога ли да направя нещо?

Джони му хвърли два диска, на които бе записана цялата вечер.

– Направи ми копия от тях. Това е вечеря.

Стормълонг нищо не схвана, но отиде до устройството за презапис на дискове и ги пусна.

Тини се опитваше да събуди Люксембург, сънено напявайки кодовете за връзка на пали.

– Ако се опитваш да се свържеш с Люксембург, няма никой – каза Стормълонг. Сети се, че Джони няма много информация за това какво става напоследък.

– Русия – каза Стормълонг. – Хората от Сингапур са отишли там и изобщо не са могли да се доберат до базата. Всичко било в пламъци.

Джони не можа да разбере. Как е възможно да гори подземна база?

– Ти си бил там. Не знам защо, но при входовете са имали някакво черно вещество, възпламенимо. Знаеш ли какво е?

Въглища! В руската база трупаха въглища за зимата.

– Това са въглища – каза Джони. – Черна скала, която може да гори.

– Ами не знам кой е построил тази база, но я е построил близо до, или върху мина от такива скали и явно от стрелбата са се запалили. Сингапурската група изобщо не е могла да се приближи до базата. Бяха малко и не бяха взели никакви миньорски помпи, пък и да имаха, наоколо няма вода. Спешно поискаха помощ. Трябваше да угасят огъня, за да се доближат до базата. Люксембург бе единствената защитена позиция, която не бе нападната и там имаха летящи танкери. Преди около два часа ги напълниха и отлетяха за Русия. Оттогава не е пристигала никаква информация. Не знаем какво става. А в Люксембург не останаха

никакви защитници.

– Но Земята Ппанетарна банка има радио! – каза Джони.

– Да, но по това време едва ли при него ще има някой. Те не участват в защитната мрежа.

– Тогава трябва да замина – каза Джони. – Какви самолети са останали?

– А, не! – каза Стормълонг. – Имам директна заповед от сър Робърт да останеш тук!

– Но Макадам не може да пристигне тук, след като в Люксембург няма ни един пилот. Нали никой не е останал?

– Ни един.

Джони бе отчаян.

– Ами ако отделим един пилот от Единбург и го пратим в Люксембург?

– Невъзможно. Пристигнаха са в Единбург. Там е ад. Цялата мрежа от тунели под скалите се е срутила. Няма как да се влезе вътре, за да се види има ли живи в скривалището. Имат атмосферни маркучи и въздушни помпи, с които да вкарат въздух долу за оцелелите. В момента карат багери от Корнуол. Но пилотите им трябват, защото няма машинни оператори. Не мисля, че мога да накарам даже един да...

– Тук имаш ли самолет?

– Естествено, че имам. Имам пет. Но ти никъде няма да ходиш!

Жената се извърна от микрофона.

– Няма никой. Не отговарят нито от мината, нито от банката. В края на краищата, там е два през нощта.

– Тръгвам – каза Джони.

– Няма да тръгнеш! – извика Стормълонг.

– Тогава ще идеш ти! – извика Джони.

Стормълонг запремига с очи. В крайна сметка, бе дремнал два часа, за които и едно коте не би се напало.

– Ще трябва да се оправяш с всичко тук сам – каза Стормълонг. – Хем да си на този микрофон, хем във въздуха, ако се наложи да отбраниваш зоната.

– Ще взема Тини и ще поддържам връзка по мрежата от самолета, ако трябва да се бия – каза Джони. – Но такава битка няма да се наложи да водим. Битката ще е с двамата малки сиви хора! Ще издържиш ли буден до Люксембург?

Стормълонг повдигна рамене, после кимна.

– Добре. Взemi копията на дисковете, които направи, иди в

Люксембург и намери Макадам. Кажу му, че е жизнено важно веднага да прегледа записите. И че трябва да намери някакъв начин да се оправи с дълга. Кажу му това.

– Дълг ли? – каза Стормълонт.

– Да, дълг. И ако не го платим или се отървем по някакъв начин от него, губим цялата война! Дори да я спечелим!

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

1

Следващите два дни бяха най-ужасните в живота на Джони – по-ужасни от клетката, бомбардировача и всичко останало.

Стормълонг се издигна в небето и буквално изчезна.

Не отговаряше по радиото, даже когато Джони ясно си каза името.

Офисът на банката в Люксембург бе отворен и отговаряше, но там имаше само някакво момиче, което не говореше на никой от езиците, които владееха тук в Кариба. Като че ли беше френски. Те ясно произнасяха „Макадам“ и тя разбираше за кого става дума, след това им обясняваше нещо, което те не разбираха.

Джони не можеше да напусне района. Пратениците непрекъснато сновяха насам-натам и продължаваха процеса си. Не му обръщаха особено внимание. Джони ядеше и спеше в контролния щаб и излизаше само в случай, че вождът Чонг-уон го извикаше за нещо спешно.

В интерес на истината, той почти нямаше с какво да се занимава, защото рядко се свързваха с него по радиото. Но дори да му поискаха нещо неотложно, нямаше как да им помогне, защото не разполагаше с ни един пилот, нямаше войска или други защитни сили. Всъщност той самият бе единствената отбрана на планетата. Тини много му помагаше, но все пак човек не можеше да стои буден безкрайно, та дори да е будистка монахиня.

Ангъс прекарваше част от времето си при устройството за телепортиране. Беше оставил жирокасата на една планина на Толнеп, за да разбере окончателната съдба на луната Азарт.

– Исках да разбера дали на Толнеп има земетресения – каза той на Джони. – Ако в една система се промени количеството маса, могат да се очакват и промени в гравитацията. Четох някъде, че ако нашата луна пропадне някъде в пространството или нещо такова, на Земята ще последват земетресения. Но Толнеп не разтресе нашата жирокаса.

Няколко часа по-късно Джони чу шума на мотор в купата и отиде да провери какво става. Ангъс бе включил един багер. Опитваше се да изкара огромен къс от падналия кораб през подземния изход. Беше от тази част, която бе паднала на брега. Вождът Чонг-уон остро реагира, защото драскаше наветата и трябваше след това да ги поправят.

Ангъс обясни, че искал да види дали онази бомба още действа.

– Гледай да не докараш нещо обратно тук! – каза Джони и се прибра, за да отговори на едно повикване.

На следващата сутрин Ангъс закусва с него и му разказа какво е направил.

– Пратих онова парче метал отвъд Азарт. Мислех, че ще падне през газа...

– Какъв газ? – прекъсна го Джони.

– О, ами Азарт като че ли сега е само газ – каза Ангъс. – Един огромен облак газ. Отначало всичко бе чернилка, но сега се изчисти. Хем се вижда, че е облак газ, хем можеш да виждаш през него. Ясно защо психосите никога не са използвали тази бомба. Като миньори им е трябвал не газ, а метали!

– И какво стана с онова парче желязо?

– Мислех, че ще премине през газа и ще падне върху Толнеп. Но не стана така. Отначало започна да пада през газа, но като стигна средата на газовия облак, остана си там и не мръдна повече. Искаш ли да видиш снимка?

– Само недей да изстрелваш в онзи облак, за да не докараш нещо от онези вещества тук с обратния удар! – каза Джони.

– О, не се бепокой. Но вярвам, че след като веднъж онази бомба превърне всичко в газ, престава да действа. Няма върху какво да работи, а след като реакцията завърши, няма какво да я стартира отново. Металната следа показва, че са останали само газове от много нисък ред. Водород.

– Значи тази бомба стимулира деленето на атомите на по-тежките метали. Не съм специалист, но ми се струва, че току-що описа точно това.

– Както и да е – каза Ангъс, – мисълта ми е, че масата на луната засега не се е променила, що се отнася до гравитационното ѝ влияние. В този студ изглежда газовете са се втечили и луната сега представлява нещо като мехур с много по-голям диаметър. Мисля, че може да се прелети през нея.

– Страхотно – каза Джони. – Не го прави.

Ангъс изяде макароните си.

– Исках само да знаеш, че унищожаването на тази луна няма да промени таблицата с координатите. При промяна на масата могат да се изместят всички координати след известно време.

– А! – възкликна Джони. – Имаш право. Много умно, че си се

сетил.

Ангъс също мислеше така.

Само че всички останали новини никак не бяха окуражаващи. Не че пристигаха лоши новини, просто нямаше никакви вести за съдбата на Криси и на хората в Шотландия, а също и на хората от селото им в Русия.

Бяха открили отвън пред базата вожда на клан Фергус, почти мъртъв. Прехвърлили го веднага в старата подземна болница в Абърдин. Нямаше много надежда.

Бяха пробрили дупки през скалната маса, която блокираше тунелите и се надяваха въздушните маркучи да са стигнали предназначението си. Говореше се, че са чули гласове, но първо, в укритието нямаше миньорски предаватели и второ, заради шума на помпите и всичко останало, едва ли можеше да се чуе нещо през въздушните маркучи.

Целият град, заедно с Касъл Рок, бе обвит в пушеци.

Полагаха невероятни усилия да пробият отвор през срутените тунели. Работеха по двайсет и четири часа на ден.

Новините от руската база не бяха по-добри. Бяха потушили горящите въглища на повърхността, но мината гореше отвътре, изпод земята. Нямаха представа дали огънят е стигнал до нивото на подземната база. Масивните врати не можеха да се отворят дори с горелки, затова в момента прокарваха съвсем нов вход, който да ги заобиколи. Копаеха в твърда скала, а земята бе нажежена и продължаваше да гори отдолу. Вентилаторните шахти много обикаляха, освен това бяха здраво преградени със закален метал и филтри, тъй че не можеха да ги използват.

Отгоре на цялото напрежение, в Кариба първият малък сив човек, Драйс Глотън, бе изчезнал. Единственият им часово-артилериец каза, че го е видял на зазоряване. Наредил от известно разстояние до кораба да сменят сигналните светлини и радиосигналите и отпътувал в небето ей тъй, изведнъж, без дори да успеят да проследят в коя посока. Сега светлините бяха угасени, просветваха само две червени светлини и радиофара казваше на всички кораби да не се приближават до района на конференцията.

Попитаха лорд Вораз, но той каза, че вероятно става въпрос за някои прерогативи на банковия бизнес на един директор на клон и сигурно е заминал по банкови дела, след което спокойно продължи да дъвче хапките между основните яденета, които готвачът постоянно му сервираше.

Но това, което хвърли в шок Джони през тези два дни, бе

внезапната поява на капитан Рогодетер Сноул.

Конференцията го бе повикала като свидетел, но не предупреди нито Джони, нито артилериста от противовъздушната отбрана.

Джони изведнъж чу лая на оръдието.

Притича лорд Дом, търкалящ се като втечнена медуза и изрева да спрат стрелбата.

Джони накара артилериста да спре. За щастие оръдието бе настроено на много голям обхват и Ангъс не бе използвал теленортационното устройство в момента. Но Рогодетер Сноул се размина на косъм с това да улучат кораба му, тъй като пропусна да поиска разрешение за кацане на малката совалка, с която бе изстрелян.

– Повикахме го като свидетел! – извика лорд Дом. – Не знаете ли, че в момента се провежда съдебен процес?

Процес или не, Джони сложи на колана си един Смит и Уесън с термични куршуми, натъпка ушите си с тампони и отиде лично да напраща кацането на самолета с помощта на ръчен предавател. Освен това трябваше да се погрижи толнепите да не забележат, че нямат никаква отбрана.

Джони потисна внезапния импулс да убие Рогодетер на място и се ограничи само с това да му конфискува очния филтър. Провери дали няма резервен и лично го придружи до залата за конференции. Остави го там, но ги предупреди като свършат с него, да му се обадят в контролния щаб да го ескортира обратно, тъй като иначе толнепът ще бъде абсолютно спял през цялото време, докато се навърта около Кариба.

След около пет часа наистина му се обадиха и той придружи Рогодетер Сноул обратно до совалката му. Но преди да му върне обратно филтъра, накара вожда Чонг-уон да намаже с черно водно мастило купола на совалката от вътрешната страна. Джони така и не разбра дали Сноул се е оплакал, че е трябвало да трие прозорчетата, намазани с мастилото, за да намери кораба си в орбита. Той все още бе с тампони в ушите.

Джони върна филтъра на Рогодетер и от изражението на вторачения в него толнеп личеше, че е възкликнал:

– Ти!?

Затова Джони му каза:

– Да, аз. И за лично сбогом ще ти кажа, че ако видя още веднъж мутрата ти на повърхността на тази планета, никак няма да ти се хареса какво ще й се случи.

След това му затръшна врата.

След излитането на совалката, Джони си свали запушалките и разбра, че от десет минути насам артилериста го молеше за разрешение „по грешка“ да свали совалката на толнепа. Джони го разбираше. Искаше му се същото.

Още не бе чул и думица от Стормълонг. А с Люксембург не можеха да се разберат.

Никаква вест за Криси. Никаква вест за хората от селото му. Никаква вест за приятелите му.

Двата дни бяха кошмарни.

Разбра, че бездействието тежи много, много повече от задъхания живот, с който бе свикнал. Наближаваше точка, в която страховете му щяха да избухнат с всичка сила. Страховете за близките хора и за родната планета, която от толкова време се бореше да спаси.

Никак не му олекна в осем часа същата вечер от предложението, което получи от лорд Вораз – срещу заплата от петдесет хиляди кредита годишно да се премести в системата Гредидс и до края на живота си да прави пултове за телепортационно управление за банката. Джони бързо се отдалечи, за да не направи нещо неразумно.

Ужасни два дни!

2

Следващият ден нещата започнаха да се променят.

Джони прекара нощта в контролни щаб, проснат върху една маса. Така го завари лорд Дом, който дойде да го събуди.

– След два часа ще бъдат прочетени и подложени на гласуване докладствата, събрани по делото – каза той.

– Аз не съм член на правителството – каза Джони.

– Знаем. Но ти си лично замесен и трябва да присъстваш. Ще бъдат обявени и репарациите. Тъй че, бъди там!

А, репарации. Внезапен повей на надежда. Дали ще са достатъчно, за да покрийт дълга им към банката? Или поне да стигнат за първата вноска или нещо такова?

Тини бе спала криво-ляво на стола цяла нощ. Имаше малко трафик и затова Джони помоли Чонг-уон да го смени и отиде да се преоблече.

Господин Цунг носеше малка кръгла шапчица от черен сатен със синьо копче на върха. Откак си бе възвърнал ранга, постоянно бе ухилен. Поклони се и вкара с една минна количка с колелца вана, след което се

погрижи за всичко необходимо Джони да бъде добре облечен и нахранен.

След това вдигна мъничка кутийка, окачена на копринена лента и си я окачи на врата. Джони подскочи, като чу от нея да излиза монотонен електронен глас, който говори на английски.

В отговор на въпросително вдигнатите вежди на Джони господин Цунг обясни, че това е подарък от малкия сив човек, Драйс Глотън. Дал му я преди да тръгне на пътешествието си. Подарък за откриването на банкова сметка! Дъщерята на господин Цунг рисувала тигри и птици върху собственоръчно направена оризова хартия и ги продавала на пратениците за петдесет кредита всяка. Лордовете казали, че това е „примитивно“ изкуство и се събирало от колекционери. А синът му рисувал дракони върху кръгли метални платки с помощта на молекулярни спрейове и ги продавал двойно по скъпо – за сто кредита. Като добър баща, макар че презирал търговците и търговската класа, той се погрижил за спестяванията на децата си.

Господин Цунг обясни, че Негово Превъзходителство намерил в библиотеката на кораба си езикът „дворцов мандарински китайски“, направил микро-копие и – виждаш ли това малко ключе? В горна позиция е от мандарински на английски, в средна позиция – от мандарински на психоски, а в долна позиция – от английски на психоски. Не е ли смешно как произнася китайските тонове, като превежда от английски?

Но това не е всичко. Има и вокочетец. Виждаш ли малката светлинка в края? Като я прокараш по мандарински йероглифи, прочита ги високо на английски или психоски. Освен това чете английски и психоски и ги превежда на мандарински. Тъй че, сега вече няма да прави грешки заради лош превод.

Захранва се от температурата на тялото и не й трябват батерии. Сега вече може да говори директно с Джони! Естествено. Ще продължава да учи езика, тъй като не иска да звучи толкова монотонно. Но кажи, не е ли прекрасен човек този Драйс Глотън!

Джони се радваше, че господин Цунг вече може да му говори без помощта на Координатор. Но все пак не му бе приятно отвсякъде да се чувства заобиколен от Галактическата банка.

Господин Цунг веднага се възползва от новата придобивка.

– Разбрах, че отиваш да чуеш присъдата и по някакъв начин ти също си въвлечен. Сега, тъй като не знаеш дали ще бъдеш обявен за виновен или не, просто си стой с почитителен вид и слушай. Ако те попитат нещо, само се покланяй, без да отговаряш. Просто се покланяй. Така си

пригответи почвата да поискаш нов процес.

Съветът бе добър, но не помогна на Джони да успокои нервите си.

Вождът Чонг-уон каза, че по радиото няма никакви обаждания. Не, няма новини от Стомълонг, нито от Единбург, нито от Русия.

Всички лордове се бяха събрали. Бяха променили подредбата на залата. На платформата бе поставена висока маса, на която седеше лорд Фаулджопан. Останалите лордове бяха наредени в правилни редици с лице към платформата. От едната страна на стаята бяха наредени столове в редица. Шлейм лежеше върху миньорска количка, целия увит във вериги. Само лицето му се показваше отгоре. Количката стоеше между масата и публиката.

Лорд Дом посочи, че Джони трябва да седне на един от столовете до стената, където седеше и лорд Вораз. Очевидно беше, че не го считат като част от техните приготовления. Лордовете дори не го погледнаха. Но поне не беше в количка като Шлейм.

– Вече са обсъдили всичко – пошепна лорд Вораз на Джони. – Но трябва да гласуват за всяко доказателство поотделно. Това по-скоро е споразумение, отколкото процес. Изненадан съм, че пратеникът на Земята не е тук. Но до подписването могат да процедурат и без него.

Лорд Фаулджопан даде знак на лорд Браул за започване на заседанието.

– Вече имаме постигнато съгласие относно дефиницията на думата „пират“ така, както ще влезе в новите споразумения – каза Фаулджопан. – Все пак трябва да ви обърна внимание върху факта, че новата дефиниция не може да бъде прилагана към сегашните доказателства, тъй като е приета след инцидента, предизвикал този процес. Съгласни ли сте с това, уважаеми лордове?

Дадоха знак, че са съгласни.

– Следователно – продължи Фаулджопан, – този процес се основава на вече съществуващи доказателства и клаузи. Свидетелските показания на капитан Рогодетер Сноул бяха изслушани и точно отразени в документацията по делото. Той е имал заповед да не зачете неприкосновеността на зоната на конференцията, получена от толнепския тогавашен пратеник Шлейм. Вярвам, че желанието на конференцията е да зачете свидетелските показания и доказателства, дадени от гореспоменатия Сноул, особено в светлината на факта, че той се е чувствал задължен да защити толнепския пратеник. Това оневинява Сноул. Кой е за?

Всички лордове гласуваха.

– Следователно – каза Фаулджопан, – конференцията установява,

че гореспоменатият толнепски пратеник, наречен лорд Шлейм, напълно умишлено и злонамерено е заповядал на своите военни сили да нападнат зоната на конференцията. Съгласни ли сте с тази формулировка?

Всички до един гласуваха и Шлейм изсъска и плю от веригите си.

– По-нататък на базата на свидетелски показания и доказателства установихме, че толнепският пратеник наистина е целял да парализира, застреля и нарани по някакъв друг начин други пратеници, ангажирани в своите законни и почтени задължения в противовес с изброените тук членове, които няма да прочета, тъй като ще ни отнемат много време. Съгласни ли са пратениците?

Бяха напълно съгласни и Шлейм отово изсъска и се изплю.

– Следователно – продължи Фаулджопан, – тази конференция, законно събрана по силата на междупланетни споразумения, решава, че от този ден нататък в продължение на сто години толнепите ще бъдат смятани за нация извън закона! Кой е за?

Всички гласуваха за с лица, които изразяваха твърдост и решителност.

– Всички споразумения и договори с планетата и нацията на толнепите от този момент нататък престават да бъдат в сила – каза Фаулджопан. – Кой е за?

Отново единодушие.

– Всички посолства, легации и консулства на толнепската планета и нация ще бъдат затворени и дипломатите им – изгонени за период от сто години. Дипломатическите им функции по незначителни проблеми ще бъдат изпълнявани от ховинските посолства, легации и консулства срещу обичайните такси. Съгласни ли сте?

Съгласни са.

– Тъй като конференцията гарантира личната безопасност на Шлейм и завръщането му невредим на планетата, конференцията решава да върне въпросния пратеник гол и окован във вериги на пазара за роби в град Крид, Толнеп, като израз на това, че въпросният е изпаднал в немилост от конференцията. Това ли е вашата воля?

Това беше тяхната воля. Шлейм съскаше и плюеше. Джони се чудеше кога ще стигнат до въпроса за „репарациите“. Надеждата бе слаба, но все пак съществуваше.

Фаулджопан продължи:

– Понеже толнепите са имали най-много кораби и техният офицер, според свидетелството на самия Шлейм пред тази конференция по-рано, е най-старши командващ офицер на обединената сила, конференцията

намира, че останалите воюващи нации, които са участвали в обединената сила, не се смятат за виновни в престъплението като нации. Но тъй като присъствието на силите им продължава да заплашва небето над тази конференция, оправдаването зависи от две условия: първо, да принудят толнепската флота да остави на определено от военния командир на Земята място всички взети пленници невредими. Второ, те също да оставят пленените от тях, невредими, на същото или подобно място. Трето, да ескортират, ако е необходимо с военна сила, толнепската флотилия обратно до Толнеп. Четвърто, да насочат толнепската флотилия да кацне на повърхността на Толнеп, откъдето, както е известно на конференцията, тя не може повече да излети. И пето, да се върнат след това по родните си планети. Силите, визирани в тази точка, принадлежат на болбодите, ховините, хокнерите, джамбичуите и дрокините и всички други нации извън тази система, които са участвали в нападението.

Последва дискусия трябва ли да гласуват пратениците, представители на воюващите, или трябва да се въздържат.

– Предлагам – прошепна лорд Вораз на Джони – ти да определиш място за връщане на пленниците, тъй като липсват упълномощените органи.

– Да, но те не казват какво трябва да направим ние с техните пленници? – отвърна Джони.

– Това не е мирен договор – каза Вораз. – Отнася се за обиди, нанесени на конференцията. Ами... ще отворя въпрос за пленниците на Земята. Това са все планетарни въпроси, както виждаш. За затворниците, които сте пленили горе от флотилията, ще стане въпрос само ако се изготвя мирен договор. Освен това се съмнявам, че ще си ги приберат обратно поради възможна зараза. Кой знае, може да са се водили дори биологически войни. Вие няма от какво да се притеснявате, тъй като в точката е включено „невредими“.

Значи планетарни въпроси, помисли си Джони. Интересуваш се само от стойността на имуществото, което се опитваш да си възвърнеш. Но не го каза. Радваше се, че ще им върнат пленниците, ако има такива.

Най-накрая решиха пратениците на воюващите нации да гласуват, тъй като така ще изглежда по-добре в протоколите. Всички гласуваха единодушно „за“.

– Според законите на конференцията – каза Фаулджопан – трябва да се спомене и за насилието, упражнено спрямо тогавашния лорд Шлейм.

Лорд Вораз докосна коляното на Джони.

– Става въпрос за теб.

– Човек, известен като Джони Гудбой Тайлър, бе забелязан да хвърля по въпросния лорд Шлейм пръчка или скиптър и да го удря. Конференцията желае да го оневини. Всички ли са съгласни?

Гласуваха „за“ и Шлейм яростно се изплю.

– А сега идва приятната част – прошепна лорд Вораз.

– В съответствие с член 103 – каза Фаулджопан, – която покрива възнагражденията при случаи на спасяване и защитаване живота на членове на конференцията, споменатия Джони Гудбой Тайлър се награждава с ордена на Червения Пояс за това, че предугади намеренията на Шлейм и го обезоръжи, тъй че нападението му не постигна целите си. Съгласна ли е конференцията?

Някои изръкопляскаха. Чуха се коментари.

Лорд Вораз обясни на Джони:

– Императрицата на Шатовария Беаз учреди този орден преди осемдесет и три хиляди, двеста шейсет и осем години, когато един служител спасил живота на любовника ѝ по време на една конференция. Някой го нападнал, но служителят го спасил. Бил леко ранен с нож – оттам и името на ордена – „Червения Пояс“. – Извади от джоба си малка книжка, която веднага се уголеми и провери нещо. – Този орден ти отрежда титлата „лорд“ и пенсия от две хиляди кредита годишно. Фондът се управлява от нашата банка. Трябва да си отбележа.

Все още се чуваха ръкопляскания и лорд Браул даде знак на Джони да стане и да се поклони. Джони горчиво си помисли, че ще окачи пояса на Уиндсплитър. Не му трябваша почестите им. Седна. Много се бавеха с тези репарации. А, дойде моментът!

Фаулджопан разгърна дълъг свитък хартия, изписан с цифри.

– Освен това конференцията смята, че достойнството на пратениците и техните планети е наранено от планираната атака от лорд Шлейм. Конференцията налага като глоба и репарации сумата един трилион галактически кредита, която трябва да бъде изплатена от Толнеп.

Фаулджопан продължи:

– Пратениците, които са имали кораби в небето по време на инцидента, не получават своята част от обезщетението, тъй като съзнателно или не са участвали в конспирацията. Сумата, както вече събранието реши в предварителни дискусии, ще бъде разпределена между пратениците на базата на числеността на населението, което те представляват. – След което изчете цифрите. – Всички ли са съгласни?

Поправиха едно-две изчисления.

– А Земя не получава почти нищо! – възмутено прошепна Джони на лорд Вораз.

– Някои от пратениците представят населения от стотици билиони – каза лорд Вораз. – Шатобрианците имат почти трийсет и девет трилиона същества на седемстотинте си планети. А вие какво имате? Трийсет и три хиляди.

Пратениците приеха поправките в цифрите. Джони затаи дъх. Ще има ли обезщетение за вредите, нанесени на Земята?

– Всички финансови операции се извършват от Галактическата банка – каза Фаулджопан.

Не поиска съгласие от лорд Вораз, той просто кимна.

– С това решенията на конференцията се изчерпват – каза Фаулджопан. – Конференцията желае всички решения да се оформят в писмен вид, за да могат да се подпишат от пратениците.

Джони настоятелно заговори на лорд Вораз.

– Чакай. Нали сами казаха колко градове са изгорили? Нанесли са ни много щети.

– Опитих се да включа и тях, но това само ще увеличи цената на собствеността. Не забравяй, че това не е мирна конференция. Това е съдебен процес и споразумение за нанесени обиди на конференцията.

Никакви репарации за Земята? Джони се бореше с напирашщото желание да скочи и да протестира. Ако сър Робърт и Макадам бяха тук...

– Глобата от един трилион кредита е огромна – каза лорд Вораз. – Ще съсипе икономиката на Толнеп. Даже Земята да бъде възнаградена с обещания за изгорените фалове, Толнеп няма да може да плати нищо след тази сума. Трябва да се радвате. Отървахте се от всички нападатели.

И от всички надежди да оспорят документа за право на собственост над Земята, помисли си Джони. Сега бяха в ръцете на банката, тъй като нямаха пари да платят.

В този момент Фаулджопан се нахвърли върху Джони.

– Вашият пратеник не присъства на заседанието! Това е голямо нарушение. Не може да отмени и промени решенията, но ако пратеникът ви не дойде на подписването, те няма да бъдат валидни. Войната незабавно ще бъде възобновена. Тъй че, най-добре посъветвай правителството ви веднага да го прати тук. Документите ще бъдат готови за подпис утре следобяд. Ще се погрижиш ли да дойде?

– Аз не съм представител на... – започна Джони.

– Имаш влияние – каза Фаулджопан. – Използвай го! Искаме да

свършим и да си идем по домовете.

– Най-добре направи както казва – прошепна лорд Вораз.

Джони вдигна очи, за да види Драйс Глотън, застанал на вратата.

Беше се върнал!

Излизайки, Джони чу как Драйс попита лорд Вораз:

– Ще се върне ли представителят на Земята?

Вораз посочи към Джони.

– Ще го доведеш ли? – попита Драйс Глотън.

Джони каза, че ще опита, а Драйс и Вораз се спогледаха и се ухилиха.

Толкова бе обезсърчен заради това, че Земята не получи обезщетения, че не им обърна никакво внимание.

3

На няколко стъпки от залата за конференции Джони усети как кръвта се надига в главата му.

Война! Стига само някой от тези лордове или правителствата им да произнесе тази дума и флотилиите им веднага се вдигат да направят на пух и прах земята на някой.

И като я разпартушинят, отлитат си просто ей така, без изобщо да ги е грижа какво са направили с домовете и живота на хората, даже могат да се върнат да повилнеят още малко!

Джони се разходи из лагера. Беше топъл следобед и вентилаторите на изхода създаваха лек и приятен бриз.

Малките деца лежаха в окопите за оръдията, облечени в оскъдни дрехи. Проследиха го с очи. Кучетата лайваха един-два пъти от каишките си и после махаха опашки за поздрав. По-големите деца бяха нахранили малките и сега седяха с кръстосани крака и ядяха от купички. Като мина край тях, засмяха му се и кимнаха.

Джони си помисли откъде накъде тези деца няма да имат шанс? Защо да нямат щастливо и спокойно бъдеще?

Война! Какво право имаха студени, безсърдечни раси да убиват и рушат, да смазват и пречупват по-слабите и по-безпомощните?

Както и да се наричаше това – „национална политика“, „държавна необходимост“ – оставаше си пълна лудост.

Психло! Какво право бе имала Психло да напада планетата им? Нима не са могли да купят каквото им е трябвало? Защо не са дошли да

кажат: „Имаме нужда от метал. Предлагаме ви да го разменим с тази и тази технологии.“ Не, по-изгодно им е било да убиват и грабят.

Спомни си за времето преди за пръв път да забележат посетителите, когато се бяха почувствали свободни от жестоките потисници и тирани. Хората работеха с желание, бяха щастливи. А след това посетителите. Заедно с тях и банката.

Може би организация наистина е необходима. Но това на никой не даваше право да създава правителства от безчовечни, бездушни зверове!

Сети се за Браун Лимпър и за идиотщините, които вършеше „в името на държавата“. И все пак, той бе направо разумен в сравнение с тези лордове тук.

Джони погледна децата. И взе твърдо решение. Каквото и да се случи, няма да има повече война. Никъде.

Толкова бе погълнат от мислите си, че вождът Чонг-уон трябваше да му разгърси ръката, за да привлече вниманието му.

Вождът подскачаше около Джони, махаше му и накрая буквално го натика в контролния щаб.

Лицето на Тини грееше от радост. От слушалките ѝ се чуваше реч на пали. Каза нещо в микрофона си и се обърна към Джони.

– Обажда се шотландският офицер, който ръководи спасителните операции в Русия – каза Тини. – Забелязали някакъв зелен пушек да излиза от една вентилаторна тръба. Някой отвътре свалил укреплението на вентилационните изходи. Докарали са кранове и въжета и вече измъкват хора!

Буквално всяка минута пристигаха нови сведения. Тини пак се обърна към Джони:

– Полковник Иван! За тебе е. Казва: „Кажи на маршал Джони, че храбрите червеноармейци отново са под негово разпореждане!“

Джони искаше да му каже нещо. Трудно намираше думи. Но Тини каза:

– Има още едно обаждане за Джони. Искане да чуе гласа ти.

Подаде му микрофона.

Без да спазва никакви мерки за безопасност, гласът каза:

– Джони? Аз съм Том Смили Таунсън!

Джони не можа да каже ни дума.

– Джони, хората от селото са живи и здрави. Всички сме добре, Джони. Джони, чуваш ли ме?

– Слава богу! – с усилия произнесе Джони. – Кажете им, Том. Кажете им на всички. Слава богу!

Той седна на един стол и заплака. Досега не бе съзнавал колко се бе притеснявал за тях. Бе потискал тревогата с желязна воля, за да може да работи.

Продължаваха да пристигат съобщения и след малко Джони се зае за работа. Питаха къде да отидат, а той на свой ред им съобщи радостната вест, че врагът се е оттеглил и няма да се върне. Веднага на фона на гласа на комуникатора се чува радостните им викове.

Имаха пет ранени пилота и много случаи на изгаряния. Искаха помощ от Шотландия. Джони разбра, че старата подземна болница в Абърдин е подготвена да приема ранени и нареди тежко ранените да се закарат там със самолети. Изпрати една от сестрите от Абърдин в Ташкент, за да се погрижи за по-леко ранените.

Работата така го увлече, че съвсем забрави за сър Робърт, докато Драйс Глотън не изпрати Чонг-уон да му напомни.

Освен това, Джони съзнателно бе отлагал повикването на сър Робърт. Още не бяха успели в Касъл Рок и знаеше, че сър Робърт няма да иска да замине. Дори си мислеше дали не може да убеди лорд Фаулджопан да отложи подписването с един ден.

Все пак се обади и се зае да организира всички затворници да бъдат свалени при замъка Балморъл на около петдесет мили западно от Абърдин. Лесно се откриваше от въздуха, тъй като имаше три ясно открояващи се планински върхове, река, а и самият замък бе внушителна развалина. До Абърдин имаше добре запазен път, но Тор каза, че може да вземе пленниците с боен самолет и да ги откара в болницата в Абърдин, ако имат нужда от спешна помощ. Джони ги предупреди да бъдат предпазливи. След това отиде да потърси ховинския пратеник, който сега осъществяваше връзката с толнепската флотилия. Даде му следа на картата, която да предаде на ховинския командир. Казаха, че могат да предадат пленниците още същия следобед, без да изчакват официалното подписване на документите. Никой не знаеше колко затворници има, но щяха да ги свалят с различни совалки. Джони повери работата на тях и на Тор от Шотландия.

Докато се обаждаше в Шотландия, остана с впечатлението, че там царя пълен хаос и това още повече го спря да не се свързва със сър Робърт.

Драйс Глотън изпрати за втори път Чонг-уон. Боже, как горяха от нетърпение тези малки сиви хора да докарат тук сър Робърт!

Най-накрая успя да накара комуникаторите в Шотландия да го издирят. Когато чу гласа му по радиото, всичките му опасения напълно се

оправдаха.

Сър Робърт направо се нахвърли срещу Джони и гневът му пролича дори от превода на комуникаторите.

Известно ли му е на Джони, че в подземните скривалища на Касъл Рок има две хиляди и сто човека, ако все още са живи? И че всички възможни входове са затрупани от тежките бомбардировки? На доста места са спуснали атмосферни маркучи, но я се опитай да влезеш във връзка по тях! Стените на замъка са толкова нестабилни, че при всеки опит да работят с пробивни машини, върху главите им се посипват камъни.

Да, Дуайт е там! Да, взел е подпори за тунели от Корнуол и е опитал да ги вкара. Нима Джони си мисли, че стоят със скръстени ръце?

Какво му е на него, седи си с онези тра-ла-ла лордове и си пие чай! Пий си чая, но остави хората да си вършат работата...

И така, на Джони му трябваше цял час, за да накара сър Робърт да проумее, че без неговия подпис въпросът с посетителите няма да приключи.

Най-накрая, с хиляди проклетия, че комуникаторите не можеха да преведат всичко на пали, сър Робърт обеща, че ще осводи някой пилот и ще долети тук.

Джони се облегна на седалката, напълно изтощен. Не обичаше да спори със сър Робърт. И напълно го разбираше. Неговата леля Елън също бе някъде долу в затрупаните скривалища. И Криси! Много усилия на волята му трябваха, за да остане тук, когато с всяка поричка на тялото му се искаше да е там и да копае с голи ръце, ако трябва.

Двамата малки сиви хора останаха много доволни, когато Чонг-уон им каза, че сър Робърт пристига.

4

На нощното небе от север се появи самолет, долетял много преди звука си. Отначало приличаше на звезда, след това се спусна над Кариба.

Артилеристът се обади по радиото: приятелски самолет. Исква разрешение за кацане.

Джони излезе да наблюдава приземяването. Вратата се отвори и някой изскочи. В тъмнината лицето му се виждаше само като размазано бяло петно. Джони се приближи – бинтове. Цялото лице бе превързано с бинтове!

Един пръст посочи към брадата на Джони.

– Съвсем същата!

Данълдин!

Щастливо се прегърнаха. След това Данълдин леко бутна Джони назад, за да го огледа.

– Съвсем същата! Някой ти я е отрязал наполовина. Моята пък изгоря. Запиши ми час при твоя бръснар.

– Какво, свалиха ли те? – попита Джони.

Притеснено погледна бинтовете му.

– Хайде сега, момче, не ме обиждай! – каза Данълдин. – Кой болбод, хокнер или дрокин може да свали аса на асовете? Не, Джони, помагах да потушат огъня. Не е чак толкова зле, но нали знаеш доктор Алън. Не се успокоява, докато не те повие целия като новородено бебе.

– Как е там?

– Лошо. Потушихме огъня, но с повече не можем да се похвалим. Дуайт и Тор се опитват да отворят проходи, но скалата се руши. Има надежда. А, върнал ли се е онзи малък сив човек. Това там е неговия кораб, нали?

– В Единбург ли е бил?

– О, беше, беше. На всички ни досаждаше с въпросите си. Навсякъде си пъхаше носа. Явно разбра каквото искаше и отиде в Абърдин. За малко да го застрелят. Търсеше краля – нали разбираш, вождът на клан Фергус.

– Как е той?

– О, кръвта му не спира. Нали знаеш, като се пореже и край – с нищо не можеш да му спреш кръвта. Постоянно му казвам да не се меси във войните – не е здравословно. Както и да е, намерихме го отвън и веднага го откарахме в болницата, за да му прелеят кръв. Този малък сив човек се опита да влезе при него в болницата, обаче стражата веднага го изхвърли. Само че после хвана на тясно доктор Алън. Изглежда това човече – и той посочи към кораба с мигащи светлини – е събирал разни книги и библиотеки отвсякъде наоколо. Пиктографира ги. Накара доктор Алън да му каже какво не е наред с вожда и започнаха да се ровят в сума ти древни книги на хората. Доктор Алън откри, че имало някакво съединение, наречено „Витамин К“, което съсирва кръвта. Получиха го по синтетичен път и да видиш – кръвта му спря! Сега вождът бързо се възстановява. Какъв е този малък сив човек – доктор ли е?

– Не – каза Джони. – Той е главен директор на клона на Галактическата банка, който обхваща този сектор. После ще ти кажа повече.

Идвал е при вас да се увери, че планетата има правителство!

– Все пак добре направи, че помогна – каза Данълдин.

Джони се радваше за вожда, но започваше все повече да се чувства заобиколен отвсякъде от bankerите. Не каза на Данълдин, че смятат да разпродават планетата им.

– Да си виждал Стормълонг? – попита Джони.

Данълдин поклати глава.

– Дай да свалим със Робърт от самолета. Много е зле.

Със Робърт наистина изглеждаше отчайващо. Лицето му бе опърлено и сиво там, където кожата не бе почерняла от сажди. Ръцете му бяха обгорели, дрехите – разкъсани. Целият тормоз от последните няколко дни се бе изписал върху състареното му лице.

Опитаха се да го вдигнат и да го носят, но старият главнокомандващ бе много тежък човек, особено когато бе отпуснат като мъртвец. Донесоха една миньорска количка и го закараха в болницата.

Джони събуди сестрата и тя го прегледа. Само ръцете му бяха зле наранени. Би му инжекция В комплекс. Дори не трепна при забиването на спринцовката.

Господин Цунг и семейството му станаха и се затичаха да поемат положението в свои ръце. За нула време донесоха вана и започнаха да подстригват обгорелите места по брадата и косата, за да изглеждат равни. Като го изкъпаха, сложиха го да легне. До този момент със Робърт дори не бе отворил очи.

Джони се върна в болницата при Данълдин и го намери здраво заспал, докато сестрата му сменяше превръзките на лицето. Изгарянията нямаше да оставят дълбоки белези. Брадата му наистина бе изгоряла. Джони каза на сестрата да почака преди да му сложи нови превръзки и повика дъщерята на господин Цунг. Тя дойде с ножиците и подстрига брадата на Данълдин досущ като тази на Джони.

Джони мислеше Данълдин да го смени в контролния щаб, а той да иде да потърси Стормълонг. Но Данълдин наистина не бе в състояние да прави нищо друго, освен да спи. Джони го повери в ръцете на семейство Цунг, те и него изкъпаха и го сложиха да легне.

В Единбург явно бе истински ад!

Джони се свърза по радиото с Русия. В онази стара база се бяха натъпкали няколко хиляди души. Нагълтани с дим или не, все трябваше да има някой годен за работа. Там имаше двеста и петдесет китайци от Северен Китай. Там бяха и сибирците, и шерпите. Тини бе успяла да ги разпита за нещата, които я интересуваха – останалите монаси,

будистката и китайската библиотеки бяха невредими. Изтича да съобщи радостната вест на Чонг-уон и Цунг.

Макар че бе късно през нощта и в Единбург, и в Ташкент, Джони се обади да прехвърлят хора.

Най-важният въпрос в момента бе къде е Стормълонг. И Макадам. От Люксембург се обаждаше само същото момиче, което повтаряше нещо от рода на „Жо н'компрон па“, а това със сигурност не бе нито името на Стормълонг, нито на Макадам. Нима ще трябва да се занимава с въпроса за разпродажба на планетата без никаква помощ?

5

Казаха на Джони, че подписването на споразумението ще стане този следобед.

Лорд Дом и Драйс Глотън пристигнаха в контролния щаб. Драйс изглеждаше невероятно доволен.

– Разбрах, че снощи пристигнал представителят на Земята – каза той. – Гледай да присъства на подписването.

Джони погледна колко с часът. Беше обяд. Отиде в стаята, където бяха настанили стария главнокомандващ и Данълдин.

Данълдин бе станал и облечен, и изглеждаше изненадващо свеж въпреки всички бинтове. Сър Робърт едва бе отворил очи, тъй че Джони заведе Данълдин в контролния щаб.

– Искам да поемеш поста – каза му той. – Ще остана за подписването, но веднага след това тръгвам да търся Стормълонг.

Обясни му накратко какво се е случило и отиде обратно при сър Робърт.

Старият шотландец бе огромен като мечка. Седеше на леглото почти гол и ядеше нещо, което Чонг-уон му бе донесъл.

– Подписване на споразумения – каза той през зъби. – Пълна загуба на време! Няма да спазят никакви споразумения. Планетата ни е хубава и я искам! Мястото ми е в Единбург, трябва да помогна да изкопаят горките хорица. Прав беше, Мактайлър, трябваше всички да преместим в Корнуол!

Джони го остави да се нахрани и докато пиеше чай, отиде навън да донесе прожекционен апарат. И макар че сър Робърт през цялото време мърмореше как трябвало да е в Шотландия, Джони подробно го запозна с всичко случило се и му обясни какво биха могли да направят. Като

свърши, отдръпна се назад.

– Аз не съм никакъв дипломат – каза сър Робърт. – Вече го доказах. И не разбирам нищо от право, нито от bankerство! Има съвсем малък шанс, но ще направя каквото е по силите ми.

Джони това и искаше. След обяд отидоха в конференционната зала. Сър Робърт бе облечен в кралските си одежди, а Джони – в туниката и шлема. Никой не им обърна особено внимание.

Споразумението, което пратениците бяха гласували точка по точка и което Джони чу, бе изписано на дълъг свитък, оставен на масата. Всеки пратеник се приближаваше до масата, подписваше се и поставяше печат, след което банката ги заверяваше и чак тогава той си сядаше обратно на мястото.

Приличаше на парад. На масата седяха само Драйс Глотън и Фаулджопан.

Сър Робърт не спря да мърмори за това невиджано разточителство на време, но съвсем тихичко, тъй че никой освен Джони не го чуваше. Подписваха се и подписваха. Отиде почти цял час.

Земята трябваше да подпише последно. Сър Робърт си написа името, след това разтопи малко восък върху хартията и го натисна с големия пръстен-печат, който носеше на ръката си. Драйс извади от него следа и я повдигна.

– Свидетелствам – каза той, – че Галактическата банка признава автентичността на Споразумението от Кариба, Земя. То е завършено. Мога ли да предложа веднага да се направят копия и се разпратят до имащите отношение кораби.

Разгърна споразумението, извади от горния си джоб малък пиктоследач и сканира споразумението.

Джони го предаде на Данълдин в контролния щаб да го изпрати на корабите и да извади копия за всички делегати на конференцията и за тях самите.

Лордът на ховините се изправи:

– Получих известие, че всички затворници са свалени на посоченото от представителите на Земята място.

Драйс погледна Джони. Бе получено съобщение от Тор преди обяд, че са прибрали седем пилота, трима руски войници, двама шерпи и един шотландец. Всичко тринайсет. Състоянието им бе нормално. Но понеже никой от атакуващите кораби не притежаваше човешка храна, бяха гладували през цялото време и със сигурност са щели да умрат, докато ги отнесат на планетите си. Веднага ги откареха в Абърдив за венозно

подхранване и лечение на незначителни наранявания. Тор се бе скарал с ховинския офицер, отговарящ за приземяването и свалянето на пленниците, защото един от пилотите си спомнял за пленен от толнепите пилот, който не присъствал. След като изпратил първата група, Тор изчакал и разбира се, толнепите наистина държали още един пилот, германец. Изпратили го чак след два часа, след което се заклели, че няма други. Чак тогава Тор им повярвал.

– Нашият офицер потвърди, че пленниците са получени – каза Джони.

Пратениците, които имаха кораби в орбита, изпратиха заповеди на съответните командири. Изчакаха. След това в залата влезе Данълдин и съобщи, че от Русия са потвърдили, че цялата флотилия е обградила толнепския кораб и са заминали. Наблюдавано е явлението на огромното им уголемяване и след това внезапно изчезване. Радиовръзката е изгубена.

Цялата група излезе отвън, където Ангъс изстреля от платформата плюещия гол Шлейм с координати – пазара за роби Крид.¹

Пратениците се върнаха в залата за конференции. Сър Робърт реши, че това е краят. Седеше на предната редица и мърмореше недоволено.

Драйс Глотън се усмихна. Отиде до сър Робърт и извади от джоба си някакъв дебел документ.

– Уважаеми лордове – обърна се той към събранието, – вие сте

1. Споразумението имаше една любопитна последица. След като пристигнал на Толнеп, лорд Шлейм използвал собствениците на кридския вестник, всекидневникът „Среднощен Зъб“, които били бесни заради загубата на най-добрия си репортер Арсбогър, за да предприемат унищожителна кампания срещу капитан Рогодетер Сноул. Цялата вина за бедствието била стоварена върху него, тъй като Шлейм твърдял, че той самият и Толнеп са изпаднали в немилост заради „фалшивите показания“ на Сноут. Рогодетер Сноул бил изведен на улиците на Крид и разгневената тълпа го пребила до смърт. Един роднина на убития офицер, Аджотър Сноул, на свой ред обвинил лорд Шлейм за атаката и убийството. Той, заедно с група флотски офицери, изчакали до следващото явяване на Сноул пред правителството и го взривили заедно с целия Дом на Плячката. Случаят станал известен под името „Големият заговор на Шлейм“. Скоро след това, останали без флотилия и лишени от възможността да търгуват с роби, на което се основавала цялата им икономика, толнепите спрели да плащат наложениите обезщетения поради типа на средства. Данъчните спужби, открай време корумпирани, изостанали с квотите за подкупи на висши длъжностни лица и постепенно започнали да задържат толнепски граждани за неплащане на данъци, изваждали им зъбите, стерилизирали ги и ги продавали в робство. В крайна сметка ховините купили планетата и довършили унищожението на толнепите. Оттогава расата им е изчезнала. (Откъс от „Бележки за клиенти“, том 43562789А, Галактическа банка)

свидетели на факта, че вече са прекратени всички спорове относно това кой притежава планетата Земя. Правителството на планетата не е променено. Кралят се възстановява. Представителят на Земя е тук и е законно упълномощен да действа от името на правителството.

– Правото на собственост над планетата е ясно! – триумфално каза Драйс. – Пратенико на Земя! Официално ти връчвам нота за неизпълнение на плащания по дълга! Ако до една седмица след обсъждане и дискусии не се вземе решение да започнат вноските по ипотеката, ще обявя планетата за разпродажба заедно с цялото ѝ имущество и население.

Пусна документа в скута на сър Робърт.

– Считай се за официално предупреден!

Сър Робърт се бе вторачил в документа и не помръдваше.

Драйс Глотън се усмихна с акулородна усмивка към Джони.

– Много ти благодаря, че го доведе тук, за да мога официално да му връча документа. Освен че съм директор на клон на банката, често ми се налага и сам да извършвам събиране на суми.

Отиде до един стол и повдигна куп големи книги, висок около една стъпка. Върна се на подиума и се обърна към събраните пратеници.

– Почитаеми лордове, основната задача на тази конференция – да се изясни правото на собственост върху Земя – е изпълнена. Все пак зная, че всеки от вас има пълното право да печели нови територии за своята страна. Освен войната има и други средства.

Лордовете повдигнаха рамене. Някой се обади, че войната е най-сигурния метод. Друг каза, че духовното здраве на нацията зависи от войните. „Как е възможно държавата да демонстрира мощта си без война?“, каза Браул. „Галактическата банка трудно ще преживява, ако не бяха заемите за военни цели“, вметна Дом. „Властелините стават известни, когато водят война“, изсмя се друг. На всички им беше весело.

Джони слушаше всичко това с ням ужас. За пръв път напълно осъзна безчовечната жестокост на големите правителства.

– Хайде продължавайте, Ваше Превъзходителство – засмя се Фаулджопан. – Всички знаем какво ще кажете.

Драйс се усмихна и започна да раздава брошурите.

– Изготвих няколко книжлета, докато изчаках да се изясни правото на собственост. Вътре ще прочетете информация за теглото, площта, климата, броя на моретата, височината на планините. Поместени са и няколко пейзажни снимки. Планетата е доста хубава, ще се уверите. Може да изхранва няколко билиона, при положение, че дишат въздух. Но повечето от вас имат колонии с такава атмосфера, които вече са

пренаселени.

Раздаде всички брошури и лордовете започнаха да разглеждат снимките.

– Имате кредити и влогове, а повечето от вас разполагат и с пари в брой. За превземането на планетата ще трябва съвсем ограничено количество наемници, тъй като, както стана известно, отбранителната мощ на планетата е много стара и населението е нищожно, за да окаже значителна съпротива. При смяната на собственост се включва цялото имущество и население.

Тъй че, ако желаете да останете тук още малко, до една седмица планетата ще бъде обявена на търг, ако през това време не се постигнат никакви споразумения за изплащането на дълга, което е малко вероятно, тъй като планетата не разполага със средства под формата на кредит или пари в брой. Благодаря за вниманието, уважаеми лордове.

Всички си приказваха помежду си, прелистваха брошурата и изглеждаха в съвсем празнично настроение. Очевидно щяха да поостанат, дори тези от далечните вселени.

Джони каза на Драйс Глотън:

– Значи всичко е било въпрос на пари!

Драйс се усмихна.

– Не сме ни най-малко враждебно настроени към вас. Банкерството си е bankerство, бизнесът си е бизнес. Дълговете трябва да се плащат. И децата го знаят.

Банкерът се обърна към сър Робърт.

– Организирай среща за преговори колкото се може по-бързо, за да можем да приключим с това.

Сър Робърт и Джони излязоха.

6

В лагера кипеше дейност. По-голямата част от племето китайци на вожда Чонг-уон бяха заменени в Единбург от севернокитайците, които Джони бе изпратил от Русия.

Завръщащите се хора бяха обгорели и изпоцапани. Някои бяха толкова изтощени, че дори почивката по време на дългия полет от Единбург не бе стигнала да се възстановят. Втурнаха се към децата си, прегръщаха ги, целуваха ги и ги обсипваха с въпроси. Кучетата се опъваха и лаеха весело. Сцената на срещата бе изпълнена с радост.

Джони бе доволен, че ги е сменил. Бяха работили без да спират и скоро вече нямаше да могат да продължат. Работиха почти до припадък. Като гледаше как бащите радостно бърбят с по-големите деца, а майките проверяват всичко наред ли е било по време на отсъствието им, Джони си мислеше за арогантността и високомението на онези безочни лордове и на правителствата им. Какво ги интересуваше съдбата на хора като тези? Да, такива правителства понякога проявяваха справедливост, дори може би се занимаваха с благотворителност, но си оставаха студени, могъщи сили, в чиято власт е да отнемат живота на хиляди хора без съвест, без за миг да се поколебаят.

Вождът Чонг-уон започна да организира хората си. Извести Джони в бързината, че всички ще се преместят в стария миньорски лагер, който бе почистен и подреден. Имаше достатъчно стаи под земята и защитния кабел вече работеше.

Ами добре. Джони се освободи от конференцията. Данълдин бе готов да го замести.

Отиде в щаба и го попита дали племето не е донесло новини от Единбург?

Данълдин поклати отрицателно глава.

Джони грабна дихателна маска и една защитна жилетка.

– Тогава тръгвам да търся Стормълонг!

Но не стигна по-далеч от подземния изход, където едва не се сблъска със Стормълонг.

– Къде беше? – извика Джони. – Обаждах ти се сто пъти!

Стормълонг го поведе към един бункер, където не можеха да ги чуят.

– Дни наред съм летял и съм се бил!

Личеше му. Видът му бе измъчен и имаше черни кръгове под очите. Бялото му шалче бе мръсно, а якето му бе цялото на петна от мрасотия и масла. На рамото си имаше изгаряне от оръдие.

– Ранен си – каза Джони.

– Не, не, нищо работа. Един от дрокинските офицери не искаше да се предава. Трябваше да го преследвам с боен самолет! Представяш ли си, той тича боносоног нагоре в планината Бен Ломонд, а аз се опитвам да го зашеметя, не да го убия, а само да го зашеметя, с артилерийско оръдие! А после като кацнах и излязох от самолета, престори се на умрял и стреля по мен, и аз пак трябваше да го зашеметявам, този път с лъчева пушка. Ама че шура работа!

– Какво си правил? – попита Джони, невярващ на ушите си.

– Ами лових пленници! В Сингапур са оставили много пехотинци и пилоти – някои ранени, други не. И в Русия не са се погрижили да си приберат ранените. Край Единбург Данълдин трябва да е свалил поне трийсет вражески самолета. Пилотите са скачали с парашут и са се пръснали на запад и към планините. Да ти кажа честно, доста зор видях, докато ги прибера. Мислят, че или ще ги измъчваме, или ще ги поръсим с някакъв вирус, или ще ги избием. И не се предават лесно!

– Сам ли беше?

– Ами имаше още няколко часовои. Французи, да знаеш. Не са войници, но могат да се използват за едно-друго.

– Стормълонг, по всички тези места има радио предаватели. И твоят предавател трябваше да бъде включен! Все някой те е видял! – Джони още нищо не разбираше.

– Ами заради Макадам, Джони. Не ми даваше да отговарям. И който срещаме, на всички им казваше да не казват, че са ни виждали. Казвах му, че ще се притесняваш. Но той не, та не. Никаква връзка, абсолютно никаква! Съжалявам, Джони.

Джони търпеливо каза:

– Започни от началото. Предаде ли копията от разговора ми с малките сиви хора?

Стормълонг седна на един сандък с муниции. Огледа се да не би някой да ги вижда или чува.

– Пристигнах призори и отидох право в спалнята ва Макадам и като разбра, че ти ме прашаш, той незабавно прожектира записите. След това повика германеца, грабна шестима от охраната на банката и цяла кошница галактически кредити и каза на едно момиче от офиса да не дава абсолютно никаква информация. Качихме се на борда. Той ме отвлече, направо ме отвлече!

Обиколихме всички бойни полета, за да търсим офицери. Имаше списък от националности и искаше от всяка по двама-трима. Джони, тези французи от охраната на банката са пълна скръб. Сам трябваше да се бия, да се бия. Но все пак успях да си почина по малко. Всеки път като приберем някой офицер... знаеш ли, че и той, и германецът говорят идеално психоски? Изненадах се, че са учили толкова усилено. Та всеки го разпитвах и ме оставях да дремна по няколко часа. След това качвахме затворниците на борда, здраво вързани, французите ги пазеха с оръжия и пак тръгахме към ново място.

– За какво ги разпитваше? – попита Джони.

– Не знам. Не ги измъчваше. Подаваше им по една шепа

галактически кредити и проговаряха.

Джони погледна от входа на бункера към самолета. Часовите от банката бяха слезли. Носеха сиви униформи. Само че не караха затворници, а разтоварваха някакви съндъци. Дойдоха китайци с миньорски колички и започнаха да пренасят съндъците през тунела в лагера.

– Не виждам никакви затворници – каза Джони.

– Да, защото се върнахме в Люксембург, качихме няколко сандъка и още двама часовои, този път немци и отлетяхме към мината във Виктория. Там добре си починах, защото Макадам много дълго говори с тамошните затворници. След това им тръсна и новите пленници и поехме насам. Това е всичко.

Това далеч не е всичко, помисли си Джони. Каза на Стормълонг да отиде да се нахрани и да почине и тръгна да търси банкера.

Макадам, нисък и набит, с черна брада, която на места бе започнала да побелява, ръкомахаше и раздаваше команди. Рязко спря, като видя Джони и енергично му стисна ръка. Обърна се и махна на един мъж да се приближи.

– Не мисля, че познаваш барон фон Рот – каза той, – другият член на Земната Планетарна банка.

Немецът бе едър мъж, висок колкото Джони и по-пълен. Бе добродушен и сърдечен, с червендалесто лице.

– А, много се радвам – измуча той и прегърна Джони.

Макадам бе изчезнал в купата, а германецът вдигна някакъв тежък сандък и се втурна след него.

Джони бе чувал за германеца. Макар че бе направил цяло състояние от производство на млечни и други хранителни продукти, произхождаше от семейство, което векове наред преди психлоското нашествие управлявало европейските банки. Изглеждаше упорит, способен човек.

Вкараха и последния багаж от бойния самолет. Джони не разбираше за какво бе всичко това.

Отвътре група китайци и няколко души от банковата охрана, ръководени от Чонг-уон, провесваха огромни миньорски брезенти около пагодата, за да скрият напълно площадката за тлепортиране. Още няколко китайци опъваха кабели между пулта и един от бункерите и ги покриваха, тъй че да се получи закрит коридор. Целта бе изцяло да се скрие платформата и всичко, което става на нея.

Макадам говореше с Ангъс и макар че се усмихнаха на Джони, като ги приближи, Макадам забързано му каза:

– После, после.

Целият багаж бе изчезнал в покрития бункер. Децата и кучетата се бяха изпарили някъде. Някои китайци почистваха наоколо. Част от пратениците бяха излезли да се разходят и наблюдаваха какво става с брезентите, но не показаха особен интерес. Обикаляха наоколо и си показваха различни неща от брошурата.

Данълдин дежуреше в шаба и каза на Джони, че е убедил Стормълонг да си подстриже брадата като „сър Франсис Дрейк“. Не, от Единбург нямаше нищо ново, освен това, че наскоро пристигналите севернокитайци се справяли отлично. Знае ли Джони, че те били много по-едри? А, да, освен това Кер и още двама от банковата охрана държали в плен петдесет нови пленници във Виктория.

Джони погледна към небето. Ако се случи най-лошото, той имаше начин да се справи с положението – може би с фатални последици за бъдещето, но ако е принуден, няма да има избор.

Отиде в стаята си да облече по-скромни дрехи. Разполагаха с няколко кратки дни. Но когато времето ти бе най-нужно, то минаваше най-бързо.

Крайната конфронтация, последната битка бе съвсем близо.

7

Съдбоносният момент на срещата на bankerите дойде.

Бяха изминали пет дни.

Джони бе сам в малката стая, подготвена за срещата и чакаше да пристигнат останалите.

Ни най-малко не се съмняваше, че им предстои битка, каквато досега никога не бяха водили. Най-голямата.

Тъй като Джони си беше Джони, не можеше да стои със скръстени ръце, докато Макадам и барон фон Рот се подготвяха.

Бяха страшно заети. През всичките пет денонощия жуженето от телепортационната площадка не бе замлъкнало. Зад брезентите се бяха появили и изчезнали много неща.

Не говореха помежду си, да не би някой да дочуе нещо и единствените думи, които си разменяха, бяха: „Няма работещи мотори.“, „Няма приближаващи самолети.“, „Изстрелвай!“ . Ако някой се приближеше до брезентите или до закритите с пердета коридори към бункера, особено ако бяха пратеници на двамата малки сиви хора, часовите веднага ги

отпращаха любезно, но твърдо. Единственият отговор, който Джони получаваше от Макадам, беше „После, после!“ Дори Ангъс не казваше нищо.

Бяха го предупредили, че преговорите навярно ще траят няколко дни. Господин Цунг му каза, че банковите и финансовите преговори са много специално нещо. Добави една фраза, която се запечата в съзнанието на Джони: „Властта на парите и златото над душите на хората е безкрайна.“

Следващият ден, след пристигането на Макадам, завари Джони в небето. Беше чул, че край останките на стария град Солсбъри има университет на около сто седемдесет и пет мили на югоизток от Кариба. Опита да накара сър Робърт да го придружи, но старият шотландец не искаше да се откъсне от радиото в щаба. Затова Джони взе със себе си двама китайски войника, за да го пазят от лъвове и слонове, докато изучава района.

Университетът се бе превърнал в развалина, но библиотеката се бе запазила, тъй като покривът и стените бяха издържали. Джони си направи подслон сред развалините и започна да рови из картичките от каталога. Намери каквото търсеше. Някога библиотеката трябва да е била много богата и добре уредена. Имаше голямо количество икономическа литература, може би защото новоосновената държава е трябвало да води жестока икономическа борба. Книгите бяха на английски и покриваха почти цялата история на икономиката и банкерството.

Господин Цунг бе абсолютно прав! Това бе високо специализирана материя. И ако някой сбърка, като например някакъв щур Кенис, когото всички критикуваха, нещата наистина се оплескваха. Това, което Джони разбра, е че държавата е за хората. И преди подозираше, че трябва да е така. Отделните индивиди работеха, произвеждаха разни неща и ги разменяха за други. Това ставаше най-лесно посредством парите. Но самите пари можеха да бъдат манипулирани. Чинкосите бяха чудесни и търпеливи учители и Джони знаеше как да учи. С мозък като неговия схващаше нещата с удивителна бързина.

Джони прекара четири от петте дни заровен до уши в прашни книги, докато двамата китайци го пазеха от черни мамби и африкански бизони.

Като седеше в стаята сега и чакаше да пристигнат другите, усещаше доволство от това, че макар да не е експерт, ще разбира за какво е цялата тази битка.

Влезе сър Робърт, намръщен и мърморещ и седна до Джони. Макар

че двамата малки сиви хора бяха обявили, че преговорите ще се водят между тях и сър Робърт, военният вожд на Шотландия добре знаеше, че този двубой не може да бъде спечелен с брадви и мечове и доколкото той разбираше, всичко бе в ръцете на експертите. Той се притесняваше най-много за Единбург. Бяха успели да подадат с помощта на тесни маркучи вода и храна в различните скривалища, но опитите им да прокопаят тунели все още не даваха резултати заради срутването на скали и камъни. Дни наред вкарваха вътре подпори от здрави тръби, но единствената им надежда бе, че този път няма да бъдат отнесени.

Влязоха Драйс Глотън и лорд Вораз. В средата на стаята бе поставена маса за четирима и те заеха двете места от едната ѝ страна. Бяха облечени в спретнати и чисти сиви костюми. Ръцете им бяха пълни с документи. Носеха и дипломатически куфарчета, които поставиха на масата. Удивително приличаха на гладни акули.

Нито Джони, нито сър Робърт показаха, че забелязват присъствието им.

– Не изглеждате много доволни тази сутрин – каза лорд Вораз.

– Ние сме мъже на меча – каза сър Робърт на английски.

Това принуди двамата малки сиви хора да прибягнат до услугите на вокодерите си.

– Като идвах насам забелязах – каза Драйс Глотън – около петдесет войника в бели туники и червени панталони край оръдията.

– Това е почетна стража – каза сър Робърт.

– Бяха въоръжени с най-различни оръжия – каза Драйс. – Имаше един огромен мъж, който повече приличаше на наемник, отколкото на офицер от почетната стража.

– Не бих повторил пред полковник Иван думите ти – каза сър Робърт.

– Разбирате ли добре, че ако убиете пратениците и нас, ще бъдете обявени за нация извън закона? – попита Драйс Глотън. – Знаят къде се намирате. Веднага ще изпратят десетина флотилии, които за нула време ще ви смажат.

– По-добре да се бием с флотилии, отколкото да ни нарежат на парчета с някакви си листове хартия – каза сър Робърт, като посочи купчината документи. – Няма какво да се страхувате от руснаците, ако казвате истината и се държите прилично. Това ще е битка на ум и хитрост, но все пак е битка, при това на живот и смърт.

Лорд Вораз се обърна към Джони:

– Защо ни гледаш толкова враждебно, сър лорд Джони? Мога да те

уверя, че към теб се отнасяме с най-приятелски чувства. Много ти се възхищаваме. Трябва да ни вярваш.

Изглеждаше и най-вероятно беше искрен.

– Но банкерството си е банкерство – каза Джони. – И бизнесът си е бизнес, нали така?

– Разбира се! – каза лорд Вораз. – Но понякога в него се намесват лични съображения, както е в твоя случай. Последните няколко дни упорито се опитвах да те открия. Жалко, че не можахме да поговорим преди тази среща. Ние сме твои лични приятели.

– В какъв смисъл? – с хладен тон попита Джони. От такъв тон би се свила дори мечка или слон, но не и лорд Вораз.

– Осъзнаваш ли, че планетата е за продан, заедно с цялото население и техника? Не прочете ли брошурата? Единственото, което можеш да постигнеш, е да освободиш от продажба себе си и най-близките ти хора.

– Колко великодушно – каза Джони със студен сарказъм.

– Тъй като няхаме възможност да поговорим преди, а другите очевидно закъсняват – каза лорд Вораз, – мога да ги го кажа сега. Изготвили сме оферта. Ще създадем технически отдел на Галактическата банка и ще те направим негов директор. Ще построим фабрика в Сноч – това е столицата на системата, – ще ти дадем всичко необходимо и ще склучиш доживотен договор. Ако сумата, която ти предложих, ти се струва малка, можем да я обсъдим. Няма да ти липсват пари.

– А парите са всичко – хапливо каза Джони.

Тонът му шокира и двамата банкери.

– Наистина е така! – извика лорд Вораз. – Всичко си има цена! Всичко може да бъде купено.

– Неща като порядъчност и лоялност не могат – каза Джони.

– Млади човече – строго каза лорд Вораз, – ти си талантлив и имаш още много превъзходни качества, уверен съм в това, но във възпитание-то ти липсва нещо основно!

– На твое място не бих посмял да му говоря така – обади се сър Робърт.

– О, съжалявам – каза лорд Вораз. – В усилието си да помогна, явно се поувлякох.

– Така е по-добре – каза сър Робърт и свали ръка от мечка си.

– Виждате ли – продължи лорд Вораз, – по принцип учените се наемат от компаниите. Каквото разработи ученият, принадлежи на компанията. Ако се опита сам да изобретява и развива различни неща, това

може да се окаже пагубно за него. По този въпрос са еднородни банки, компании, правителства. Ученият трябва тихо и спокойно да работи, да си получава заплатата и да предава всички патенти от откритията на компанията. Такива са споразуменията. А ако се опита да направи нещо нередно, ще прекара целия си живот по съдилища. Такива са споразуменията.

– Значи обувките, които прави един обушар, му принадлежат – каза Джони, – но откритията на учения принадлежат на компанията. Разбирам. Много ясно.

Лорд Вораз не обърна внимание на сарказاما. Или не го усети.

– Толкова се радвам, че разбираш всичко. Парите са всичко, а неща като талант и други подобни се продават. И това е сърцевината на bankerството, основното в бизнеса. Първият и основен принцип.

– Мислех, че основният принцип е печалбата – каза Джони.

– О, това също, това също – каза лорд Вораз. – Честната печалба. Но повярвай ми, сърцето и душата на...

– Толкова се радвам да науча, че bankerството и бизнесът имат сърце и душа – прекъсна го Джони. – Досега не бях забелязал.

– О, драги мой – каза лорд Вораз, – не бъди саркастичен.

– Всичко, което погубва честни и почтени хора, не може да има сърце и душа. И в това число влизат bankerството, бизнесът и всякакви правителства. Техните грижи трябва да са насочени единствено към хората. Оправдани са само ако служат на обикновените хора!

Лорд Вораз внимателно се вгледа в Джони. Помисли за малко. Имаше нещо в думите му... Отказа се. Все пак беше banker.

– Наистина си особен млад човек – заключим той. – Може би когато станеш по-възрастен и разбереш как стоят нещата...

Сър Робърт пак започна да става напрегнат, но в това време влязоха Макадам и барон фон Ррт.

– Кой е особеният млад човек? – попита барон фон Рот. – Джони? Наистина е особен. И слава богу! Виждам, че вие двамата сте подранили. – Погледна към Драйс и лорд Вораз. – Не съм виждал такова нетърпение да се прибере данъка от човешка плът! Започваме ли?

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

1

Андрю Макадам и барон фон Рот поставиха няколко папки с документи на масата, оставиха дипломатическите си куфарчета до столовете, ръкуваха се с Драйс Глотън и лорд Вораз и седнаха.

Джони премигна. Макадам и фон Рот носеха сиви костюми! Бяха от скъпа вълнена материя и отделните влакънца блестяха, но все пак бяха сиви.

За известно време четиримата само седяха на масата и се гледаха. Джони си спомни за няколко сиви вълка, които веднъж бе наблюдавал. Пристъпваха напред-назад, нащрек, с оголени зъби, преценяйки се един друг преди да се хвърлят в битка на живот и смърт.

Тази битка наистина бе на живот и смърт, защото ако Макадам и фон Рот загубят, това щеше да означава смърт за планетата и хората, които живеят на нея. Джони нямаше представа как се бяха подготвили Макадам и баронът, затова със свито сърце очакваше първия удар на Макадам.

– Сигурни ли сте, джентълмени, че не можете да ни дадете още малко време? Например, месец?

Устните на Драйс се разтегнаха и оголиха двойния ред зъби.

– Невъзможно! Вие чакахте до последния момент. Не може да има никакви отсрочки.

– Времената са лоши – каза баронът. – Навсякъде има икономически проблеми.

– Знаем това – каза лорд Вораз. – Не може да го използвате като оправдание. Ако не можете да платите дълговете си и да уредите задълженията си, трябваше да кажете още преди няколко дни и да ни спестите цялото това чакане. Не мога да си представя какво сте правили.

– Разпитвах изоставени членове на екипажите на заминалите кораби – каза Макадам. – Малко трудно беше да намеря по един офицер от всички кораби, които атакуваха Земята.

– И те ти казаха, че имали икономически проблеми – каза Драйс. – Хайде, подпишете този документ за отказване от претенциите към планетата и да свършваме.

Бутна един формуляр към сър Робърт, който не успя да погледне

какво пише в него.

Макадам плъзна формуляра обратно и го остави да падне.

– Разбрах, че членовете на екипажите не искат да си идат у дома. Били са заставени насила да заемат такива длъжности. Боят се, че ако се върнат на родните си планети, ще ги заставят да се разправят с революции и граждански войни и да стрелят срещу собствените си народи. Някои се страхуват, че ако се върнат, ще ги уволнят и ще трябва да се присъединят към тълпите безработни, които гладуват и често предизвикват вълнения по улиците на много столици.

– Това не е нищо ново – каза лорд Вораз. – През цялата минала година имаше недоволства и вълнения. Затова и пратениците тук планират войни и завладяване на чужди територии – за да отвлекат мислите на хората от всичко това. Можехте мен да питате. На драго сърце щях да ви кажа.

– Това нищо не променя – каза Драйс. – Съветвам ви да предадете планетата без никакви проблеми. Защото всеки от тези пратеници на драго сърце ще купи планетата и ще прати военна експедиция, за да се отърват от вас. Корабите, които доскоро бяха горе, са нищо в сравнение с флотилиите, които могат да изпатят срещу вас. Тъй че ако просто...

Баронът го прикова с поглед като с бейонет. Каза:

– След като събрахме цялата достъпна информация тук, отидохме да се уверим със собствените си очи.

Джони застана нащрек. А, значи затова е било цялото това телепортиране. Двамата добре са си походили! Беше забелязал леки следи от дихателни маски върху челюстите им. Дали са правили и нещо друго освен да пътуват?

– Съществува икономически хаос! – каза баронът. – Когато Междугалактическата Минна компания е престанала да доставя метали, цените им са скочили до небето. Хиляди фабрики са затворени. Хората са останали без работа и се бунтуват. За да им отвлекат вниманието, правителствата планират войни, които никак не са популярни. За да се снабдят с метали за оръжия, конфискуват дори колите на хората, домакински съдове, тигани.

Драйс повдигна рамене.

– Това не е нищо ново, освен това няма нищо общо с вашия неплатен дълг. Ще подпише ли пратеникът ви това или да прибегнем до... – заплахата остана недоизказана.

За момент въздухът остана зареден с електричество.

Сивите очи на барона прободоха Драйс Глотън.

– Сериозно сте загазили, Твое Превъзходителство.

Кленовият директор повдигна рамене.

– Вътрешните проблеми на банката нямат нищо общо с плащанията, които вие ни дължите.

Барон фон Рот се обърна към сър Робърт.

– Негово превъзходителство е въвлякъл своя банков клон в сключването на няколко много неразумни лични заеми, взети от високопоставени личности от психоските планети Тортът и Тан в системата Батафор и на още няколко още по-големи лични заеми на психоски регенти-гувернатори на шестнайсет планети, притежание на Психло, разположени на четири близки звездни системи. Заемите са гарантирани от недвижими имоти на самата Психло.

– Как разбрахте? – остро каза Драйс. – Това е поверителна банкова информация.

– От един недоволен служител, когото сте уволнили – каза баронът. – Имотите на Психло вече не съществуват, а длъжниците са мъртви. Много неразумен банков риск. Психосите се славят с това, че не може да им се вярва.

– Вложителите могат да оказват натиск върху банката – каза лорд Вораз, защитавайки своя браншов директор. – Но това не променя с нищо вашия заем...

– Наистина могат да оказват натиск – каза баронът. – Основната печалба на Галактическата банка преди носеха операциите по трансферите на планетите, притежание на Психло. Печалбите не идват от отпускане на заеми и кредити, а от високите проценти за обслужване на фондовете им. И след пресъхването на този извор се е наложило да затворите регентските банки и да уволните всички служители. Клонът на банката в Балор, където е твоят офис, е уволнила почти всички.

– Ето за това, сър Робърт – продължи баронът, – ти се оказва такъв натиск. Драйс е решил, че единствената му възможност да спаси банката си от банкрут е да си възвърне притежанието над Земята. Това е единствената планета във всички вселени, за която Междугалактическата Минна е дължала пари. Сметнал е, че ако продаде на търг планетата и спечели поне малко пари в брой, ще може да се спаси от пълна неплатежоспособност.

– Това, че сте забелязали удавника – каза Драйс, – няма да ви научи да плувате по-добре! Най-добре подпишете тук, да не се удавите и вие! – Това повторение на проблемите от миналата година го изнервяше. – Платете, и то веднага!

Взе формуляра и го размахва в лицето на сър Робърт.

Макадам се пресегна и леко отблъсна ръката на Драйс.

– По-късно ще се върнем на това.

Малкият сив човек потрепери. Не си спомняше да е бил толкова изнервен. Годината бе ужасна. Какво целяха тези двамата? Ако нямат пари, защо отлагат? Няма значение. Все тая. Нека протестират колкото искат.

– А сега да хвърлим поглед на основната банка на Гредидс – каза баронът. – Бяхме там, точно във Вселена 1. Столицата Сноч бе повредена от обратния удар след телепортацията, както и столиците на другите две планети на силачите. Горните етажи на банките са били буквално отнесени.

– Могат да бъдат построени отново – каза лорд Вораз.

– Взривната вълна е отнесла огромните банкови знаци, които могат да се видят от най-далечното място в столиците. Още си седят, но не на място.

– Могат да се поставят отново – спокойно каза Вораз.

– Но не сте го направили вече цяла година! – Очите на барона се врязваха като бормашини. – Така, и трите планети на силачите са се изхранвали от банкерство. От банките са зависели милиони и милиони хора. След като сте изгубили възможността да ползвате телепортацията, сте изгубили връзка с другите петнайсет вселени, независимо с какви космически кораби разполагате. Има милиони силачи, хванати в капан в други клонове на Галактическата из други вселени, които са фалирали подобно на клона на Негово Превъзходителство, но хората ви няма как да се приберат у дома. Семействата и роднините им вече не вярват, че отново ще могат да видят своите бащи, братя, синове. Вратите на банките ви са обсадени от бунтуващи се тълпи. Те крещат силно и искат кръв!

Лорд Вораз повдигна рамене.

– Охраната на банките е достатъчно силна.

– А как ще им платите? – каза баронът. – Приходите на банката са идвали не от кредити и лихви, а от психоски трансфери. Притокът на средства е секнал в момента, когато Психло и Междугалактическата са били взривени. Започнали сте да фалирате и да уволнявате служители. Драйс те е уведолил, че много от банковите клонове са затворили врати.

– И преди сме имали икономически трудности – каза лорд Вораз.

Баронът се приведе към него.

– Но не толкова сериозни, лорд Вораз. Народите навсякъде са мразили жестоко психосите. Когато вашият лорд Лунгър, чийто лик е на

всичките ви банкноти, е сключил договор с психосите преди около две хиляди години да обслужват финансите им, той категорично е отказал в борда на директорите да влезе някой психло.

– Това би навредило на репутацията на банката – каза лорд Вораз. – Разумен ход. Хората щяха да смятат, че банката е психлоска.

– Е, да – каза баронът. – Но тогава психосите настояли банковите резервни фондове да се пазят за вечни времена на планетата Психло. И сега ги няма!

За момент лорд Вораз спусна тежките си клепачи. Прокара ръка по лицето си, а после каза:

– Вярно е. Но това все още не променя с нищо факта, че вие сте длъжници.

– Променя го и още как! – каза баронът. – Вие сте неплатежоспособни. И ако в най-скоро време не намерите средства, ще фалирате!

– Правилно! – каза лорд Вораз. – Но това само доказва факта, че трябва да си възвърнем тази планета!

– Една планета няма да ви спаси – каза Макадам.

– Защо просто не грабнете някои стари психлоски минни планети или планети-регентства, каквито ги има пръснати около двеста хиляди? – със спокоен глас каза баронът.

– О, какво говорите! – ужасено възкликна лорд Вораз. – Едно нещо е да излагате проблемите ни, но съвсем, съвсем друго да ни предлагате да заграбим като пирати планети, за които не притежаваме документи за собственост!

– За бога! – Драйс бе шокиран. – Тези планети бяха изплатени до последния кредит. Не можем да крадем!

– Правото на собственост веднага ще бъде оспорено – каза лорд Вораз. – Това ще въввлече банката във войни, а тя не е военна организация. Всеки, който посегне на тези планети, ще влезе в съда. Нямаме право на собственост! Трябва да призная, че не знаете почти нищо за междугалактическото право, което управлява нациите!

– О, напротив, мисля, че знаем достатъчно – каза Макадам. – Чели ли сте някога оригиналния Психлоски имперски кралски устав на Междугалактическата Минна компания?

– Из основи – каза лорд Вораз. – Не можем да правим бизнес с компания, която не ни предостави своя устав. Дадоха ни го преди триста и две хиляди, деветстотин седемдесет и една години при управлението на крал Дит. Копие от него има на стената на всеки лагер на Междугалактическата. Така изисква законът. Чел съм...

Баронът хвърли на масата едно копие от устава.

– Прочетете разпечатката.

Обърна копието така, че Вораз да може да го прочете, макар че той не си направи труда, понеже го знаеше почти наизуст.

– Забележете тази точка, 109-та – каза баронът. – В отсъствието на директора или директорите, управляващият планетата, която е собственост на Междугалактическата Минна компания, има властта да издава резолюции, които трябва да се спазват.

Лорд Вораз повдигна рамене.

– Разбира се. Тогава имаха само една допълнителна планета и тя се управляваше от кралски принц. Директорите по онова време не се занимаваха с бизнес. Не виждам...

– Но тази клауза все още е в сила – каза баронът.

– Така е, така е – каза Вораз. – Но вие само отлагате...

– Вижте сега следващата точка – каза баронът. – Номер 110. „При спешни случаи и/или когато над компанията тегне някаква заплаха и особено в случаи на бедствие, управляващият планетата може да се разпорежда със собствеността на компанията.“ Забележете, че няма никакви уточнения или ограничения.

– Защо трябва да има? – попита Вораз. – Става въпрос за същия кралски принц. Иначе той не би се заел с работата, далеч от дома си. Страхувал се е от прекъсване на комуникацията или от дворцови революции. Можел е да си остане там, зарязан с шепа разписки на компанията. Става въпрос за принц Ско.

– Но нима не сте съгласни, че клаузите продължават да бъдат в сила?

– Кога най-после ще си възвърна тази планета? – уморено каза Драйс. – В този устав няма да намерите нищо, което да ви измъкне да не платите четирисет трилиона кредита!

Лорд Вораз го поправи:

– Четирисет трилиона, деветстотин и шейсет билиона, двеста и седемдесет милиона, шестотин и пет хиляди и двеста галактически кредита.

– Значи няма нищо неточно в този устав – упорстваше баронът.

– Естествено, че няма! – каза лорд Вораз.

Барон фон Рот и Макадам се погледнаха и се засмяха. Това стрестна другите двама.

Макадам посегна към документите до стола си и извади дебел пакет.

– Този документ бе подписан в присъствието на свидетели единайсет месеца след взривяването на Психло.

Хвърли пакета на масата. Ударът отекна като оръдеен изстрел.

Целият бе покрит с печати, големи официални червени панделки и алени и златисти кръгове.

Това бе договорот на Търл!

Той продаваше цялата Междугалактическа компания, заедно с оборудването, техниката, собствеността, планетите, сметките.

Макадам остави отгоре още един документ.

– Това е атестацията от последния управляващ компанията на тази планета, че договорот е валиден. Подписана е само преди няколко дни.

Оставиха още един лист хартия.

– А това е разписката, на която пише: „Напълно изплатено“.

Драйс и лорд Вораз зяпнаха. Никога досега в техния наситен със събития живот не се бяха стряскали така. Изминаха секунди.

След това като по даден знак и двамата грабнаха документите и започнаха да ги изучават. Започнаха да четат. Опитваха се да намерят пропуски.

Най-накрая лорд Вораз промълви, ужасно респектирай:

– Всичко е законно. Дори виждам, че е предаден от законното правителство на планетата на Земната Планетарна банка като разплащане на дългове. Съвсем законно. Ще бъде признат от всеки съд.

Но Драйс поклати глава.

– Но за да бъде узаконен и да може да ви послужи за възвръщането на планетата, трябва да бъде записано и въведено в досиетата на Министерството на Закона в Сноч!

– Но това вече е направено – сладко каза баронът. Извади от джоба си копие от формуляра от Министерството на Закона. – Всичко е направено по законния ред. Всъщност, това бе първото нещо, с което се заех, след като успях да се добера вътре през тълпите.

Драйс се бе съвзел от шока.

– Това може да ви даде планети и съоръжения. Може дори да ви даде право на кредит, от който да теглите пари. Но ще ви трябва време, докато банката ви отпусне заем. Отгоре на всичко, не можем да ви отпуснем заем, след като имате неизплатен. Документът просто доказва, че сега вие наистина ни дължите парите. Трябва да поискам незабавно парите в брой...

– Ще стигнем и до това – каза баронът. – Лорд Вораз, на каква стойност бихте оценили Галактическата банка? Нали разбирате, според

последните ви баланси?

Вораз настръхна.

– Не сме длъжни да ви показваме баланса си! Особено в процес на събиране на дълг от дължик!

– Но имате копие на баланса от преди две седмици, нали? – каза баронът.

Вораз едва не хлъцна от учудване.

– Нима сте ровили из багажа ми?

– О, майн гот, не! – каза баронът. – Нямахме нужда. Казаха ми, че имате. Както и да е, ето копие от последния баланс, направено от вашия офис. – Измъкна едно огромно, гъсто изписано машинно копие от своята папка документи и го подхвърли на масата. – Като се съберат всички сгради, недвижими имоти, събираеми сметки, такси, които тепърва ще се изплащат на банката и други подобни, сумата възлиза приблизително на един квадрилон кредита.

– Нямаат право да ви дадат такава информация – каза Вораз. – Но признавам, че е вярно. Приблизително един квадрилон.

– Ако не вземем под внимание факта, че сте на път да фалирате – каза Макадам.

– Банката може да извърши ликвидации! – бързо каза Вораз.

– Ако има връзка с клоновете в другите вселени, каквато няма – каза Макадам.

Баронът безгрижно махна с голямата си ръка.

– Но ние сме щедро настроени, нали Андрю? – Усмихна се на Джонни. – Нали?

Джони бързо местеше поглед от един на друг. Сякаш наблюдаваше борба с бикове.

– Двамата ни приятели тук – Макадам посочи към малките сиви хора – изглежда не са много щедри.

– Но ние ще сме – каза баронът. – Вораз, на теб отчаяно ти трябва някой да те подкрепи, имаш нужда от средства. Без тях си загубен, нали?

Вораз гневно го погледна. След това овеси глава.

– Вярно е.

– Готови сме да те измъкнем – каза Макадам. – Нали така, Джонни?

Джони повдигна рамене. Нека продължат. Знаеше, че битката не е приключила.

Вораз прехвърли поглед от Макадам към барона. Беше нащек.

Баронът каза:

– И тъй, Земята Планетарна банка предлага да купи две трети от Галактическата банка.

– Какво? – извика Вораз. – Но това е контролният пакет! Вие ще контролирате цялата огромна империя на Галактическата банка! – Размисли за момент. – И с какво ще платите?

Баронът се усмихна.

– Ще я купим с планети, възлизащи на две трети от един квадрилион. – Извади още един лист от документите. – По груби изчисления една планета възлиза на минимум шейсет трилиона кредита.

Вораз каза:

– Ако трябва да бъдем честни, повечето струват значително повече.

Баронът каза:

– При това положение ще имате собственост. Можете да обезпечите своята валута с резерви, които сега не притежавате. Психосите никога не са ви позволявали да притежавате планети, но сега имате възможност. Ще ви продадем единайсет планети, които струват по шейсет трилиона кредита, срещу правото на собственост на две трети от Галактическата банка, нейните авоари, дългове, всичко.

Лорд Вораз се колебаеше. Но все още не се съгласяваше.

Макадам спокойно се облегна назад.

– Освен това ще обединим в тръст 199 988 планети и цялата собственост на компанията. Този тръст ще бъде управляван от Галактическата банка. Това ви връща печалбите от трансферите. Позволява ви да издавате миньорски права. При всички положения това спасява банката!

– Чакайте – каза Вораз. Помислиха, че ще откаже. – Трябва да бъде честен с вас. Взели сте списъка с планети от координатната таблица за изстрелване на Междугалактическата. В нея не са включени планетите за минни резерви. Съществува имперски декрет, според който Междугалактическата Минна компания трябва да притежава за всяка планета, която обработва, пет други като резерва. Има списък от още един милион планети, неексплоатирани от компанията. Пази се в Министерството на Закона. Вписани са и координатите на всички планети. Освен това боя се, че Драйс изобщо не ви е показал действителния договор за закупуването на планетата. Говорите само в единствено число. Но заедно с нея са включени още девет планети в тази система, заедно с всичките им луни, споменати мимоходом, защото не се смятат за значими и полезни. Освен това има и слънца, мъглявини и съзвездия. Очевидно има ужасно много собственост на Междугалактическата, която не ви е известна. Ще я оставите ли на нас и ще я включите ли в тръста, ръководен

от банката?

Макадам се усмихна.

– Защо не, бароне? Да имаш нещо против, Джони?

Джони помисли. Съществуваше още нещо, което те очевидно пре-небрегваха. Но не виждаше нищо нередно в това, което Земната Планетарна банка прави.

Макадам протегна ръка към лорд Вораз и каза:

– Съгласни сме.

Вораз бе направил забележката си. Понечи да протегне ръка, но се спря.

– Такава сделка трябва да бъде ратифицирана от събрание на управителния съвет на Галактическата банка.

Баронът се засмя.

– Добре. Да го свикаме. Според твоя устав те могат да бъдат навсякъде из шестнайсетте вселени.

– А, чакай – каза лорд Вораз. – Има други дванайсет членове на управителния съвет – богати, влиятелни силачи, които...

– Са изплашени до смърт – продължи вместо него баронът. – Състоянието на банката и вълненията са ги накарали да повярват, че ще изгубят личното си имущество и парите си в банката, ако тя фалира. Затова решиха, че офертата е страхотна.

Вораз зяпна:

– Не е възможно да свикат събрание на управителния съвет зад гърба ми!

– Не, не са свикали – каза баронът. – Дадоха ми пълномощни, които да се считат като техни гласове на събранието. – Пресегна се и хвърли на масата още един куп книжа. – Ето ги.

Лорд Вораз се вгледа. Разпозна личните печати. Бяха дори заведени в Министерството на Закона.

– Тъй че, като председател на управителния съвет, би ли свикал събрание, за да се подложи на гласуване предложението Земната Планетарна банка да закупи две трети от...

– Трябва да се изготви напечатана резолюция. Нося дори печатите си. Само че...

– Ето резолюцията – каза баронът. – Напечатана е. Толкова се радвам, че решаваш да свикаш събранието, защото ми спестяваш труда да се върна обратно в Сноч и да те уволня.

Вораз изведнъж се засмя.

– Ама вие сте били голяма работа! Това е напечатано от

собствената ми секретарка! Това е подписът ѝ!

– Точно така – каза баронът. – Много чаровно момиче. Опитваше се да спаси твоето и нейното място. А сега само подпиши като председател на управителния съвет и президент...

– Чакай – каза Вораз, внезапно отрезвен и сериозен, – това е много добре, но има три неща, които могат да провалят цялата сделка и нас самите.

Драйс се намеси:

– Първото е как да получа веднага парите си в брой, за да се плати ипотека!

– О, това ли – каза Макадам. Измъкна един огромен нагънат документ. – Това е отчета на вашата банка за трансферите на Междугалактическата Минна. Пише, че в Ден 92 миналата година е имало някакви суми на компанията, които са били в процес на трансфер. Внесени са в банката за извършване на плащания, но естествено, банката не е могла да изплати дължимите суми. Става въпрос за разплащания за метали, заплати, и други такива – всичко е описано тук. Сумата е все още във вашата банка. В междугалактически кредити. Когато бяхме в Сноч, открихме сметка на Земята Планетарна банка. Я да видим сега, сбора от получените и неизплатени суми от двеста хиляди планети през последните месеци е 209438971438643 кредита. Това са нашите пари. Извади от сумата ипотека и ще останат около сто шейсет и осем трилона.

Макадам се разтърси в своя куп документи.

– Ето нашето пълномощно в разписката, която трябва да подпишеш, Драйс.

Малкият сив човек остана безмълвен. Опитваше се да проумее мисълта, че е платежоспособен. Не се бе надявал да си възвърне повече от десет трилона от принудителната продажба на планетата. Изправи се на стола си и грабна една писалка да разпише документа.

Лорд Вораз му спря ръката.

– Това е много добре – каза той с тревожен глас, – но има още два проблема. – Обърна се към Джони. – Можеш ли да ни простиш, че се опитахме да те наемем, сър лорд Джони? Вярно е, че не можем да оперираме без помощта на телепортацията. Откъснати сме от света. Преди използвахме психоските телепортационни устройства за цялата банкова комуникация. Имахме си специални банкови каси, с които пращаме документацията. Искаха ни много големи такси, но изпращането на кореспонденцията с космически кораб може да струва и петдесет хиляди кредита, освен това става страшно бавно. Ще ни помагате ли в това

отношение?

– Това го решава Джони – каза Макадам. – Банката няма нищо общо с телепортацията. Джони, можем да ти дадем заем с ниска лихва и да ти помогнем да основеш такава производство. Самостоятелна компания, която ще бъде твоя. Какво ще кажеш?

2

Джони се отърси от мислите си. До такава степен се бе вживял във финансови въпроси, че трябваше да направи съзнателно усилие да мисли за технически проблеми.

За Земята ще бъде опасно да има телепортационни пултове, пръснати в шестнайсет вселени – това правеше хиляди, може би стотици хиляди пултове. Не винаги щяха да бъдат в приятелски и добронамерени ръце, тъй като щяха да бъдат управлявани от други раси.

Един пулт за управление може да се използва за страшно много неща. Могат да се транспортират хора, да се изпраща кореспонденция, метали, стоки, храна. Но могат да се пращат и бомби, което той самият бе направил с такива фатални последствия за Психло, а и за толнепите.

Не беше мислил много по този въпрос. Имаше други, много поспешни проблеми. Да, само един пулт на чужда територия, да не говорим за половин милион пултове, можеше да бъде много, много опасен.

– Нека помисля – каза Джони.

Господин Цунг също се възползва от почивката и им донесе чай и поднос закуски. Наближаваше обяд. Освен това закуската щеше да даде време за размисъл на Джони.

Психлосите бяха имали навсякъде психлоски оператори. Платформите и устройствата бяха навсякъде едни и същи.

Можеха да използват същите предпазни мерки по отношение на пултовете. Дори може би да ги усъвършенстват.

Ако поставят камера в бронираната предна част на пулта, която да изпраща снимки от всяко телепортиране...

Аха! Детектор за анализ на метали. Ако вградят в пулта детектори, съставът на пратката може да бъде анализиран от всички страни, отгоре и отдолу и ако свържат анализатора с верига, която никой не може да открие в пулта и ако веригата разполага с устройство за идентификация на метали... Да. Ако в пратката има нещо, което съвпада със забранените метали като уран или онзи тежък метал от бомбата на Гърл, във

веригата ще се задейства реле, което ще я прекъсва и няма да може да се извърши телепортация...

Не беше много лесно да мисли, докато в него са вторачени в очакване всички тези липа. Нямахше нужда да му казват, че от това зависи съдбата на банките.

Ако хване Алън и Маккендрик да направят някакъв анализатор на вируси и бактерии и да го вградят в пулта за управление по същия начин като анализатора за метали...

Може да направи така, че ако подобни неща са насочени към платформата на Земята, да свърже координатите на Земята така, че пултът да изгърми.

Освен това, на всеки пулт могат да поставят някакъв надпис от рода на: „При всеки опит за контрабанден пренос на стоки, устройството няма да...“ Няма да изброяват нещата, защото някой може да се опита да заличи следите за идентификация. Могат да добавят и нещо такова: "При всеки опит да се използва този пулт като средство за война срещу Земята, устройството ще се взриви. Могат дори да напишат, че пултът усеща враждебните намерения...

Да, би могъл да построи достатъчно надежден пулт.

И ако пултовете се сглобяват на място, неизвестно на никого и от хора, които не могат да бъдат открити...

Може да защити по всякакъв възможен начин районите на производство. Последната фаза на монтажа ще се извършва от хора, на които може да има пълно доверие и които са неподкупни... Може да основе училище за извънземни оператори, които да обучават как да си служат с пултове...

– Мисля, че може да стане – каза Джони.

Всички светнаха. Господин Цунг отнесе подноса.

– Само че, – каза Джони, – устройствата ще струват малко скъпо.

Нямахше значение.

– И няма да се продават. Само ще ги давам под наем. На всеки пет години пултът ще трябва да се заменя с нов. – Така Земята ще има някакъв постоянен доход, освен това ще могат да проверяват снимките от пратките. – Трябва да намерим извънземна компания, която да произвежда частите и външната конструкция. Иначе работата ще върви много бавно.

– Значи можеш да произвеждаш пултове? – попита лорд Вораз.

– Нали каза, че може – обади се баронът. – Щом Джони каже, че ще направи нещо, по-добре внимавай! Няма начин да не го направи!

– Добре – каза лорд Вораз. – Стигнахме до най-сериозната пречка. – Посочи към залата за конференции. – Пратениците!

Изглеждаше мрачен.

– Сега вече почти сте в бизнеса на Галактическата банка. Трябва добре да разберете, че работата с тях е много тънка, много опасна!

– Както отбелязахте – продължи той, – в момента много от страни-те са заляти от вълнения. Икономиките им са в плачевно състояние. Но те самите са здраво стъпили на предразсъдъците си, вкопчили са се за възможно най-арогантните си позиции и пренебрегват всичко останало.

Точно в този момент – вярвайте ми, зная много по-добре от вас – разчитат единствено на войната, за да спасят икономиките и държавите си. Смятат, че военната мош и истерия могат да отвлекат вниманието на хората и да запазят властта им. Това е единствената им формула.

Тази банка през цялото време е живяла под крилото на могъщата, макар и мразена от всички психлоска империя. Но сега ги няма. Вашата планета, дори системата Гредидс, са нищожно малки. Нямаме могъща военна сила. За да бъде напълно откровен, онези лордове няма да ви зачитат и уважават.

За мен е напълно ясно защо бе инцидентът с лорд Шлейм. Бе отгатнал, че банката вече не е силата, която някога е била. Сметнал е, че може да наруши правилата на конференцията. Провали се. Но само преди тринайсет месеца никой дори не би дръзнал да си мисли подобно нещо. Рано или късно и на други от надменните лордове ще им влязат същите идеи в главата. – Посочи документите. – Тук са отбелязани повече от милион и двеста хиляди обитаеми свята, които могат да бъдат използвани. Те са страховтна стръв за много големи риби.

След като тези лордове разчитат на войната, за да спасят управлението си, лесно ще намерят претекст, за да не зачетат собствеността на Галактическата и Земната банки. Ще атакуват планетите. Ще си ги оспорват. Ще хвърлят на вятъра здравия разум и реда. Колкото повече ги притиска вътрешният икономически хаос, толкова по-усилено ще търсят претекст за незаконни действия.

Джони внимателно слушаше. От известно време се чудеше кога ще дойдат до този въпрос. Това бе ключовият проблем. И ако не намерят някакво разрешение, всички врати, които се опитваха да отворят, щяха да се затръшват под носовете им.

– Откак съм пристигнал тук – продължи лорд Вораз, – нито един от тези елегантни аристократи не пропусна да ме дръпне настрани и да обсъди с мен шансовете на страната му да получи военен заем.

Естествено, ние рядко отпускаме заеми за военни цели. Практиката ни се заключава в това да им издадем акции и да ги оставим да си ги продават помежду си. При такива заеми на практика не се борави с пари. С такива нестабилни икономики шансовете да върнат парите са нищожни. Войните не са толкова популярни сред народите, които участват в тях, колкото сред лордовете, които ги ръководят и печелят. Могат да предизвикат революции, което е твърде рисковано.

Тъй че, преди да поемете всички тези рискове, трябва добре да ги разберете.

Джони се изправи. Малките сиви хора още не бяха подписали нищо. Страхуваше се, че могат да се отменят. Взе шлема си и сребърния жезъл.

– Ние със сър Робърт обсъдихме този въпрос. Дори се упражнявахме. Рисковано е. Но съм убеден, че нямаме друг избор. Давате ли ми временно правото, всички от вас, през следващите два часа да наложа политиката на банката? Ако не успея, не губите нищо.

– Да наложиш политиката на банката? – зяпна от учудване лорд Вораз.

– Така да бъде! – каза баронът.

– Но той може да насочи нещата в посока, която...

– По-добре кажете да, лорд Вораз – каза Макадам. – Говори не кой да е, а Джони Тайлър.

Лорд Вораз безмълвно изгледа първо Макадам, после барона.

– Още не съм подписал...

– Нито пък аз – каза Драйс.

Баронът се пресегна и натисна главата на лорда, за да изглежда като кимване.

– Каза да, Джони. Започвай.

– Но той може да направи нещо опасно – опитваше се да протестира лорд Вораз. – Той е много особен!

Джони и сър Робърт вече бяха излезли. Сър Робърт бе изключително мрачен.

3

Брезентите около платформата бяха свалени. При всяко оръдие в лагера седеше един руски войник. Обедното слънце ярко падеше върху белите им туники и лъскавите оръжия. Няколко пратеници почиваха на

сянка под стрехите на пагодата.

Джони изпрати да повикат домакина и заповяда да събере пратениците в залата за конференции.

Като чу раздвижването, Стормълонг изскочи от шаба с разпечатка в ръце и се втурна към сър Робърт и Джони. Но голямата превързана ръка на полковник Иван го спря.

– Не ги безпокой – вече се оправяше шо-годе на английски.

Имаше заповед. Стоеше и наблюдаваше как пратениците се стичат към залата. Знаеше, че след малко там ще влезе и Джони, а също и какво има намерение да направи. Притесняваше се за него, тъй като нямаше да може да го защитава вътре. И най-повърхностния поглед към лордовете откриваше, че много от тях тайно носят оръжия под фините си дрехи. След като Джони ги шокира, както бе планирал, възможно бе да прибегнат към сила. Предстоеше му да плува в река, гъмжаша от крокодили. Полковник Иван бе решил: ако направят нещо на Джони, нито един от лордовете или хората от банката няма да се измъкне жив от тук. Но това нямаше да помогне на Джони, ако се нахвърлят срещу него. А това бе напълно вероятно.

Ангъс бе клекнал до атмосферния прожекционен апарат. Правеше последните приготовления. Огледа се и видя какво става. Побърза да приключи. Апаратът ще им трябва само след момент.

Разочарован, Стормълонг продължаваше да стиска в ръце разпечатката. Иван все още го задържаше. Видя как в залата влизат последните лордове, а след тях и сър Робърт и Джони.

В залата за конференции домакинът разместваше и подреждаше столовете, за да могат да седнат всички.

Влязоха двамата малки сиви хора, заедно с барона и Макадам, и седнаха до стената.

Сър Робърт бе застанал до Джони на издигнатата платформа. Хвърляше сърдити погледи към лордовете изпод гъстите си сиви вежди. Трябваше по някакъв начин да поставят на колене тези могъщи лордове. Нямаше нищо против да си послужи с меч. Само се надяваше, че изходът няма да се окаже фатален.

Разнесе се маршова музика.

Домакинът се изправи.

– Уважаеми лордове, тази последна среща на конференцията е свикана по искане на пратеника на Земята. Представям ви сър Робърт!

Началото не бе добро.

Вълна на неодобрение премина през лордовете. Погледнаха изпод

очи към лорд Вораз. Нима това не е търг? Откъде накъде представителят на Земята ще им говори?

Сър Робърт, облечен в царствените си дрехи, застана в средата на платформата. Светлината от прожектора се насочи към него.

– Уважаеми лордове – каза той с плътен, напевен глас, – освен търга трябва да обсъдим нещо важно.

– Искаш да кажеш – обади се Фаулджопан, – че сте ни задържали тук дни наред за нищо?

– Запасите ни от храна и въздух са на привършване – извика лорд Дом. – Отдавна пресрочихме предвидения престой! Само ще ни губите времето ли?

Започнаха да си показват рогата. Вораз не мърдаше, само си седеше с безизразно лице. Дълбоко се съмняваше в ефекта на всичко това.

– Уважаеми лордове – провикна се сър Робърт така, че биха го чули из цялото бойно поле, – в последно време между вас много се говореше за награда!

Веднага утихнаха. Една награда винаги можеше да привлече вниманието като магнит.

– Имаше определени две награди, всяка от по сто милиона кредита, за да се насърчи издирването на определен обект!

– Вярно е – чуха се викове. – Трябваше да се открие „онзи“!

Лордовете застанаха нащрек.

– Ето го „онзи“! – Протегна ръка и посочи Джони.

Светлината от прожектора се премести върху Джони и копчетата и шлема му заблестяха.

Моментът бе драматичен. Чу се как лордовете шумно си поемат дъх.

Не се получи точно така, както Джони се надяваше. Намесиха се чувствата на сър Робърт. Но все пак ефектът бе забележителен.

Сър Робърт отново поде със силен, триумфиращ глас:

– С помощта на шепа шотландци той постави край на най-могъщата империя сред всичките шестнайсет вселени!

– Този човек – извика сър Робърт, – съкруши империя, която бе смазала и държеше в страх всички вас! Всички вие заедно притежавате пет хиляди планети! А той победи империя с повече от милион планети!

Делегатите седяха, без да помръдват. Страхуваха се какво ще последва. Бяха невероятно впечатлени.

– Искате ли да видите какво направи той, за да постави край на съществуването на Психло?

Не чакаха да получат отговор. Четирима руснаци, начело с полковник Иван, се втурнаха в залата, заедно с прожекционния апарат. Поставиха го на мястото му и се оттеглиха чинно до стената.

Сър Робърт натисна един бутон на дистанционното управление. Проекторът изгасна и се включи прожекционния апарат.

Над платформата внезапно изникна картина от Имперския град точно преди катаклизма. Виждаха се брилянтните очертания на могъщия Психло.

Много малка част от пратениците бяха виждали преди пълна снимка на града. Заслужаваше си да дадеш дори живота си, за да се озовеш там. Но веднага познаха куполите на палата, които фигурираха в психоските печати. Самото виждане на Психло бе преживяване.

След това се разигра катастрофата.

Затаиха дъх.

Никога преди очите им не бяха виждали такова огромно стихийно бедствие.

Пред вторачените им погледи планетата Психло бе погълната от адска топяща всичко смърт и се превърна в ослепително ярко слънце.

Апаратът се изключи. Светлината на прожектора не се появи. Гласът на сър Робърт ги бомбардира от тъмното.

– Спомнете си за робството, което са посяли психосите! Спомнете си как промениха целия живот на хиляди нации! Помислете какво стори тиранията им! И проумейте, че сега на всичко това е сложен край, за вечни времена!

– Дължите на този човек – светлината обля Джони – страшно много за това, че ви е освободил от едно чудовище!

Пратениците не бяха свикнали да изпитват страх. Но сега се страхуваха.

Сър Робърт продължи. Пренебрегна заповедите на Джони. Това бе по-силно от него. Освен това така мразеше тези безмилостни лордове, които може би бяха унищожили Шотландия.

– Видяхте какво може да направи с планета като Психло! А сега ще ви покажа какво още може да направи!

Сър Робърт изключи прожектора и натисна дистанционното на прожекционния апарат.

Появи се поредица от записи на случилото се с толнепската луна. Преди бяха видели само отделни снимки. Но не бяха видели окончателния край на луната, тъй като бяха заети със събитията около Шлейм.

Луната започна да се сгромолясва и сякаш да се самоизяжда пред

очите им. Отново пред очите им големият кораб, който се бе опитал да избяга, бе погълнат от стихията. След това дойде ред на снимките от върха на планината в Толнеп.

Джони също не ги бе виждал. На пръв поглед луната сякаш се превръщаше в газ. След това се забелязваше, че газът се втечнява заради космическия студ.

Особен ефект имаше сдената с падащото парче желязо, която Джони не бе виждал. Точно преди да премине през повърхността, яростно го близна един огнен език. За секунда се нажежи до червено, след това докосна втечнения газ и се понесе надолу към все още течното ядро.

Луната бе не просто кълбо газ, но и кълбо от неизброими квинтилиони мегаволтове от електричество. Разделянето на атомите е породило огромен заряд, но тъй като няма кислород в втори полюс, който да предизвика електрически поток, ниските температури на космоса са замразили образуваното електричество. Джони осъзна, че тъкмо по този начин действа психоскопното гориво, но в него няма тежки метали. И тази луна щеше да унищожи всеки кораб, който се приближи към нея – не с друго, а с огромния си електрически заряд. А, ето един метеор! Появи се светкавица и го стопи.

Пратениците бяха видели как цяла планета пламва като горящо слънце.

А сега видяха как една луна изчезва и се превръща в студена, смъртоносна, смразяваща маса, сееща унищожение.

Гласът на сър Робърт им подежда като шокова вълна.

– Ако поиска, той може да направи това и с родната ви планета!

Дори да ги бе зашеметил с оръжие, ефектът нямаше да е толкова смразяващ.

– Освен това – продължи той – не можете по никакъв начин да му попречите!

Джони не го бе планирал точно така. Но сър Робърт търсеше своето отмъщение.

Светлината от прожектора се насочи към Джони.

Сър Робърт им викна:

– Той ще постави двайсет и осем телепортационни платформи на двайсет и осем различни места – нито едно няма да бъде на тази планета. В тях ще бъдат вкарани координатите на родните ви планети. Тези двайсет и осем платформи ще изстрелят смъртоносният заряд, всичките едновременно, ако някой от вас предприеме враждебни действия!

Това далеч не бяха заръките на Джони. Двайсет и осем платформи

– да. Но не да...

– Само един мъничък инч отклонение от правия път и всички планети, на които живеете, ще последват съдбата на тази луна!

Бяха парализирани.

– Вие – извика сър Робърт, – всички вие ще подпишете споразумение, което ви забранява да воювате с нас и помежду си. Ако откажете, родните ви планети, всички до една, ще се разпаднат като онази луна, а с тях и всички вие, и вашите народи! – Отново посочи към Джони. – Той може да го направи и ще го направи! Тъй че, заемайте се с работа и подпишете споразумението, веднага!

Настана пълен хаос!

Всички пратеници до един скочиха от местата си с гневни викове.

Полковник Иван двойниците му застанаха нащрек.

Шумотевицата бе оглушителна.

Сър Робърт ги гледаше триумфално.

Джони застана в средата на платформата. Лъчът на прожектора го последва. Вдигна ръце в знак да замълчат. Бъркотията малко се уталожи.

Последно се чу викът на Браул, който изразяваше чувствата на всички.

– Това означава ВОЙНА!

Джони продължаваше да седи по средата. Постепенно присъствие-то му въдвори ред.

– Това не означава война – каза той. – Напротив, означава мир!

Зная, че икономиките ви са настроени да функционират чрез войни. Зная, че за вас най-добрият начин да се освободите от излишъка население е чрез войни.

Но във всяка война единият губи. Всеки си мисли, че това няма да е той. Но шансовете и на двете страни са едни и същи.

Тъй че, като обявяваме мир, ние само ви защитаваме един от друг.

Фаулджопан изведнъж извика:

– Като се приберем, можем да изпратим срещу вас могъщи армади! Дори да унищожите всички ни, те ще дойдат и ще ви разгромят. А що се отнася до теб, ти открито си се изложил на смърт!

Изведнъж сър Робърт се озова пред Джони.

– Флотилиите ви не ще спасят собствите ви планети. Срещу тези платформи няма никакъв начин да се защитите. Той единствен ще знае къде са те. И ако изминат трийсет дни без той да ги препрограмира, в случай, че нещо е случил с него, платформите ще стрелят автоматично.

Ако се случи нещо с него или със Земя, родните ви планети ще бъдат унищожени.

Освен това той има двойници. Изглеждат точно като него – невъзможно е да се различат. Може да си мислите, че убивате него, а да убие те някой от тях. И ако някой от двойниците бъде нападнат или убит, платформите ще стрелят. Всичките!

Във ваш интерес е да защитавате Земята и него. От това зависи вашия живот, живота на вашите управници и на народите ви.

А що се отнася до това, да изпратите флотилиите си да ни унищожат, това е напълно възможно. Но ако не се завърнете, те няма как да разберат, нали така? Ще ни нападнат, но няма да има къде да се върнат. Помислете за това!

– Заплашвате пратеници! – извика Браул.

– Той защитава пратеници! – рязко каза сър Робърт. – С вашите военни индустрии, настроени да работят под пълна пара, в залата има доса пратеници, които скоро ще представляват победени правителства.

Трябва да погледнете на нещата от принципа „force majeure“. Това означава, че във всички вселени се е появила неочаквана и неконтролируема ситуация. Висша сила!

Този човек и способностите му представляват ситуация „force majeure“. Това коренно променя нещата и определя какво ще бъде бъдещето.

Аз съм човек на войната. Вие сте дипломати! Във властта ви сега е да упражните влияние върху тази „force majeure“. Ако не се възползвате, не сте дипломати, а глупаци, при това глупаци-самоубийци!

– Как бихме могли да се намесим? – попита един дребен лорд от последните редици.

Джони внимателно побутна сър Робърт встрани. Не стана както го бе планирал. Сър Робърт си имаше собствени идеи. Но на практика се бе справил чудесно. Всички напрегнато слушаха.

– Преди да се извърши телепортацията от платформите – каза Джони, – ще бъде свикана конференция на пратениците. Така ще се отстрани вероятността от несправедливи действия или грешки.

Видя, че е предизвикал интерес.

– Платформите могат да действат като оръжие на такива конференции.

Забеляза как обмислят думите му. Забеляза как поне някои от тях клонят към идеята, че това може да даде на тях, като индивиди, нова власт и тежест в правителствата им. Типично в стила им. Не

размишляваха върху неговата идея, а върху собствения си интерес. Гледаха към пръстите си, или извитите си нокти. Клатеха глави ту на една, ту на друга страна. Но знаеше, че още не ги е спечелил.

– Това все още си остава заплаха – обади се някой.

– Няма да реши проблемите в икономиките ни – каза друг. – Точно обратното, ще предизвика хаос.

Джони ги погледна. Постепенно започна да осъзнава с какви хора точно си има работа. Всеки един от лордовете, както и правителствата им, са били възпитани в сянката на жестоките и садистични психоси. Макар че са запазили политическа свобода, върху мирогледа им се е отпечатала психоската философия – всички същества са просто животни. Алчността, печалбата, корупцията се смятат за истинската природа на всеки индивид. Никаква порядъчност, никакви добродетели. Породата на психосите!

Такива чувства може да има само един луд. Психосите бяха скроили живота по такъв калъп и след това бяха казали: виждате ли, това е животът.

Как би могъл да достигне до тези могъщи лордове?

– Нашите индустрии – обади се друг – са настроени спрямо войната. Междугалактическият мир би ни съсипал, всички нас!

Така е, помисли си Джони. За психосите бе изгодно всички, с които търгуваха, да воюват помежду си. Какво ги бе грижа какво правят тези „свободни планети“, стига само да купуват метал. Психосите са могли да ги унищожат във всеки един момент. Психосите са имали интерес другите да се бият като животни, вярвали са, че не са нищо повече от животни!

Джони каза:

– Има и други начини за управляване на икономиката. Можете да преустроите всяка военна индустрия в „потребителско производство“. Произвеждате неща за населението. Хората ще имат работа. Ще произвеждат неща един за друг. Населенията ви са най-добрият пазар за вашите индустрии.

В близкото бъдеще ще има междупланетни корабни връзки. Психосите са изградили такава организация, че всичко да се изпраща на Психло. Самият този факт е пречка за търговията. Ще се направи такава организация, че ще можете бързо и евтино да разменят стоки между системите. Само така нациите могат да преуспеят.

Народите ви, които сега гладуват и се бунтуват, могат да спечелят, ако им се създаде работа в мирни производства. Ще притежават

собствени неща. Например по-хубави къщи, мебели, по-хубави дрехи и храна.

Имате златния шанс да поставите начало на една епоха на просперитет и изобилие!

Не бяха убедени. Можеше само да се каже, че слушат внимателно.

– Но това не решава въпроса със сегашните бунтове и недоволства!
– каза Дом.

Джони го погледна. Беше време за големия скок, от който Вораз най-вероятно щеше да настръхне.

– Сигурен съм, че Галактическата банка с радост ще ви отпусне големи и изгодни заеми, които правителствата ще използват за закупуване на храна за населенията, за да преживеят до времето, когато военните производства ще бъдат преустроени. Това, и новината, че няма да има повече войни, ще успокои хората и ще стабилизира правителствата ви.

Браул погледна Вораз.

– Ще го направите ли?

Вораз видя, че от двете му страни стоят Макадам и баронът. И двамата го съветватваха да каже да. Но той не отговори нищо.

Джони продължи.

– Освен това съм сигурен, че банката ще отпусне всички възможни заеми, за да се преустроят военните ви производства в потребителски. И не само това; убеден съм, че банката ще започне да отпуска заеми за частния сектор – за малки производства и дори за отделни хора, за да могат да си купуват различни неща.

Вораз не обърна внимание на двамата банкери. Гледаше Джони. Този младеж говореше за „търговско банкерство“, за неща от рода на един кредит тук, половин там, вложени в улични сергии.

Джони продължи:

– Освен това искам да ви уведомя, че на пазара ще се появят много нови планети. Ще имате възможност да вземете на заем пари да ги купите и да ги колонизирате с „излишното население“, както го наричате.
– Джони повиши глас и се обърна към Вораз: – Нали така, лорд Вораз?

Директорът на Галактическата банка се почувства така, сякаш се намира на ръба на вълна. Не искаше този младеж да определя политика на банката му. Дали да не стане и да го разобличи?

Галактическата банка работеше с държави. Изведнъж осъзна, че досега всъщност са зависели от психосите.

Вораз трескаво разсъждаваше. Банкерите от Гредидс си знаеха работата. Помисли за огромното им население, голяма част от него в

постоянна безработица. Пред очите му изникна представата за малки офиси на Галактическата банка, появяващи се във всеки град, на всеки континент, планета, със служители силачи. Банки във всеки квартал! Ще дават заеми за малки предприятия, на всички, които поискат, дори на хора с работа. Нали веднъж вече го бяха правили. Преди лорд Лунгър? Да... спомняше си... Страшно много силачи ще имат работа!

А и тези планети, които ще бъдат колонизирани. Да отпуснат заеми за колонизирането им... Внезапно разбра, че това трябва да са онези милион и двеста хиляди планети! Трябва да печелят по някакъв начин от тях в тръста. Ако ги пуснат в експлоатация, ще вървят в крак с отпусканите средства, тъй че ще могат да избегнат инфлация. Младежът се опитваше да ангажира излишната собственост.

Но не, не, не! Никак не му харесваше идеята да дадат заеми на правителствата за закупуване на храна, която да раздадат просто така... Та това е социално банкерство! Не му беше непознато. Но периодът на адаптация, за който говореше Джони, сигурно ще трае много дълго. Правителствата ще затънат в заеми до уши.

Изведнъж лорд Вораз хвърли на Джони поглед, изпълнен с безрайна почуда и уважение. Дали осъзнава какво прави в момента за тези надменни лордове и техните правителства – ако въобще одобряват предложението му?

Да! От очите му личеше, че знае.

– Отговори, Вораз! – каза Браул. – Вярно ли е, че ще направиш всичко това, и то в такива мащаби?

Вораз се изправи.

– Скъпи лордове, случи се така, че Галактическата банка съвсем отскоро притежава собственост, която надхвърля хиляда и повече пъти всичко, контролирано досега от банката. Тази собственост трябва да бъде използвана. Отговорът е да. Галактическата банка е готова да отпусне споменатите заеми след изготвяне на необходимата документация и формалности.

Лордовете не реагираха по никакъв начин. Промените в политиката бяха твърде радикални.

– А сега, уважаеми лордове – каза Джони, – предлагам да обсъдим договора за междугалактически мир.

Колебаеха се. По-лошо, някои изглеждаха отрицателно настроени. Спомни си думите на Цунг, че парите и златото имат безгранична власт над душите на хората. Тези не бяха хора, но и за тях важеше същото. Психоският материализъм, доминирал векове наред, ги бе накарал да

мислят като психосите. Явно ще трябва да ги третира като психоси, да се позове на алчността им.

Вътрешното му етическо чувство се бунтуваше срещу това, което трябваше да направи, но нямаше как. От това зависеше живота на твърде много същества, твърде много цивилизации.

Джони застана в предната част на платформата. Коленичи, за да се изравнят на едно ниво главите им.

– Изключете прожектора – извика той. – Изключете камерите!

– Изключени са – обади се тънък глас.

Джони огледа събраното множество.

– Изключете всички записващи устройства, които имате.

Обърна се към малките сиви хора:

– Трябва да свидетелствате, че няма работещи камери на банката!

Двамата докоснаха реверите си и казаха:

– Свидетелстваме, че са изключени.

Сега вече всички умираха от нетърпение да разберат какво ще последва.

Джони насочи поглед към лордовете. Заговори с тих съучастнически глас, тъй че трябваше да се напрягнат, за да го чуват.

– Обзалагам се, че и през ум не ви е минало, че ще ви оставя без лично участие.

Застанаха нащрек.

– Какво произвеждат основните ви компании? – шепнешком попита Джони.

– Оръжия – отвърнаха му шепнешком.

– И какво според вас ще се случи с акциите и ценните книжа на тези компании?

Лордовете се учудиха, че не знае.

– Ще се обезценят!

– Точно така – каза Джони, продължавайки да шепти. – Нека ви кажа за какво в действителност става дума. Ако се върнете у дома и открито обявите и разтръбите за договора, забраняващ войните, акциите и ценните книжа във военните заводи веднага ще спаднат главоломно. И ако, без да споменавате за плановете за трансформирането им към мирно производство и за обещанията на банката да отпусне заеми, вие и вашите приятели оставите тези компании да фалират, можете да изкупите всички акции, дори ако е нужно със заем, и компаниите стават ваша собственост. Междувременно ще станете герои в очите на хората, защото им давате храна и вълненията ще спрат. После, когато овладеете

изцяло положението, банката ще отпусне заеми за преустройство. Компаниите ще започнат да процъфтяват. Богатите ще станат милионери, а милионерите – милиардери.

Направи пауза. След това продължи.

– Забравете каквото ви казах. Изобщо не е ставало дума за това.

Джони се изправи.

Зачака. Нима беше сбъркал? Не, невъзможно. Твърде дълго са били под влиянието на психосите.

Започнаха да си шушукат. Чуваха се кратки смехове и реплики от рода на: „Ще мога да си намеря нова любовница“, или „Жена ми никога не е обичала онзи стар замък“, или „Няма да се наложи да си продавам яхтата“.

Шушукаха си с доближени глави. Джони не чуваше какво си казват.

Неочаквано сред тълпата се изправи Фаулджопан.

– Лорд Джони, забравихме какво каза. Никой няма да го повтори при никакви обстоятелства.

Той сякаш порасна.

– Построй платформите си! Ще напишем най-строгия, най-железния, най-сигурния и най-жестокия мирен договор, съществувал в историята!

Обърна се към последните редове.

– Включете светлините и камерите!

Всички се изправиха като един. Започнаха да крещят:

– Да живее лорд Джони! Да живее лорд Джони!

Аплодисментите бяха оглушителни.

Полковник Иван шумно въздъхна от облекчение и свали пръст от спусъка. Набързо организира войниците си в шпалир около Джони, за да го измъкнат от залата за конференции. Трябваше да се върнат в малката стаичка за преговори. Всеки лорд искаше да потупа Джони по гърба. Едва не го събориха. Беше пълен хаос. Не разбра какво им каза Джони, но думите му промениха коренно положението. Все пак работата на Иван не бе да разсъждава, а да изведе Джони навън, преди да са го пребили от добри намерения. Като познаваше Джони, не се учуди особено на тази промяна. Защото изненадите бяха нещо нормално, когато живееш край Джони Гудбой Тайлър!

С помощта на руснаците успяха да се върнат без произшествия в малката заседателна зала и отново седнаха.

Драйс Глотън с треперееща ръка прочете текста и провери подписите върху трансферния чек, с който сумата преминаваше от Галактическата банка в неговия клон. Беше чувал и за по-големи чекове, но за пръв път такъв чек се депозираше в неговия клон. Това не бе просто чек. Той означаваше платежоспособност, отново отваряше вратите на по-малките офиси в сектора и връщаше работните места на служителите му. В действителност, изобщо нямаше нужда да го проверява. Знаеше, че всичко е наред. Но му бе приятно да го прочете още веднъж.

Взе разписката, светнал от удоволствие. Подписа я с опитната си ръка. След това взе документите по ипотеката и с големи букви написа: „ИЗПЛАТЕНО!“.

Това си струваше всички тези месеци на тревога и очакване.

Прибра чека в джоба си и подаде на Макадам разписката и документите.

– Деловата ни работа свърши. Удоволствие е да се работи с вас.

След като си стиснаха ръце с Макадам, Драйс забеляза, че лорд Вораз продължава да си седи на мястото и да зяпа в масата. Драйс за миг се притесни.

– Ваше Височество! Да не би нещо да не е наред?

Вораз се обърна към него. Забрави за присъствието на Джони, толкова бе погълнат от мислите си.

– Не разбираш ли какво направи той?

Драйс каза:

– Спекулативни заеми? Лордовете ще се опитат да получат заеми за закупуването на акциите, когато паднат. Но това не е кой знае какво. Заемите ще бъдат за добри цели.

– Не, не – каза Вораз. – Имам пред вид какво направи с лордовете и правителствата. Не, не разбираш. Нека ти обясня. Като осигури повсеместна заетост и даде възможност на малките хора от улицата да вземат заеми, той създава независима работническа класа. След години те няма да се шляят из улиците и да се мотат безцелно. Ще станат финансово независими. Държавата ще стане зависима от тях, защото те ще представляват пазара и ще трябва да се съобразява с тях. Огромна част от банковият бизнес ще бъде насочен към тази работническа класа.

– Не виждам нищо лошо в това – каза Драйс. – Правителствата ще ни дължат толкова много пари, че ще бъдат принудени да правят каквото банката нареди.

– Това е то – каза Вораз. – А банката ще им нарежда да обръщат все повече внимание на работническата класа, защото от там ще идват основните лихви. Лордовете и правителствата постепенно ще разполагат с все по-малко власт. Дори ще изчезнат като привилегирована класа.

– А – възкликна Драйс, спомняйки си ученическите си години. – Социално банкерство.

Джони се размърда в стола си. Беше уморен. Щеше му се да приключват.

– Казва се „социална демокрация“ – каза той. – Докато има нови граници, където хората да се разпростират, формулата действа чудесно. Засега простори има, а след няколко хиляди години хората ще измислят нещо друго.

Вораз погледна барона и Макадам.

– Осъзнавате ли какво направи той току-що? За малко време в малката зала той освободи повече хора, отколкото всички революции в историята!

– Даде ни власт да контролираме лордовете – каза Макадам. – Ще приключваме ли с банковата резолюция, за да можем най-после да заключим конференцията?

Вораз се върна към действителността. Погледна текста.

– Тук се споменава за втора резолюция.

Баронът се оживи.

– Тя е за лорд Лунгър.

– Да – каза Вораз. – От колко време е мъртъв – от двеста...

– Слушай – каза баронът. – Във всичките вселени най-мразената раса са психосите. Преди около двеста хиляди години вашият лорд Лунгър ги е спасил с банката. Днес този акт не е особено популярен.

– Наистина не е – каза лорд Вораз.

Баронът каза:

– Дефиницията на пари е: „идея, подплътена с доверие“. Никак не е във ваша полза на всичките ви банкноти да стои лика на лорд Лунгър.

Джони изведнъж се раздвижи неспокойно. Обзе го неприятно предчувствие, тъй като знаеше какво се бе случило с парите на планетата им. Канеше се да заговори. Но огромната лапа на сър Робърт покри устата му и го накара да замълчи.

Драйс бе наблюдавал Джони през последната минута. Без да сваля

очи от него, каза:

– Ваше височество, не ти ли е хрумвало, че този млад човек може да бъде отчасти силачи?

В гласа му нямаше и следа от насмешка.

Джони им метна не особено приятелски поглед над ръката на сър Робърт. Не искаше да противоречи на сър Робърт. Но очите му прободоха останалите.

– Погледни очите му – каза Драйс. – Имат сиво. Е да, има и още един цвят – като морето. Но погледни му очите. Сиви!

– Разбирам какво имаш пред вид. Наистина прилича на силачи.

– Направил съм му няколко снимки с пиктофон – от различни ъгли – каза Драйс. – Можем да ги дадем на онзи художник, Ренсфин, да направи по тях идеализиран портрет. С цветния шлем. Има едно специално мастило, което може да придаде блясък на копчетата. А шлемът може да се направи цветен и в три измерения. Но какво ще напишем отдолу? Може би „Джони Гудбой Тайлър, победител на психосите“.

– Не, не – каза Вораз.

– Или „родоначалник на мира“ – предложи баронът.

– Не, не – отново протестира Вораз. – Думата „мир“ може да настрои зле лордовете. Трябва много внимателно да помислим, защото новата емисия ще замени всички стари банкноти навсякъде по света. В долния край трябва да се добави: „Банкнотата е обезпечена с всички активи на Земната Планетарна банка и Галактическата банка“ или нещо от този род. Снимката ще бъде в центъра, голяма. Но подписа...

Макадам светна:

– Трябва да изобразим какво е направил. Художникът ще нарисова като фон експлозията на Психло. А долу ще напишем: „Джони Гудбой Тайлър, който донесе щастие на всички раси“.

– Точно така! – възкликна Вораз. – Така не се ограничаваме само с унищожението на Психло. Защото в крайна сметка това далеч не е единствената му заслуга. Хората ще научат много бързо. Ще стане популярен не само на звездите, но и на планетите във всичките шестнайсет вселени!

Лорд Вораз се наведе напред и му показа резолюцията. Попълни подписа, на който се спряха. След това вдигна тържествено писалката си и със замах се разписа.

Всичко приключи. Малките сиви хора се изправиха. Лицата им бяха грейнали в усмивки. Сър Робърт пусна намръщения Джони и стисна ръце на всички поред.

– Смятам, че с вас ще работим чудесно! – обърна се Вораз към Макадам и барона. – Точно такава bankerство ми е по сърце!

Засмяха се. Малките сиви хора си събраха документите и излязоха.

– Хоп и раз! – каза Макадам, ухилен до уши. – Ние сме свободни и щастливи като птички! – Погледна към Джони: – И преди всичко благодарение на теб, Джони!

5

Макадам и баронът започнаха да си събират нещата, порадваха се още малко на подписите и се приготвиха да тръгват.

Джони каза:

– Как накарахте онези директори в Сноч да ви обърнат внимание и да ви изслушат?

Баронът избухна в смях.

– Ами всичко тръгна от начина, по който си открихме сметка. Разчу се из цялата банка за секунди. Знаеш как психосите се нахвърляха на злато. Напоследък е било много дефицитно. На Гредидс цената му е стигала до милион и половина кредита на сто грама. Отворихме си сметка в злато. Твоето злато, Джони. Имаше почти цял тон. Преди известно време го претопихме на кюлчета. Питаш ли ни как сме го мъкнали на гръб до банката. От цял век не бяха виждали толкова злато!

Джони се засмя:

– Значи даже златото на Търл свърши работа.

– След цялата тази работа при златната жила, то принадлежеше на теб и останалите. Ако искаш, ще го върнем тук. Но в момента не може, защото са го изложили зад бронирано стъкло във фаоайето на Галактическата банка в Сноч. Историческо злато, Джони.

– И още нещо – каза Джони. – Какво направихте с Кер, че се е съгласил да подпише документите?

– С Кер ли? – каза баронът. – Ами първо, той ти е приятел, Джони, и му казахме, че така ще ти помогне. Но и Стормълонг видя снимките, които направи от Психло през онази нощ и му каза, че планетата не съществува. Не можеш да си представиш какво облекчение изпита! През цялото време се е чувствал преследван от своите. И като директор на планетата – дори си пазеше документите за назначаване и ги приложихме към сделката – с радост се отърва от всичко. Обещахме му стандартен трудов договор без клаузата за пренасяне на тялото на родната

планета. Оставихме му няколкостотинте хиляди кредита, които бе чопнал от плячката на предшественика си и му гарантирахме, че ще има дихателен газ до края на живота си. Надявам се, че ще можем да спазим последното обещание.

Джони помисли за луната Фобия. Да, биха могли да напълнят от там бутилки с газ, като ги телепортират.

– Не се притеснявай. Лесна работа.

Джони постоя малко, докато си събираха нещата и каза:

– Вие двамата свършихте невероятна работа! Справихте се страхотно!

Ухилиха му се:

– Има от кой да вземаме пример. От теб!

– Но как така сте знаели точно какво да напишете в договора, който Търл подписа?

Макадам се засмя.

– Когато Браун Лимпър се опита да го използва за обезпечаване на заема, който искаше да вземе от банката, видяхме, че договърът не е легален. Търл се бе опитал даже да фалшифицира собствения си подпис! – Показа на Джони копие от оригинала. Беше абсурдна бъркотия. – Тъй че, ние с барона доста помислихме. Бяха минали единайсет месеца, откак изпрати бомбите на Психло и те не ни нападнаха. Според Кер ако Психло не съществува, другите планети, завладени от компанията, няма да издържат дълго заради ограничените количества дихателен газ. Всички ще измрат.

– Тъй че, поехме риска и написахме договора така, че да е валиден и в двата случая – каза баронът.

– Има още една причина – продължи Макадам. – Знаехме как действаш. Ако си наумиш да унищожиш Психло, както и направи, нямаше начин да не го направиш. Така и стана.

– Няма как да сбъркаш, ако заложиш на Джони – каза баронът и се огледа да не са забравили нещо. – Готови сме да тръгваме.

– О, не, не сме! – каза сър Робърт. Каза го с толкова властен и уверен тон, че се спряха и го погледнаха с тревога. – Мисля, че не е много учтиво така да използвате момчето!

– Не разбирам – каза Макадам, шокиран.

– Използвате лика му върху банкнотите, използвате енергията и идеите му за свои собствени цели. Притежавате значителна част от шестнайсет вселени. Сега възнамерявате да сложите снимката му и върху галактическите банкноти. А той какво, остава си беден като църковна

мишка. Че той даже не си взема пилотската заплата, доколкото ми е известно! Разбрах, че ще му дадете пари на заем за фабрика. Но на какво прилича това? Смятате само да го вкарате в дългове, така ли? Би трябвало да се засрамите! – Говореше напълно искрено.

Ефектът от думите му върху Макадам и барона бе поразителен.

Джони се бе опитал да спре стария шотландец веднага щом разбра накъде бие. За какво му трябваха пари? Ако е гладен, може да излезе на лов. Но сър Робърт не му позволи да го прекъсне.

Баронът и Макадам се спогледаха. Бяха истински озадачени.

Сър Робърт не сваляше поглед от тях. Беше им много неловко. Най-после сър Робърт каза:

– Можете поне да му дадете малко пари за това, че използвате снимката му!

Изведнъж светлина озари лицето на Макадам. Пусна всички книжа на масата и започна да рови в дипломатическото си куфарче. Намери каквото търсеше, извади го и седна на един стол.

– О, Джони, Джони, прости ни. Явно не знаеш.

Започна да разгръща някакви документи.

– Понеже изобщо не отвори въпрос за това, решихме, че не искаш да се разчуче – каза баронът.

Макадам държеше устава на банката.

– Земната Планетарна банка е основана от първия и действителен съвет на трийсетте вожда. Ето документа, издаден при основаването ѝ.

Разгърна един друг документ.

– Но това е действителния устав, какъвто сме го приели. Единствено той е валиден и ние с барона много пъти сме се чудили защо двата са различни. Но спомняш ли си кой някога действаше като секретар на първия съвет?

На първа страница от устава се споменаваха само Макадам и барон фон Рот.

Двамата се спогледаха и в един глас казаха:

– Браун Лимпър Стафър!

– По някакви свои причини – продължи Макадам – той е преписал неправилно резолюцията и тя е издадена в новия вид. А ние помислихме, че не искаш да се разчуче.

Отвори оригиналния устав и там, преди имената барон фон Рот и Андрю Макадам, ясно и четливо бе изписано: Джони Гудбой Тайлър!

– Не си ли забелязал, че за всички по-големи въпроси се допитваме до твоето мнение? – с умоляващ глас попита баронът.

– Ти се занимаваше с толкова важни неща, че ние работехме сами – каза Макадам. – Сър Робърт! Този младеж притежава една трета от Земната Планетарна банка! По устав!

Баронът каза на сър Робърт:

– А сега вече Джони притежава две девети, или около двацет и два процента, от Галактическата банка, а също и една трета от Междугалактическата Минна компания. – Обърна се към Макадам: – Може би трябва да му дадем още.

Макадам погледна сър Робърт.

– Да не мислиш, че щяхме да оставим бедното момче, както го нарече, гол и бос? Притежава и част от онзи тон злато. Общо взето, парите му могат да се сметнат само с компютър. Цифрата се измерва в квинтилиони! Той е най-богатото бедно момче в историята на шестнайсетте вселени, по-богат е и от психоския император!

Сър Робърт пусна Джони и изведнъж започна да се смее. Потупа го по рамото.

– Сега да те видим как ще се оправяш, предрешена църковна мишко. – Погледна към другите. – Е, джентълмени, това е напълно достатъчно. Можете като подарък да му купите десетина от онези лордове.

– Той вече ги купи – каза Макадам. – Купи ги с всичките им парцали!

Всички, освен Джони, избухнаха в смях. Главата му се въртеше. Квинтилиони? Сумата изглеждате нереална. Може би ще може да купи нова кожена юзда за Уиндсплитър? Или нови мебели за Криси, ако старите са унищожени...

Мисълта за Криси го връхлетя. Досега я бе потискал, за да може да си върши работата.

Макадам и баронът тръгнаха да излизат с нещата си, клатейки глави:

– Браун Лимпър, даже и от гроба обърква нещата!

В стаята се разнесе висок глас и сър Робърт вдигна глава. Стормълонг бе застанал зад двама руснака, които стояха на вратата и не го пускаха.

– Сър Робърт! Моля те, излез най-после! Пристигнаха новини. Часове наред те чакам със сводката!

Сър Робърт избута руските часовои и изчезна.

Джони остава сам в стаята. Беше уморен, но опита да осмисли вихрените събития от последния ден. Какво ще прави сега? Нищо повече не го спираше тук. Реши да се качи на един самолет и веднага да тръгне

към Шотландия, за да помогне. Грабна шлема от земята. Двата руснаци му направиха път да излезе.

Сблъска се със сър Робърт. Старият шотландец държеше някакво писмено съобщение в ръка. Плачеше и се смееше едновременно. Подаде сводката на Джони.

– Било пълен хаос! Но Джони, момче, скалите са защитили всички!

Единбург! Рано тази сутрин проникнали в тунелите. Всички били изтощени от глад, някои ранени, кой в по-силен, кой в по-слаб шок, но всичките две хиляди и сто били живи!

Джони се замая от облекчение. В сводката не се споменаваха имена. Джони тръгна към щаба.

Отвън стоеше някой, потънал в прах, но по каската се познаваше, че е пилот. Използваха този тип каски за летене на голяма височина. Тор!

Махна му радостно и извика:

– Виж кой съм ти довел, Джони!

Някой се втурна към него. Хвърли се на шията му и през сълзи ви-каше името му.

Криси! Беше слаба и бледа, от черните ѝ очи бликаха сълзи.

– О, Джони, Джони! Никога повече няма да те оставя, никога! Никога! Прегърни ме, Джони!

Прегърна я. Останаха така, едва не ѝ счупи ребрата. Дълго време не помръднаха. Не можеше да каже нищичко.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

1

Джони яздеше Уиндсплитър по брега на река Алзете в Люксембург. Не бързаше да се прибере.

Беше самотен летен ден. Слънцето надничаше в листата на дърветата, позлатяваше зелената гора и бавно се спускаше надолу като ехо на нежната музика на потока.

Уиндсплитър изпръхтя и отстъпи назад. Мечката. Същата мечка, която бяха виждали няколко пъти през трите месеца, прекарани в Люксембург. Използваше една и съща пътека, която водеше от старата мина към къщата на Джони. Мечката се хранеше с риба от реката. Спря и подуши с нос. Видя ги. Беше доста голяма, кафява. Като се изправеше на задни крака, ставаше около шест стъпки и половина.

– Това е само мечката, стар мошенико – каза Джони.

Уиндсплитър сякаш се засмя и се успокои. Джони се опитваше по всякакъв начин да направи живота си по-вълнуващ. Откак докараха конете му от Русия, започнаха да пълнеят от бездействие. Всяка сутрин Джони яздеше с Уиндсплитър до мината, а на връщане го оставяше да избира сам пътя. В момента Уиндсплитър би бил къде по-доволен да се затича из тези интересни гори, облечени в летни дрехи. Но се подчини на командата на Джони да не мърда.

Джони седеше и наблюдаваше мечката. Тя продължи да ловува в реката, без да се страхува от коня и ездача, които бяха от другата страна на плиткия поток. Джони можеше да се обзаложи, че ако беше психло, мечката щеше да избяга далеч от тази страна. И щеше да продължи да бяга дни наред. Искеше да остане малко да види дали мечката ще хване някоя от едрите пъстърви, които бяха в изобилие в потока.

Макар че денят бе много красив, Джони все пак чувстваше известно разочарование. Сутринта се бе събудил със странното усещане, че новият ден ще му донесе някакво наистина интересно преживяване, някаква добра новина. Цял ден бе очаквал нещо да се случи.

Прехвърли на ум деня, за да види да не би да е пропуснал нещо интересно.

Сутринта отиде до старата мина, както почти всеки ден и видя обичайния кипеж. Преди три месеца бе купил от Междугалактическата

Минна старата Гранд Дачи в Люксембург. Психосите бяха построили на това място мина и бяха работили по обичайния си безразборен начин. Бяха построили и малка леярна за стомана и работилница за рудни кофи, куки и други такива.

Нашествениците от космоса не бяха вилняли из областта и мината. Подземните етажи бяха идеални за последната фаза от производството на пултове. Зад строго охраняваните врати тук работеха Ангъс и Том Смили. На тях оставаше само да отпечатат веригата върху изолиращата платка и да сглобят пулта. Всичко останалото бе предварително построено на открито, тъй като нямаше нищо секретно.

Никой освен Джони, Ангъс, Том и сър Робърт не знаеше, че пултовете се довършват в Люксембург. Предварителния монтаж дори включваше опаковка в сандъци. Хората, които го извършваха, смятаха, че Ангъс и Том са само инспектори. Но двамата изваждаха „готовите“ пултове от сандъците, довършваха ги със специални платки и вериги и ги запечатваха след опаковка. Работеха само по два часа на ден.

Готовите пултове бяха откарвани в строго охраняван конвой далеч до един дъвен тунел, наричан някога Сейнт Готард, дълъг около девет мили. Там разтоварваха сандъците върху камиони и ги транспортираха по релси до средата на тунела. Минаваха през автоматична машина, която им поставяше печати „готов“ и отново ги товареха на камиони.

Оттам поемаха в нов конвой, много по-тежко охраняван от първия, към новата телепортационна площадка, разположена в една планинска котловина, близо до Цюрих. Там ги изпращаха по местоназначение.

Тъй като единствено Джони, Ангъс и Том Смили бяха подготвили тунела и знаеха какво става там, никой друг нямаше представа къде всъщност се извършва окончателната комплектация. Някои мислеха, че в тунела има специален екип, или някакви джуджета, които непрестанно работят.

Произвеждаха около двеста пулта дневно. Хората от предмонтажа изработваха цялата платформа със стълбовете и жиците, тъй като това не бе секретно. Транспортираха ги заедно с пултовете.

Не, разсъждаваше Джони. Днес не се бе случило нищо ново. Не тази, а миналата седмица Том Смили му бе съобщил, че Маргарита очаква бебе.

Мечката бе хванала първата си пъстърва. Подхвърли я далеч на брега, огледа се и продължи лова. Уиндсплитър бе намерил свежа трева и шумно я дъвчеше.

Нямаше никакви новини от шатоварианците. Банката бе

информирала сър Робърт, когато всички военни производства в Шатоврианската империя се бяха сгромолясали отведнъж и положението изглеждаше зле. Сър Робърт и Ангъс, заедно с шестима силачи, веднага заминаха там.

Шатоврианците се славиха като най-добрите производители на защитни системи. Хвалеха се, че ни една психлоска атака не бе успяла по време на седемстотингодишната им империя. Произвеждаха дори газо-ви бомбардировачи. По тази и ред други причини новата телепортационна компания, наречена „Телепортационни Системи“, след като Джони отказа да носи неговото име, търгуваше с шатоврианците. Силачите помогнаха на Ангъс да намери подходящи компании и на сър Робърт да ги закупи и сега притежаваха единайсет шатовриански фирми, всяка от тях специализирана в производство на неща, които им бяха нужни. Инженери и работници имаше достатъчно в пренаселената империя от четирисет и пет трилиона.

Основните им офиси бяха на Шатоврия, а тук бяха оставили само някои работни секции.

Не, от Шатоврия не бяха пристигнали никакви добри новини. Главните офиси им излизаха скъпи за поддържане, тъй като нямаше как да уволнят служителите. Назряваше въпроса какво могат да произведат на родната планета.

Технологията и способностите им бяха добри. Джони имаше малко проблеми с математиката им, защото използваша двоичната система – всичко минаваше през вериги и компютри. Но каквото построиха, беше страхотно. С едно изключение.

Джони не понасяше реактивни двигатели. Голяма досада беше да управляваш такъв мотор. И изискваша специални писти и омекотители, където да се приземяват. Бяха идеални за космическото пространство, но не и за атмосферен превоз.

В Люксембург бе пълно с шатоврианци. Не бяха лоши хора. Бяха високи около пет стъпки, имаха малко плоски глави и големи зъби. Цветът на кожата им бе ярко оранжев. Бяха много сръчни в ръцете и бяха силни. Джони го бе разбрал веднъж, когато се бореа на шега с един инженер. Джони не успя да го отхвърли от земята! И колко много работеха, само работа, работа, работа!

Хранеха се с дърво и първото нещо, което направиха след като екипажите им пристигнаха, бе да посадят около петнайсет хиляди акра с подобрени сортове дървета. Засяха ги със специални машини като картечници. Така че имаха какво да ядат.

Малко се поскараха с тримата китайски инженери, които работеха там. Китайците обичат да строят от дърво, а за шатоврианците това бе непроситимо прахосване на хубава храна. Те предпочитаха да строят от камък. Имаха малки лъчеви оръдия, като мечове, с които така изсичаха камъка, че нямаше нужда от специални материали. Запояваха каменните блокове с молекулярна спойка и ставаха много здрави. Зърнестата структура на камъка изпъкваше и хвърляше разноцветни отблясъци на слънцето. Беше красиво. Научиха китайците как да го правят, а те пък ги научиха да тъкат коприна, тъй че всичко завърши с усмивки, но за известно време въпросът бе болезнен.

Да присъстваш на шатоврианска вечеря беше като да си в дърводелска работилница. Джони ги накара да обещаят да не изгризат всички дървета наоколо.

Шатоврианците не си знаеха много мярката. И ако скоро Джони не измислеше какво да произвеждат, за да им отвлочи вниманието, червеното мастило от счетоводния баланс можеше да се превърне в кръв.

Искаше му се да ги ангажира да строят телепортационни двигатели за самолети и камиони, но не знаеше как се правят. Всеки опит пропадаше. По дяволите психоската математика! Нищо не се изравняваше!

Тази мисъл не му даваше мира. Мечката бе хванала още една риба. Слънцето си играеше върху кожената риза на Джони.

Беше сигурен, че през този ден ще му се случи нещо хубаво. Денят още не бе свършил.

Докосна плешката на коня и той реши, че това е сигнал да тръгва, което не бе вярно, и се понесе по пътеката към дома.

2

Изскочиха от гората и се спуснаха към двореца. Уиндсплитър направи страхотно шоу от това, че уж не може да спре – вдигна се на задни крака и размаха предните във въздуха.

– Само се фукаш – обвини го Джони.

Не беше препускал кой знае колко – само половин миля. Но Уиндсплитър бе доволен. Привлече го кавгата, която се разиграваше по средата на десет акровата поляна.

Сторми, жребчето на Блоджит, което много приличаше на Уиндсплитър, макар че бе с много по-дълги крака и едно голямо куче, което наскоро бе дошло от гората и Криси го бе прибрала, се нападаха един

друг, въртяха се и уж се опитваха да се захаят. Блджит ги наблюдаваше безучастно и Уиндсплитър отиде при нея.

Джони слезе и вдигна ръка към руснака-часовой, скрит в кулата отдалеч. Часовоят също му махна и бялото от ръкава му за миг просветна.

Местността наистина бе променена. Единственото лошо ѝ беше това, че всичко изглеждаше като съвсем ново и очевидно никога нямаше да остарее. Китайските инженери знаеха, но нямаше как да обяснят на шатоврианските, че на едно място трябва да му личи възрастта.

Джони си спомни как Криси за пръв път бе открила това местенце. Бяха в малък самолет и Джони, който току-що бе купил мината, се опитваше да се ориентира в разположението на местността. Криси съвсем неочаквано се наведе през прозореца и извика:

– Там! Там! Там!

Не му оставаше нищо друго, освен да се приземи и да ѝ позволи да огледа мястото. Все още не беше се възстановила напълно и той не смеше да ѝ отказва нищо.

Сградата бе стгшена сред девствена гора, която на времето може би е била парк. Не можеше да се каже със сигурност. Дори не можеше да се каже, че купчината камъни някога е била нещо повече от купчина камъни.

Криси се втурна да бяга, без да обръща внимание на трънаците и бодилите, които се лепяха по кожените ѝ панталони. Беше много развълнувана. Посочи към едно равно парче земя.

– Ето това е идеалното място за обор!

И към друго:

– Идеално за конете ти!

Протегна ръка към някакви ями:

– Чудно място за сушене на кожи!

След това проследи един поток, който спокойно си бълбукаше и не им обръщаше внимание.

– Можем да го отклоним да минава точно до вратата на кухнята и така ще имаме постоянна течаща вода!

Започна да се провира през срутените останки на някогашни подове на стаи и сочеше на Джони неща, които той не забелязваше:

– Тук е имало огнище! И тук! И тук още едно!

След това дойде до него и каза:

– Тук никога няма да останем гладни, никога няма да ни вали сняг, никога няма да ни е студено!

И след това добави решително, сякаш се страхуваше, че той ще

откаже:

– Тук ще живеем!

Джони повика главния инженер на шатоварианците, пристигнал с първия им строителен контингент от двеста души и му каза да построи на това място нещо модерно. Смяташе, че това решава проблема, но още на следващия ден при него дойдоха отбор сърдити шатовриански архитекти.

Когато един шатоврианец бе ядосан, през зъбите му излизаше нещо като свирукане, съвсем различно от блъбукащия звук, който представляваше смеха им – нещо като въздух, излизащ от гърлото на бутилка, пълна с вода. Главният архитект свирукаше от възмущение.

Няма значение, че Джони притежава компанията. Той си бил шатоврианец, това го доказвал фактът, че титлата му идвала директно от императрица Беаз. И по тази причина би трябвало да разбира по-добре някои неща!

Пред нищо неразбиращия Джони бе изнесена лекция за архитектурата. Бяха изучавали земните форми и повечето от тях бяха наред. Класическата гръцка и романска архитектура били разпространени и в други системи и все още били актуални, макар и малко непрактични. А готическата, неоготическата и ренесансовата архитектура смятаха за нещо съвсем ново и свежо. Можеха дори на направят компромис с артистичното си чувство и да се примирят с барока.

Но модернистична архитектура! Без тях. По-добре да ги върне на Шатовария. Нека си ги изпрати обратно, макар че там ще гладуват. Има неща, които просто не могат да приемат!

Чак тогава Джони научи, че преди около единайсет века преобладаващият архитектурен стил на Земята се е наричал „модернистичен“. Представлявал обикновени, прави стени, издигащи се от четвъртита основа. Често стените били заети от огромна стъклена площ. Измислен бил от някой, който решил да посвети живота си на унищожаване на всичко добро в архитектурата. Накратко, „модернистична“ е архитектурата, която не е архитектура, а просто евтин начин да хвърляш във въздуха разни боклуци и да ти плащат за това.

Шатоврианецът посочи с треперещ пръст по посока на древния Люксембург и изплака, подкрепен от пет кимвалия от помощниците си, че целия град е бил построен в модернистичен стил и докато той е жив, няма да позволи да се възродят подобни ужасии!

Джони се извини. Шатоврианците казаха, че неразбирателството вероятно е дошло от употребата на психоския. Джони ги попита какво

ще му препоръчат.

Петте помощника моментално му представиха голям план.

Тази сграда, казаха те, е била замъкът на Великия дюк на Люксембург. Джони се съмняваше, но нищо не каза.

Замъците вероятно са били строени в готически или неоготически стил. Този не трябва да прави изключение. Джони ги помоли да изчакат да пита Криси, но тя си знаеше само едно – държеше на нещата, които я бяха грабнали първия път. Тъй че, Джони провери дали ги има в плана и им каза да действат.

Той и Криси лагеруваха в гората, далеч от шума на строежа. Бяха щастливи в кожената си палатка. Хранеха се вкусно с неща, които Криси готвеше на открит огън.

Шатоврианците бяха разчистили мястото и бяха издигнали основи от закалена стомана. След това бяха отлетели до някаква кариера на север от Легхорн и се върнаха с голямо количество мраморни плочи в розово, зелено и други цветове. Построиха от тях здрави вътрешни и външни стени. Отклониха потока, както бе пожелала Криси. Но освен това направиха тръби и цяла канализация. В огнищата можеше да се пали огън от дърва, но понеже това бе загуба на вкусна храна, поставиха в тях и инфрагреватели, захранвани със слънчева енергия, а също и генератори на изкуствен пламък.

Стана истински дворец. Можеше да се каже, че е в готически стил. Но имаше невероятно много цветове. Криси бе удивена.

Джони вървеше по подвижния мост и чуваше как шатоврианците раздробяват на парчета древния Люксембург.

Най-напред градът бе обходен от екипи, които събираха всякакви исторически и културни ценности. След това започна разрушението. Едно творение на модернистичната архитектура по-малко!

Банката се бе преместила обратно в Цюрих и на Джони също му се искаше да живее там заради планините.

Джони спря. Сигурно днес бе идвал Драйс Глотън, защото на земята имаше обгорено място. Драйс предаде на друг своя клон на банката и бе назначен за завеждащ връзките със Земната Планетарна банка. Тъкмо той бе открил „онзи“, но като директор на банка не можеше да приеме наградата, тъй като това щеше да подкопае доверието на клиентите. Затова Вораз му повиши заплатата на сто хиляди кредита годишно. Бяха напълно достатъчни, за да поддържа яхта и всичко останало. Драйс бе оставил тук яхтата си и се бе телепортирал обратно, а по време на отсъствието му екипажът му от силачи учеше шатоврианците на хазартни

игри и така печелеха голяма част от заплатите си сами. Но Джони не се намеси, защото китайските инженери пък печелеха от силачите спечелените от шатоврианците пари.

Драйс навсякъде ходеше с яхтата си. Странно беше да ходи с нея до ъгъла да си купи шише ракия, но какво пък, такъв си бе Драйс. Беше приел новата длъжност при условие, че ще има повече почивни дни и винаги отиваше в северна Шотландия. Каза, че там основава производство на мента, но Джони не му вярваше. Беше сигурен, че има нещо друго. Днес най-вероятно бе донесъл на Криси масло или нещо такова.

От друга страна, може пък да оправя някакви сметки с господин Цунг. Драйс имаше няколко постоянни клиенти, един от които бе господин Цунг. Сметката на Джони се обслужваше от петнайсетте силачи, които работеха в офисите на мината и не бяха под началството на Драйс. Доходът му вече бе около трилион на ден и ставаше все по-голям. Сметката на Цунг бе доста интересна за Драйс. Джони предложи на господин Цунг заплата и той много се учуди, защото, както му обясни, обикновено камерхерът плаща на своя началник. Така Джони си обясни как някои гости винаги бяха канени, а други – не. Парите в семейството печелеше не друг, а дъщерята на Цунг. Казваше се Лу, като последната императрица от династията Хан, и се прочуваше все по-надалеч. Работеше в малка островърха постройка на открито, където рисуваше тигри в снега, летящи птици и други такива, върху коприна и оризова хартия. Много колекционери искаха да ги притежават и струваха хиляди кредити. Освен това вършеше домакинска работа, помагаше на Криси и подстригваше коси.

Джони реши, че най-добре да построят метална площадка за яхтата на Драйс. Вече се разбираха чудесно.

Не можа да мине през двора. Господин Лин Ли, зетът на Цунг, бе изкарал всички мебели от банкетната зала и ги обработваше с молекулярен спрей. Отстрани седяха и с почуда го наблюдаваха двама шатоврианци. „Рисуваше“ картини с пистолет с метален спрей и парче картон. Работеше много бързо. В момента рисуваше сцена, която вероятно е видял от древни картини или гоблени – рицарски турнир. Рисуваше върху огромната покривка на масата в банкетната зала.

Вече не изработваше ръчно медалиони с дракони. Тъй като всички бяха еднакви, двама шатовриански механици, удивени от способностите му, го бяха накарали да изработи един образец и направиха машина, която произвежда десет хиляди дракона на час. Но търсенето във вселената беше толкова голямо, че и те не стигаха.

Джони не можеше да мине, без да прекъсне Лин Ли. Затова се спря и реши да погледа. Криси и Цунг си бяха говорили, че е опасно да не би някои от шатоврианците да изгубят контрол по време на увеселение в залата и да започнат да ядат мебелите. Сигурно за това беше това метално покритие! Трябваше да пригодят къщата така, че да е съобразена с всичките ѝ многобройни гости.

Отново го споходи смътно чувство на разочарование. Като стана, бе убеден, че денят е особен. Че ще се случи нещо прекрасно. Но не би.

Лин Ли тъкмо бе започнал да изписва страховита фигура на нападащ рицар. Използваше ярко червен метал, за да изобрази кръв на шита. Джони си спомни за червеното мастило по документите, идващи от шатоврианската компания „Отчаяна Защита“. Ако може да ги ангажира в строителство на пътнически самолети... Но не искаше да продължават с реактивните самолети.

Сега Лин Ли рисуваше снаряжението със сив молекулярен спрей. Шатоврианците продължаваха да гледат смаяни. Един от тях държеше резервен пистолет и бе готов да го подаде на Лин Ли, като му потрпява. Не бяха помощници. Просто им се щеше да могат да правят такива неща. Шатоврианецът затвори предпазителя на пистолета, за да го пробва.

Изведнъж Джони прозря, че вече се е случило! Хубавото нещо!

Върна се по моста, притича покрай страничната стена на двореца и влезе през задния вход.

Криси, завързала отзад косата си и господин Цунг, пресипваха манджата от една тенжера на огъня в голяма купа.

– Криси! – викна Джони. – Събери си багажа!

Пати седеше в ъгъла. Изобщо не говореше. Само гледаше в земята. Тини, будистката комуникаторка, все се опитваше да я заговори.

– Тини! Обади се в мината. След двамадесет минути на площадката да е кацнал боен самолет! Обади се на доктор Маккендрик в Абърдин и му кажи веднага да замине за Виктория!

– Пати не се чувства добре – каза Криси.

– Ще я вземем с нас – каза Джони.

– Каква ще е конференцията – дипломатическа или научна? – попита Цунг през монотонния вокодер.

– Медицинска! – каза Джони.

Господин Цунг остави купата и се втурна да донесе в един сак бяла престилка и очила, които бяха само рамки. От древните картини знаеше, че това е подходящото облекло.

– Джони! – извика Криси. – Това е еленова яхния!

– Ще я изйдем на самолета. Тръгваме за Африка!

3

Джони насочи бойния самолет леко на югоизток и включи екраните. Помощник-пилотът му бе нов, от френските бежанци в Алпите. Казваше се Пиер Соланс. Беше млад и бе завършил Академията съвсем скоро. Още не можеше да говори добре психлоски. Досега в задълженията му влизаше само да премества в района миньорски самолети, но като дежурен по лагер той трябваше да докара самолета на Джони. Изобщо не си бе мечтал, че след пет минути ще излети като помощник пилот на Тайлър, и то за Африка. Бе запалил мотора добре, но като видя как Джони излети, си глътна езика. Досега не бе виждал самолет да се изстрелва нагоре като куршум. А сега летяха със свръхзвукова само на хиляда и петстотин стъпки. Дали Джони не е решил да пошета из френските и италианските Алпи?

– Много сме ниско – плахо се обади той.

– Отзад има хора – каза Джони. – Ще им стане много студено. Заеми се с екраните, да не налетим на някой разузнавателен самолет.

Разузнавачи, разузнавачи, разузнавачи! През целия си живот Джони бе наблюдаван от разузнавателни самолети! И сега не бе различно. Шатоврианската защитна система не беше окончателно завършена. Въпреки че купиха компанията, системата бе много скъпа – почти три пъти по-скъпа от онази, която двамата малки сиви хора бяха описали. Автоматичните оръдия имаха обхват хиляда и петстотин мили и можеха да свалят цяла флотилия с един залп. Имаше атмосферни бомбардировачи, космически бомбардировачи, които патрулираха в орбита, анализатори, които идентифицираха всички движещи се обекти от разстояние десет светлинни години. Около всеки град се предвиждаше атмосферен кабел, осигуряващ непроницаем щит.

Тъй като системата бе недовършена, използваша голямо количество разузнавателни самолети и бомбардировачи, които можеха да бъдат активирани от всеки движещ се обект. На носа на самолета имаше ясна зелена мигаща светлина, освен това и новоинсталирана кутия, която излъчваше кода на деня. Евентуалните нападатели не биха могли да го разчетат, тъй като се излъчваше много бързо, имаше собствени заглушители и се сменяше за стотни от секундата. Ако бомбардировачите не го видят и не уловят кода, ще стрелят.

А, ето ги самолетите в готовност в зоната на Средиземно море. Бяха се изстреляли „да погледнат“. Тъй като помощник-пилотът не бе достатъчно бърз, Джони ги взе на мушка.

Да, шатовриански бомбардировачи. На носа на всеки имаше изрисувано огромно око. Но големите зяпнали очи не бяха само украса. Всеки пилот би стрелял инстинктивно точно в центъра им и ако това станеше, бомбардировачът връщаше по същата вълна удар и така взривяваше оръдията на атакувания самолет. Тъй че, никаква стрелба в очите!

Въпреки всичко, очите създаваха напрежение. Бяха се взрели в тях от екраните. Приближиха се като душещи хрътки и като си подадоха сигнали за получен код, свиха опашки и се върнаха в патрулните си сектори.

Французинът се обърна да погледне Алпите. Не бяха се блъснали в ни един връх!

Но сега Джони трябваше да фиксира на екраните орбиталните бомбардировачи. Те май не им обръщаха особено внимание, доволни от кода на деня.

А това какво беше? На екрана се появи разузнавач за космически анализ. Не очакваше да го срещнат. Дали не беше вражески?

Като всеки звезден разузнавач или бомбардировач, този имаше „леща“, която бе от „светлинен магнит“. Реагираше на светлинни лъчи. Извличаше ги от зона с диаметър много мили и ги концентрираше, след това ги проверяваше магнитно и ги събираще в точка, по-малка от точка върху лист хартия. Така се получаваше леща с диаметър много, много мили. Проблемът беше в това, че имаше твърде много, а не твърде малко светлина и затова спускаха филтри в космоса, които предпазваха от изгаряне приемателите им и записващите устройства в случай, че се приближат много близо до някое слънце. Така се получаваше увеличение от порядъка на десетки трилиони.

Един от тези контрактори бе пробол команден бутон на Джони, а той знаеше, че отгоре има кутия от тях. Джони натисна един ключ и се свърза с приемателя на разузнавача. Прехвърли образа на централния екран.

Да, космическият разузнавач бе от техните. Беше на десет хиляди мили. Изключи предавателя.

Не мислеше, че някой ще нападне Земята след всичко станало. Обещаният договор за мир бе сключен. Стана много популярен. Делегатите дори отнесоха у дома копия от края на Психло и смъртта на луната Азарт. Банката лееше като водопад заеми за храна. Все още не се бяха

появили потребителски продукти в по-голям мащаб. За това трябваше време. Джони се надяваше да проникне в тайната на построяването на телепортационни мотори. Това щеше да отвори вратите на много потребителски продукти. И още по-важно – щеше да спаси превозните средства, с които работеха сега. Тези самолети нямаше да траят за вечни времена.

– Поеми управлението – каза Джони на Пиер и отиде отзад. Пати седеше най-отзад и гледаше в земята. Тревожеше се за нея. Понякога излизаше да се разхожда през нощта. Често я чуваше как плаче в стаята си. Беше само на десет и затова се бе надявал бързо да се съвземе. Но не стана така.

Явно господин Цунг бе решил да използва времето във въздуха за наваксване в дипломатическите си задължения, защото бе помъкнал десетина кила хартия. Джони се съсредоточи върху яхнията. Не беше изстинала.

– Седмичната сводка от Сноч пристигна – каза Цунг.

Значи затова Драйс бе дошъл от Цюрих.

– Изпрати деловите книжа в офиса на мината. Това е тяхна работа.

– О, вече ги изпратих, изпратих ги – каза Цунг. – Това са само дипломатическите и светските. Покани на сватби, банкети, кръщенета. Запитвания за адреси и срещи...

– Ами благодари им или им откажи – каза Джони.

– О, вече го сторих. Няма проблеми. Използваме вокочетеца, вокодера и вокопечатарката. Можем да обработваме кореспонденция на около осемнайсет хиляди езика. Но работата става все повече.

Започва се – помисли си Джони. По-големият брат на господин Цунг бе назначен за камерхер в двореца на вожда на клан Фергус. Помалкият му брат основа дипломатически колеж в Единбург.

– Имаш ли друг брат? – попита Джони с пълна уста с яхния.

– Съжалявам, но нямам повече – каза Цунг. – Говоря за племенника на барон фон Рот. Иска да чиракува като дипломат в моя офис.

– Чудесно – каза Джони.

Цунг увеличи звука на вокодера, тъй като под управлението на Пиер самолетът ревеше по-силно.

– Искам да наема още около трийсет момичета и момчета – руснаци и китайци – да се обучават като чиновници и да се учат да работят с вокопечатарки. Всъщност е много просто. Четеш поканата с вокочетец на собствения си език, след това диктуваш на вокопечатарката с вокодера пак на собствения си език и тя печата на езика, на който е изпратено

писмото.

– Продължавай – каза Джони.

– Мисля, че трябва да се построи нова сграда, за да се помещават в нея цялата документация и служителите. Още нещо...

– Да – подкани го Джони.

– Пристигна едно писмо, което според мен трябва да прегледаш. То е от лорд Вораз до Макадам с копие до теб. Драйс каза, че преди да отговори, Макадам трябва да се допита до теб.

Някакви неприятности, помисли си Джони.

– Вораз иска формула, за да определи валидността на един търговски заем.

– Това няма нищо общо с дипломацията и светския живот – каза Джони.

– Не е точно така. Поради постове на Вораз и Макадам никак няма да е приятно да се появи някакво напрежение между тях. Проблемът е в това какви потребителски продукти да започнат да произвеждат оръжейните заводи. Ако се настроят към продукти, които не се търсят, ще фалират и няма да върнат заемите. Цялата програма може да се провали.

Собствения му проблем, изказан по друг начин, помисли Джони. Пак се сети за червеното мастило на „Отчаяна Отбрана“.

– Междугалактическата Минна – каза Цунг, като погледна писмото от Вораз – има заведени в досиета стотици хиляди изобретения, които пазят в Министерството на Закона, за да не би до тях да се доберат други нации. Зная, че това не е в сферата на дипломацията, но ако започне производство на лоши потребителски продукти, ще се получи голяма дипломатическа каша. Освен това всички формули на изобретенията са в психоската математика.

Джони изяде яхнията и върна празната купа на Криси. В старите книги на хората имаше писано нещо по този въпрос. Каква беше темата?... Маркетингът като фактор в печалбата.

– Кажй на Макадам да сформират от банката проучвателни екипи – хора, които ще обикалят и разпитват хората за разни неща – и да установят какво биха искали да купуват живущите във всеки планетен сектор. Не какво трябва да си купуват, а какво биха искали. Да не им предлагат нищо. Просто да задават въпроси. Може да са съвсем дребни неща като... – сети се за откритието си, че със стъкло може да се реже и обработва кожа – ... като например нещо, с което по-лесно се смъкват кожи. Това се нарича „маркетингово проучване“. А що се отнася до психоската математика – в момента се занимавам с нея.

Тини ги слушаше. Вече започна да натиска бутоните на предавателя. Това бе нова система. Но малко се бяха престарали. Най-малката комуникационна система, която шатоврианците правеха за една планета, съдържаха два билиона индивидуални радиоканала. А след войната бяха останали само около трийсет и една хиляди. Навсякъде имаше радиотелефонни принтери. Тини се свърза с банката в Цюрих и се приготви да предаде записа, който току-що бе направила. Цунг видя, че Джони е свършил и ѝ направи знак да започне. В същия момент в офиса на Макадам ще се разпечата звуковото съобщение. Тини предаде и писмото, което Цунг ѝ подаде.

– Драйс ти остави това – каза Цунг. Подаде на Джони малък син диск с игла на обратната страна. Отпред пишеше „Галактическа банка“. Джони го огледа, но не го взе, затова Цунг добави:

– Донесе го шатовриански офицер по смъртоносни устройства.

Джони го взе.

– Нищо друго ли не ти даде?

– О, познаваш Драйс – каза Цунг. – Каза, че в шотландските планини произвеждали прекалено много масло и донесе на Криси цяла кофа. Някаква старица имала петнайсет швейцарски крави и той каза, че финансирал производство на масло.

Джони се засмя. Знаеше, че в Шотландия няма швейцарски крави. Драйс сигурно е накарал някой пилот да ги докара от Германия или Швейцария, където бяха в изобилие. Още една „ментова индустрия“.

– Ние дължим ли му нещо за това?

– О, да – каза господин Цунг. – Винаги го храним с цяла ясла пържен ориз. Обожава го! И плюс това зет ми открил книга с цветни илюстрации на риби и направил такива медальони. Всеки път му дава по един. Драйс каза, че били ценни.

– А ти плащаш на Лин Ля – каза Джони, който вече бе добил опит в търговията и китайските нрави.

– Разбира се. От касата ти за дребни светски разходи.

Понятието „дребни разходи“ бе твърде разтегливо. Земната Планетарна банка плащаше за защитната система на Земята от перото „дребни разходи“.

Но господин Цунг продължи:

– Това копченце е част от наградите, които раздават от новите банки, построени по квартали в цялата вселена, за откриване на сметка. При всички положения трябва да говори на родния им език. Слагаш го на ревера си или на друго подходящо място и ако отвориш уста, започва

да пее. В момента събират фолклорните песни на всички райони.

Джони извади от чантата си комплект инструменти. Цунг го бе взел да подпомогне проекта. Джони взе инструмент за микрозаварка, отвори копчето и го огледа отвътре с микрогледач. Състоеше се само от няколко запаметяващи клетки с размер на молекули, свързани с малки релета и пружинки. Имаше мъничка батерия, която се зареждаше от стайната температура. Един електронен вибратор задействаше атмосферните молекули и така се получаваше звук. Просто и евтино.

Но не това търсеше Джони. Подозираше банката, че получава информация по, меко казано, странни начини, затова проверяваше вокодери и други подобни, за да види дали нямат вградени микрофони или записващи влакна, които могат да бъдат проследени.

Такъв бе светът, в който живееха.

Завари копчето и го окачи на кожената си яка.

– Каза ми да ти кажа, че това не е стандартно копче – каза Цунг с помощта на монотонния си вокодер. – Събрал е няколко стари американски балади и ги е заредил вътре. Няма много американци, затова за тях специално няма да има такова производство.

Джони си прочисти гърлото и размърда устни. Копчето започна да издава мелодия без думи. Не я ли беше чувал някъде? Шотландска, немска? Аха, казваше се „Джингъл Белз“. В този момент копчето запя:

...,Галактическа банка!
Галактическа банка!
Толкова верен приятел.
О, какво удоволствие
Такъв съсед да имам като теб!“...

А след това се чу горд глас: „Аз съм клиент на Галактическата банка!“

Остана и на това да му викаха американска балада! Какво, нима Драйс се шегуваше? Но той никога не се шегуваше, това му бе чуждо. Беше много, много сериозен малък сив човек.

Джони тъкмо щеше да го свали, но смехът му отново го задейства.

...,У дома, у дома в планините,
където играят сърни и бизони...“...

Джони се сети, че трябва постоянно да си движеш устните, за да пее. Може би се задейства от пръски слюнка, или от напрежение на

мускулите, или нещо такова. Отново започна да движи челюстта си.

...„Където едва ли ще чуеш лоша дума...“...

– Господин Тайлър! – чу се по преподавателя нервния глас на Пиер. – Под облаците виждам езерото Виктория. Облачността е много плътна. Не е ли по-добре да ида до Кариба?

Джони отиде в кабината и пое управлението. Над Виктория бе винаги облачно.

Джони отвори уста да поиска разрешение за кацане. Но копчето запя:

...„И небето е винаги чисто!“...

„Голяма прогноза, няма що“, помисли си Джони и прибра в джоба копчето.

4

След като се огледа наоколо, Джони напълно разбра опасенията на Пиер. От известно време летяха през нощта – нещо, което не би притеснило един опитен пилот. Наистина, Джони дори не бе забелязал.

Трябваше да се взре много напрегнато, за да различи връх Елгон. Издигаше се над черната пелена облаци. Само тренираното пилотско око можеше да го забележи, защото нямаше луна, а такъв връх се различаваше само, защото закриваше някои звезди.

Но Джони веднага прости на Пиер главно заради екраните. Облаци те бяха толкова плътни, че екраните не показваха нищо друго освен облаци и буря под тях. Само ако много добре познаваш очертанията на езерото и лагера, би могъл по-скоро да ги налучкаш, отколкото да ги различиш. Имаше и много електростатични смущения. Над лагера сигурно валеше като из ведро, с мълнии, светкавици.

Пиер бе в такова състояние, че само се молеше да се приземят. Не можеше да разчете показанията на екраните. Не виждаше нищо друго освен няколко звезди над главата си и плътна чернотия под тях, която от време на време се прорязваше от светкавица. Мислеше, че ако опитат да се проврат през този ад, с тях е свършено. Кой знае в кой хълм ще се разбият? Ако знаеше, че връх Елгон се намира на по-голяма височина от

тяхната височина на летене, сигурно щеше да се смрази от ужас, но за щастие не знаеше. Още по-лошо, бяха прелетели край два върха, които бяха по-високи и от Елгон. Като капак на всичко, мосю Тайлър бе заел пилотското си място, тананикайки някаква странна песен! Мон дьо, човек не си подсвирква, когато е изправен пред смъртта. Лудост!

Виктория им даде разрешение за кацане и Джони предпазливо полетя надолу през дъждовните облаци. Екраните не се проясниха, но понеже познаваше местността, можеше да се ориентира и по най-нищожния образ. Безполезно беше да гледа през прозореца – сякаш го заливаха с пожарогасител.

Джони опита да спусне магнитните захватки. Повече го интересуваше да се приземи меко заради пътниците, отколкото къде точно се приземява. Стана доста плавно и като изключи мотора, Пиер му хвърли тревожен поглед, защото мислеше, че още са във въздуха.

Заради дъжда трудно можеха да се чуват в кабината. Джони отвори вратата на самолета и пред него се озова Кер, заливан от дъжд.

Дори да се вземе пред вид дъжда, Кер изглеждаше ужасно мрачен. Обикновено много се радваше да види Джони.

Последния път, когато Джони бе в Африка, бяха прекарали три нощи с Кер в Кариба. Работеха със системата за телепортиране. Нямаха яснота по отношение на планетата Фобия. Не знаеха координатите, освен това, че бе „някъде около психоското слънце“. За известно време бяха изгубили надежда, че ще я намерят, което значеше, че Кер ще трябва да умре от липса на дихателен газ.

Както и да е, откриха я. Обикаляше по сплескана елипса. Разликата между разстоянията съответно от най-близката точка на орбитата до слънцето и от най-далечната бе толкова голяма, че всяко живо същество, дори един психло, би загинало, ако живее на планетата.

Фобия минаваше през три фази: отдалечавайки се от слънцето, атмосферата ѝ се охлаждаше и се втечняваше; отдалечавайки се още повече, течността замръзваше; приближавайки слънцето, промените ставаха в обратна последователност и атмосферата отново ставаше в газово състояние. В дългия „летен“ период – една година на Фобия се равняваше на осемдесет и три земни години – на планетата се развиваха мъхове, лишеи и други растения, които при втечняване на атмосферата преминаваха в състояние на „зимен сън“, след което отново се пробуждаха през лятото.

Макар че загубиха много време да изпращат камери, накрая определиха орбитата ѝ. Резултатите надминаха и най-смелите очаквания на

Кер. Планетата бе в разгара на „есента“ и не бе никакъв проблем да напълнят с помощта на помпи цистерни с втечен газ. Не само това, но бяха донесли и петдесет тона от веществото, от което се правеше храна за психлосите. Да, при последната им среща Кер бе на седмото небе от радост.

А сега седеше под дъжда, мрачен като смъртта.

– Зрасти, Джони – вяло каза той.

– Какво ти става, Кер? – попита Джони. – Да не си загубил на хазарт?

– О, не е заради теб, Джони. Винаги се радвам да те видя. Заради онзи Маз е. Той беше главен инженер, когато мината бе в психлоски ръце. Един от ранените. Разполагам с около седемдесет бивши затворници и се опитвам да си изкарам заплата, като пусна отново мината в действие.

Приближи се по-близо до Джони. Дъждът се стичаше по дихателната му маска. Туниката му бе прогизнала.

– Аз не съм инженер! – изведнъж изплака Кер. – Бях офицер по поддръжката. Рудата ни свърши, а следващия район е някъде наоколо. Този Маз и всички останали психлоси само си седят на задниците и се правят на нещастни! Някой глупак им е показал снимка на взрива на Психло и те просто не искат и пръста си да помръднат! Не разбирам от математика и не мога да направя изчисления за следващите рудни залежи!

И ти като мен, помисли си Джони. Радваше се, че момичетата не говореха психлоски. Как само умееше да псува бившият психлоски мошеник! Но псуваше рядко – само когато беше изключително ядосан.

– Затова съм тук – каза Джони.

– Наистина ли? – светна Кер.

– Маккендрик пристигна ли? – попита Джони.

– Дежурният е получил сводка от разузнавач за самолет, идващ насам от Шотландия. Трябва да е Маккендрик. Ще пристигне след около три часа.

Три часа! Джони искаше веднага да се заеме с работа. Е, тъй или иначе, имаше да свърши още нещо преди това – да намери няколко психлоски трупа.

– Отзад има хора. Моля те, настани ги в лагера.

– Добре – весело каза Кер. Носеше брезент, с който можеше да ги заслони. Насочи се към задната врата и го разгърна.

Пьер се бе посъзвел, но с ужас видя, че Джони се рови в едно

отделение, където обикновено държат комбинезоните за летене на големите височини. Намери ги, хвърли му един и започна да се облича.

Джони чу как вратата се затваря и видя неясни фигури, тичащи към лагера. Закопча ципа на комбинезона си и провери горивото – имаше предостатъчно.

След двайсет секунди отново се издигнаха в небето. Пиер още се бореше с непознатия му екип. Мон дьо, никак не бе безопасно да живееш край мосю Тайлър!

Джони никак не бе притеснен. Над облаците небето бе чисто и дори можеше да определи положението на върховете по това кои звезди не се появяват на екраните му. Остави самолета със запалени светлини и се насочи към вечните снегове, където бяха заровили психосите. Трябваша му двама – един работник и един началник.

На Пиер никак не му ставаше по-добре от това, че не знае нито къде отиват, нито защо. Полетът с такава скорост в мастилено черното небе го ужасяваше. Дори не поглеждаше екраните. Очите му бяха вперени в прозорчето.

Джони много бързо се ориентира къде трябва да кацне. Бяха оставили там един електрокар. Щеше да го използва като ориентир. Предполагаше, че след толкова време трупове ще бъдат изцяло покрити със сняг.

Без да знае къде отиват, какво търсят и защо, Пиер само се взираше в прозорчето с онемели от ужас очи.

Изведнъж видя бяло петно. На светлината от самолета се виждаше, че от него се издигат бели облачета. С ужас чу как моторите затихват като за кацане.

– Недей! – изкрещя той. – Недей! Недей! Приземяваш се върху облак!

Джони погледна в екраните. Наистина от този ъгъл приличаше на облак. Вятърът навяваше сняг.

А, ето го електрокара. Беше потънал в сняг до седалката. Точно зад него трябваше да са заровени трупове.

Ориентираше се само по екраните. Бяха още далеч до най-близкото място за кацане. Спусна самолета надолу и изгаси моторите. Вятърът бе много силен и самолетът леко трепереше.

Джони намести въздушната си маска.

– Слез да ми помогнеш!

Пиер бе напълно объркан. С очите си видя, че се приземиха в облак и не можеше да разбере на какво се държи самолета. От предни курсове

знаеше, че трябва да са близо, ако не и на самия екватор, а наскоро бе научил, че на екватора бе много горещо. Тъй че най-малко очкваше да види сняг!

Малкото му племе бе живяло в подчинение на йезуитите, които ги манипулираха чрез всяване на страх от рая и ада, най-вече от ада. А и самата репутация на Мосю Тайлър граничеше с религиозно страхопочитание и предрасъдъци. Тъй че, по-малко се изненада на това, че се приземиха върху облак, отколкото на командата да слиза долу.

Пиер погледна белите облачета. Да, това беше облак! Пред очите му изникна образа на разпнатия Христос. Не, твърде беше млад, за да става светец. Но имаше решение. Пресегна се да вземе парашута и бързо се напъха в него. Мосю Тайлър може и да може да ходи по облаците, но сина на мадам Соланс – не.

Събра кураж и отвори вратата. Затвори очи и скочи с ръка на ръката за отваряне на парашута. От седалката на такъв самолет до земята имаше приблизително осем стъпки. Но Пиер се бе приготвил да падне от дванайсет хиляди. Като докосна земята, въпреки снега едва не счупи крак. Падна по гръб и съвсем объркан, остана да лежи с лакти, забити в снега. Не можеше да разбере защо не падна през облака.

Погълнат от работата си, Джони не забеляза объркването му. Беше извадил от самолета кирка и ровеше в снега. Здравно бяха затрупани.

Върхът на кирката опря в нещо. Коленичи и разчисти снега, който веднага бе подет от вятъра. Показа се крайчеца на дихателна маска и след това върха на шапка. Чудесно, изпълнителски кадър!

Опипа чудовищните рамене, за да прецени къде трябва да пхне кирката, за да го освободи от заледения сняг. Психосите тежаха към триста килограма, да не говорим в този сняг и лед.

Джони заби по-дълбоко кирката и се отпусна с цялата си тежест. Чудовището бе толкова тежко, че горният ѝ край отскочи и разкъса връзките на комбинезона за летене на големи височини.

Опита отново, този път с всички сили. Чудовището се помести нагоре със скърцащ тих звук.

Вероятно звукът наподобяваше на прочистване на гърло и копчето на банката изпя един ред от песента:

„Призрачни ездачи в небето...“

Пиер, на когото му се бе събрало доста, видя как от облака се въздига демон. И не само това. Демонът пееше със сатанински глас.

Това преля чашата. Момчето изохка и припадна.

5

Джони отхлаби от захватката на снега един труп на работник и отиде до електрокара. Почисти го от снега. Тъкмо се канеше да го запали, когато забеляза отсъствието на Пиер. Очакваше поне да отвори вратите към товарното отделение.

Забеляза го да лежи в сянката на един балансиращ мотор. Вятърът вече навяваше върху него сняг. Джони бързо провери дали не е ранен, озадачен от парашута. Питаше се защо ли лежи там в безсъзнание. Е, на това място не можеше да му даде дори първа помощ.

Включи електрокара и подхвана Пиер. Подкара го по продължение на самолета до задната врата. Протегна се и я отвори.

Но вятърът духаше откъм опашката на самолета и се опитваше да я затвори. Джони скочи в самолета с надеждата, че ще намери нещо да блокира вратата. Замръзна на място.

Пати! Все още бе в самолета. Сигурно не са забелязали липсата ѝ в суматохата да се скрият по-бързо от дъжда. Напоследък тя едва се движеше и рядко ѝ се чуваше гласът, тъй че често не я забелязваха.

Сигурно замръзваше от студ. Джони отвори едно отделение за багаж, извади одеяло и го метна върху нея. Тя дори не го погледна.

Успя да намери само една стенна карта и опита да втъкне едната част на дървената ѝ дръжка над пантата на вратата, а другата – долу в релсата, където имаше халка.

Слезе долу и повдигна до самолета безжизненото тяло на Пиер. Почти бе успял, когато силен порив на вятъра затръшва вратата. Джони за втори път се качи в самолета и се опита да задържи вратата отново с помощта на картата. Но този път крехкото дърво се разцепи.

Зад гърба си чу тих глас:

– Аз ще я държа.

Пати държеше с една ръка одеялото, а с другата хвана вратата и я задържа отворена.

За пръв път от месеци насам я виждаше да изяви желание да направи нещо.

Джони скочи долу и повдигна Пиер. Стовари го на пода. Пак се качи в самолета, за да издърпа навътре Пиер да не пречи на вратата. С учудване видя, че Пати му помага в дърпането.

И тъй, с помощта на Пати успя да прибере в самолета двете чудовишни тела. Пати съсредоточено го наблюдаваше от вратата.

Набързо върна електрокара на мястото му, затвори вратите на самолета и се качи в кабината, подгонен от режещия вятър. Обади се в лагера да го чакат с електрокар и камион. Обърна се да види дали Пати е добре завита и се издигна във въздуха.

Беше се приготвил да се приземи, без много да разчита на екраните, но с радост видя, че бурята почти е преминала и нямаше електрически смущения.

Над лагера дъждът бе спрял и всички лампи светеха. Около чакащите превозни средства се бе събрало значително множество. Гледаха как се приземява самолетът. Джони бе виждал бившите военнофлотски бойци и космически войници само през мерника на оръдията и сега му се стори странно да бъде заобиколен от джамбичуи и ховини. Все пак изглеждаха съвсем приятелски настроени. Сред тълпата бяха трима шатовриански инженери в ярко оранжеви работни гащиризони. На гърдите си имаха надписи „Отчаяна Отбрана“. Най-вероятно проучваха как може отбранителната система на тази мина да се адаптира към общата.

На площадката стоеше нов самолет. Около него нямаше никого и Джони предположи, че Маккендрик е пристигнал. Повика Пати и като я обгърна с една ръка, скочи от самолета.

Кер бе седнал в електрокара.

– Помощник-пилотът е вътре. Диша, но явно е ранен или нещо подобно – каза Джони. – Заведи го заедно с психосите в болницата.

Без да пуска Пати, Джони се втурна към лагера, за да намери Маккендрик.

Кер веднага се зае със задачата и с точно премерени движения свали телата от самолета и ги пренесе върху камиона. Никой не би се справил по-добре от него.

Шофьорът, наскоро обучен джамбичуи, разшири от ужас очи, като видя двама огромни психоси да се стоварват зад гърба му. Нищо чудно да вземат да се съживят.

Кер слезе от електрокара и разбра, че шофьорът му се готви да си плюе на петите.

– Не, не! – извика той. – Мъртви са!

Джамбичуют плахо се върна на седалката. Кръгът около тях малко по малко се стесни. Всички искаха да надникнат. Към Кер се отправяха въпросителни погледи.

– Не чухте ли какво ми каза Джони? – извика Кер.

Не, не бяха чули. Бяха много далеч.

– Тези психлоси са се крили в джунглата. Изскочили са и са нападнали помощник пилота. Джони толкова се вбесил, че се хвърлил срещу тях. Грабнал и двамата за шиите и ги удушил!

Всички останаха зяпнали, с отворени усти. Доказателството беше пред очите им.

След малко един бивш офицер ховин се обади:

– Нищо чудно, че изгубихме войната.

– Да – каза Кер. – Като опознаете Джони ще разберете, че като се вбеси, направо побеснява.

Даде знак на камиона да го последва и тръгна с електрокара към болницата. Не беше се стърпял да ги метне. Но най-трудно бе да не прави гафове.

6

Като влезе в лагера, Джони остави Пати и тръгна да търси Маккендрик. Откри го в болницата.

– Къде е епидемно болният? – попита Маккендрик. – Предадох ми обаждането ти по средата на една лекция. Довел съм цял лекарски екип! Пристигам и какво – излетял си нанякъде...

– Този път трябва да успеем! – каза Джони.

– А, за капсулите ли говориш. Джони, опитвал съм всички възможни начини. Няма как да се извадят от черепите им. Прекалено много кокали! Мислех, че си разбрал.

Докторът отиде до масата, където последно бе работил върху масивния психлоски череп. Почука по него с кокалчетата на пръстите си:

– Твърда кост! Мозъкът е под долната задна лопатка. Ако пробия костта така, че да мога да измъкна капсулата, психлото си отива.

– А-а, – каза Джони. – Аз не казах нищо за „пробиване“.

Отиде до петнайсет килограмовия череп и го повдигна. Маккендрик бе свързал челюстта с жички и Джони я отвори.

– А сега гледай ушните кости.

Хвана черепа по-здраво и го вдигна срещу светлината. Сякаш се готвеше да хвърли медицинска топка.

– Гледай.

Отново отвори челюстта.

Мястото, където бяха свързани челюстта и ушната кост се отвори и

се показва дупка с диаметър около милиметър.

– Веднъж ми показва тази пролука и обясни, че оттам не може да се вкара инструмент. Но оттук се стига право до мястото, където са поставени капсулите.

Маккендрик не беше особено ентузиазизиран.

– Джони, докарал съм цял екип. Подготвиха залата за евентуална операция. Мислех, че се е случило нещо сериозно. Но понеже не е спешно, защо не вземем най-напред да се насним...

Джони отиде с черепа до масата, която преди бяха използвали за дисекции и го остави отгоре.

– Може и да не ти се струва спешно, но истината е, че не знаем как се правят психоски двигатели и не знаем как да боравим с математиката им. И ако не се научим, ще се окажем в доста лошо положение. И сега имаме стотици самолети, които не работят. На планетите са необходими потребителски изделия, а психоските самолети са върха. Казвам ти, че е спешно. Но гледай, гледай!

Джони извади от джоба си тънка изолирана жичка и я напъха в малката пролука на черепа. Хвана другия ѝ край и го напъха във втората пролука.

– Какво правиш? – попита Маккендрик.

– Сега трябва да ми отговориш на въпроса – ако им се вкарат тези жички, ще се разкъсат ли мускулите на челюстта или на ухото?

– Може да засегнат някоя тъкан, но главните мускули не са тук. Дупката се получава, понеже като се разтегне до най-долно положение, челюстната кост няма как да не образува пролука. Иначе ще трябва да има още две кости, а бог ми е свидетел, и така са много. Но не мисля, че...

Джони протегна ръка към комплекта с инструменти, които набързо бе събрал. Извади пистолет за молекулярно пръскане.

– Това нещо изстрелва поток молекули от пръчица на повърхността.

Маккендрик нищо не разбираше.

– Не можеш да вкараш такъв пистолет в главите им!

– Пистолетът остава отвън. – Джони изкара електрическа терминална платка. – Къде са капсулите, които извадихме?

Маккендрик донесе една бронзова.

Джони отчупи малко изолирана жичка. Взе молекулярния пръскащ пистолет и направи молекулярна връзка между електрода, който обикновено захранва с ток и пръчицата метал. След това свърза другия край

с къс бронз. Взе второ парче жичка и го постави между бронза и електрическата терминална платка. След това свърза обратната страна на терминалната платка посредством дълга жица с входния терминал на пистолета. Просто щеше да замени бронзовия къс с обичайната пръскаща пръчица на пистолета и след това да направи байпас до пръскащия компонент, но молекулите щяха да протекат по жица до приемащата платка. И за да е сигурно, че ще се получи електролиза, свърза веригата обратно с пистолета.

Натисна спусъка.

Терминалната платка започна да се покрива с бронз.

В капсулата, извадена от психоска глава, се появи мъничка дупка. Понеже не бе електричар, Маккендрик възкликна:

– Тя изчезва!

– Молекулите на метала протичат по жичката към платката. Мисля, че процесът се нарича „електролиза“. Просто не позволяваме на молекулите на метала да се пръскаат, а ги провеждаме към платката.

Свърза жичките към бронзовия къс така, че идващия поток се насочи към друго място и молекулите започнаха да изтичат от другаде и да образуват втора дупка в бронзовия къс.

Маккендрик зяпна:

– Металът изчезва!

– Появява се върху терминалната платка – обясни Джони. – Но тя ще е извън главата.

Взе нов къс жичка и с малко фенерче разтопи единия ѝ край и го заобли.

– Ако заоблим краищата, можеш ли да провреш жицата през пролуката, да минеш край различните нерви и да докоснеш бронзовата капсула? А след това по същия начин и от другата страна?

Маккендрик бе изучил вътрешността на черепа. Дебелите въжета на нервите им лесно се преместваха. Горната част на черепа може би щеше да издържи няколко малки пробождания, без да пострада.

– Ще видим! – каза Маккендрик и се приготви да изчака утрото.

Телата на психосите лежаха върху две колички пред вратата. Пиер сякаш бе изчезнал. Маккендрик извика две сестри и още един доктор и вкараха в залата за аутопсии работника психло. Тялото бе около пет пъти по-голямо от телата, с които бяха свикнали да работят, но с обща помощ го качиха на масата.

– Сигурно още е замръзнало отвътре – каза Джони.

– Няма проблеми – каза Маккендрик. – Забравяш, че и преди сме си

имали работа с такива. На няколко пъти дори съм вярвал, че ще успеем в операцията.

Взе две микровълнови слушалки и ги постави от двете страни на главата, за да я размрази по-бързо.

В стаята бе ужасно населено. Господин Цунг бе влязъл да донесе на Джони бялата престилка и очилата без стъкла. Джони се зачуди за какво ли служат и ги пхна в джоба. Отвори уста да каже, че тялото трябва да се премести и пещото копче започна:

„Отидоха си дните
когато сърцето ми бе весело и младо.
Отидоха си дните...“

Екипът лекари се стресна. Бяха шокирани. Моментът бе достатъчно мрачен, а отгоре на това и тъжни песни!

Джони хвърли копчето към господин Цунг.

– Махни това нещо!

Джони започна да изважда още неща от чантичката с инструменти. Маккендрик включи анализатора на метали, който използваша тук вместо рентгенов апарат. Постави главата на определеното място и настрои машината така, че да се получи ясен образ на бронзовата капсула. Провери дали челюстта на трупа може да се движи и я разтегна с метален лост.

Другият лекар избърса с парцал водата, която се бе стопила от трупа и мокреше микровълновите слушалки.

Една сестра дръпна встрани Джони и му каза:

– Не мисля, че това малко момиче трябва да присъства на всичко това.

Джони се обърна и видя Пати. Сигурно го бе последвала дотук. Не искаше да я потисне, като ѝ каже да излиза.

– Нека остане – прошепна той на сестрата.

Тя не бе много съгласна, но нищо не каза.

Джони бе приготвил необходимите инструменти. Маккендрик разглеждаше схеми на психосоматски нерви, които по-рано бе правил. Остави ги, взе жичките, които Джони му подаде и се зае с работа.

Като гледаше схемата и я сравняваше с картината на екрана на анализатора, Маккендрик внимателно вкара заобления край на едната жичка. Успя с няколко минимални отклонения да я прокара до бронзовата капсула. След това вкара другата жичка от другата страна на челюстта.

Джони натисна ключа.

Външната терминална платка започна да се покрива с бронз.

Маккендрик работеше много внимателно, като охраняваше от едната страна на платката електричество и го отнемаше от другата.

Бронзът в черепа все повече намаляваше. Маккендрик постоянно преместваше по малко жичките. След около половин час анализаторът не можа да открие следи от бронз в черепа. Внимателно извади жичките.

– А сега да видим дали някой нерв не е изгорял. – каза Маккендрик.

Екипът веднага започна работа. Облякоха престилки и ръкавици и приготвиха комплект инструменти, в това число и трион за рязане на кости с въртящ се диск.

Сестрата отново се наведе към Джони и прошепна:

– Наистина мисля, че малкото момиче трябва да излезе. Това е прекалено много за един млад човек. На колко години е? На десет?

Пати седеше на един висок стол и наблюдаваше процедурата. Беше силно заинтригувана.

Нищо не можеше да накара Джони да я изгони.

– Нека остане – каза Джони.

Махнаха анализатора и подложиха отдолу съдове и парцали. Само след секунда трионът започна да прониква със стържещ звук в костите на черепа. Не след дълго потече зелена кръв. Избърсаха я.

Маккендрик бе правил това толкова пъти, че само след няколко минути мястото, където преди бе стояла бронзовата капсула, се откри пред очите им. Маккендрик попи още малко кръв, изкара лупа и огледа нервите.

– Почти няма никакви изгаряния – каза той.

– Ще намалю амперите – предложи Джони и се зае да постави един реостат във веригата.

Екипът събра останките от психлото и го върнаха на количката. След две минути върху масата лежеше бившия изпълнителски кадър.

Повториха операцията с отстраняване на бронза.

Джони направи тест върху една сребърна капсула, която имаше отпреди. Маккендрик отново се консултира със схемите на нервите.

След това провери жичките и ги докосна до сребърната капсула в мозъка на трупа.

Всичко вървеше добре, докато не стигнаха до предпазителя вътре в нея. Беше толкова мъничък и се топеше толкова бързо, че им трябваше доста време да очистят всички малки частици, на които се бе разделил.

Жичките по-скоро се докосваха една в друга, отколкото в микроскопичните точки метал.

Най-накрая не остана нищо. Отново сложиха ръкавиците и разрязаха черепа с триона. Показа се вътрешната част на мозъка. Маккендрик най-внимателно прегледа всичко. Изправи се.

Погледна Джони с невероятно удивление. Момчето бе изобретило нов начин да се оперира! Маккендрик предположи, че с това ще могат да се оперират куршуми и метални късове, попаднали в тялото, без да се използват големите ножици и да се правят дупки. Електролизна хирургия!

– С трупове става – каза Джони. Погледна часовника си. – Наближава полунощ. Утре ще видим дали ще има ефект върху живите!

7

В седем сутринта екипът на Маккендрик започна да подготвя съвсем различна операционна зала.

– Не знаем нищо за психоските болести – каза Маккендрик на Джони. – Възможно е като се разложат, трупове им да са силно заразни за живите. Изградени са от вируси и е възможно да има някакъв вирус, по-малък от останалите. Тъй че си облечи други дрехи и смени изцяло жиците и оборудването.

Джони отиде да се преоблече, при което господин Цунг доста се затрудни, за да му намери нова престилка и се върна в залата с нови инструменти. Много се учуди, когато Маккендрик каза да доведат Чърк.

– Тя е почти мъртва – каза Маккендрик. – Психоските жени вече месеци наред я хранят със системи стомашно. Структурата на мозъка е подобна на тази на трупове, освен това дупката на челюстта е по-голяма. Тъй или иначе е в кома и няма защо да ѝ даваме много метан. Това е упойката, която ги хваща.

– Ще ида да я доведа – каза Джони.

Взе една миньорска количка и дихателна маска и слезе в помещението, където постоянно циркулираше дихателен газ.

Двете психоски жени веднага се озоваха при него, когато приближи количката до леглото на Чърк.

Тя лежеше със затворени очи, абсолютно неподвижна. Беше ужасно отслабнала, приличаше на скелет. Бедната Чърк.

Двете едри психоски без никакви усилия я преместиха върху

количката. Джони помисли, че може би и сам щеше да се справи. Само дето костите ѝ не тракаха.

– Дайте ми дихателна маска за нея – каза Джони.

Двете женски го погледнаха неразбиращо.

– Защо? – попита едната.

– За да може да диша – нетърпеливо отговори той.

Другата женска се обади:

– Няма смисъл първо да я измъчвате. Нищо няма да усети.

Джони не схвана за какво става дума. Като забеляза объркването му, първата обясни:

– Отдавна чакаме някой да дойде да я убие. Винаги така правят. Чудехме се защо се бавите цели месеци?

– Това е единственото лечение, което катристите прилагат в случаи на лапсин.

Какви бяха тези думи? Ами „катрист“, това е медицинския научен култ, който в действителност управлява Психло. Нима не е знаел? А „лапсин“ е често разпространена болест по женските деца и макар че е рядкост да се прояви на възрастта на Чърк – тя е на трийсет години – все пак се случва. Без съмнение страда от лапсин. И естествено, рано или късно трябва да бъде убита.

– Аз няма да я убивам! – възмутено каза Джони. – Ще се опитам да я излекувам!

Не му повярваха. Първо, да се лекува лапсин бе противозаконно. Освен това беше противозаконно неупълномощен човек да се бърка в мозъка. Тъй че, той явно лъжеше, както правеха всички катристи. И все пак, да знае, че няма смисъл да я измъчва преди да я изпари, защото тя е безчувствена и той няма да изпита никакво удоволствие.

Джони трябваше сам да вземе дихателна маска и да я постави на Чърк. Изкара количката през херметическата врата. Чу зад гърба си двете женски:

– Ще я измъчва, нали ти казах.

Джони едва-едва бе потопил пръстче в „цивилизацията“ на психлосите и това бе достатъчно, за да се разстрои. Заведе Чърк в импровизираната операционна зала. Макар че бе слаба, трябваша трима, за да я качат на масата.

Маккендрик бе упражнявал много пъти цялата операция и екипът му бе обучен. Новият лекар повдигна маската достатъчно, за да пхне в устата екстензия. Сестрата подпхна под ръба на маската епруветка с метан и прослуша сърцето на Чърк, за да види има ли промяна.

Сърцебиенето се забави и тя кимна на Маккендрик.

Пролуките на челюстта бяха извън маската и Маккендрик пхна в тях жичките към мозъка. Внимателно постави главата в апарата. Джони регулира спусъка на пистолета. Сестрата постоянно слушаше сърцето и регулираше сместта от метан и дихателен газ.

Капсулата в главата ставаше все по-малка и по-малка. Металът върху терминалната платка ставаше все повече и повече.

След час и четиресет и пет минути Маккендрик се отдръпна. Извадените жички бяха в ръцете му. Сестрата попи две малки зелени петънца от двете страни на главата. Свалиха метановата епруветка. Извадиха от устата екстензията. Сестрата увеличи максимално подаването на дихателен газ.

– Изпитахме това преди няколко месеца върху един работник, без да го оперираме – каза Маккендрик. – Ще й трябват около четири часа, за да се събуди. Ако изобщо се събуди.

Джони щеше да се погрижи нищо да не й попречи. Подкара миньорската количка, заедно с товара ѝ, към долните етажи.

Двете психли все още бяха вътре и страшно се учудиха, като го видяха. Помогнаха му да я върнат в леглото. Като започна да ѝ сваля маската, едната каза:

– Предполагам, че я върнахте тук, за да ни заповяdate да я убием.

Това беше капакът. Джони ги избута и двете от стаята. Взе един стол и седна от външната страна на херметически затварящата се врата. Реши да изчака тук през четирите часа, за да не би на някой друг да му хрумнат още странни психоски идеи. Надяваше се Чърк да дойде в съзнание, докато изтекат четирите часа. Но за всеки случай се приготви да чака и повече.

8

За зла участ този коридор се оказа доста натоварен. Кой ли не си намери оправдание да мине оттам, за да го види.

Най-напред дойде Криси.

– Ужасно съжалявам, че забравихме Пати. Мислех, че идваш след нас и ще се погрижиш за нея. Като видях, че я няма, веднага изтичах обратно, но ти беше излетял.

Зад Криси седеше Пати и гледаше право в Джони.

– Но не за това дойдох тук – каза Криси.

Извади иззад гърба си някакъв плик и започна да изважда от него разни неща. Един поглед бе достатъчен да разбере, че Драйс е намислил още нещо. Всичко бе в запечатани торбички, отбелязани с надписа: „Екземпляри, които не важат за размяна.“ Това бяха новите галактически пари. Имаше четири монети с различни размери и четири банкноти, също с различни размери. Монетите не си приличаха и по форма. Хартията и печатът бяха отлични. Джони не можеше да си представи какво им има.

– Тази монета – една единадесета от кредита – не е много лоша. Зелена е и не се вижда добре – каза Криси. – Монетата от три единадесети, синята, също не е прекалено лоша, защото и тя не се вижда добре. Червеният метал, петте единадесети, горе долу става. Но жълтата от шест единадесети е отвратителна.

За Джони беше новост Криси да вземе някакво отношение към парите. Вероятно през целия си живот не бе виждала пари.

– Но най-много исках да ти обърна внимание на банкнотите от хартия. Казах на Драйс, че ми е много неприятно! Тази банкнота е от един кредит. Но тази тук уж била от единайсет кредита, а пише „десет“.

– Такава е психоската бройна система – каза Джони. – Базира се на единайсет, не на десет. „Десет“ означава една единайсетица плюс нула единици, което е равно на единайсет. Тъй че, единадесет кредитовата банкнота се изписва в цифри като „едно-нула“.

– Добре, ще ти повярвам – въздъхна Криси, – но ще ти кажа на какво се ядосах най-много. Ето, погледни тези. Тази е банкнотата „едно-нула-нула“. Пише сто, но стойността ѝ е равна на сто двайсет и една банкноти от един кредит. Да, да, зная... Психоски числа. – Показа на Джони още една. – А тази е „едно-три-три-едно“.

Джони ги взе да ги разгледа. Печатите им ставаха от големи по-големи. Хартията бе нова и лъскава.

– Съжалявам – каза Джони, – но не виждам какво не е наред.

– Ами лицето! – каза Криси. – Погледни. На монетите има твоя профил и на малките не се вижда, но на големите ясно личи. Носът! Твоя нос не е извит нагоре!

Джони все монетите. Да, носът наистина бе чип.

– И тези банкноти. Не ме е грижа, че било трудно да се възпроизведе точно, както каза Драйс. Нарисували са кожата ти сивкава. Клепачите на очите са прекалено големи. И Джони, ушите ти изобщо не са такива! Тези приличат по-скоро на хриле!

Джони разгледа банкетите. Несъмнено бяха променили портретите.

След това се засмя. Все пак достатъчно си приличаше, за да не се повдигне това на въпрос. Но бяха направили леки промени, така че да прилича малко на силачи.

Страхотно! Така нямаше да го сочат наляво и надясно. Но Джони бе научил достатъчно за дипломатията.

– Съжалявам, че не ти харесват, Криси.

– О, не е това! Просто не си приличаш!

– Боя се, че струва ужасно скъпо, ако тепърва трябва да се промени портрета. Освен това ще станат големи неприятности. Може би при следващата емисия.

Това явно разочарова Криси, защото тя прибра всичко в плика и се отдалечи. Помисли си, че може би ще трябва да му носи обяда там, така както бе седнал.

Пати не си тръгна с нея. Остана и седна на пода. Все още изглеждаше замислена, но не така отнесена, както преди.

Дойде и Кер, последван от трийсет отбрани бивши военни – джамбичуи, дрокини, няколко хокнери. Кер само му каза здрасти и отмина, но като се изравниха с него, останалите го познаха. Така рязко се отдръпнаха в другия край на коридора, че за малко да се блъснат. Веднага побързаха да минат пред Кер.

Джони не пропусна да забележи.

– Кер! – извика той.

Джуджето се върна при него, а групата остана в другия край на коридора.

– Кер, какво си им наприказвал на тези бивши войници?

– Нищо – каза Кер. Кехлибарените му очи невинно просветваха иззад дихателната маска. – Просто понякога са малко опърничави.

– Е, каквото и да е било онова „нищо“, явно е свършило работа.

– Разбира се!

Кер се обърна и извика към групата:

– Спокойно, сега не ви е ядосан.

Те така открито си отдъхнаха, че Джони хвърли подозрителен поглед към Кер. Джуджето викна на един хокнерски офицер да ги заведе в гаража и да започнат да почистват машините. След това каза на Джони:

– По едно време ме уплаши. Помислих, че наистина си ме хванал – каза Кер.

– Нещо друго? – попита Джони.

Ха, ха. Е, не беше съвсем вярно, че той е останал сам тук, когато всички, включително и хората от Лунните планини бяха отишли в

Единбург да помагат. Бяха зарязали децата и старците. На Кер му било скучно да седи през цялото време с оръжие в скута. Разбрал, че един от старците говори на някакъв странен датски – това е земен език, или е бил. Кер намерил вокодер сред нещата, останали от чинкосите и там имало датски. Тъй че Кер се забавлявал, като разправял на стареца разни приказки, а той ги разказвал на децата, които постоянно се навъртали наоколо.

Отначало децата много се страхували, защото го мислели за чудовище и той им казал, че е човек. Че майка му и баща му били хора. Но един психло уплашил майка му и затова той се родил с такъв вид.

Но с Джони ще бъде честен, защото са стари приятели от училище и затова ще му признае, че е наполовина човек.

– Не че искам да сменя темата – каза Кер, – но чух да споменаваш за някакъв проблем. Не мога цял живот да мия коли. Кога смяташ да притиснеш до стената Маз, че да мога да съживя мината?

– В момента работя по въпроса! – каза Джони.

Погледна си часовника. Още час и половина. След това ще знае дали ще стане или не.

9

Може би защото Чърк бе толкова слаба, но минаха пет часа и тя не бе помръднала.

Джони бе преместил стола си до леглото ѝ и седеше там с дихателна маска.

Пати искаше да го последва, но Джони я спря, докато намери още една маска. От дихателния газ хората изпадаха в конвулсии. Тъй че, сега Пати бе седнала до стената с кръстосани крака и наблюдаваше Чърк.

Като че ли дишането ѝ се задълбочи. Или може би само така му се струваше.

Не, не се лъжеше. Чърк помръдна лапата си! Едва едва, но я помръдна.

След още дълго време Чърк въздъхна.

Отвори очи и глупаво се огледа наоколо.

Най-накрая забеляза Джони. Дълго го гледа без нищо да каже.

След това рязко се изправи на лакти и властно каза:

– Джони, изпрати ли онзи формуляр за библиотеката, както ти казах? Управлението на планетата доста ще се ядоса, ако разбере, че

библиотеката ти не е пълна.

Джони въздъхна с облекчение. Донякъде заради практическата страна. Но освен това се радваше за бедната Чърк.

Тъкмо щеше да ѝ отговори, когато тя забеляза ръцете си. Озадачено попита:

– Защо съм толкова слаба?

Тя се надигна още малко.

– Защо нямам сили?

– Ще се почувстваш по-добре, като хапнеш истинска храна. Имаме и корени за дъвчене.

В погледа ѝ мигновено пламна интерес, но веднага угасна.

– Доста време съм прекарала тук, нали Джони?

– Известно време – каза Джони.

Помисли малко. След това се стегна.

– Била съм болна от лапсин! Не се лекува! – проплака тя.

– Излекувана си – каза Джони.

Пак се замисли и отново се разстрои.

– Но защо не са ме изпарили? Катристите?

– Мисля, че ще се справиш. Дори ще си по-здрава от преди.

Като че ли разбра.

– Седиш тук, за да не дойдат да ме изпарят. Джони, това е много смело от твоя страна и аз ти благодаря, но не можеш да спреш катристите! Те са законът! Те са над всякакъв закон! Могат да правят каквото си поискат, дори с императора! Джони, по-добре да излезеш преди да дойдат.

Джони я погледна. Господи, в какъв свят на страх и ужас са живели досега!

– Дошъл съм да ти кажа новината, Чърк. Уволних катристите.

Макар че не знаеше какви са тези катристи, той не лъжеше. Били са на Психло. Значи ги е уволнил всички със замах – радиоактивен.

Чърк се повдигна още повече, като се отърси от вцепението.

– О, Джони, много мило от твоя страна!

Преметна крака да слезе от леглото.

– Къде са ми дрехите? Най-добре веднага да се захващам за работа, че ще ми сложат още една черна точка в досието.

Опита се да стане.

– Спокойно, не ставай – каза Джони. Изведнъж му хрумна: – Днес е почивният ти ден.

Тя отново се отпусна в леглото, трепереща от слабост и очевидно

със световъртеж.

– О, имам късмет. Значи мога да дойда на работа утре?

Джони я увери, че може.

Излезе и намери другите две психли. Вероятно под влияние на Кер им каза, че е дошла заповед да не се изпарява Чърк и ако ѝ навредят по някакъв начин, той ще им спре заплатите и ще обсипе досиетата им с черни точки, затова най-добре да ѝ занесат храна и корени за дъвчене и да ѝ помогнат да се изкъпе.

Не го разбраха.

Той им повтори всичко с ръка на пистолета.

Този път разбраха.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

1

Толкова много неща зависеха от изхода на това начинание, че на Джони никак не му хареса като разбра, че трябва да чака три дни, за да разберат дали операцията на Чърк е успешна. Маккендрик каза, че има опасност от инфекция или възвръщане в предишното състояние. Трябваше да наблюдава реакциите ѝ преди да продължат.

Джони напразно му повтаряше, че ако не реши проблема с психологичната математика, може пак да се озове в залата за конференции, обграден от гневни пратеници, чиито икономики са останали в стагнация и трябва отново да им прави демонстрации на сила. Маккендрик каза, че бързането няма да им бъде от никаква помощ.

Чърк не се възстанови бързо. На втория ден все още беше на легло, прекалено слаба, за да стане на крак. Джони се чудеше дали отстраняването на капсулите няма да наруши равновесието им, а може би и способността да мислят.

Случиха се и други неща. Пиер Соланс бе изчезнал и Джони разпитва часове наред, за да разбере накрая, че са го забелязали да се качва на самолет, който минал оттам на път за Европа.

Пати сякаш се бе променила. Джони седеше в старата библиотека и трескаво се ровеше из разни древи книги, когато изведнъж забеляза Пати. Явно имаше да му казва нещо. Той насочи внимание към нея.

– Джони, моля те, кажи ми истината. Бити дълго ли остана жив?

Джони се сепна. Веднага се върна в онзи фатален ден. Задави го вълна от скръб. Успя само леко да кимне.

– Значи е могъл да бъде спасен – каза Пати, не обвинително, само като факт.

Джони я погледна. Не можеше да говори. Мили боже, не! Момчето почти бе разкъсано на две от куршумите. Гръбнакът му бе засегнат. Нищо не би могло да спаси Бити. Нищо. Но не можеше да ѝ го каже.

– Джони, ако бях знаела как да бъда доктор и ако бях там, той нямаше да умре.

Заяви го като факт, твърдо убедена. Джони не каза нищо. Не можеше.

– Когато лекарите си тръгнат отук, искам да ида с тях – каза Пати.

– Ще бъда много послушна. Няма да ги притеснявам. Ще ходя на училище и ще уча много, много. Ще науча всичко, което ми трябва, за да стана лекар. Ще ми помогнеш ли, Джони?

Не можеше да говори. Прегърна я. След малко успя да каже:

– Разбира се, Пати. Можеш да живееш при леля Елън. Ще говоря с Маккендрик. Ще се погрижа да имаш всички необходими средства.

Тя отстъпи назад със светнали от решимост очи.

– Благодаря ти – с достойнство каза тя и излезе.

След малко той усети как от плещите му се стовари тежест. Мислеше, че никога няма да се оправи. Но бе сгрешил. Беше намерила пътека, която я извеждаше от отчаянието отново в света на живите.

На следващия ден Джони отиде в електрическата работилница, за да си набави необходимото и да погледне в някакъв справочник стойностите на тока от молекулярния пистолет. Спусна се към библиотеката.

И кого да намери – Чърк!

Седеше на едно бюро, заобиколена от книги.

– Джони, защо позволяваш така да се занемари това място? – В гласът ѝ звучеше сериозен упрек. – Трябва да се научиш като извадиш една книга от рафта, да си я връщаш на мястото, като свършиш с нея.

Джони я огледа. Под маската ѝ се виждаше, че дъвче корени. Кехлибарените ѝ очи бяха съвсем ясни. Малко бе напълняла.

– Компанията много държи библиотеките да са подредени – каза тя. – Не го забравяй.

Отново се зае да подрежда томчетата. Координацията ѝ изглеждаше съвсем наред. Подреждаше нещата със сигурна лапа. Купчините книги бяха идеално подредени. Лапата ѝ дори не трепваше.

Канеше се да се втурне към Маккендрик, за да му съобщи новината.

– Джони – замислено каза Чърк, – мислех си за математиката. Ако все още ти е нужна помощ, ще се науча да смятам, да изваждам и такива неща. Само че, Джони – тя го фиксира с поглед, – право ми кажи, защо една интелигентна личност ще иска да учи математика? Искам да кажа, за какво се използва, Джони?

След три минути Джони вече разказваше на Маккендрик и настоя да продължат.

2

През времето, в което трябваше да чакат, бяха измислили всичко.

Общуването с психосите винаги криеше риск. Опасна бе дори близостта с тях. Един замах на лапата и край с лицето ти. Истинската причина Маккендрик да започне с Чърк бе тази, че с нея не е толкова опасно. Работникът, който по-рано бе тествал, бе опасен. Психлото се бе развилнял, когато упойката го бе хванала вече наполовина и ако не беше завързан, някой щеше да пострада. Тъй че, на всяка цена трябваше да се избегне на операционната маса да легне психло в съзнание и то най-вероятно с идеята, че ще го убиват.

По-младият лекар бе обучен, както повечето лекари, в зъболекарство. Прегледа няколко черепа, за да изучи предните и задните зъби. Бяха покрити със слой храна, който с времето почерняваше. Виждаха се няколко дупки.

Джони донесе малко сребро и живак, за да приготви лекарят от него пломби. Освен това направи дихателна маска, на която отворите над устата са запушени и се диша през ноздрите. Намери и няколко малки бормашини.

Планът им бе да кажат на всички психлоси, че има нова разпоредба да си оправят зъбите и да ги почистят. Казаха им, че може да ги боли, затова ще става с упойка. Психосите останаха недоверчиви, защото компанията никога не се бе грижила за здравето им, но на ново място, нови правила.

Екипът направи нещо като поточна линия. Вкарват един психло, упоаяват го, махат му капсулата или капсулите, след това го местят на друга маса, където младият доктор му оправя зъбите, докато е още в упойка.

Така всеки психло, с изключение на първия, като влезе, ще види, че предния е под упойка и му оправят зъбите. Обясниха, че с металния анализатор на първата маса откриват дупките в зъбите.

Запретнаха ръкави и започнаха.

Поточната линия тръгна без засечка. Влизаше някой психло, махаха му металите от мозъка, преместваха го на другата маса за поправка на зъбите и го връщаха върху миньорска количка в помещенията на психлосите, за да се възстанови.

За да оправят всички, бяха необходими сто четиресет и четири работни часа – дванайсет дни.

Първите се бяха възстановили напълно преди в операционната да влязат последните. Оказа се, че имат много дупки по зъбите, дори се наложи да извадят тук таме някой зъб. Но как само блестяха зъбите им! Страхотно бяха впечатлени. Като минеха покрай някоя отразяваща повърхност се спираха, поемаха дъх, повдигаха маските си и се наслаждаваха на красивите си нови „усмивки“.

Самият факт, че един психло се възхищава на красивото, бе забележителна промяна.

Не станаха по-любезни. Но станаха по-приятни и по-поносими.

Кер не можеше да понесе как така другите минават през процедура-та, а той не. Изобщо не знаеше, че няма капсули, но знаеше, че зъбите му не блестят. Тъй че се наложи да го упоят и да му почистят зъбите. С това се сложи край на цялата процедура.

Екипът започна да се приготвя да заминава.

– Сега всичко зависи само от теб, Джони – каза Маккендрик. – Внимавай, защото не знаем дали няма да се появят някакви остатъчни прояви на агресивност, наслоени от традицията, образованието. Надявам се най-после да разгадаеш математиката им.

Върнаха се в Абърдин.

Джони остана сам.

3

Чърк събра досиетата на служителите на компанията и ги занесе на Джони. Той ги прегледа едно по едно. Следващото под ред бе голямо, дебело досие, накапано с вода.

Взе го. Беше на някакъв Сот, помощник миньорски менажер на мина край Денвър. Джони никога не го бе виждал там – сигурно си бе стоял в стаята или офиса. Една от причините личеше от досието – Сот бе на сто и осемдесет години. Животът на психлосите траеше около сто и деветдесет години, което означаваше, че Сот не е бил особено свеж и жизнен.

Но в досието му пишеше и други интересни неща. От петдесет годишна възраст Сот не се бе завръщал на Психло. Бе кръстосал всички вселени – тук четири години, там две. Но никога не се бе връщал на Психло. Дори бе телепортиран директно от една вселена в друга. Това изненада Джони, защото мислеше, че както всички товари задължително минаваха през Психло, така и персоналът не може да пътува

директно. Тъкмо това правило за задължително преминаване през Психло бе определило темповете на разрастване на империята. Ограниченията идваха от капацитета на платформата за телепортиране на Психло – в едно денонощие можеха да се извършат само ограничен брой приемане и изпращане на пратки.

Джони внимателно прегледа досието. След като завършил миньорско училище, Сот станал асистент по „рудна теория“. До петдесетата година всичко вървяло добре, когато изведнъж бил назначен като заместник менажер на компанията в някаква далечна планета. И през следващите сто и трийсет години постоянно го местили, винаги със същия ранг.

Това беше странно. Джони прегледа всяко едно листче и накрая намери сводка от деня, в който е бил преместен от Психло. Там пишеше: „Неподходящ за учителската професия. Фла, главен катрист, клиника Гру, Психло.“

Тази хартийка бе заточила едно същество за период от сто и трийсет години! Никакви други лоши прояви. Винаги си е вършил работата, нищо друго негативно.

Вместо направо да иде при Сот, Джони най-напред направи опит с Маз. Психлото, на когото Кер бе страшно ядосан, бе един от най-големите екземпляри. Той бе заемал длъжността инженер по локалното планиране.

Джони помнеше инцидента с братята Чамко, затова се въоръжи с един лъчев пистолет, настани се в стая, където имаше много място за отстъпление, ако се наложи, и нареди да доведат Маз.

Зъбите му блестяха иззад маската. Седна, без да се притеснява особено. Беше малко тромав.

– Разбрах, че клоунът Кер е разправял, че не искам да работя – каза Маз направо. – Договор или не, ако смяташ, че едно джудже, офицер по поддръжката, може да командва един инженер по планирането, много грешиш.

– Той просто иска мината да заработи отново – каза Джони.

– За какво? Рудата не може да се изпрати на Психло. Ти я унищожил!

Джони реши да говори открито, без заобикалки.

– Ако ми кажеш как математически да изчисля местонахождението на следващия залеж, аз ще го направя.

Маз се намръщи. Джони се приготви за отстъпление.

– Някак си усещам – каза Маз и става още помрачен, – че не трябва

да говоря за математиката с един чужденец.

Премисли казаното. Повдигна маската си отзад и се почеса.

Мина доста време.

– Не мога да се сетя откъде знам това. Може би от миньорското училище. Да, сигурно оттам. Хм, много смешно. Представям си някой, който разтяга пред мен някаква спирала... – Прозя се. Помисли още малко. – Хей! Та това е главния катрист. От години не съм се сещал за него. Смешен стар Часове наред прекарваше с най-младите женски, когато не беше в секшоповете в стария град. Да, той е. За какво си говорихме?

– Да ми покажеш как да работя с математиката – каза Джони.

– За какво да си правя труда? Много по-лесно ми е сам да свърша работата. Какво ще прави той с рудата?

– Ще я праща на други планети – каза Джони.

– Това не е много законно. Каква е премията? Искам да кажа, за мен?

– Както винаги.

– Ще ти кажа какво. Кажете на онзи Кер да не ми се прави на шеф и да внимава как се държи. Ще удвоиш премията ми на тон и ще направя изчисленията. – Засмя се. – Тук има много повече калай, отколкото съм докладвал на компанията. Съгласен ли си?

Джони кимна и Маз излезе. Засега тестът бе успешен. Поне Маз не го нападна. Ще изчака два дни, да види дали няма да се самоубие. Не се случи нищо такова. Маз започна да си го изкарва на Кер, но все пак извади своите анализатори и инструменти и не след дълго отбеляза с бразди къде работниците трябва да копаят.

Джони оползотвори времето. Отиде в Солсбъри с Тор, за да го пази от слонове и черни мамби, и разрови книгите, писани от хората, за да види дали няма да открие нещо за „размахване на спирали“ пред очите на хората.

Намери нещо в една книжка, наречена „Хипнотика за милионите“. Видя му се глупава. Джони направи някаква спирала и я размаха пред муцунката на една малка сърна, която Тор бе хванал, но сърната само я зяпаше. Тор му каза да опита с него, но това само го разсмя.

Според книгата – приспиваш хората, говориш им разни неща и след това те ги изпълняват, без да знаят, че това е заповед. Джони реши, че с психосите едва ли номерът става.

Както и да е, поне получи представа какво е правил с Маз катристът. Имало е ефект, но недостатъчен без капсулата.

В какъв странен свят са живели психосите! Представи си само, да държиш цялото население в някаква манипулация на съзнанието. Но явно идеята не е била родена от психосите. Ето че и древните хора са се занимавали с подобни неща. Капсулите също бе открил с помощта на човешка книга.

Как би могло едно човешко същество да се смята за толкова право, че да превърне другите същества в работи на собствената си воля? Помисли си за Ларс. Дали и Хитлер не е правил това?

Понеже Маз все още не се предаваше, Джони реши да опита със Сот. Ако някой разбираше от математика, това бе той.

Джони бе твърдо решен да започнат да строят психоски двигатели. След толкова много неприятности с психоската математика, здравото се бе закарнал. Трябваше да я различи. Друг път нямаше. Търл и неговите проклетни уравнения, които не се изравняваха! Ако нещо се случи с някой пулт за управление, никога няма да разбере какво не е в ред. Без психоската математика нищо не можеше да постигне.

Изведнъж си спомни писмото на Вораз – стотици хиляди изобретения, всичките в математически формули. За да могат оръжейните компании да се пренастроят към мирно производство, му трябваша тъкмо формулите на тези изобретения, събирани в продължения на хилядолетия, може би дори крадени от народите, които сега бяха в бедствено положение. Да, тъкмо тези формули може би щяха да се окажат водоразделът между проспериращи икономики и конференция от гневни лордове, искащи кръвта му. Никой няма да може да ги разгадае, ако той сега не изтръгне тайната на психоската математика от бившите служители на компанията. Господин Цунг се оказа прав. Въпросът може би бе дипломатически. Може дори да прерасне във война.

4

Джони откри, че Сот не живее в спалните помещения. Кашлял през нощта и пречел на другите психоси да спят, затова настояли да го преместят в отделна стая, която преди била склад за материали и била прикачена към системата с дихателен газ. Точно там го откри Джони.

Стаята не изглеждаше зле. Старият психло бе отрязал рафтовете и си бе направил от тях маси и лавици за книги. Всичко бе претърпано от книги, а по масите бяха отрупани разни хартии.

Като влезе Джони, Сот седеше на един висок стол. По козината му

имаше много сиви косми – белег на старост при психлосите. Кехлибарените му очи бяха леко замъглени с някакво бяло вещество в ъгълчетата. Беше се наметнал с кожа и носеше шапчица на главата.

Протоочи врат да види кой идва. Забеляза пистолета на кръста.

– Значи си дошъл да ме отнесеш – каза Сот. – Чудех се кога ли някой ще забележи.

– Имаш много книги – каза Джони, за да промени темата.

– Имах късмет. По време на атаката в лагера си бях в офиса и чух алармата за пожар. Знаех, че ще се изсипе много вода, затова изтичах в стаята си и прибрах всичко във водонепромокаеми торби. След това, като трябваше да се местим, попитах един мил млад човек дали мога да ги пренеса тук. Той ми разреши.

Джони се опитваше да прочете заглавията. Повечето от тях бяха написани със странен шрифт, който той не разбираше.

– Обикновено винаги ми разрешават да си прибера книгите. При директно телепортиране не ги е грижа колко място ще заемеш, защото не пренасят нищо друго. Ще ми разрешите ли да си ги взема този път?

Отначало Джони помисли, че старецът е оглупял. Но се сети, че те няма откъде да знаят, че няма други живи психлоси. Вероятно смятат, че има пленници и на другите планети.

– Не съм дошъл, за да те телепортирам. Сигурни сме, че не са останали живи психлоси на другите планети.

Сот преглътна новината. След това леко се засмя.

– Странен начин да се сложи край на едно сто и трийсет годишно изгнание. Но това всъщност не е краят. Все още съм в изгнание, дори да остана тук.

Беше го накарал да говори. Най-добре да не спира.

– Как започна? – попита Джони.

Сот повдигна рамене.

– Както винаги започва. С проява на неучтивост към някой катрист. Не го ли пише в досието ми?

Джони поклати глава и Сот продължи:

– Няма защо да крия. Напоследък изпитвам странното усещане, че трябва да бъда по-честен. Наистина се радвам, че оправихте зъбите ми. Два от тях много ме боляха. Както и да е, в училище имахме един млад психло, който все си объркваше уроците и искаше по-добре да му се обяснява...

– По математика ли? – попита Джони.

Сот доста време го гледа.

– Защо питаш? – каза най-накрая.

Над него сякаш мина облак и изчезна. Понеже Джони не му отговори, той продължи.

– Ами да, в известен смисъл се отнасяше до математиката. Ставаше въпрос за изчисляване на рудни тела при полу-сърцевинното миньорство. – Въздъхна. – Някой сигурно бе докладвал за него, защото катристът на училището дойде и започна да му крещи, а после и на целия клас. Беше много неприятно. Нищо не може да извини постъпката ми, естествено, но години след това си мислех, че е защото майка ми бе член на нелегалната църква. Вярвах, че разумните същества имат души и много държаха на тях.

Не че я хванаха, не. Но вероятно нещо от нея се е прехвърлило върху мен, за да постъпя така. Катристът седеше по средата на стаята и крещеше на учениците, че са животни и най-добре да не забравят, че са животни. Вдигаше толкова много шум, че се обърках. Искрено желях да млъкне, защото имах урок. И просто ми се изплъзна.

Дълго време не каза нищо.

– Някак си е болезнено да говоря за това. Никога не го правя. Ако се разчуе в... – млъкна и отвори уста. – Всъщност да, всички са мъртви. Няма нищо страшно да говоря за това. – Погледна Джони от близо. – Нали така?

– Разбира се. Дори не знам какво е това „катристъ“.

– Знаеш ли, дълго мислих и излиза, че и аз не знам. Но това така промени живота ми, че доста неща ми станаха ясни. Имам много книги за много планети. Преди двеста и петдесет хиляди години психосите са били съвсем различни. Дори не са се казвали така. Мисля, че нещо или някой ги е изплашил да не бъдат завладени.

Доколкото можах да сглобя нещата, имало е някакви панаирджии – нали знаеш, мошеници, шарлатани. Те са се наричали отначало „психоси“. Хипнотизирали са хората на сцената и са ги карали да вършат смешни неща, за да размиват публиката. Отрепки. Всъщност, просто престъпници.

Когато се е случило онова нещо, отишли са при императора и не зная какво са му казали, но веднага са поели ръководството на училищата и болниците. Според книги от други планети, преди това расата е носила името на императора, който е управлявал. Точно по онова време са започнали да се наричат психоси. Това е било името на онези шарлатани. И оттогава расата е започнала да се нарича като тях. Според някои стари речници „психло“ означава „мозък“. Има и друго значение –

„собственост“. Всичко е станало собственост на психлосите.

Както и да е, членовете на онази тъпна главорези са започнали да се наричат „катристи“. Това означава „мозъчен доктор“. Така че, хората от народа са станали „психлоси“, или „мозъци“, а „катристите“, или „мозъчните доктори“ са били скритото правителство. Те са обучавали децата. Проверявали са всеки един гражданин. Подтиснали са религията. Диктували са на хората как да мислят.

Е, глупава постъпих. Нямам никакво оправдание.

Умълча се.

– Но този катрист вдигаше такава врява! Не трябва да обвинявам майка ми. Просто думите сами излязоха от устата ми. Казах: „Те не са животни!“.

Потръпна и след малко продължи:

– Така започна изгнанието ми. Е, сега вече знаеш.

Това, което Джони сега знаеше бе, че тази тъпна мошеници са били ненормални.

– Е, ако не си дошъл за това, тогава за какво? – попита Сот. – Развалина като мен няма с какво да е полезен.

Джони мина направо на темата:

– Ти очевидно разбираш от математика.

Подозрение замъгли и без това мъглявия поглед на Сот.

– Как разбра, че хобито ми е математиката? Не го пише в досието ми. Веднъж платих на една женска петститин кредита, за да го прочета и знам със сигурност.

След това изведнъж се сети.

– А! – И протегна ръка към лавиците с книги. – Книгите ми!

Пак помръкна.

– Но повечето са на езиците на други планети и много малко хора от земята могат да ги четат. Много от тези раси дори са мъртви! Хайде, кажи ми защо си тук! – примоли се той.

– Искам да ме научиш да разбирам психоската математика – каза Джони.

Сот изведнъж се стегна. Явно се обърка. След това сякаш объркването изчезна.

– От сто и трийсет години насам никой не ме е молил да го науча на нещо. Ти си от чужда раса, но какво от това? Почти няма живи психлоси. Какво искаш да знаеш?

Джони изведнъж се отпусна. Успя!

5

– Най-напред трябва да знаеш – каза Сот, като се настани по-удобно и сдвкка малко от кербангото, което Джони му донесе, – че има много видове математика. Колкото са и расите. Аз ги колекционирах, така поддържах някакъв интерес към живота.

Има вълнуващи броични системи за много различни цифри. Например „двоичната система“, която използват шатоврианците: в нея има само две цифри – нула и едно. Така могат да ги използват в компютрите, където електрическият ток, или посоката на магнетизиране на един елемент, има две стойности. Едната съответства на цифрата нула, другата – на едно. За хората е трудно, но е много удобно за машините.

Има система, основаваща се на три, друга съвсем различна на четири, друга на пет, на шест, на седем, друга на осем, съвсем различна на девет и така нататък. Даже има една на двацет и една на шейсет.

За ръчни изчисления най-удобна е така наречената „десетична“ система, основана на десет. (Джони бе чувал за нея от книгите на хората.) Психоската математика е основана на единайсет. Някои я наричат „унденарна“. Трудна е, тъй че няма да те уча на нея.

– О, много ще се радвам да науча за тази система – каза Джони.

Съвестта го загриза заради „много се радвам“. Мразеше тази объркана смесица.

– Много по-лесно ще е да те науча на десетичната система – каза Сот. – Когато някой открие тази система в някоя планета, става герой.

Видя, че на Джони тези не му минават, въздъхна и каза:

– Добре. – Извади лист измачкана хартия. – Ще ти напиша единайсетте основни цифри.

Джони каза, че вече ги знае, но Сот поклати глава:

– Не, не. Много се съмнявам, че ги знаеш. За да разбереш наистина един символ, трябва да знаеш откъде идва. Така, всички цифри като символи са били отначало или първата буква на думата, с която са се наричали, или определен брой точки, или линии. Или са били пиктографи, които постепенно са били стилизирани, докато станат само част от първоначалната картина или тяхна стенографска версия.

Психоските цифри най-напред са били пиктографи. С течение на времето са ги писали във все по-опростен вид, докато се превърнат в сегашните известни на теб единайсет цифри. Някога са се наричали „пътят към щастието“.

Джони не знаеше това. Виждаше тези цифри, тези символи, всеки път като летеше. Стана му интересно.

Сот започна да му рисува цифрите като пиктографи – малки рисунки.

– Нулата е празна уста – виждаш ли този зъб? Едно е лапа, само един нокът. Две е едно същество и една клечка. Три е едно същество, една лопата и една скала. Четири е миньорска количка – виждаш ли четирите ъгла? Пет е както ние го наричаме „сгънатата“ лапа – с пет нокъта. А шест е „разгънатата“ – с шест нокъта. Седем е рудна шахта. Осем е леярна – виждаш ли купчината и дима? Девет е купчина метални кюлчета, подредени като пирамида. Десет е като светкавица – символ на власт, обозначен само като чертичка. Единайсет е две стиснати лапи – изразява доволство.

Това е малък нравствен урок, забеляваш ли. Ако копаяш и топиш руда, издигаш се от гладуване към сила и власт. – Засмя се. – Много малко хора знаят това. Само знаят в какво са се превърнали заради бързината с течение на времето. Все още се забелязват следи от пиктографите.

– Много се радвам, че научих това – каза Джони. Беше му забавно. От самото начало психосите са били миньорска раса. – Аз мога да смятам малко в тази система. Но не мога да разбира силовите уравнения.

Реши да поизбърза. Не беше лъжа. Направо го заболяваше глава от тях. Нищо не се изравняваше.

Сот бе вперил поглед в него.

– Мисля, че биеш към телепортационните уравнения.

Джони повдигна рамене.

– Ние имаме работеща платформа. Произвеждаме телепортационни системи.

– Да, чух – каза Сот. – Така се снабдихме с храна и дихателен газ. Чух, че имало някаква планета, Фобия, на която никой не можел да живее – явно това го озадачаваше. – А! Някой от учените ви го е открил в някоя друга математика и сега се опитвате да проверите всичко с психоските силовни уравнения.

Разсмя се и дълго не можа да спре.

Джони му даде още малко кербанго.

– Ами добре. Не че ще ви свърши особена работа. Но направо ми е чудно как не можете да се справите. Сигурно трябва да си психло, за да успееш.

Смееше се толкова силно, че му излязоха сълзи.

– Е, добре – най-после каза той. – Вече разполагате с телепортация, защо ви е тогава математиката?

Взе още един лист хартия и нарисува голям кръг. След това му хрумна нещо, облегна се я погледна Джони.

– Ако ти дам това, какво ще ми дадеш в замяна?

– Пари?

– Отделен купол, достъп до библиотеката на лагера и инструменти, за да експериментирам с компютри. И да не ме телепортират повече никъде!

– Добре – каза Джони.

Сот бързо направи списък на нещата, които бе изброил. Добави „дихателен газ и храна до края на живота ми“.

– Съжалявам, но трябва да добавя и това. Ще живея само още десет години, тъй че ще важи дотогава. Това е всичко.

Джони го подписа и дори остави отпечатък на нокътя си, както правеха психосите. Сот изглеждаше с десет години по-млад.

Подаде му начертания кръг. След това постави парче хартия в центъра му.

– Разбираш ли от кодови шифри? От криптография? Както и да е, това е психоската азбука. – Изписа я. – А това са психоските цифри.

Написа ги под буквите, след това започна отново да ги изписва, докато под всяка буква имаше цифра.

– Виждаш ли, всяка буква си има цифрова стойност.

Сот махна горния лист и отново откри големия кръг.

– Това – натърти той, като посочи кръга – е Имперския дворец на Психло.

Нарисува серия малки черти около кръга.

– Това са единайсетте порти. Много хора, дори на Психло, не са знаели, че си имат имена. А те имат.

Като вървим обратно на часовниковата стрелка, ето как се казват: Портата на Ангела, Портата на Измамника, Портата на Дявола, Портата на Бога, Портата на Рая, Портата на Ада, Портата на Чудовището, Портата на Кошмарите, Портата на Кавгата, Кралската порта и Портата на Предателя.² Единайсет порти, всяка със свое име.

Свали от лавицата книга „Силови уравнения“.

– Няма значение за какви уравнения става въпрос в психоската

2. На английски език първите букви от имената на портите съвпадат с първите поредни букви на азбуката. Бел.пр.

висша математика. Едни и същи са. Спомена силови уравнения, затова ще използваме тях. Няма значение.

Отвори книгата на една страница, където всички уравнения бяха обобщени и посочи най-горното.

– Виждаш ли това „И“? Можеш да помислиш, че е символ на нещо в психоската математика. Но то няма никаква математическа стойност освен тази: „Измамника“.

Извади първия лист.

– Където и да се появи това „и“, виждаме, че буквата „и“ има стойност девет. Тъй че, трябва просто да съберем или извадим, или каквото е обозначено да се направи с буквата „и“, към девет.

Като стигнем до втората фаза на уравнението, няма никаква буква, но психоските математици знаят, че трябва да вземат втората буква на „измамник“, която е „з“ и после да погледнат цифровата стойност на „з“, която е осем, и да поставят втория ред на уравнението под знаменател осем. Уравнението влиза в трета фаза и математикът знае, че трябва да го постави под знаменател – стойността на „м“, която е четиринайсет. И така нататък.

Ако буквата в първоначалния вид на уравнението е „а“, математикът ще използва цифровата ѝ стойност и ще продължи надолу с цифровите стойности на буквите на думата „ада“.

В уравнението винаги има някоя от тези букви, тъй че името на портата е ясно. И трябва да го използваш. Когато съберат уравненията, съставят ги обратно от отговора, тъй че да пасне името на някоя порта. Разбра ли?

Да. Закодирана и зашифрована математика!

Нищо чудно, че не се изравняват. Така дори първоначалната форма на уравненията изглеждаше сложна.

Прибави към това цялата сложност на една единадесетична бройна система и се получаваше пълна бъркотия в очите на външен човек.

Радваше се, че под ревера му имаше камера, която записваше всичко. Самите имена на портите изглеждаха странни.

– Трябва да бъда откровен с теб – каза Сот. – Не зная откъде идва този стремеж към откровеност. Но всичко това едва ли ще ви потрябва.

6

Джони не помръдна. Какво, има още нещо ли? Нима Сот иска да

каже, че е изминал толкова много път и отново няма да постигне нищо? Но не каза нищо, само чакаше.

Сот си играеше с листа хартия. Взе договора, който Джони бе подписал и пак го остави. Очевидно съвестта го гризеше, че е приел всичко това.

– Трябва да разбереш колко ненормални бяха по отношение на секретността – най-накрая каза той. – Макар че това, което ти казах, се отнася за психоската математика по принцип, още нещо трябва да се вземе пред вид. Когато се прилагат уравнения при изчисляването на телепортация, не всички отговори са в самия текст.

Сот въздъхна.

– Правителството се страхуваше от много неща. Един от страховете им беше, че на някои служители на Междугалактическата Минна компания в далечните планети може да им хрумнат разни идеи, или пък да поискат да започнат самостоятелен бизнес. Тъй че, в текстовете не е посочена точната последователност, в която трябва да се използват силовите уравнения. Мисля, че сред тях има и фалшиви уравнения. Не бих могъл да ви направя пулт за управление.

Джони запротестира.

– Но братята Чамко сякаш работеха върху това!

– О, братята Чамко! – нетърпеливо каза Сот. – Сигурно са баламосвали. Може би наистина са се опитали, но нямаше как да знаят!

Махна с лапа към другите психоски спалня.

– Никой от тези тъпанари – каза той с презрение – не може да построи пулт. Някои знаят каквото аз ти казах и то може да послужи за други неща. Но не и за пултове.

Погледна с копнеж към договора.

– В миньорското училище имаше специален клас, подбиран много внимателно от катристите. Избираха най-умните. Рядко се спираха на някой. Дълго ги обучаваха във всеки раздел на миньорството, както на теория, така и на практика.

Имперското правителство бе взело решение само един човек на всяка планета да знае как да построи или поправи пулт за телепортиране в случай на спешна нужда. Затова тренираха и тази група студенти. Викахме им „мозъците на мозъците“. Не винаги бяха приятни, но катристите ги преценяваха като най-добрите. И понеже правителството и компанията бяха толкова смахнати по отношение на секретността, естествено ги пращаха на поста шеф на сигурността на планетата.

„Търл!“, помисли си Джони.

Сот сякаш прочете мислите му и каза:

– Търл беше „мозък на мозъците“. Любимец на катристите. Обучен в абсолютно всяка област. Хитър, зъл. Истински продукт на катристите. Само Търл би могъл сам да направи планове и да построи пулт за телепортация, но него го няма.

Джони трескаво мислеше. Разполагаше с всички записки на Търл. От тях ще разбере последователността!

Но надеждите му веднага бяха разбити. Сот каза:

– Това се отнася и за построяването на телепортационни двигатели. Само Търл можеше да изчисли цялата верига на моторните пултове.

Такива записки Джони нямаше.

– Те са доста различни – каза Сот. – Пултът за телепортация се основава на принципа на „едно и също пространство“. Моторът се движи от съпротивлението, което оказва пространството срещу промяната.

Сот въртеше договора в лапите си.

– Това, което ти казах за психоската математика е универсално и може да бъде използвано за всичко с изключение на телепортацията.

Джони се оживи. Поне ще могат да се възползват от стотиците хиляди патенти. И все пак нямаше да могат да произведат двигатели. Щеше да се принуди в крайна сметка да се задоволи с реактивните двигатели. Това означаваше, че „Отчаяна Отбрана“ няма да се пренастрои толкова лесно. Сети се нещо.

– Но служителите поправяха пултовете на превозните средства – каза той.

Сот се изправи. Погледна договора, после Джони.

– Трябва ти самата верига ли? Мислех, че те интересува математиката. Математиката е чиста наука – добави той със страстта на посветен.
– Но ако ти трябва просто веригата...

Започна да рови из книгите си.

– Къде ми е дихателната маска?

Само след няколко минути се намираха навън и Джони издаваше заповеди.

Трябваше да откачат един пулт от самолет, един от камион и един от летяща платформа. Трябваше веднага да ги занесат в работилницата, без да ги пипат. Няколко механика се втурнаха по задачите.

Не след дълго трите пулта лежаха на пода на работилницата.

– Това са трите типа пултове за моторни двигатели. Всички останали са като някой от тези. А сега ще трябва да ми помогнеш. Не съм силен както някога.

Сот затвори вратата, за да не влиза никой. Пресегна се към един рафт и свали „торба за отровна руда“. Джони много пъти ги бе виждал. Бяха прозрачни. Имаха две стегнати дупки, където можеха да се пхат ръцете. Мислеше, че се използват само при извличане на арсенови съединения, които участват в преработката на рудата.

С малко помощ от Джони, Сот прибра пулта на камиона в торбата. Натъпка вътре всички свързващи жици, които бяха изкарали от камиона. Здраво запечата торбата. Свърза един въздушен маркуч към определеното за целта място на дъното на торбата и тя започна да се издува.

Взе уред за измерване на налягането и комплект с инструменти и ги пхна през отворите за ръцете. След това вкара ръце до лактите и така запечата торбата.

Наблюдаваше уреда за измерване на налягането.

– Трябват ти сто атмосфери – каза той.

Торбата се надуваше. Уредът стигна до сто. Провери дали не излиза въздух от дупките за ръцете. Не, здраво беше вакуумирано.

Сот взе една отверка от комплекта инструменти, който бе вкарал и бързо развъртя болтовете на горната платка.

Джони захласнато наблюдаваше. Веднъж бе направил това с пулта на един танк и той вече не проработи.

Но Сот просто извади болтовете. Повдигна върха на пулта, върху който бяха всички бутони и измъкна кабелите, които водеха към него.

Надникна в самия пулт. Вътре имаше всякакви компоненти, но за разлика от пулта за телепортационно управление, нямаше изолираща платка. Сот избра една жица с щипки от двете страни и я прикрепи от двете страни на три компонента така, че да ги заобиколи.

– Бушони под налягане – каза Сот. – Вътре в пултовете има високо налягане. Ако налягането спадне, и трите предпазителя се разширяват и изгарят. Ако някой се опитва да си играе с горния панел, налягането излиза много безшумно и бушоните изгарят. Освен тях и компонентите за изтриване, всичко друго, което виждаш тук, е боклук. Изглежда на мястото. Но е чист боклук. Няма нищо общо с работата на пулта. Заобиколил съм предпазителяте. Те ще гръмнат и ще трябва да ги сменя, но механизъмът за изтриване няма да се задейства. Веригата все още е непокътната.

Джони се чудеше къде е истинската верига, ако всички тези компоненти не служат за нищо.

Но Сот си знаеше работата. Ритна с крак маркуча и торбата се изпразни от въздух. Изтегли ръцете си и торбата падна.

Сот обърна обратно пулта.

– Тези бутони създават впечатлението, че се включват надолу, като обикновени ключове и докосват фалшивата верига. Но не така работи пултът. Цялата верига е в капака. Като натиснеш някой бутон, той блокира една вътрешна светлинна пътека и веригата се задейства. Така действат всички бутони.

Изпяло скрита верига, направена чрез молекулярна спойка в горната платка. И ако се опиташ да разбереш нещо, веригата се изтрива. Един болт да отхлабиш и край на пулта.

– Трябва ми хартия – каза Сот.

Намери голям лист, по-голям от горната платка на пулта.

– Трябва ми желязо на прах.

Намери кафеникаво черен прах, толкова фин, че сигурно можеше да се носи из въздуха.

Сот поръси с тънък слой прах бялата хартия. След това обърна капака на пулта върху хартията, като внимаваше да не се заплетат кабелите.

Намери няколко жички, закрепил ги за една батерия и я свърза към пулта. Изскочиха искри. Така го нагласи, че между капака и бутоните да протича течност.

Сот бързо чукна по един път всеки бутон от пулта.

Джони изведнъж разбра какво прави. Вдигна ръка, за да спре Сот да не маха капака. Свали от един рафт апарат за метален анализ, качи се на един стол и направи снимка отгоре.

Като свърши, Сот внимателно повдигна капака.

Върху хартията се бе отразила цялата верига. Металният прах бе намагнетизиран и подреден в групички, получили се след натискане на бутоните.

При повдигането на капака една малка част се бе замъглила. Но Джони го бе снимал с апарата. За всеки случай направи още една снимка на мъничките черни линейки.

Разполагаха с веригата!

Сот върна всичко в торбата, наду я до сто фунта, замени изгорелите предпазители и завъртя болтовете на пулта.

След два часа располагаха и с трите типа моторни пултове. Повикаха механиците да върнат пултовете в превозните средства и да ги свържат.

Джони направи тест. Всички работеха.

Много се различаваше от пулта за телепортиране. Наистина много.

Сот се върна в стаята си. Кашляше силно, защото се бе преуморил. Джони седна на една импровизирана пейка и го изчака да си поеме дъх.

Най-после Сот каза:

– Не мога да разглюбя и сглобя пулт за телепортация. Само Търл можеше. Не мога и да построя. Затова може би не трябва да приемам този договор.

Хвана го между два нокъта, погледна го с копнеж и го подаде на Джони.

Джони се зачуди какви ли щяха да са психлосите, ако не са се наемали в мозъка им катристите.

– Не, не – каза Джони и му го върна. – Свърши чудесна работа. Всъщност, ключът към конвенционалната психлоска математика, който ти ми даде, може да отключи вратата на парад от открития, които Междугалактическата е трупала. Може би помогна за просперитета на много, много раси.

– Наистина ли? – каза Сот. Помисли върху това. – Това е много хубаво. Да, много хубаво.

Беше се отнесъл.

– Знаеш ли – каза той след малко, – трябва да се справите и с проблема за сигурността. Страшно много хора от страшно много раси ще направят какво ли не, за да се доберат до психлоската математика и някои изобретения, които психлосите са откраднали. Сигурно знаеш, че професор Ерн, който е открил и развил телепортацията, е бокснард. Не? Ами да, не е психло. Да, много народ ще се опита да докопа тази информация. Но мисля, че мога да ви помогна.

Доста време мисли.

– Да, като че ли мога да го направя. – Усмихна се. – Като всеки човек с хоби обичам да си играя и да разнищвам нещата и преди петдесет години – бях на една ужасна планета, нямаше ни едно дръвце – си поставих задачата да вкарам психлоската висша математика в компютър. Ако някой бе докладвал, компанията и правителството сигурно щяха да получат удар. Но си спомням веригите, които направих. Ще работят, няма как, но ще ми трябват компоненти и уреди.

Компютър! Джони се ужасяваше, че ще трябва да решава стотици хиляди формули, за да могат изобретенията да влязат в употреба. Ако имаха компютър, всеки можеше да се справи с тях.

– Ако го направиш, ще ти платя милион кредита от собствения си джоб – каза Джони.

– Един милион кредита? – зяпна Сот. – Не съществуват толкова пари!

Затърси нещо из бумагите на бюрото и Джони помисли, че се опитва да намери някоя книга, но той търсеше канчето с кербанго. Очевидно имаше нужда от нещо стимулиращо. То бе празно и Джони извади пакет кербанго и го сложи вътре.

Сот с благодарност съдвка малко, след това се сети, че не е учтиво и предложи на Джони. Разбира се, той му отказа.

– Ти ме стресна – каза Сот. – Но исках да ти кажа още нещо. От известно време се забавлявам с това, да измисля как да се адаптира психоската аритметика към по-простата десетична система.

Пак се разрови из куп писания на пода, намери нещо и го подаде на Джони.

– Системата е удивителна. И деца, и възрастни я усвояват много лесно. Психоската империя се придържаше към единадесетичната система, само за да объркват другите.

– аз бях страшно объркан! – каза Джони.

– Така е, но това беше част от проблема със сигурността. Както и да е, всички основни аритметични функции и по-простите формули могат да бъдат превърнати в десетичната система. Така дори парите могат да се печатат в десетичната – както виждам, новата емисия на Галактическата банка си остава в единадесетичната. А ето какво си мисля:

– Ако десетичната влезе в повсеместна употреба, никой няма да иска да се занимава с тромавата единадесетична. И тя ще излезе от употреба!

Облегна се на стола с триумфиращ вид.

– Ще имате вашия компютър. Хората ще започнат да смятат единадесетичната система за антика и ще я забравят. А това само по себе си дава идеална сигурност!

Джони бе намерил лист хартия и бързо пишеше.

– Втори договор! – каза Сот, като го разгледа с обърнати букви.

– Като допълнение на първия – каза Джони. – Два милиона кредита, ако направиш компютъра и още един, ако пригодиш психоската система към десетичната.

– О, драги – развълнувано каза Сот. – С това мога да събера цяла библиотека с математически книги! Даже десет, петдесет! Бързо, дай да подпиша докато не си се отметнал!

Когато договoрът беше окончателно готов, Сот го погледна и каза:

– Знаеш ли, на Психло това би ме направило много богат. С такива пари можеш да си имаш десетина женски, да отгледаш голямо семейство и да станеш родоначалник на благородническа династия. Но с Психло е свършено.

– Тук има психлоси – каза Джони. – Има няколко психли. Расата не е свършена.

– А – махна Сот. – Ти не знаеш. Катристите много отдавна са върнали обратно населенията на всички колонии. Убедили са трона, че колониите на други планети могат да мутират, например да се пригoдят към друга атмосфера и представлявали заплаха за короната. Затова настояли всички бебета да се раждат единствено на Психло.

Където могат да поставят капсули в главите им, помисли си Джони.

– Много рядко се разрешаваше на някой благородник да заведе жените си на някоя планета, и то само ако го придружава цял екип катристи. Всички служителки на компанията са били стерилизирани за дълъг период, преди да бъдат изпратени на някоя колония.

– Искаш да кажеш...? – Джони посочи с ръка спалните помещения.

– Да – каза Сот. – Всички жени тук са стерилизирани. Не могат да имат деца.

Замисли се и след малко каза:

– Можеш да си помислиш, че те обвинявам за това, че унищожи планетата. Не, не те обвинявам. От момента, в който властта е била завзета от катристите, расата е започнала да отива на зло. Както разбирам нещата, програмата им да деградират всеки, да потискат всяка група, която се е стремяла към нов морал, да наричат всички животни, е превърнала психлото в звяр. Хората от всички вселени и от всички векове са се молили империята ни да загине. Как само са я мразили!

Погледна Джони.

– Рано или късно все някой трябваше да освободи галактиките от Психло. Много раси са го мечтаели. Ти – и той посочи с нокът Джони – може би си мислиш, че си го направил сам. Но не си. Цялата цивилизация е била обречена от момента, в който катристите са започнали да я контролират. Не си ти. Те унищожиха Психло и цялата империя. Търл бе техен продукт и вярвам, че и той е имал пръст в унищожаването. Знаеш ли, чувал съм, че често като седял в стаята за отдиш, обичал да казва, че човешкият род бил застрашен от изчезване. Заради катристите психлосите са станали застрашен вид в продължение на хилядолетия. А сега са не само застрашени от изчезване, а са изчезнали!

Въздъхна и погледна към записките си.

– Е, поне дано мога да изкупя някои от престъпленията им.

Погледна Джони.

– А ти, Джони Гудбой Тайлър, недей да имаш никакви угризения.

Като унищожи Психло, даде шанс на всички галактики да започнат по-добър живот. Нямах нужда от тези договори, но ти ми ги предложи и ще ги задържа. Но знай, че за мен е привилегия да ти помагам и ти благодаря за тази възможност.

ЕПИЛОГ

След няколко месеца Джони чу, че правителството в Единбург щяло да наложи данъци, за да построят отново града. Знаеше, че в зората на Шотландия данъчната система е била неизвестна – кралят е плащал за всичко необходимо. Освен това се съмняваше, че Шотландия има необходимите средства, за да го направи. Освен това инстинктивно усещаше, че данъците като средство да се издържа правителство са глупаво нещо. Защо то не измисли начин само да си печели средства? Защо ще трябва да ограбва хората?

И така Джони говори с Данълдин и го накара да предложи на вожд на клан Фергус идеята да построят отново Единбург със средствата от „дарения“. За да създадат илюзията, че шотландският народ плаща, той и Данълдин поставиха малки червени кутийки, в които шотландците да пускат дребни монети.

Но в действителност парите плати Джони – уведоми своята шатоврианска компания Билдстронг. Те и без това бяха завършили всички строителни работи по банките в Люксембург и Цюрих

Шатоврианците, естествено, най-напред изпратиха в Единбург проучвателски екип да видят какви са изискванията и предпочитанията на шотландците и след това направиха каквото те си знаят.

Решиха, че в Единбург се развиват три основни дейности – управлението на планетата, обучаване на извънземни и шотландско занаятчийство. Много им беше трудно да примирят три толкова различни посоки в архитектурата, която според тях имаше две основни функции – да отговаря на местния колорит и да бъде функционална.

Екипът им откри, че самият град на времето е имал прякор „Олд Рики“, защото миришел отвратително. Освен това откриха, че в продължение на хиляда и сто години там не е живял ни един шотландец. Това напълно им развръзваше ръцете. Решиха да запазят само Касъл Рок. Възстановиха няколко водно-електрически централи в шотландските планини и после извикаха асоциираната им компания „Отчаяна Отбрана“ да построят своите съоръжения по отбраната. След това направиха канализация и филтриращи заводи. И чак тогава потриха ръце и се захванаха за работа.

Направиха северната част на града индустриална зона – за занаятчийство и бизнес. Построиха сградите в духа на каменните къщи,

каквито шотландците строяха високо в планините. С широк замах проектираха голям брой специализирани училища – на външен вид като именята на шотландските барони, замъци с извисяващи се кули, сякаш взети направо от книжките с приказки. Но отвътре бяха идеално адаптирани към нуждите за живот на извънземни. Между училищата имаше огромни паркове.

Самият Касъл Рок запазиха за правителството. Беше до такава степен разрушен, че за да го възстановят, трябваше почти изцяло да разчитат на стари гравюри. За шатоврианците не бе никакъв проблем да оформят и издялат камъка, но трябваше да знаят как е изглеждал замъкът преди хиляда години, което бе по-трудно. Отнякъде – неизвестно откъде – бяха разбрали, че на това място е бил замъкът на някакъв шотландски крал Дънкън, убит от такаъв Макбет. Споменаха, че намерили в Британския Музей пиеса, от която научили.

Издигнаха отново Касъл Рок, поправиха вътрешните помещения, покриха го целия със син италиански мрамор, укрепиха го отвсякъде и написаха „Замъкът на Дънкън“ в ослепително бяло. В един древен град, наречен Реймс, си бяха харесали някаква катедрала, която пасвала според тях по стил на замъка и я нарисуваха в червено.

Шотландците останаха удивени от резултатите на проекта, „финансиран“ от тях.

На Джони също му хареса. Но възникна един проблем. Понеже шатоврианците бяха пренаселени и винаги наемаха повече от нужното работници за други планети, още повече, че сега работеха за „самия шеф“, се бяха събрали страшно голям екип. Освен това, политиката им бе никога никой да не уволняват. И така екипът строители бе набъбнал и наброяваше почти колкото цялото население на Земята. Затова Джони ги изпрати да възстановят всички градове, които посетителите бяха сринали.

Това също изправи шатоврианците пред проблем. За какво бяха градовете? От хиляда и сто години никой не е живял в тях. Затова проучвателните им екипи трябваше да определят за какво биха могли да се използват, имайки пред вид близостта им до реки или морета, залежите им, културите, които вирееха на този климат, с кого евентуално биха търгували някой ден и колко хора ще трябва да устроят с жилища в зависимост от тази индустрия. Беше много сложно и много трудно.

Да се установи местния колорит на архитектурата бе доста лесно в Азия, сравнително лесно в Европа и невъзможно в Америка. Последният континент е бил модерен до полуда, което шатоврианците не можеха

да търпят. Така че, трябваше да вземат като модел най-интересните сгради от тези, които намериха на място, да ги размножат и да построят много паркове. Компанията майка на Шатовария се бе задръстила с монорелси от някаква друга поръчка, тъй че решиха да направят от тях въздушни артерии за връзка вътре в градовете, за да не развалят парковете с пътища.

Трябваше да наемат една ховинска компания да почисти от радиацията около Денвър. Направиха го с летящи магнитни метли. След това шатоврианците построиха наново целия район, включително и селото на Джони.

Понеже нямаше население, като свършеха някой град, запечатваха херметически вратите и прозорците на жилищата и оставяха екип по поддръжката.

Е, мислеше си Джони, като гледаше как израстват толкова много градове, може би някой ден ще има кой да живее в тях.

Кер пое миньорското училище в Единбург и всички останали психоси се преместиха там като преподаватели или ръководители на упражнения. Невероятно количество извънземни прииждаха в училището, за да се научат как да обработват залежите на собствените си планети и отново да завъртят търговията с метал. Кер записваше на пиктограф всички лекции, за да не се изгуби технологията. Използваше Корнуол и Виктория за практика на обучаващите се и това го правеше доста зает. Постоянно се караха с Чърк, която завеждаше библиотеките. Кер си бе създал навика да носи дихателна маска, на която е нарисован облика на расата, която в момента обучава. Така се създава приятелски дух, казваше той.

Имаше страшно много бивши психоски планети, чието население е било превърнато в роби или прогонено в планините. Координаторите бяха отворили колеж за Координатори в Единбург и учеха бившите потиснати народи как да се организират и да просперират. Училището винаги бе препълнено. За това до известна степен помагаше и фактът, че банката винаги бе по-благоклонна към нации, които имаха координатори, обучавани в Единбург.

Новото правителство на Земята издигна като свой крал вождът на клан Фергус, вероятно не без известното влияние на брата на господин Цунг. Това правеше Данълдин коронован принц, но доколкото Джони виждаше, нито той, нито вождът, приемаха титлите си насериозно. Правителството много рядко приемаше закони и в повечето случаи оставяше нещата в ръцете на племенните вождове и се намесваше само в

случаи на спорове между тях. Беше много популярно.

Полковник Иван, получил титлата „Полковник на храбрата демократическа народна Червена армия“, управляваше Русия. Хората от селото на Джони му помагаха, а по-късно някои от по-младите се завърнаха в Америка, за да започнат отначало.

Вождът Чонг-уон се съюзи с вожда на Северен Китай и се заеха да построят наново Китай. Нуждите от пари се задоволяваха от експорта на коприна и ръчно изработени изделия. Основаха и училище за готвачи, което доби голяма популярност, защото силачите, които се пръснаха още по-масово из всички вселени заради „банките по квартали“, се кълянаха, че това е най-хубавата храна, която са опитвали, особено що се отнася до рибните ястия. С охота финансираха всеки, който искаше да отвори китайски ресторант, стига да изпрати на обучение готвач в Китай. Обикновено във всеки един момент в Китай имаше повече извънземни ученици, отколкото китайци. Не само трябваше да се научат да готвят, но и да отглеждат растенията, които се използваша в ястията.

Джони често се чудеше как извънземните, които ядяха съвсем различна храна, можеха да ядат китайски ястия, които Джони никога не вкусваше. Но влиянието на банката и апетита на силачите правеха чудеса.

Банката разпространи нови издания на пари в десетичната система. Това отново разстрои Криси, защото Джони още по-малко си приличаше. Няколко дни говореше само за все по-голямата му прилика със силачите и все по-малката с него самия. Но Джони не й призна, че сам той деликатно бе насочил нещата натам. Вече можеше да се разхожда по улиците, без никой да го сочи. Още едно-две издания и никой няма да го познава.

Банката в Сноч никога не върна златото им. Когато построиха новия банков комплекс, поставиха златото зад бронирано стъкло във фойето. Имаше надписи на няколко езика:

„Това злато е било изкопано лично от Джони Гудбой Тайлър и неколцина шотландци. Той ни го повери, защото ни има ДОВЕРИЕ. Вие също можете да ни се доверите. Ако днес си откриете нова сметка, можете да го докоснете през отвора.“

Когато на Джони му потрябва малко злато, за да направи миниатюрен модел на новата кола с телепортационен двигател, която щеше да се произвежда в „Отчаяна Отбрана“ в Шатовария по случай церемонията за новото производство, Дуайт трябваше да иде в Андите с няколко члена на стария екип и да отвори мина за злато.

След извършването на маркетинг какво биха желали да купуват хората, настройването на военните заводи към мирно производство тръгна много бързо. Много малко от изобретенията на Междугалактическата компания започнаха да се произвеждат веднага. На хората им трябваша тигани, тенджери и други такива, които лесно се произвеждаха и носеха голяма печалба.

Първоначалните пратеници бяха станали много богати и влиятелни и поддържаха политиката на Джони за социален мир и демокрация. Джони рядко посещаваше конференциите им, но те често му изпращаха писма, за да поискат мнението му по някой въпрос. Както често си казваха, забраната на война се е оказал най-печелившият бизнес.

Ховинската Комерсиална Разузнавателна Служба разпространи таен доклад за двайсет и осемте платформи, без да знае, че докладът им е подхвърлен от Галактическата банка. Избраха тъкмо тях, защото техните разузнавателни служби бяха най-инфилтрирани във всички галактики. Докладът се разпространи мигновено.

В него се казваше, че платформите са се увеличили от двайсет и осем на петдесет и три, заради увеличаването на броя на нациите. Разположени са на седемнайсетата вселена.

Докладът подтикваше към нова кампания срещу войната. Но той създаде и астрографска бъркотия, тъй като поставяше под въпрос считаната за вярна информация, че тъй като четири на квадрат е шестнайсет, вселените не могат да бъдат повече.

Имаше мигновен отклик.

Няколко научни експедиции бяха изпратени да търсят, не толкова платформите, колкото седемнайсетата вселена.

Демократичния Кралски Институт на Шатовария наистина откри нова вселена, но понеже тя все още бе в процес на формиране и нямаше следи от разумен живот, решиха, че това трябва да е осемнайсега вселена.

Седемнайсетата вселена, на която са платформите, и до днес не е открита. Джони понякога си казваше, че това не е трудно за разбиране. Вселената бе в главата му. Изобщо не бе построил такива платформи.

Макадам беше споменал на Джони, че много от бившите резервни планети на Междугалактическата Минна не се търсят на пазара, макар че са обитаеми, а не са населени. Тъй че Джони тайно уведоми с помощта на куриери на банката бившите пратеници за отделни групи планети. Те веднага сключиха сделки с компанията и изкараха планетите на пазара за недвижими имоти с реклами от рода на: „Насладете се на

спокойствието и тишината на живота в предградията!“ Така те и приятелите им станаха още по-богати. Кълнях се до гроб в Джони. Мирът бе най-печелившето откритие.

През този период най-неприятната новина за Джони бе донесена от неговите счедоводители. Бяха нараснали на двеста силачи, за да могат да следят доходите му. Казаха му, че единствената му губеща компания е земният клон на Билдстронг. Всички останали печелеха добре. Джони каза, че ще говори с генералния директор, както и стори. Откри, че плащат на още двеста хиляди шатовриански работници.

Директорът обясни, че сега вече не само поправят изгорелите градове, но са се отделили на клонове и строят наново всички градове на Земята. Имали двеста годишна строителна програма, която не искаха да прекъсват. Джони му каза, а също и на шестте заместник-директори, че строят градове, в които никой не живее и няма да живее през следващите няколко века. Така че, най-добре да помислят как да започнат да печелят. Казаха, че ще помислят, но в отговор той настоя да продължат по програмата. Не, нямат намерение да населяват Земята с шатоврианци. Знаят, че така човешката раса ще бъде погълната. Просто винаги става така – като започнат да строят, набират голяма инерция. Джони си помисли, че тъй или иначе, това няма голямо значение и забрави.

След известно време на Стомълонг му омръзна да демонстрира новите атмосферни превозни средства с телепортационни двигатели, които „Отчаяна Отбрана“ продаваше из всички галактики и да обучава пилоти, затова убеди Джони да поправи един стар орбитален миньорски самолет на компанията и да иде на луната. Джони го вразуми поне да вземе атмосферни екипи и още трима пилоти, луди като него, да стегнат четири самолета и да го направят както трябва.

Стомълонг изтъкна като повод това, че иска да види няма ли да открият още от онзи тежък метал. В момента около луната отново имаше много метеорити. За два месеца успяха да подготвят пътешествието, да го направят и да се върнат.

Наистина бяха намерили метеорити със следи от тежки метали и докараха около двеста тона руда. Но Стомълонг носеше и други стряскащи новини.

– Горе има отпечатыци от стъпки – каза той на Джони. – И следи от гуми!

Понеже това имаше нещо общо със света на ловуването, Джони се заинтригува. Възможно бе да има нашественици. Но хората от „Отчаяна Отбрана“ категорично отрекоха такава възможност. Нищо не можело да

проникне през тяхната отбрана! След това се зачудиха дали пък посетителите не са ходили там.

Джони нямаше намерение да прекарва седмици наред в орбитален самолет, затова нае за почивните дни космическата яхта на Драйс Глоуън и отидоха със Стормълонг да огледат.

Наистина! Отпечатащи от стъпки и следи от гуми!

Острото око на Джони веднага забеляза някаква хартийка, която лежеше долу, покрита почти изцяло в прах. На нея пишеше: „Дъвка без захар SPEARMINT, 15 броя, «Спасители на живота» ООД, Ню Йорк“. Стормълонг помисли, че трябва да е останало от някакъв спасителен екип. Само че нямаше никакъв катастрофирал кораб. Драйс предположи, че това може би е някакъв изолационен материал.

Джони не искаше следите им да се смесват със заварените. Засне ги с пиктограф и след това ги проследи. Отведоха го до нещо, което много слабо напомняше на знаме. Макар че му бе трудно да ходи заради слабото притегляне, разходи се наоколо и откри още един флаг, също почти изцяло унищожен. Не откриха нищо друго. Но Джони им показа как тази част от хартиятата, която е била открита, е много по-избледняла от закритата. Значи е стояла там стотици години. Следователно следите и знамената също са много стари. Сметнаха, че това не може да представлява опасност за тях и се прибраха на Земята.

Истинското откритие направиха по пътя обратно. Джони се възхищаваше на комуникационните системи на Драйс и той гордо му показва първите снимки, които бе направил на планетата при пристигането си. Джони забеляза, че облачното покритие сега изглежда много по-плътнo.

Направи още сравнения. Бяха се насочили с огромна скорост към Европа, но все още виждаха Северна Африка и Мала Азия. Северна Африка беше зелена, а по средата на Мала Азия имаше ново море!

Макар че кацнаха доста късно в неделя вечер и Джони закъсняваше за вечеря, той веднага отиде при дежурния офицер по отбраната от „Отчаяна Отбрана“ и го попита известно ли му е, че планетата се е променила. Да, беше му известно. Изпрати го при генералния директор на Билдстронг.

– Нали ни заповяда да работим с печалба – оправда се директорът. – Затова наехме още шатоврианци и съставихме здравна програма. Решихме, че компанията може да се грижи и за здравето на хората.

Джони поиска да му обяснят какво по дяволите са направили.

В пустинята Сахара имало някаква площ под морското ниво, затова те пуснали вода от Средиземно море, за да създадат изкуствено море.

По този начин ще предизвикат валежи. Освен това там засадили с машини осемдесет и четири квадрилона дървета. Засадили и в Мала Азия, където няма да имат нужда от толкова вода. Дърветата били от добри сортове. Бавно растяли, но били вкусни и питателни. Засадили още четиринайсет квадрилона в средния запад на американския континент. Какво, Джони не е виждал тази част от планетата? Ами там и преди е имало дървета – в огромния централен равен масив. Могат да го докажат с вкаменелостни, намерени при разкопки. Както и да е, съжалявал, ако с това е променил климата. Обикновено така ставало. Но и въздухът се прочиства, разбираш ли?

Джони попита откъде ще дойде печалбата при толкова големи разходи и наемане на толкова нови служители. Генералният директор му показа последния баланс. Имаха положително салдо. Експортираха дървета като храна за Шатовария. Джони веднага му прости, увеличи заплатата му и се прибра у дома, където го чакаха за закъснялата вечеря.

По това време се случи още един инцидент, достоен за отбелязване.

Джони посети панаир в Цюрих, но си бе сложил дихателна маска за извънземни, за да не го спират по улиците и да се тълпят. Ненадейно срещна Пиер Соланс. Бившият пилот бе облечен в просешки дрехи и разказваше на множество зяпачи как лично с очите си видял Джони Гудбой Тайлър да ходи по облаците. И не само това. Джони измъкнал от облака един демон и изпял с него дует. Като свърши с разказа, мина с една паничка да събере подаяния от публиката. Явно се прехранваше по този начин. Като стигна до Джони, Джони свали маската и Пиер едва не припадна.

За Джони се носеха такива преувеличения и лъжи, че нямаше нужда от още една. Затова той насила качи Пиер в един самолет, заведе го в Африка и го накара сам да се качи от Виктория в самолет и да иде до онзи връх с психлоските трупове. Трябваше да се приземи, да се увери с очите си какво има на върха и да се върне в мината през бурята. Пиер успя, без да катастрофира и Джони го взе обратно в Люксембург. Пиер му благодари. Отново бе назначен на старата си работа, където местеше от хангара самолети и стана добър пилот.

Странен инцидент се случи и в Единбург. По някакво чудо саркофагът на Бити Маклиъд се бе запазил въпреки бомбардировките. Три греди от катедралата паднали така, че образували заслон над него. Шатоврианците го бяха поставили в криптата на новата катедрала редом с ковчезите на герои от войната, в това число и намерените останки от Гленканън.

Като стана на шестнайсет, Пати поиска да бъде заведена в криптата и да се венчае за Бити. Нищо не успя да я разубеди. Застана до саркофага в бяла сватбена рокля и с медалиона от Бити, където бе написано: „На бъдещата ми съпруга“. Свещеникът, който не можеше да открие нищо противозаконно в това, изпълни церемонията. След това Пати облече дрехи на вдовица и се нарече мисиз Пати Маклийд.

Продължи медицинското си образование и основа Междугалактическа Здравна Организация Маклийд. Джони я спонсорираше и тя бързо се разрасна във всички галактики.

Случиха се още две събития – на Криси и Джони им се роди момче, Тими Брейв Тайлър, съвършено копие на Джони, както всички се кълняха. След две години им се роди момиче, Миси, образ и подобие на Криси.

Когато Тими стана на шест, Джони се ядоса, че момчето не получава подходящо възпитание. Имаше рекорден брой чичовци – „чичо“ полковник Иван, „чичо“ сър Робърт, „чичо“ Данълдин. Всеки шотландец, който бе работил с Джони на мината или по-късно му бе служил, също беше „чичо“. Ужасно глезеха детето. Носеха му разни неща от целия свят. Но дали ги интересуваше какво образование получава Тими?

Не! Наистина, той говореше няколко езика, които най-много се използват – руски, китайски, шатовриански, психоски и английски. Можеше да смята наум, когато поиска. И можеше да кара миниатюрна телепортационна количка, която Ангъс и Том Смили бяха направили за него. Но Джони се плашеше, че синът му ще израсне, без да знае какви са истински важните неща в живота.

Джони бе решил. Нещата вървяха чудесно и без неговата намеса. Тъй че, той събра някои неща от първа необходимост, качи Криси, Тими и Миси, заедно с четири коня в един товарен самолет и отлетя за южно Колорадо. Изключи радиото и предавателя на самолета и го скри в един листак. Направи лагер.

През цялата следваща година, дъжд, слънце, Джони работи върху Тими. Миси беше чудесна. Помагаше на майка си и още тогава научи как се сушат кожи, как се готви и други неща за домакинството. Джони обръщаше внимание главно на Тими.

Отначало на момчето му дойде малко нагоре, защото Джони бе нетърпелив да навакса за пропуснатото време. Но след няколко месеца започна да напредва. Момчето се научи да проследява следи, да разпознава животни и да разбира намеренията им. Научи се да язди и опитомява диви коне и вече не му трябваше седло. Справяше се много добре и това

го радваше. Джони го научи да хвърля ножове и веднъж момчето едва не уби един койот. Джони малко се успокои за бъдещето на сина и имаше намерение да го повиши, като го научи да лови вълци и пуми. Но още на първия ден чу самолет в следобедното небе. Не беше разузнавач, а самолет. Насочваше се към кълбото пушек, което издаваше лагера им.

Джони веднага се върна с момчето. Имаше неприятно предчувствие.

Бяха Данълдин и сър Робърт.

Тими се спусна към тях с огромна радост и развълнувани викове.

– Чичо Данълдин! Чичо Робърт!

Джони накара Криси да им приготви вечеря. Явно не бързаха да им кажат защо идват. Падна мрак и всички се наредиха край огъня. Запяха шотландски песни. След това Тими им показа, че не е забравил танца на шотландските планинци, на който Тор го бе научил.

Най-накрая, когато Криси и децата си бяха легнали, Данълдин каза напълно излишните думи:

– Предполагам, че се чудиш защо сме дошли.

– Какви са лошите новини? – попита Джони.

– Новините не са лоши – каза сър Робърт. – Обединили сме шестнайсет вселени, сякаш с лепило сме ги залепили. Защо трябва да се е случило нещо лошо?

– Измина цяла година – каза Данълдин.

– Дошли сте за нещо – подозрително каза Джони.

– Ами като си помисля, така е – каза Данълдин. – Преди две години ти обиколи всички племена на Земята. Има предложение да направиш обиколка на по-големите цивилизации на галактиките. Много правителства искат да ти засвидетелстват почести и да те наградят с медали, защото галактиките процъфтяват.

Джони се ядоса.

– Казах ви, че си вземам една година почивка! Не разбирате ли, че имам отговорност към семейството си? Какъв баща ще съм, ако позволя синът ми да израстне като един образован дивак?

Данълдин се засмя.

– Знаехме, че ще кажеш така, затова вместо теб изпратихме Тор.

Джони замълча. След малко каза:

– Щом сте решили този въпрос, защо сте дошли?

Сър Робърт каза:

– Годината изтече, Джони. Не ти ли е хрумвало, че липсваш на приятелите си?

И така, Джони се прибра у дома и докато Тими се учеше да говори на петнайсет езика и да овладее пет различни математики, да кара кола като Кер и да пилотира всичко, произведено от компанията, на коя да е планета, включително и новата яхта на Драйс Глотън, края на обучението му така и не се виждаше. Може би защото Джони Гудбой Тайлър се бе провалил в живота единствено там.

Доктор Макдермот, историкът, живя още много дълго.

Написа книгата „Джони Гудбой Тайлър такъв, какъвто го познавах или похитителят на Психло, гордостта на шотландската нация“. Книгата не бе добра като тази, защото бе предназначена за полуграмотни хора. Но имаше триизмерни илюстрации, които се движеха. От тази книга бяха продадени двеста и петдесет билиона копия, и то само от първото издание.

Доктор Макдермот спечели много повече, отколкото се нуждаеше в скромния живот, който водеше и основа Музей на Тайлър. Това е първата сграда с позлатен купол, която се вижда зад Междугалактическата Здравна Организация Маклийд на излизане от терминала в Денвър.

Джони изчезна известно време след като се бе върнал в Америка. Семейството и приятелите му бяха много загрижени. Но знаеха, че Джони не обича поклонничеството. Не обичаше да го разпознават по улиците. Беше споменал, че си е свършил работата и вече няма нужда от него. Заедно с него бяха изчезнали и една торбичка, нож и други дребни неща. Шлемът с дракона и туниката с пъстроцветни копчета си седяха, окачени на една закачалка.

Но хората навсякъде из галактиките не знаят, че Джони е изчезнал. Който и да попиташ на някоя цивилизована планета къде е Джони, ще ти отговори, че е ей там, зад онзи хълм и бди да не се завърнат лордовете от Психло. Опитайте. Ще видите. Даже ще ви го посочат.

КРАЙ

© 1982 Л. Рон Хабърд
© 1993 Снежана Йорданова, превод от английски

L. Ron Hubbard
Battlefield Earth III, 1982

Сканиране и разпознаване: Мандор, 2001

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

БОЙНО ПОЛЕ ЗЕМЯ: ЕДНА САГА ЗА 3 000 Г. ЧАСТ 3. 1993. Изд. Вузов, София.
Фантастичен роман. Превод: от англ. Снежана ЙОРДАНОВА []. Формат: 18 см. Офс.
изд. Страници: 500. Цена: 30.00 лв. ISBN: 954-422-021-6.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/531>]